

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

MAFIA KINGS
ROBERTO

DARK MAFIA ROMANCE SERIES #5

OLIVIA THORN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MAFYA KRALLARI: ROBERTO

KARANLIK MAFYA
ROMANTİZM SERİSİ #5

OLIVIA THORN

Telif hakkı © 2024 Olivia Thorn'a

aittir. Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

[Ayrıca Yazan: Olivia](#)

[Thorn Bölüm I](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)

[Bölüm II](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)

[Bölüm 77](#)

[Bölüm 78](#)

[Bölüm 79](#)

[Bölüm 80](#)

[Bölüm 81](#)

[Bölüm 82](#)

[Bölüm 83](#)

[Bölüm 84](#)

[Bölüm 85](#)

[Bölüm 86](#)

[Bölüm 87](#)

[Bölüm III](#)

[Bölüm 88](#)

[Bölüm 89](#)

[Bölüm 90](#)

[Bölüm 91](#)

[Bölüm 92](#)

[Bölüm 93](#)

[Bölüm 94](#)

[Bölüm 95](#)

[Bölüm 96](#)

[Bölüm 97](#)

[Bölüm 98](#)

[Bölüm 99](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Ayrıca Yazan: Olivia](#)

[Thorn](#)

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo](#)

[Mafya Kralları: Lars](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Roberto](#)

[Mafya Kralları: Valentino \(Şimdi ön sipariş verin\)](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME](#)

[HARD](#)

[Komple Seri](#)

BÖLÜM I

Roberto

Control.

Her şeyden çok arzuladığım tek şey bu. Kendimi kontrol etmek.

Benim kaderim.

Ve ailemin güvenliği için.

Hayatımın çok erken dönemlerinde finansa yönelmiş olmam mantıklı.

Para, fiziksel formda somutlaşmış kontroldür.

Para izin verir sen komuta mülk...
şirketler... siyasi partiler... hatta insanlar.

Yani... çoğu insan, en azından.

Kontrol, yatak odasında da arzu ettiğim bir şey.

Her zaman bir kadının vücudunu kontrol etmeye kafayı takmışımdır.

Parmaklarımın dokunuşuyla...

Kulağına bir fısıltıyla...

Onun üzerine inmek.

Onu eşiğe getirmek ve bekletmek, acı ve coşkunun sınırında gezinmek...

Ta ki ben onu uçurumun kenarına getirip mutluluğa sürükleyene kadar.

Ama kalbim?

Duygularım
mı?

Onlar her zaman benim kontrolüm altındaydı.

Başka hiç kimsenin onlar üzerinde zerre kadar etkisi yoktu.

Ta ki beni tamamen fetheden bir kadınla tanışana kadar.

Sadece onun kontrolünü bana vererek değil.

Ama beni tamamen kontrolden çıkararak.

Aylar süren üzüntü ve şiddetten sonra işler iyiye gitmeye başlamıştı.

Ailemizi yok etmeye yönelik iki girişimi iki düğün izledi: en büyük kardeşim Dario ve gelini Alessandra, altı hafta sonra da Adriano ve Bianca.

Sonunda mutluluğa giden yola girmiş gibiydik.

Ta ki her şey değişene kadar.

Bianca düğün gecesi kuzenim Aurelio ile tanıştı.

Ve onun Lars, Adriano ve Massimo'ya suikast girişiminden hemen önce düşmanlarımızla komplo kurarken gördüğü gizemli yabancı olduğunu fark etti.

Ama komplonun arkasındaki beyin Aurelio değildi; Fausto Amcamızdı.

Haberler yıkıcıydı. Fausto 25 yıldır babamın danışmanlığını yapıyordu. Bizimle aynı çatı altında yaşamıştı. Hayatımda olmadığı bir zamanı hatırlayamıyordum.

Ama Fausto sadece hayatlarımıza kastedenlerin arkasında değildi.

Babamızın ölümünden o sorumluydu.
Bu olabilir var olmuştur bir eski Sicilya
kadın ama Fausto onu bir kukla gibi kullandı.
Babamın kanı amcamızın ellerindeydi...
Ve şimdi bizim için geliyordu.

Aurelio ve Fausto'nun ihanetini öğrendikten sonra hemen ailemizin banka hesaplarını iki kez kontrol ettim. Amcamın hâlâ hiçbirinde imza yetkilisi olarak görünmediğinden emin olmak istedim. İhtiyacımız olan son şey, onun mali durumumuz üzerinden bize saldırmasıydı.

Zaten zor durumdaydık. Sekiz ay önce (ihanetini öğrenmeden önce) Fausto ile topraklarımızı paylaştığımızdan beri, fonlarımızın yarısını tüketen muazzam bir yatırım yapmıştık. Ayrıca mülkü korumak için çok sayıda masraf yapmıştık. Sonuç olarak, belki altı aylık işletme fonumuz kalmıştı.

Bu da savaşa girmeye gücümüzün yetmeyeceği anlamına geliyordu.

Ama işler savaşa doğru gidiyor gibi görünüyordu.

Görünüşe göre Fausto'nun nihai amacı Cosa Nostra'nın diğer ailelerini bize karşı kışkırtmaktı. Bir dizi sinsî entrikayla Floransa'daki uzun süreli iş ortaklarımızın cinayetlerini üzerimize yıkmıştı; artık Cosa Nostra'daki hiç kimse bize güvenmeyecekti. Aslında, büyük olasılıkla 'ihanetimiz' yüzünden bizi yok etmeye çalışacaklardı. Kardeşlerim ve ben öldükten sonra, amcam gelip bölgemizden geriye kalanları ele geçirebilirdi.

Her şeyden önce müttefiklere ihtiyacımız vardı. Adriano'nun düğününün ertesi sabahı Dario, kardeşim Massimo'yu, Dul olarak da bilinen ve tüm Venedik'i yöneten mafyoz Signora Fioretti'ye elçi olarak gönderdi.

Lars, erkek kardeşlerim ve iki kayınbiraderimle birlikte kahvaltı ettikten sonra Massimo ailenin özel jetine bindi

ve görevine doğru yola çıktı.
Bundan kısa bir süre sonra kıyamet koptu.

A Massimo'nun ayrılmasından sonra yatak odama çekildim ve günlük rutinime başladım.

Önce egzersizlerimi yaptım: yüz sınav... İki yüz mekik...

Ve 20 dakika jimnastik.

İnfazcımız Lars, ailemizin piyadelerini eğitmişti. En başından beri, hem kendi iyiliğimiz için hem de adamlarımızın moralini yükseltmek için kardeşlerimle benim de katılmamı istemişti.

Askeri taktikler ve nişancılığın yanı sıra Lars fiziksel kondisyona da büyük önem veriyordu. Ailenin Mali İşler Müdürü olarak görevlerim beni askeri tatbikatları bırakmaya zorlamış olsa da, yine de kendi başıma egzersiz yapmaya devam ettim.

Zihnim kadar bedenim üzerinde de hassas bir kontrol istiyordum. Lars'ın cezalandırıcı rutinleri bana tam olarak bunu verdi.

İşim bittiğinde vücudumdan ter damlıyordu. Hemen çıtırçıtlak soyundum ve buz gibi bir duş aldım.

Dondurucu su başımdan ve sırtımdan akarken, kendimi derin nefes almaya ve hızla atan kalbimi yavaşlatmaya zorladım.

Kontrol.

Kontrol daima sizde olsun.

Üç dakika sonra buz gibi suyu kapattım, havluyla kurulandım ve banyo lavabosunda tıraş oldum. Bir tutam kolonya sürdükten sonra giyindim.

İpek boxerlar...

Elbise

pantolonları...

Çoraplar...

Gucci mokasen ayakkabılar...

Armani gömlek...

Hermès kravat...

Yelek...

Altın mürekkepler...

Rolex.

Ceket giymemeye karar verdim. Bir iş toplantım olmadığı sürece yaz aylarında nadiren giyerdim.

Sonra koridordan geçerek özel ofisime gittim ve çalışmaya başladım.

Bilgisayarımı çalıştırdım ve ailenin varlıklarıyla ilgili raporları inceledim.

Çeşitli iş anlaşmalarımızdan elde ettiğimiz gelirler... Ve harcamalarımız.

Çok fazla masraf var.

Adriano'nun düğünü için bir önceki gün izin almak zorunda kalmıştım, bu yüzden öğle yemeği boyunca çalışmaya ve işim bittikten sonra yemek yemeye karar verdim.

Silah sesini duyduğumda işime derinlemesine dalmıştım.

Tburada iki t a n e vardı: donuk bir ÇATIRTI, ardından bir saniye sonra bir tane daha.

Sesler o kadar yersizdi ki onları duyduğumda başımı kaldırıp baktım.

İlk başta silah sesi olduğunu anlayamadım.

Ta ki I duydumbağırarak alt katta ve bir şeylerin çok yanlış olduğunu fark etti.

Raimondo adında bir asker ofisime daldı. "Efendim, benimle gelmek zorundasınız!"

"Sorun nedir?"

"Biri Don'u öldürmeye çalıştı! Seni güvenli odaya götürmeliyim!"

Kalbim göğsümde dondu kaldı. "Dario iyi mi?!"

"O iyi, aşağıda diğerleriyle birlikte - efendim, lütfen!"

Raimondo bana birinci kattaki güvenli odaya kadar eşlik etti. Taş duvarlı, penceresiz, kocaman bir yerdi, ve çelik bir kapı.

Dario, Alessandra titrerken onu kollarına aldı ve Adriano da Bianca'ya aynısını yaptı.

Niccolo öfkeyle bir ileri bir geri volta atıyordu.

Beni gördüğünde "Tanrı'ya şükür," dedi.

Dario, Alessandra'nın omzunun üzerinden baktı ve bana hafifçe başını salladı.

"Ne oldu?!" diye sordum.

"Keskin nişancı," dedi ikizim, sesini alçak tutarak. "Lars şu anda onun peşinde."

"Valentino nerede?"

Niccolo suratsız görünüyordu. "Askerlerle birlikte araziyi aramak istedi. Bu konuda söylenip durdu, ben de gitmesine izin verdim."

"Valentino'ya benziyor." Alessandra ve Bianca'ya baktım, sonra beni duyamayacakları şekilde fısıldadım. "Sizce bu işin arkasında Fausto mu var?"

"Muhtemelen. Maalesef hepsi bu kadar değil."

Bana Massimo ve Dul Kadın'ın Venedik'te Rus paralı askerler tarafından nasıl saldırıya uğradıklarını anlattı. Massimo hepsini öldürmüştü; şimdi de yaşlı kadının torununu alıp güvenli bir yere götürmek için yola çıkmıştı.

"O iyi mi?" Ben sordum.

"Evet."

"O zaman her şey yolunda gitti," dedim iyimser bir ifadeyle. Niccolo yüzünü buruşturdu. "Gerisini duyana kadar bekle."

Ben güvenli odaya girmeden önce Niccolo, özel jetimizin pilotu Pietro'dan bir telefon almıştı.

Birileri -muhtemelen daha fazla Rus paralı asker-Venedik havaalanına gitmiş ve jetimizin bulunduğu hangara roket güdümlü bir el bombası atmıştı. Bir kanat ve motor hasar gördü ve süresiz olarak yere indirildi.

Niccolo, "Massimo'nun Venedik'ten başka bir şekilde çıkması gerekecek," dedi.

Askeri taktikler konusunda iyi değildim, bu yüzden en iyi bildiğim şeye odaklandım: sayılar.

Uçağı onarmak milyonlara mal olacaktı -

Ama bir umut ışığı vardı.

"Sigortamız var," dedim.

Niccolo alaycı bir ifadeyle, "Şu anda bu, endişelerimin en küçüğü," dedi.

"Ama bir terörizm sürücümüz var, ayrıca uçağımız tamir edilirken kiralamak için bir tahsisatımız var. Massimo'yu eve daha hızlı götürebilecek bir yedek uçak temin etmelerini sağlayabilirim."

"Hm... tamam, onları ara ve ayarla. Ama yeni uçağın tam olarak nereden geldiğini bilmem gerekiyor. Şu anda kime güvenebileceğimize dair hiçbir fikrimiz yok."

"Tüm bilgiler ofisimde - sigorta poliçesi, bağlantımın adı - "

"O zaman beklemesi gerekecek."

"Evdeki her bir cam kurşun geçirmez," diye hatırlattım ona. "Hatırladınız mı? Güçlendirme için 1,7 milyon avro?"

"Hatırlıyorum ve umurumda değil." Niccolo omzunun üzerinden Alessandra ve Bianca'ya baktı ve fısıldadı: "Kurşun geçirmez camdan ateş ettiler."

"Nasıl?!" Ne kadar geri ödeme alabileceğimi merak ederek sordum.

"İki kez ateş ettiler."

Bu duyduğum iki silah sesini açıklıyor.

Sadece bu da değil, para iadesi şansını da yok etti. Sözleşmedeki küçük yazılarda camın birden fazla atışa dayanacağını garanti edilmediği açıkça belirtiliyordu.

Yine de ofisime dönmek istiyordum, bu yüzden tartışmaya devam ettim. "Tehlikede değilim; Lars şu anda dışarıda onları kovalıyor. Ve pencereden uzak duracağım - "

"Hayır. Güvenliğiniz çok önemli."

"Valentino senin onayınla etrafta koşturup aksiyon kahramanlığı oynuyor. Gerçekten kurşun geçirmez camın arkasında daha fazla tehlikede olduğumu mu söyleyeceksin?"

Niccolo'nun yüz ifadesi ekşidi. "Sen de bana söylenmeye başlama."

"O zaman bırak da işimi yapayım."

İç çekti. "Peki. Ama yanınıza iki piyade alın ve dikkatli olun."

"İçimizde en dikkatli olanın ben olduğumu biliyorsun." Niccolo bana yarım bir gülümseme verdi. "Doğru."

Massimo'yu kurtarmak için elimden geleni yapmak üzere hemen güvenli odadan çıktım.

F Neyse ki sigorta temsilcim hemen telefona çıktı. Ne yazık ki, yardımsever olmayan bir orospu çocuğuydu. "Ne demek kapalı değil?!" Hırladım.

"Savaş ve Terör Eylemleri' maddesi sabotajı kapsamıyor efendim."

"Bu 'sabotaj' değildi - roket güdümlü bir el bombasıydı! Bilirsiniz, SAVAŞTA kullanılan türden!"

"Mesele hasara neden olan nesne değil efendim, onun hangi bağlamda kullanıldığıdır. Ve aktif bir savaş bölgesinde meydana gelmediği sürece - "

"Rus paralı askerler tarafından gerçekleştirildi! Kiralık askerler! Yani, 'savaşlarda savaşan insanlar'!"

"Aktif bir savaş bölgesinde meydana gelmediği sürece, efendim, kapsam dışıdır."

"Teröristlerin 'aktif terör bölgesinde' mi olması gerekiyor?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Onaylı bir istihbarat kurumundan girişimin arkasında bir terörist grubun olduğuna dair teyit almadığımız sürece, bu da terörizm kapsamına girmez efendim."

İnanılmaz -

Bilgisayarıma şifreyi girerken "Bekle," diye homurdandım, "Politikayı getireceğim ve - "

Bilgisayarın kilit ekranı kaybolur kaybolmaz, güvenli odaya koşmadan önce açık olan çevrimiçi banka hesabını gördüm.

Sadece 10 dakika önce 2,3 milyon avro olan bakiye -
Şimdi birkaç bin oldu.

Şok içinde ekrana baktım.

"Efendim?" diye sordu temsilci. "Orada mısınız?"

"...Seni daha sonra aramam gerekecek," diye mırıldandım ve telefonu kapattım.

Ekranı yenilemek için çılgınca fareme tıkladım.

Bakiye hâlâ 3017 avro idi.

Bu doğru olamaz - OLAMAZ!

İşlem kayıtlarını kontrol ettim ve kabusumun kaynağını buldum:

Beş dakika önce, Arbor Retail LLC'ye 2,3 milyon avroluk bir havale yapılmıştı.

"ARBOR RETAIL LLC DE KİM?!" Bağırdım.

Ekranda.

Telefonumu elime alıp bankama bağırmak üzereydim ki midemde bir bulantı hissettim.

Hayır.

Hayır, bu imkansız.

Online hesabımı başka bir bankada açtım - Ve neredeyse kusuyordum.

Bakiye neredeyse sıfırdı...

Ve bir banka havalesi gerçekleşmişti: Seaside Limited LLC'ye 4,6 milyon avro.

Hesap üstüne hesap açtım -

Ve her birinin içi, adını hiç duymadığım şirketlere yapılan havalelerle boşaltılmıştı.

Dokunulmayan tek hesap son altı ay içinde açtığım kripto hesaplarıydı - ama onlarda da toplamda sadece 5 milyon avro değerinde Bitcoin vardı.

Şaşkınlık içinde orada oturdum.
Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum ama kimin sorumlu olduğunu biliyordum:
Massimo ve Dario'yu öldürmeye çalışan aynı adam
cebimizden 28 milyon avro çalmıştı.
Fausto Amca.

"**H** BU NASIL MÜMKÜN OLABILIR KI?!" Niccolo kükredi.

Niccolo, Dario ve ben evin iç kısmındaki penceresiz bir depodaydık. Lars'ın dönüşünü beklerken Adriano ve kadınlar hâlâ güvenli odadaydı.

İkizim her zamanki teatral kişiliğini sergiliyordu.

Dario'nun tepkisi daha da kötüydü: Sessiz bir inançsızlıkla bana baktı.

"Bankalardan birini aradım," dedim sakince, ama hiç de öyle hissetmiyordum. "Havale gerçekleştikten sonra parayı bankadan alamayacağımı söylediler.

"Havaleye onay vermediğimi söylediğimde, kayıtları kontrol ettiler ve havaleyi gönderen müdürün onay verdiğime dair bir kutuyu işaretlediğini söylediler. Müdürle konuşmak istediğimde, işlem den birkaç dakika sonra şubeden ayrıldığını öğrendiler.

"Benim teorim, Fausto'nun her bir bankadaki insanlara banka havalelerini yapmaları için rüşvet verdiği, tehdit ettiği ya da şantaj yaptığı yönünde."

"Bu nasıl mümkün olabilir ki?" Dario sordu. "Senin iznine ihtiyaçları yok mu?"

"Zimmete para geçirme, kimsenin izni olmadan her zaman gerçekleşir."

"Bunu neden bu kadar bariz bir şekilde yapsınlar ki?!" Niccolo bağırdı. "Bunun için hapse girecekler - eğer ÖNCE BİZ onları yakalamazsak!"

"Fausto'nun adamları çocuklarının kafasına silah dayamışken bunun onlar için bir önemi olduğunu sanmıyorum."

Niccolo homurdandı ama bir şey söylemedi.

Dario, "Maaş bordrolarımızdaki polisleri de bu işe dahil etmeliyiz," dedi. "Parayı bu şekilde geri alabiliriz."

"Muhtemelen hayır," dedim acımasızca. "Tüm bankalar uluslararası holdingler ve maaş bordrolarımızdaki polislerin İtalya dışında hiçbir yetkisi yok. Ayrıca, paranın çoktan paravan şirketler aracılığıyla Cayman Adaları gibi bir yere aktarıldığını garanti edebilirim. Para gitmiştir."

"O zaman nasıl geri alacağız?"

"Bankalar bize geri ödeme yapmak zorunda kalacak - ama zaten Cosa Nostra olduğumuzdan şüpheleniyorlar. şimdi şüphelenmiyorlarsa bile, biraz araştırma yapınca şüphelenecekler.

"alışanlarına sorduklarında ve tehdit edildiklerini öğrendiklerinde, bankalar işbirliği yapmayacaktır. Bu, herhangi bir gangsterin Fausto'nun yaptığını yapabileceği ve bankayı milyonlar için zor durumda bırakabileceği bir emsal oluşturacaktır. Hatta bu bir ranta bile dönüşebilir: bir gangster kendisinden alabilir ve sonra geri ödeme talep edebilir.

"Hayır - bankalar bize sigorta şirketlerinden geçmesi gerektiğini söyleyecek ve sigorta şirketleri de az önce size söylediğim nedenlerden dolayı buna karşı çıkacaktır. Yasal yollara başvurmak zorunda kalacağız ve bu da mahkemede aylar sürecektir."

Açık bir noktayı söylemeden

bıraktım: Aylarımız yoktu.

Fausto'nun başlattığı saldırıyla değil.

"Bu yüzden bankaların başkanlarını tehdit edin!" Niccolo hırladı.

"Bize geri ödesinler!"

"İşler böyle yürümüyor. CEO'lar, CFO'lar ve yönetim kurulları gibi imza atması gereken çok sayıda yönetim kademesinden bahsediyorsunuz. Onları şiddetle tehdit edersek, polise gidebilirler - bizim maaş bordromuzda olmayan polis - ve Dario'yu hapse gönderen aynı tür bir duruma düşebiliriz."

Dario hayal kırıklığı içinde çenesini sıktı. Astlarımızdan biri bir rüşvet operasyonunda yakalandığında tüm ailemizin suçunu üstlenmişti.

"Fausto tüm hesaplarımızın nerede olduğunu nereden biliyordu?!" Niccolo talep etti.

"Eskiden onlara ortak imza atardı."

Niccolo dehşet içinde bana baktı. "Sen onu -"

"Hayır, tabii ki hayır!" Tersledim. "Bölgemizi ikiye böldüğümüzde onu hesaplardan çıkardım - ama hangi bankaları hedef alacağını bu şekilde biliyordu."

"Yeni bankalara geçmeliydiniz!" Niccolo hırladı.

"Bizi yok etmeye çalıştığını daha dün gece öğrendim!" Bağırdım.

"...tamam... bu doğru," diye homurdandı Niccolo. "Ama yine de -" Dario elini kaldırdı. Niccolo hemen sustu.

"Ne kadar paramız kaldı?" Dario bana sordu.

"Beş milyon avro değerinde Bitcoin ve belki de bir düzine hesaba yayılmış yüz bin avro daha."

"Beş milyon bize ne kadar yetecek?" "Neredeyse bir ay," diye cevap verdim.

Niccolo ve Dario şok içinde bana baktılar.

"Hizmetlilerimizin maaşları ayda 150.000," diye açıkladım, "ayrıca piyadelerimiz için 800.000 daha. Floransa ve Toskana'daki polisleri korumak için verilen rüşvetler bir milyon, yargıçlar ve politikacılar için ise 1,5 milyon. Bir de çalıştırdığımız liman işçileri, avukatlarımız var -"

Niccolo, "Pekâlâ, olayı anladık," diye hırladı. "Ne yapmamızı öneriyorsun?" Dario bana sordu.

Niccolo araya girdi. "O lanet bankacıların her birini ziyaret edip paramızı geri vermeleri için onları 'ikna edeceğiz'!"

"Bunun neden işe yaramayacağını sana zaten söyledim," dedim. "Umurumda değil!" Niccolo tersledi.

"Adriano gibi konuşuyorsun," diye onu azarladı Dario.

Niccolo kara mizahla, "Bana böyle hakaret etme," diye karşılık verdi.

Dario bana döndü. "Ne öneriyorsun?"

"Şey... 50 milyon avro kazanmanın bir yolunu bulabilirim." "Bu harika!" Niccolo birdenbire çok sevindi.

"Nasıl?" Dario bana sordu. "Borç mu?"

"Hayır. Hong Kong'dan paramızı geri istemek zorundayım."

İki ay önce Hong Kong'dan yönetilen bir çevrimiçi kumar sendikasına katıldığımızda yaptığımız büyük yatırımdan bahsediyordum.

Bu yatırımın meşruiyet biletimiz olması gerekiyordu - %100 yasal bir gelir kaynağı. İşler öngörüldüğü gibi giderse, iki yıl içinde organize suçu geride bırakabilir ve yatırımımızdan elde ettiğimiz gelirle yaşayabilirdik.

Dario bunun ne anlama geldiğini hemen anladı.

"Bunun bizim çıkış yolumuz olması gerekiyordu," dedi sessizce. "Biliyorum."

"Başka seçeneğimiz yok!" Niccolo dedi ki. "Fausto ile savaştayız. İki yıl sonrasını sikeyim - para olmadan iki ay bile dayanamayız!"

Dario yorgun bir şekilde iç çekti. "Pekala... Hong Kong'u ara ve paraları geri al."

"O kadar basit değil."

Dario ve Niccolo bana "Sen neden bahsediyorsun?" der gibi baktılar.

"Hiçbir fonun çekilemeyeceği iki yıllık bir süre var," diye açıkladım.

Şaşkın ifadeleri şok bakışlarına dönüştü.

"Ne oluyor lan?!" Niccolo hırladı.

"Bu tür yatırımlarda bu standarttır. İnsanların istedikleri zaman para çekmelerine izin verirsiniz, piyasa düştüğünde ürkerler ve herkes parasını geri almak ister."

"Neden bundan daha önce bahsetmedin?" Niccolo havladı.

"Söyledim! Size fonların taahhüt edildiği iki yıllık bir dönem olduğunu ve herhangi bir getiri göremeyeceğimizi söylemiştim - "

"Sanki iki yıl boyunca hiç KÂR göremeyecekmişiz gibi konuştunuz - bir kasaya kilitleyip lanet olası anahtar atacaklarını değil!"

"'Kendini adamak' bu anlama geliyor," diye tersledim.

"Belki de bunu günlük dilde açıklamalıydınız Bay Finans İneği - "

"YETER!" Dario bağırdı.

Niccolo da ben de sustuk.

Dario öfkeyle bana döndü. "Madem iki yıl boyunca fonlara dokunamayacağız, neden en başta bu konuyu açtın ki?"

"Sanırım onları bir istisna yapmaya ikna edebilirim," dedim.

"Nasıl?"

"Transferi Bitcoin ile yaptık. Bunu yaptığımızdan beri Bitcoin'in değeri %50'nin üzerinde arttı. Eğer %50'lik fazlalığı almalarına izin verirsem, belki de ilk yatırımı iade ederler."

Niccolo pis bir kahkaha atarak, "Eğer %50'lik fazlalığı almalarına İZİN VERİRSEN," dedi. "Bu çok komik."

"Ya 'hayır' derlerse?" Dario sordu.

"O zaman pazarlık yaparım. Belki 50 milyonun tamamını geri getiremeyebilirim ama belki 40 milyonu alabilirim."

"Ya da 30... veya 20...veya, kim bilir, belki Hatta on," diye alay etti Niccolo.

Ona ters ters baktım. "Uygun olabilecekleri başka bir neden daha var."

"Neymiş o?"

"Çünkü triadlar ve Yakuza ile iş yapıyorlar. Dolayısıyla müşterileri savaşa girdiğinde ne olacağını anlıyorlar."

Sendika'nın faaliyetleri tamamen yasalıdı... Ancak yatırımcılarının hepsi yasal değildi.

Ne de olsa biz Cosa Nostra'ydık.

Ve 'triad' Çin'deki çeşitli organize suç grupları için kullanılan bir terimdi.

Yakuza da aynıydı, sadece Japonya'da.

Bir savcı, Sendikanın bir kara para aklama paravan şirketi olduğunu söyleyebilir. Teknik olarak haklı olabilirler - her ne kadar Sendika'nın yatırımcılarının çoğu %100 yasal olsa da. Sadece az sayıda yatırımcı yasaların dışında iş yapmıştır.

Dario bana ters ters baktı. "Onları ara ve hangi şartları kabul edeceklerini öğren."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Eğer ararsam, beni hemen geri çevirirler. Oraya bizzat gitmek istiyorum."

Dario bana baktı. "Fausto bizi öldürmeye çalışırken ve neredeyse paramız bitmek üzereyken Hong Kong'a bizzat gitmek mi istiyorsun?"

"Evet."

"Neden?!"

"Çünkü belgeleri imzalamak ve fonları transfer etmek için bizzat oraya gittim. Gittiğimde birkaç ana yatırımcı ve CEO Bay Lau ile tanıştım."

'Lau' ismi İngilizce 'how' kelimesiyle kafiyelidir.

"Yüz yüze çok daha ikna edici olabileceğimi düşünüyorum," diye devam ettim. "Ve eğer karşılarında durursam, telefonu yüzüme kapatamazlar."

Dario başını salladı. "Hayır - tehlike çok büyük - " "Hong Kong Makao'dan ne kadar uzakta?" Niccolo kesintiye uğradı.

Şaşkınlıkla ona baktım. Makao, Çin'de bir 'özel idari bölge' idi.

Hong Kong ile aynı 'Tek Ülke, İki Sistem' politikasına sahipti. Bu da şehrin hükümetinin Pekin'e cevap verdiği, ancak işleyiş açısından çok daha Batılı - ve kapitalist - olduğu anlamına geliyordu.

Makao, düzinelerce kumarhaneyle dolu bir Asya Las Vegas'ı gibiydi. Çin anakarasından ayrı olarak kendi para birimi bile vardı. Aynı şey Hong Kong için de geçerliydi.

"Körfezin hemen karşısında, hemen hemen yan yanalar," dedim. "Neden?"

Niccolo düşünceli görünüyordu. "Beni ve Dario'yu bir dakika yalnız bırakır mısın?"

Dario da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu.

"Her ne söyleyeceksen, neden benim önümde söylemiyorsun?" diye sordum.

"Bize bir dakika ver, tamam mı?" Niccolo sabırsızca tersledi.

"Peki," dedim huysuzca ve koridora çıktım.

Üç dakika sonra kapı açıldı ve Niccolo beni tekrar içeri aldı.

"Pekala," dedi Dario bana, "Hong Kong'a gidip Sendika ile şahsen pazarlık yapmana izin veriyorum. Elli milyonla dönmeni tercih ederim ama 20 milyon gibi düşük bir miktarı da kabul etmene izin veriyorum."

"En az 40 tane ile döneceğim," diye söz verdim.

Niccolo, "Hâlâ bize kazık atan bankacılarla uğraşmamız gerekiyor," dedi.

Dario, Niccolo'ya, "Döndüğünde hallet," diye cevap verdi.

Ben değil.

Kaşlarımı çattım. "Bekle - Niccolo döndüğünde derken ne demek istiyorsun?"

"O da seninle geliyor," dedi Dario.

Şok içinde ona bakakaldım.

"Ne?!"

Niccolo, "Ben de seninle geliyorum," diye tekrarladı. Sinirlendim. "Neden?! Bana güvenmiyor musun?!"

Dario yatıştırıcı bir sesle, "Elbette var," diye cevap verdi. "Mali işleri tek başına halledeceksin. Niccolo'nun ilgilenmesi gereken başka işler var."

"Başka ne iş?!"

Dario bana sert bir bakış attı. "Roberto... Don'un konuştu."

Bu, haddimi aştığımı bildiren bir uyarıydı.

"...evet, Don Rosolini," dedim sessizce.

"Güzel. Niccolo ayarlamaları yapar yapmaz yola çıkacaksınız. Hong Kong'daki Sendika ile konuştuğunuzda, cevaplarını bana bildirin."

"Tabii ki."

Dario güven verici bir şekilde omzumu okşadı ve sonra koridora çıktı. İki asker hemen ona güvenli odaya kadar eşlik etti.

Niccolo'ya bakakaldım. "Bu da neydi böyle?!"

İkizim koridora çıkarken beni başından savdı. "Bunun için endişelenme."

"Ama -"

Cep telefonunu çıkarıp uzaklaşırken, "Sen sadece bize savaşta hayatta kalacak kadar para kazandırmaya odaklan," dedi.

Sonradan öğrendim ki, ben sigorta şirketiyle uçağımız hakkında tartışırken Massimo aramış.

Dul'un torununu geri alırken daha fazla Rus paralı asker ona saldırmıştı. İkisi kaçtı ama Massimo'nun kızı güvenli bir şekilde büyükannesine geri götürmesinin hiçbir yolu yoktu. Jetimiz hasar gördüğü için eve geri dönmesi de mümkün değildi.

Niccolo ona kızı güvenli bir yere götürmesini ve bir süre ortalıkta görünmemesini söyledi.

Neyse ki Niccolo konuştukları sırada mali durumumuzdan haberdar değildi. Yoksa ağzından bir şeyler kaçırabilirdi.

Massimo'nun bilmemesine sevinmişim; baş etmesi gereken yeterince stres vardı.

Aslında Dario bana mali krizimizden kimseye bahsetmememi emretmişti. Şimdilik, bu üçümüz arasında paylaşılan bir sır olarak kalacaktı: Don, consigliere ve para adamı.

Bu da benim için sorun değildi. Fausto'nun tüm paramızı burnumun dibinden çaldığını herkesin bilmesini istemiyordum.

Lars Hong Kong'a uğma planımızı desteklemiyordu. Kendi güvenliğimiz için aileyi koruma altında tutmak istiyordu ve para sorunlarımızı bilmediği için bu ona aptalca bir risk gibi görünüyordu.

Ancak Lars, suikast girişiminde bulunan kişinin büyük olasılıkla geçmişinden bir kadın olduğunu da açıkladı.

Bu biraz şok edici.

Dario, Niccolo'nun şiddetli itirazlarına rağmen Lars'ın onu avlamasına izin verdi. Niccolo, infazcımızın Don'u koruması gerektiğini düşünüyordu, eski alevden dönme bir suikastçının peşine düşmesi değil.

Lars Hong Kong'a gitmemizden şikâyet ettiğinde Niccolo'nun buna hiç tahammülü yoktu.

"Sen istediğini yapabiliyorsan, Roberto'yla ben neden yapamayalım?" diye sordu sahte bir tatlılıkla.

Lars, Dario'ya itiraz etmeye çalıştı ama reddedildi. İşte bu kadar.

Tİki saat sonra Niccolo ve ben, Giorgio adında bir askerin şoförlüğünü yaptığı kurşun geçirmez bir Mercedes'le yola çıktık.

Lorenzo adında ikinci bir asker onunla birlikte ön koltuğa oturdu ve silahlı adamlarla dolu başka bir araba bizi takip etti.

Niccolo, Fausto'nun tüm Cosa Nostra ailelerini bize karşı kışkırttığından ve kimseye güvenilemeyeceğinden endişe ediyordu. Bu yüzden İtalya'dan uçmak yerine, Fransa'ya, özellikle de Nice (İngilizce yeğen kelimesi gibi telaffuz edilir) şehrine ulaşana kadar sahil boyunca beş saat araba kullandık.

Nice Côte d'Azur Havaalanı İtalya sınırına sadece 45 dakika uzaklıktaydı, ancak Cosa Nostra'nın erişim alanı dışındaydı ve bu nedenle güvenliydi.

Muhtemelen.

Sadece bir sorun vardı:

Monako.

Monako, Akdeniz'de bağımsız bir ülkedir ve diğer tüm tarafları Fransa tarafından karayla çevrilidir. Büyüklüğü bir mil kareden az olan Monako çok küçüktür; sadece Roma'daki Vatikan Şehri daha küçüktür. Bu nedenle kendi havaalanına sahip değildir. Bunun yerine sadece 30 dakika uzaklıktaki Nice'in havaalanını kullanır.

Formula 1 yarışlarındaki Monako Grand Prix'si ile ünlü olan ülke aynı zamanda çok sayıda milyoner ve milyarderin oyun alanıdır. Monako küçük olmasının yanı sıra son derece de zengindir.

Bu da Hong Kong'a son dakika özel uçuşu için normal ücretin üç katını ödememiz gerektiği anlamına geliyordu: 375,000 Euro.

Niccolo bana fiyatı söylediğinde irkildim ama yapacak bir şey yoktu.

İtalya'dan uçup Hong Kong'a varmadan suikasta uğrasaydık, yatırımımızı Sendika'dan tam olarak geri alamazdım.

Eğer parayı geri alamazsam, aile haftalar içinde iflas edecek ve çaresiz kalacaktı.

Ara sıra yaşanan fiyat artışlarına katlanmak, iş yapmanın maliyetiydi.

Özellikle de 'iş' öldürölme ihtimalini içeriyorsa.

"En azından bu fiyatlarla havaya uçmayız," diye şaka yaptı Niccolo. Sonra acımasızca ekledi, "...umarım."

Akşam 9'da vardığımızda özel jet bizi havaalanında bekliyordu. Arabalarımız uçağın hemen yanındaki piste yanaştı.

"Biz de sizinle geliyor muyuz patron?" Giorgio bagajdan valizlerimizi ve benim giysi çantamı alırken sordu.

Niccolo bana baktı. "Ne düşünüyorsun?"

"Hayır," diye cevap verdim. "48 saat içinde girip çıkacağız. Fausto'nun erişim alanı Hong Kong'a kadar uzanmıyor. Ayrıca Sendika'nın koruması altında olacağız. Bize bir şey olmaz."

Niccolo düşünceli görünüyordu. "Sadece şeytanın avukatlığını yapıyorum... Ya Fausto birilerine para verip

Bize mi?"

"Silah taşıyamazlar," dedim Giorgio'yu ve diğer piyadelerimizi işaret ederek. "Hong Kong'un ateşli silah yasaları İtalya'ninkinden çok daha katı. Eğer yetkililer onları bir tabancayla yakalarsa, bu on yıl hapis cezası anlamına gelir. Ve eğer silah taşıyamazlarsa, bize eşlik etmeleri için hiçbir neden kalmaz."

Niccolo, "Bagajlarımızdaki bölmeleri kullanarak birkaç silah kaçırabiliriz," diye önerdi.

Bavullarımızın bir tabanca ya da diğer kaçak malları gizleyebilecek büyüklükte gizli bölmelerle özel olarak tasarlandığından bahsediyordu. Bu bölmeler kurşunla kaplıydı, böylece havaalanında x-ray cihazı kullanılarak içindekilerin taranması girişimlerini engelleyeceklerdi.

Bagajın sert yapısının bir parçası olarak birkaç sahte metal plaka da yerleştirilmişti. Dikkatsiz bir görevli x-ray ekranında siyah alanlar görecekti ve bunların çantanın 'iskeletin'in bir parçası olduğunu düşünecekti.

Tabii ki, dikkatli bir kontrolör hemen bir sorun olduğunu düşünüp çantayı parçalara ayırabilirdi, bu yüzden mükemmel bir sistem değildi - ama hiç yoktan iyiydi.

Ancak Niccolo'nun önerisinde bariz bir kusur vardı.

"Mesele silahları ülkeye sokmak değil," dedim. "Sorun onlarla dolaşmak."

"Sizi güvende tutacaksa," dedi Giorgio, "bu riski göze alacağız."

"Duyarlılığınızı takdir ediyorum ama bu Fausto'nun bize kazık atmasının en kolay yolu olur," diye cevap verdim. "Tek yapması gereken yetkilileri isimsiz olarak aramak ve sizin taşıdığınızı söylemek. O zaman hepimiz tutuklanırsınız, Niccolo ve ben de suç ortağı olarak suçlanırsınız. Lars İtalya'da ruhsatsız silah bulundurduğu için San Vittore'de üç buçuk yıl hapis yattı; onun deneyimini Çin'de tekrarlamak istemiyorum."

Niccolo, "İkna oldum," dedi ve Giorgio'ya döndü. "Eve dön ve Dario ile diğerlerini koru."

"Evet efendim," dedi Giorgio. "Yine de sizin için fark etmeyecekse, ayrılmadan önce güvenli bir şekilde havalanmanızı bekleyeceğiz."

"Elbette," diye kabul etti Niccolo.

Jet muhteşemdi: pelüş deri koltuklar ve lake ahşap masalar, ayrıca bir duvarda geniş ekran bir televizyon.

Biz Giorgio'ya veda ederken bir hostes giysi çantamı astı, pasaportlarımızı kontrol etti ve valizlerimizi uçağın arkasına götürdü. Bir kez daha bizimle gelmeyi teklif etti, silah yasalarına aldırmadan; Niccolo ona teşekkür etti ama mümkün olduğunca çabuk eve dönmesini söyledi.

Niccolo ve ben karşılıklı koltuklara oturduk. Yerleşmeye çalışırken hostes yanımıza geldi ve bize birer kadeh şampanya ikram etti. Ben reddettim; Niccolo kabul etti.

"Akşam yemeği için fileminyon ve ıstakozumuz da var," dedi. "Kalkıştan bir saat sonra size servis yapacağım."

Niccolo gülümseyerek, "Harika," diye cevap verdi.

Asık suratımı görünce neşeyle İtalyanca, "Ne olursa olsun sabit bir ücret. 375.000 Euro'ya gemideki her şeyi yiyip içiyorum."

Bu mantığa karşı çıkamazdım.

Pilot bizi selamlamak için kokpitten çıktı. Mavi üniformalı, orta yaşlı bir adamdı ve belirgin bir Fransız aksanıyla İngilizce konuşuyordu.

"Hong Kong zaman olarak altı saat ileride. Yaklaşık 13 saatlik bir uçuş, dolayısıyla yerel saatle 16:00 civarında varmış oluruz."

"Mükemmel," diye yanıtladı Niccolo.

"Gitmeden önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor," dedim.

"Beş dakika içinde yola çıkıyoruz," dedi Fransız. "Bundan daha fazla zamana ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, bu yeterli olacaktır. Teşekkür ederim."

Pilot kokpite döndüğünde telefonumu çıkardım.

"Kimi arıyorsun?" Niccolo sordu.

"Sendika'yı."

"Hong Kong'da gecenin bir yarısı."

"Biliyorum."

"O zaman neden onları arıyorsun?"

"Geldiğimizi haber vermek için."

Niccolo'nun gözleri yuvalarından fırladı. "Bilmiyorlar mı?!"

"Sabah olacaklar. Şimdi bir dakika sessiz olun, tabii bu mümkünse."

İngilizce bir ses kaydı bana Hong Kong Gaming Syndicate'in akşam için kapalı olduğunu ve sabah telefonuma geri döneceklerini bildirdikten sonra, "Bu Bay Lau için bir mesaj. Ben Roberto Rosolini, İtalyan yatırımcınız. Yarın öğleden sonra şehirde olacağım ve görüşmek istiyorum. Uçağım saat 16:00'da inecek ve size ulaşmamın en az bir saat süreceğini tahmin ediyorum, dolayısıyla saat 17:00 civarında ofisinizde olacağım. Belki birlikte akşam yemeği yiyebiliriz. Yakında görüşmek üzere."

Sonra telefonu kapattım.

Niccolo inanamayarak başını salladı. "İnanılmazsın - bunu biliyor muydun?"

"Onlara çok fazla önceden haber vermek istemiyorum."

"Ne yani, şapkanla dilenmeye mi geliyorsun? el?"

"Aşağı yukarı."

Niccolo alaycı bir şekilde güldü. "Sanırım fark etmez. Eğer parayı alırsan, her şeye değecek. Eğer alamazsan, o zaman boku yeriz ve bu sadece çok kısa, çok pahalı bir tatil olur."

"Ama bir tanesini kesinti olarak talep edebiliriz."

"İşte bu yüzden para babasıydın," diye şaka yaptı. "İşte kıyametin arifesindeyiz ve sen bunu vergilerimizden nasıl düşebileceğini düşünüyorsun."

Dİç yemek biz havalandıktan bir saat sonra servis edildi. Önceden hazırlanmış bir yemek için oldukça iyiydi.

Gerçi 375.000 Euro'ya göre çok daha muazzam olmalıydı.

Hostes bulaşıkları temizledikten sonra ışıkları söndürdü ve sabah güneşini engellemek için pencerelerdeki perdeleri kapattı.

Kabin karardıktan ve hostes gittikten sonra Niccolo uyumak için koltuğunu arkaya yasladı.

"Neden gidiyorsun?" Ben sordum.

"Ne, Hong Kong'a mı?"

"Hayır, Timbuktu'ya. Evet, Hong Kong'a."

"Aslında Hong Kong'a gitmiyorum. En azından kalmak için."

"Onun yerine Macau'ya gidiyorsun." "Evet."

"Macau'da ne var?"

"Bana söylenene göre kumarhaneler," diye kayıtsızca cevap verdi.

"Başka bir şekilde ifade edeyim: Makao'ya neden gidiyorsunuz?"

"Bilmesen daha iyi."

Bu beni kızdırdı. "Neden?!"

"Çünkü tehlikeli bir oyun oynuyorum ve en iyisi seni bu oyunun dışında tutmak."

"Dario biliyor mu?"

"Elbette biliyor - bunu ona açıklamak zorundaydım." "Ben senin ikiz kardeşinim."

Söylenmemiş suçlamam havada asılı kaldı:

Eskiden bana her şeyi anlatırdın.

Bir zamanlar aramızda hiç sır yoktu.

Gerçi bu uzun zaman önce olmuştu.

Niccolo'nun yanında gerçekten kendisi olabildiği tek kişi bendim. Başkalarının yanındayken abartılı, teatral bir kişiliğe bürünürdü - ama benimleyken bunu bırakırdı çünkü onu çok iyi tanıyordum.

Tekrar iç çekti ve sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum. "Sana söyleyebilseydim söylerdim... ama şu anda bana güvenmene ihtiyacım var. Bunu yapabilir misin?"

"Başka bir seçeneğim olduğunu sanmıyorum, değil mi?" "Pek yok, hayır."

"O zaman sanırım sana güvenmek zorundayım," diye tersledim.

"Sendikaya ne diyeceksin?" diye sordu, Makao konusunu kapatmaya çalışarak.

"Sana söyleyebilseydim söylerdim," dedim alaycı bir tavırla, "ama şu anda bana güvenmene ihtiyacım var."

Niccolo başını kaldırıp bana ters ters baktı. "Küçük bir sürtük gibi davranma."

"O zaman bana vermeyeceğin şeyi isteme."

"Neymiş o?"

"Bilgi. Gerçek. Adına ne dersiniz deyin."

"Yeterince adil." Niccolo durakladı ve sonra, "Biliyorsun... eğer parayı geri alamazsan, biz ölü adamlarız," dedi.

Bu beni daha da sinirlendirdi. "Farkındayım."

"Almak için ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bunu bana bırak," diye hırladım. "S e n sadece her şeyi berbat etmemeye konsantre ol."

Macau."

"Deneyeceğim," dedi ve sonra sustu.

Birkaç dakika sonra nefes alışındaki değişiklik bana uyuduğunu söyledi.

Bırakmam çok daha uzun sürdü - ve bıraktığımda bile, rüyalarımda sürekli "Parayı geri alamazsan, biz öldük" diyen bir ses tarafından rahatsız edildim.

Eğer parayı geri alamazsanız, biz öldük demektir...

Eğer parayı geri alamazsanız, biz öldük demektir...

Uykusuz bir gecenin ardından kaskatı ve rahatsız bir şekilde uyandı.

Niccolo karanlıkta telefonundan bir şeyler okuyordu. Ekranın ışıltısını yüzünde görebiliyordum. "Ah, uyanmışsın," dedi. "İyi uyudun mu?"

"Yeterince iyi," dedim huysuzca. "Saat kaç?"

"Bizim saatimizle sabah sekiz buçuk, yani Hong Kong saatiyle öğleden sonra iki buçuk," dedi en yakın pencerenin perdesini kaldırırken.

İçeri süzülen kör edici ışığa karşı gözlerimi kısıtım.

"İnmeden önce kahvaltı etmek ister misiniz?" Niccolo neşeli bir sesle sordu.

"Neden olmasın?"

Hostes bize kruvasan, tereyağı, peynir, meyve, mimoza ve espresso getirdi.

Oldukça güzel bir kahvaltı... 375.000 avro için havyar ve siyah truffles içermesi gerekirdi.

"Şu anda Hong Kong'a yaklaşıyoruz," dedi Fransız pilotun sesi hoparlörlerden.

Pencereden dışarı, çok altımızdaki şehre baktım.

Hong Kong, bir körfezin kıyısında gökdelenlerden oluşan yoğun bir ormandı. Alan olarak New York'tan küçük olmasına rağmen,

Binaların çokluğu, sanki birileri Manhattan'ı birkaç kez kopyalamış ve her şeyi su kenarına yerleştirmiş gibi görünüyordu. Ancak havaalanı şehirden kilometrelerce uzakta, seyrek nüfuslu bir adada bulunuyordu.

İnişimiz ipek gibi pürüzsüz oldu. Pistte bir hangara doğru taksi yaparken, telefonumu açtım ve Hong Kong alan kodlu bir sesli mesajım olduğunu fark ettim. Midemde hafif bir gerginlikle mesajı dinledim.

"Bay Rosolini," dedi Bay Lau. Kültürlü bir İngiliz aksanına sahip yaşlı bir adam sesi vardı. "Mesajınızı almak ne güzel. Maalesef bu akşam için acil planlarım var, ancak sizinle saat 17:00'de ofisimde buluşabilirim. Ortağım Bay Han, indiğinizde sizi bekliyor olacak ve bana getirecek. Yakında görüşmek üzere."

Mesaj ne iyi ne de kötüydü, ama yine de huzursuz hissettim.

Niccolo yüz ifademden bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyordu.

"Aradığınız kişi o muydu?" diye sordu. "Evet."

"Her şey yolunda mı?"

"Birkaç saat içinde size haber veririm."

Uçağımız hangarın içinde durduğunda, hostes ana kapağı açtı ve özel jet şirketinin bir temsilcisi içeri girdi. Pasaportlarımızı damgaladı ve bize gümrük için bazı formlar imzalattı.

İniş iznimizi aldıktan sonra hostes ve pilotla vedalaştık ve elimizde valizlerimizle merdivenlerden aşağı indik.

Sıcak ve nemli bir hava duvarı yüzümüze tokat gibi çarptı - ama bizi kimin beklediğini görünce fiziksel rahatsızlığımı tamamen unuttum.

Hangarın kapısında siyah bir limuzin duruyordu. Yanında uzun boylu, fit, 20'li yaşlarında, kusursuz bir şekilde dikilmiş siyah takım elbiseli Asyalı bir adam duruyordu.

Gömleği bordo renkli ipekti ve yakası açıktı, kravatı yoktu.

Şık saç kesimi tertemizdi, siyah deri ayakkabıları pahalıydı ve altın bir kol saati takıyordu.

Yüzü ifadesizdi ve gözleri derin, karanlık kuyulardı.

O baktı gibi a keskin bir şekilde giyinmiş
Gangster, değil Bir iş adamı.

Daha da kötüsü, kendini taşıma şekli bana Adriano'nun daha sakın, daha ölü gözlü bir versiyonunu hatırlattı...

Bu da beni son derece endişelendirdi.

Bu durum Niccolo'yu da endişelendirmiş olmalı, çünkü İtalyanca "Bağlantın bu mu?" diye fısıldadı.

"Bağlantım tarafından gönderilen bir bebek bakıcısı olduğunu varsayıyorum." "Harika," diye homurdandı kardeşim.

"Bay Han, sanırım?" Yaklaşırken seslendim.

"Doğru," dedi adam gülümsemeden. Lau gibi onun da İngiliz aksanı vardı ve bu da anlamlıydı. Hong Kong 1999 yılına kadar bir İngiliz Kolonisiydi ve çoğu okulda İngiliz İngilizcesi öğretiliyordu. "Siz Bay Rosolini misiniz?"

"Öyleyim."

Han Niccolo'ya bakarken kaşlarını çattı. "Bir ikizin olduğunu bilmiyordum."

"Sürpriz!" Niccolo söyledi.

Niccolo ve ben birbirimize neredeyse tıpatıp benzesek de, biz tek yumurta değil çift yumurta ikiziyiz - yani anne karnında iki ayrı yumurtadan çıktık.

Yüz hatlarımız ne kadar benzese de kişisel tarzlarımız birbirinden kilometrelerce uzaktı. Ben üç parçalı takım elbiseleri ve kravatları tercih ederdim; Niccolo ise bunlardan nefret eder, açık yakalı gömlekleri tercih eder ve ceket giymezdi. Ben saçlarımı geriye doğru tarardım, Niccolo ise dağınık ve serbest bırakmayı tercih ederdi.

Kişiliklerimiz de birbirine zıttı. Ben rahat ve içe dönük biriydim; Niccolo ise dışa dönük ve konuşkandı.

Kardeşim hemen cazibesini 11'e çıkardı.

"Sanırım ikimiz de Bay Rosolini'yiz, ama bana Niccolo diyebilirsiniz," dedi elini uzatarak.

Asyalı adam el sıkışmak için hareket etmeden ona soğuk bir şekilde baktı. "Bana Bay Han diyebilirsiniz."

Niccolo elini geri çekerken, "Pekâlâ," dedi. "Bay Han o zaman."

Han bana döndü. "Kardeşiniz Bay Lau ile yapılacak toplantıya katılamayacak."

"İstemedim," dedi Niccolo neşeyle. "Macau'ya gidiyorum. Oraya en kısa yoldan nasıl gidebileceğimi söylerseniz çok memnun olurum."

"Havalimanındaki bir düzine işletmeden herhangi birinden helikoptere binebilirsiniz. Helikopter yolculuğu sadece 15 dakika sürer. Nereye gittiğinizi biliyor musunuz?"

"El Dorado Macau."

"Şu anda bir poker turnuvasına ev sahipliği yapıyorlar."

"Öyle mi?" Niccolo, büyüleyici bir bilgi gibi parlak bir şekilde söyledi.

Kardeşimi iyi tanırdım. Sesindeki gevreklik, poker turnuvasının Hong Kong'a gelme kararıyla bir şekilde bağlantılı olup olmadığını merak etmeme neden oldu - ama nedenini bir türlü anlayamadım.

Han, "El Dorado'nun otelin tepesinde bir iniş pisti var," dedi. "Doğrudan oraya uçabilirsiniz."

"Harika! Bana doğru yolu gösterirseniz, başınızdan giderim."

Han limuzini işaret ederken, "Sizi helikopter kiralamaya götürebiliriz," dedi. Bu dostça bir tekliften çok bir gerçeğin ifadesiydi.

"Gerek yok. Uzun uçuştan sonra bacaklarımı esnetmek istiyorum. Nereye gidebilirim?"

"Ana terminale giden yolu takip edin," dedi Han, hangarın dışını göstererek. "Çok sayıda İngilizce reklam göreceksiniz."

"Teşekkür ederim." Kardeşim bana döndü ve gülümsedi. "Toplantıdan sonra beni ara. Belki daha sonra buluşabiliriz."

"Pekala," dedim.

Niccolo arkasını döndü ve tekerlekli bavulunu arkasına takarak hangardan çıktı, bir yandan da neşeli bir melodi tutturdu.

Han limuzine doğru işaret etti. "Gidelim mi?"

"Gidelim."

Hong Kong'un havaalanı şehirden ayrı bir adadaydı. Terminalden çıkan kıvrımlı yollar sonunda büyük bir otoyolda birleşiyordu. Uzakta beliren yeşil dağlar ve zirvelerini gizleyen bulutlar.

Otoyol körfez üzerindeki devasa bir asma köprüden geçerek devam etti. Yemyeşil tepelerden geçtik, kilometrelerce uzunluğunda bir tünelden geçtik ve başka bir asma köprüden geçtik. Hong Kong'un devasa silueti ancak o zaman uzaktan görüldü.

Limuzinin arkasında Han'ın karşısına oturdum ve manzaranın geçişini izledim.

Yol arkadaşım yolun büyük bölümünde sessizdi, ancak şehre yaklaştıkça sorular sormaya başladı.

"Sizi Hong Kong'a getiren nedir, Bay Rosolini?" "İş için."

"Gelişiniz beklenmedikti."

"Son dakika işiydi," dedim ve onun sorularını kendi sorularıyla geçiştirmeye çalıştım. "Merak ediyorum - Bay Lau ile nasıl bir bağlantınız var?"

"Hong Kong Oyun Sendikası'nın bir çalışanıyım."

Bu, şu anda ailemin 50 milyon avrosunu elinde tutan yatırım grubunun resmi adıydı.

"Unvanınız nedir?" diye sordum.

"Müdür."

"Neyin?"

"Sadece 'Müdür'."

Gözlerindeki bakış, bunun muhtemelen 'Ölü Bedenler de Dahil Olmak Üzere Sorunların Bertaraf Edilmesi Müdürü' olabileceğini düşündürüyordu.

Bay Han'ın yanında dikkatli davranmak için aklıma bir not aldım.

O ehrin kalbine ulaştışımızda limuzin devasa bir gökdelenin altındaki yeraltı otoparkına girdi. Han ve ben asansörle lobiye indik,

Krem renkleriyle dekore edilmiş ve kalabalık insanlarla dolu bir yerdı. Oradan Han beni, bizi hızla 70th katına taşıyan özel bir asansöre yönlendirdi.

Limanın muhteşem manzarasına sahip başka bir lobiye girdik. Han, bizi cam kapıdan geçiren genç kadın resepsiyon görevlisine selam bile vermedi. Ona kibarca gülümsedim; o da gülümsemeden başını eğdi.

Kapalı bir kapısı ve önünde 50'li yaşlarında sert görünümlü bir kadın sekreteri olan büyük bir köşe ofise doğru ilerledik.

Han izin istercesine ona bir kaşını kaldırdı. Başıyla kapıya doğru bir işaret yaptı ve Han kapıyı çaldı.

Muffled bir ses Çince bir şeyler söyledi - muhtemelen, İçeri gel.

Han beni minimalist bir ofise götürdü. Güzel bir ahşap masa, birkaç siyah deri sandalye ve

Hong Kong'un gökdelenlerinin cam ve çelik kanyonlarının çarpıcı manzarasından başka bir şey değil.

Masanın arkasında 60 yaşlarında Asyalı bir adam oturuyordu. Gerileyen saç çizgisine rağmen saçları hâlâ siyahtı. Yumuşak bir yüzü ve dede gibi bir gülümsemesi vardı ama gözleri keskin ve kurnazdı. Çin tarihinin başka bir döneminden kalma gibi görünen Nehru yakalı gri bir takım ceket giymişti.

"Bay Lau," dedim.

"Bay Rosolini - hoş geldiniz," diye cevap verdi İngiliz aksanıyla. "Lütfen oturun."

Onun karşısındaki koltuklardan birine oturdum. Han diğer sandalyeye oturdu.

Lau sıradan sohbetlere devam ederken şaşkınlıkla Han'a baktım. "Uçuşun iyi geçti mi?"

"Evet, teşekkür ederim."

"Güzel, güzel. Bu sabah mesajınızı aldığımda şaşırdım. Bu... beklenmedik bir şeydi."

"Bay Han da aynı kelimeyi kullandı," dedim zoraki bir gülümsemeyle.

"Belki de durumu mükemmel bir şekilde tanımladığı içindir.

Sizi Hong Kong'a getiren nedir?"

"Bu konuyu sizinle özel olarak konuşmayı tercih ederim."

Lau gülümsedi. "Bay Han. Han o tamamen Güvenilir.

Bana söyleyebileceğin her şeyi onun önünde de söyleyebilirsin." "Bu biraz hassas bir konu."

"Sizi temin ederim, Bay Han çok ketumdur." "Israr etmek zorundayım," dedim soğukkanlılıkla.

Lau gülümsemesini ve tüm hoşluk numaralarını bıraktı. "Aksinde ısrar etmek zorundayım. Eğer bu sizin için bir sorunsa, Bay Rosolini, işte kapı."

Sessizce kendime lanet ettim. Zayıf konumdaydım; kolayca reddedilebilecek bir taleple başlamak aptalcaydı. Niccolo böyle bir stratejik gaf yapmazdı.

Ama o zaman, bu yüzden consigliere'di.

Ben para adamıydım. Benim gücüm sayılardı - ve sayıların günü getireceğine inanmak zorundaydım.

Ama önce Lau'nun yardımına neden ihtiyacım olduğunu belirlemem gerekiyordu. "Pekala," dedim. "Ailemin ne yaptığını biliyorsun. yaşamak için?"

Lau'nun gülümsemesi geri döndü. "Evet, öyle."

"Amcam da aynı işi yapıyor. Aslında eskiden babamın sağ koluydu. Son 24 saat içinde iki kardeşimi öldürtmeye çalıştı."

"Aman Tanrım," dedi Bay Lau, sesi şaşkın ve şefkatli çıkıyordu.

"Ayrıca sekiz ay önce amcamın babamızı öldürmesi için birine para verdiğini öğrendik - kendi kardeşine."

"Aman Tanrım," dedi Lau, acıyla bakarak. "Bu korkunç bir şey."

"Amcam şiddet eylemlerinin yanı sıra bize finansal olarak da saldırdı. Banka yetkililerine karşı tehdit, rüşvet ya da şantaj kullanarak hesaplarımızdan 28 milyon avro çalmayı başardı."

"Ne kadar korkunç," dedi Bay Lau, sonra hafifçe kaşlarını çatı. "Ama bunun neden burada olduğunuzu nasıl açıkladığını anlamıyorum."

"İçinde bulunduğumuz tehlikeyi göz önünde bulundurarak, amcamın bizi yok etme girişimleriyle mücadele edebilmemiz için ailemin ilk yatırımını geçici olarak iade etmenizi istemeye geldim."

Bay Lau sempatik bir şekilde gülümsedi. "Arayabilirdiniz, Bay Rosolini. Hong Kong'a kadar gelmenize hiç gerek yoktu."

Kalbim sıkıştı. Sözleri, bir isteği kabul eden bir adamın sözleri değildi.

"Olağandışı koşulları göz önünde bulundurarak yüz yüze sormak istedim," dedim.

"Kalbim sizin için çarpıyor - gerçekten öyle. Ancak şirketin ilk yatırımdan sonra 24 ay boyunca herhangi bir fon sağlayamayacağını biliyorsunuz."

"İş yapmanın olağan yolunun bu olduğunun farkındayım." "İmzaladığınız sözleşmede bu

yazıyordu."

"Evet, ama - "

"Korkarım size yardımcı olamayacağım, Bay Rosolini. "

"Hayır "ı cevap olarak kabul etmeyerek devam ettim.

"İlk yatırdığınız para Bitcoin'di. Bitcoin'de tuttuğunuzu varsayarsak, son iki ay içinde %50 değer artışı gördünüz. Ceza olarak %50'si sizde kalsın. Tek istediğimiz başlangıçtaki 50 milyon avronun iadesi."

Lau içini çekti. "Bay Rosolini - "

"Kardeşlerim ve ben, amcamla olan bu iş sonuçlandıktan sonra Sendika'ya yeniden yatırım yapmayı planlıyoruz. İlişkimizi yeniden başlattığımızda Sendika kendisi için daha faydalı şartlar belirleyebilir."

"Korkarım ki 24 aylık süre sona ermeden fonların serbest bırakılması mümkün değil."

Umutsuzluğa kapılmaya başladı. "Ailemin şirketinin CEO'su olan kardeşim, şartları görüşmem için bana yetki verdi. Teklife bağlı olarak 50 milyon avronun tamamından daha azını kabul edebiliriz. Açıkçası, erken çekilme cezası olarak geri kalanı sizde kalacak."

Lau bana yine o büyükbabacan gülümsemesini verdi. "Üzgünüm... ama hayır."

Benimle yolun yarısında, hatta onda birinde buluşmayı reddetmesi beni öfkeliendirdi.

"Parayı bir yat satın almak için istemediğimin farkındasınızdır," dedim sertçe. "Paraya ölüm kalım meselesi olarak ihtiyacımız var."

"Ve umarım zor olmak için zor olmadığının farkındasınızdır," diye yanıtladı Lau. "Tüm yatırımcılarımızın tabi olduğu bir anlaşma imzaladınız. Sizin için bir istisna yapmak diğer ortaklara karşı büyük haksızlık olur."

"Bu durumda, ortaklardan bir toplantı talep etmek istiyorum," dedim, elimdeki tek kozu oynayarak. "Tüzüğe göre, Sendika'nın büyük yatırımcılarından biri olarak, herhangi bir noktada acil toplantı talep etme hakkım var - doğru mu?"

Lau'nun gülümsemesi kayboldu. "Teknik olarak evet, ama - için değil"

"I olur gibi için konuşmak ile ve diğer Yatırımcılar,

Özellikle de benim durumumu anlayabilecek konumda olanlara. Özellikle de Bay Gota ve Bay Xi."

Gota (GO-tuh olarak telaffuz edilir) Japonya'nın mafya versiyonu olan Yakuza'nın bir kolunun yüksek rütbeli bir figürüydü.

Xi (Zee diye okunur) Çin'in organize suç sistemi olan bir triad grubunun başıydı.

Onlarla aylar önce Hong Kong'a yaptığım bir seyahat sırasında tanışmıştım.

Lau, diğer gangsterlerin durumuma daha sempati duyacaklarını ve dolayısıyla pazarlık yapmaya daha istekli olacaklarını düşündüğümü biliyordu.

Bu konuda mutlu değildi.

"Acil durum toplantılarının amacı," dedi sert bir şekilde, "tüm üyelerin yatırımlarını etkileyebilecek gelişmeleri tartışmaktır."

"Hiçbir risk almadan 25 milyon avro kazanabileceklerini düşünürsek, teklifimi duymak isteyeceklerini düşünüyorum."

Lau çenesini sıktı. En azından teklifimi onlara sunmazsa Gota ve Xi'nin kızabileceğini biliyordu. Ne de olsa beni sözleşmemden çıkardıkları için milyonlar kazanacaklardı.

Ve eğer Lau mesajımı iletmeyi reddederse, Gota ve Xi'nin bunu öğrendiğinden kesinlikle emin olurdum - bizzat gidip görmem gerekse bile.

Ne de olsa zaten Hong Kong'daydım. Tokyo ve Pekin o kadar da uzakta değildi.

Lau bana acımasız bir gülümseme verdi. "Pekala... Talebinizi diğer ortaklara sunacağım ve kararlarını size bildireceğim."

"Teşekkür ederim. Buluşana ya da mesele başka bir şekilde çözülene kadar Hong Kong'da kalacağım."

"Nerede kalıyorsun?"

"O kadar ileri gitmemiştim."

"Sen yapmadı rezerv a Otel oda?"

Lau sordu Şaşkınlık içinde.

"Eğer sen vardı kabul etti için

benim İstek, I olur hemen geri dönüp
evlerine uçmuşlardır."

Lau'nun sırf benden kurtulmak için yumuşayacağını
umuyordum ama o buna yanaşmadı.

Yine de iyi davranmaya çalıştı.

"Sendika'nın Hong Kong'da birkaç mükemmel oteli var.
Sizi Continental'de bir çatı katına yerleştireceğiz. Tabii ki
ücretsiz."

"Bunu takdir ediyorum, ama - "

"İsrar ediyorum," dedi Lau ama bu kez büyükbabacan
bir gülümseme kullandı. "Bu kadar uzun bir yoldan
geldikten sonra en azından bunu yapabiliriz."

Bay Han ofise girdiğimizden beri ilk kez konuştu. "İkiz
kardeşi Macau'da El Dorado'da."

Lau şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "İkiz kardeşin mi var?"

"Evet."

"O da sizinle kalabilir. Ne yazık ki bu akşam için başka
planlarım var - ama Bay Han benim yerime sizi Makao'ya
götürecek. Sizin ve kardeşinizin arzu ettiği her şeyi Bay
Han'a söyleyin, o halleder."

"Teşekkür ederim, ama buna gerek yok."

"Ah... ama ısrar ediyorum," dedi Lau, yine o
büyükbabacan gülümsemesiyle.

Bir keresinde Japonya'daki bir gelenekle ilgili bir Forbes
makalesi okumuştum. Japon CEO'ların ve departman
başkanlarının iş için gelen şehir dışı ziyaretçileri bizzat
ağırlamaları beklenirdi. Bunu yapmamak kabalığın doruk
noktasıydı.

Makalede, Amerikalı bir işadamını ağırlayamadığı için
'özür dileyen' ve bunun yerine Amerikalı'nın kendi başına
dışarı çıkabilmesi için ona binlerce dolar veren bir Japon
CEO'nun hikayesi anlatılıyordu.

Amerikalı çok sevinmişti ama Japon işadamının kendisine ağır bir hakarete bulunduğunu fark etmemiştir. Kabaca söylemek gerekirse, CEO Amerikalıya bir fahişe gibi davranmış ve gitmesi için ona para ödemiştir.

Çin ve Japon iş kültürünün bu açıdan aynı olup olmadığını konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Lau beni bir astının üzerine atarak beni küçümsüyor muydu?

Yoksa bana göz kulak olması için yanıma bir bakıcı mı vermişti?

Durum ne olursa olsun, onunla savaşılmamaya karar verdim. Lau'nun arkasından Gota ve Xi ile konuşmak için yaptığım üstü kapalı tehditten sonra, onu daha fazla kızdırmanın akıllıca olacağını düşünmedim.

Eğer 50 milyon avromu geri istiyorsam, hayır.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Bu durumda, çok memnun olurum."

Mr. Lau, binanın çatısında bekleyen Sendika'nın özel helikopterini kullanmamızı önerdi.

Yukarı çıkarken Niccolo'ya mesaj atıp geldiğimizi haber verdim.

"Biz" mi? O da mesaj attı.

Han da geliyor.

Çok güzel, diye cevap verdi. Cevabından damlayan alaycılığı duyabiliyordum. Yemeğe yeni başladım ama siz ve Bay Han geldiğinizde bana katılabilirsiniz.

Neredesin? Ben sordum.

El Dorado'nun ana katında Cabana adında bir et lokantası var.

Orada görüşürüz.

Han'ın benzer helikopter yolculuklarına birçok kez katıldığını varsayıyorum çünkü uçuşumuzdan etkilenmemiş görünüyordu. Ben ise pencereden kalkışımızı ve Hong Kong'un üzerinde süzuluşümüzü izledim.

Şehir bir körfezle birbirinden ayrılan iki bölümden oluşuyordu: anakarada gökdelenlerden oluşan bir orman ve Hong Kong Adası'nın kuzey kıyısı boyunca daha da fazla bina.

Körfezin aşağısında, düzinelerce kargo gemisi rıhtımda boşaltma sırasının kendilerine gelmesini bekliyordu.

Biraz daha batıda, her biri belki 10 ila 40 dönüm büyüklüğünde küçük, ıssız adalar vardı...

Sonra Lantau, havaalanının bulunduğu devasa ada. Lantau, Hong Kong'dan çok daha az nüfusluydu ve binalarının çoğu ev ve apartmanlardan oluşuyordu.

Sonra uçsuz bucaksız bir su geldi.

Ardından, hiçbiri Hong Kong'un gökdelenleri kadar etkileyici olmayan binalarla dolu bir arazi geliyor...

Ve sonra birileri Las Vegas'ı deniz kenarında yeniden inşa etmiş gibi görünen Macau'nun uluslararası oyun alanı.

Helikopterimiz bir düzine kumarhanenin üzerinden süzüldü ve altın renkli pencereleri olan 40 katlı bir otelin tepesine indi.

El Dorado.

Han ve ben uçaktan iner inmez, bir hostes bizi diğer yolcuların helikopter yolculuklarını beklediği çatı katındaki salona götürdü. Salondan ana kumarhane katına inen bir asansöre bindik.

Asansörün kapıları açılır açılmaz bir bip ve çan sesleri kakofonisi bana saldırdı. Baktığım her yerde yanıp sönen ışıklar, bilgisayar grafikleri ve slot makinelerinin başına üşüşmüş insan kalabalıkları vardı.

"Kardeşin nerede?" Han sordu.

"Cabana adında bir et lokantasında."

"Biliyorum. Beni takip edin."

Blackjack krupiyelerinin, rulet çarklarının ve etrafında yüzlerce poker oyuncusunun oturduğu düzinelerce büyük masanın yanından geçtik.

"Bahsettiğim turnuva," dedi Han.

Poker oyuncularının pek çok farklı milletten olduğunu fark ettim. Çoğunlukla Asyalılar, ama çok sayıda Batılı da vardı.

Biz Sonunda ulaşıldı Cabana, bir Koyu ahşap dekorlu pahalı görünümlü bir restoran.

Kardeşim bir masada tek başına oturuyordu, yemeği bitmek üzereydi. Bizi görür görmez el salladı.

Niccolo'nun karşısına oturdum. Bir saniye tereddüt ettikten sonra Han yanıma oturdu.

Niccolo bizi neşeyle selamladıktan sonra "Merhaba," dedi ve bana baktı. "Ee, toplantı nasıl geçti?"

"Hiçbir şey belirlenmedi, bu yüzden en azından bir gün daha Hong Kong'da kalacağım."

"Muhtemelen daha uzun," diye ekledi Han. Şaşkınlıkla ona baktım.

"Bay Gota ve Bay Xi çok meşgul adamlar," dedi sıkılmış bir sesle.

Niccolo'ya döndüm. "Görünüşe göre birkaç gün Hong Kong'da kalabilirim."

"Hm," dedi Niccolo kayıtsızca. "Yarın sabah uçuyorum, yani o zamana kadar bu iş çözülmezse - "

"Olmayacak," dedi Han.

Niccolo bakışlarını bana çevirmeden önce ona sinirli bir bakış fırlattı. "O zaman seni burada tek başına bırakmak zorundayım."

"Ben hallederim," diye cevap verdim. "Burada aradığını buldun mu?"

Han yüzünden böyle belirsiz bir şekilde ifade ettim. Eğer yanımda oturuyor olmasaydı, çok daha meraklı olurdu.

"Yaptım: mükemmel bir fileminyon." Niccolo gülümsedi ve çoğunlukla boş olan şarap kadehini kaldırdı. "Yanında Montepulciano d'Abruzzo'yu tavsiye ederim. Yemin ederim, buradaki menüde Floransa'daki çoğu restorandan daha iyi İtalyan şarapları var."

Han bir garsona işaret etti, o da bize deri kaplı iki menü getirdi.

"Bu arada," dedim Niccolo'ya, "Hong Kong'daki Continental Hotel'de kalacağız. Bay Lau bize çatı katı süitini teklif etti."

"Kulağa hoş geliyor," diye yanıtladı Niccolo, "ama ben burada bir oda ayırttım bile."

Ona baktım. "Hong Kong'a geri dönmeyecek misin?"

"Bu gece
olmaz."

"Neden
olmasın?"

"İlgilenmem gereken başka işler var. Kabalık etmek istemem beyler ama sizden ayrılmak zorundayım." Ayağa kalktı ve gülümsedi. "Hesabımı öder misiniz?"

"...uh... tabii," dedim şaşkınlıkla.

"Mükemmel. Gitmeden önce seni göremezsem, eve döndüğümde görüşürüz. Beni ara ve gelişmelerden haberdar et."

"...tamam..."

"Bay Han - memnun oldum," dedi Niccolo. Bu kez tokalaşmak için elini uzatmadı. "Arrivederci."

Sonra restorandan çıktı ve kumarhanenin hareketli kalabalığına karıştı.

"Her zaman böyle midir?" Han, Niccolo'nun gözden kayboluşunu izlerken sordu.

"Nasıl yani?" "Ani."

"Bazen," diye mırıldandım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

Niccolo'nun davranışı beni tamamen şaşırttı.

Akşam yemeği için şunu söyleyeyim: Yemekler mükemmeldi.

Öte yandan şirket çok sıkıcıydı.

Niccolo gittikten sonra Han kabinin diğer tarafına geçti ve tüm yemek boyunca neredeyse hiçbir şey söylemedi. Ona Lau ve Sendika hakkında birkaç soru sormayı denedim ama karşılığında tek kelimelik cevaplar alınca vazgeçtim.

Yemeğimizi bitirene kadar Han, "Yemekten sonra ne yapmak istersiniz?" diye sordu.

"Otele dön ve uyu."

"Sizi eğlendirmek için elimden geleni yapmazsam Bay Lau beni ciddi şekilde hayal kırıklığına uğratar."

"O zaman hayal kırıklığına uğramak zorunda kalacak."

Han kumarhaneyi işaret etti. "Zaten buradayız. Kumar da oynayabiliriz."

"Ben kumar oynamam."

Han tek kaşını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"İhtimaller her zaman kasanın lehinedir. Yeterince uzun bir zaman çizelgesinde, kasa dışında herkes kaybeder ve ben paramı çöpe atmaktan hoşlanmam."

Han, "Kasa, dağıtıcı olmak dışında poker oyunlarına katılmıyor," dedi. "Sadece oyuncular katılır. Birkaç el oynamaya ne dersiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim."

Han sırttı. "Nasıl oynanacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Poker oynamayı biliyorum."

"O zaman birkaç el oynayalım."

"Bir turnuvada oynamakla ilgilenmiyorum."

"Giremeyiz - artık çok geç. Yüksek oynayanlar için masalardan birini düşünüyordum."

"Daha önce de söylediğim gibi, paramı sokağa atmayı sevmiyorum." "Bak sana ne diyeceğim: Sendikanın bir kredi limiti var."

Burada. Kumarhaneye sana 100,000 dolarlık fiş vermesini söyleyeceğim. Kaybedersen, bize hiçbir şey borçlu olmazsın. Kazandığınız her şey 100,000 dolar sende kalsın. Buna ne dersin?"

Han'ın gerçekten oynamak istediğini söyleyebilirim. Bu muhtemelen işinin birkaç avantajından biriydi - sarhoş olmak ve kumar oynamak da dahil olmak üzere müşterilerle gevşemek.

Bunun alternatifi otel odama geri dönüp yalnız kalmaktı.

Dürüst olmak gerekirse, şu anda kulağa oldukça çekici geliyordu.

Ancak, Han'ın iyi tarafına geçmenin avantajlı olabileceğini düşündüm.

"Kaybedersem sana hiçbir şey borçlu olmam... ama 100.000 doların üzerindeki kazançlar bende kalır," diye yineledim, aynı sayfada olduğumuzdan emin olmak istiyordum.

"Aynen öyle."

"...neden olmasın o zaman."

Tanıştığımızdan beri Han ilk kez gülümsedi. "Güzel."

Han bir kasiyerden 200.000 dolar değerinde fiş aldı - 100 bin dolar ona, 100 bin dolar bana - ve bir Texas Hold

oyununa katıldık

'Em yüksek bir silindir masasında.

Oyunculardan birkaçı turnuvada çoktan kaybetmişti ve dolandıracak birilerini arıyorlardı. Taze eti hevesle karşıladılar.

Haklı olduğumu hemen anladım: Han'ın işinde eğlenebileceği tek an buydu. Bir viski sipariş etti ve agresif bir şekilde bahis oynamaya başladı.

Ben ise limon dilimli soda ile yetindim ve çok muhafazakâr davrandım.

Bahislerin ilk turunda üst üste beşinci kez pas geçtiğimde Han kuşkuyla "Neden sürekli pas geçiyorsun?" diye sordu.

"Pokerin ilk kuralı budur: Erken pas geç, sık pas geç." "Bu hiç eğlenceli değil."

"Para kazanmak eğlencelidir. Para kaybetmek değil."

"Ama bahsin bu kadar başında para kaybedip kaybetmeyeceğinizi bilemezsiniz. Şansınız yaver gidebilir."

"Şansa güvenmiyorum ve bana karşı olduklarında olasılıkları test etmeyi umursamıyorum."

Han homurdandı ve bir viski daha sipariş etti. Sekizinci olarak, sonunda beğendiğim kartları aldım.

Flopta (açık olarak dağıtılan ilk üç kart) bahsini gördüğümde Han bana ilgiyle baktı. "Demek şimdi oynuyorsun."

"İhtimaller benim lehime."

"Öyle mi," dedi küçümseyici bir gülümsemeyle.

"Evet, öyleler."

Sayılar konusunda fotoğrafik bir hafızam vardı ve yıllar önce Monte Carlo'da Adriano ve Massimo ile oynadığımda temel olasılıkları ezberlemiştim.

Şu anda gösterilen kartlarla mükemmel durumdaydım.

Dönüşte - açıktan dağıtılan dördüncü kart - bahse girerim \$10,000.

Masadaki diğer oyuncular çekildi. Şimdi sadece ben ve Han kalmıştık.

Gözlerini kısarak bana baktı. "Blöf yapıp yapmadığını anlayamıyorum." "Ben asla blöf yapmam."
Sırıttı. "Tamam."
Gözlerinin içine baktım. "Ben asla blöf yapmam."
Sırıttı. "Hadi öğrenelim. 10'unu görüyorum ve 20'ye yükseltiyorum."
Bahsini gördüm.
Nehir - beşinci açık kart - bana yardım etmedi, ama bana zarar da vermedi.
"30,000," dedi Han birkaç fiş atarken.
"Hepsi tamam," dedim ve elimdeki her şeyi masanın ortasına ittim.
Han bana baktı, beni anlamaya çalışırken gözleri benimkilerin derinliklerine daldı.
"Ben asla blöf yapmam," diye hatırlattım ona. "Göreceğiz. Görüyorum."
Kartlarını çevirdi: floş. Ben de benimkileri çevirdim.
Full house - üç kız ve iki vale.
Elimin mümkün olan en iyi el olduğunu biliyordum. Bahse devam etmemin tek nedeni buydu.
Ben bütün parasını toplarken Han'ın suratı asıktı. "Sana asla blöf yapmadığımı söylemiştim," dedim.
"Evet, evet..." diye homurdandı.
Han 100.000 dolar daha fiş aldı ve oynamaya devam ettik.
Sonraki iki saat boyunca, 39 seferin 36'sında pas geçtim. Çoğu zaman, ilk bahis turunda pas geçtim. Diğer üç eli kazandım ve 175,000 dolar kazandım. "Bana ne zaman inanacaksın?" Han'a sordum. "Sana şimdi inanıyorum," diye homurdandı. "Sen asla blöf yapmazsın." Fişlerimi yığınlar halinde düzenlerken gülümsedim.

Han altıncı viskisini içip üçüncü fişleri dizerken birdenbire, "Pokerden sıkıldım. Peki ya sen?"

"Ne zaman istersen durabiliriz."

Geri ödemem gereken 100.000 doları da hesaba kattığımda bile 200.000 dolardan fazla kazanmışım - Niccolo'nun ve Hong Kong'a özel uçuşumun yarısından fazlası. Güzel bir geceydi.

Han, "Hadi paraları bozduralım," diye mırıldandı.

Hemen masadan kalktık ve kasaya gittik.

Kazandığım paranın küçük bir kısmını Hong Kong doları olarak elimde tuttum. Geri kalanını 227.510 ABD doları tutarında bir çek olarak aldım.

Kazandıklarımı cebe indirdikten sonra saatime baktım.

Hong Kong saatiyle 11. İtalya'ya döndüğümde saat henüz 17:00 olmasına rağmen, uçak yolculuğumun yorgunluğunu hissetmeye başlamışım.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Han sordu.

"Otel odama dönüp uyumak."

"Hadi ama, sıkıcı olma."

"Sıkıcı olduğum için kendimle gurur duyuyorum."

Adam homurdandı. "Buna inanabilirim. Peki ya bir gece kulübü?" "Kesinlikle olmaz."

"Yakınlarda birkaç iyi striptiz kulübü var."

"Hayır, teşekkür ederim."

Han duyulmasından korkuyormuş gibi etrafına bakındı, sonra yaklaştı. "Gidebileceğimiz birkaç genelev biliyorum."

"Neden fısıldıyorsun?"

Han sırtıttı. "Çünkü genelevler hem Makao'da hem de Hong Kong'da yasadışı."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkür ederim." Kaşlarını çatı.

"Erkeklerden hoşlanıyor musun?"

"Hayır," diye tersledim.

"Uyuşturucu mu?"

"Hayır!"

"O zaman geriye hiçbir şey kalmadı." Bir şey hatırlamış gibi kendini tuttu. "Şey... De Sade dışında."

Duh SAHD.

Dondum kaldım.

Bu isim büyük olasılıkla Fransız Devrimi ve Napolyon döneminde yaşamış, ahlaksız bir aristokrat olan Marquis de Sade'a bir göndermedir. Uzun yıllar boyunca bir akıl hastanesinde hapsedildi. Sapkın romanları ve oyunları Fransız toplumunda skandal yarattı ve adı 'sadist' kelimesinin kaynağı oldu.

"De Sade nedir?" Ben sordum.

Han tepkimle eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Hong Kong'un gece hayatı bölgesi Lan Kwai Fong'da bir BDSM kulübü. Oldukça lüks ama acayip bir yer."

Uzun bir süre orada durup ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Akıllıca seçimin ne olacağını biliyordum... Ama sonunda buna karşı karar verdim.

"Bir göz atmanın sakıncası yok," dedim. Sonra aceleyle ekledim, "Tamamen meraktan."

Han sırttı ve bir kolunu omuzlarıma doladı. "Umurumda bile değil. Hadi gidelim!"

T 15 dakikalık helikopter yolculuğu inanılmazdı. Suyun üzerinde süzülürken Makao'nun şatafatlı neonları kayboldu ve karanlığa gömüldük.

Hong Kong'un ışıkları uzakta parıldıyordu.

Hong Kong'a yaklaştıkça, beyaz şehir ışıkları arasında daha fazla neon gördüm - ancak daha ince kırmızılar ve maviler, Makao'nun yapışkan altınları, yeşilleri ve turuncuları ile karşılaştırıldığında oldukça güzeldi.

Syndicate gökdeleninin tepesine indik, sonra hala yer altında park halinde duran limuzine gittik. Araba Hong Kong'un aydınlık caddelerinde ilerlerken Han sarhoşça gülüyor ve bana şehirdeki maceralarıyla ilgili müstehcen hikâyeler anlatıyordu.

Lan Kwai Fong gece kulübü bölgesiydi ve bunun nedenini anlayabiliyordum. Gittiğimiz yol hala arabalarla gezilebilirken, ara sokaklar kulüp kıyafetleri giymiş binlerce insanla dolup taşıyordu: pantolonlu ve kısa kollu yakalı gömlekli erkekler ve minik siyah elbiseler giymiş kadınlar.

"Gideceğimiz yer bu kadar kalabalık değil, değil mi?" İnsan yığınlarına bakarken korkuyla sordum.

"Hayır, hayır, klas bir şey," diye beni rahatlattı Han.
"Göreceksin."

Sendika'nın gökdeleninin minyatür bir versiyonuna benzeyen bir binaya ulaştık, sadece 10 kat yerine
70. Limuzin kaldırımında durdu.

"Haydi," dedi Han kaldırıma çıkarken.

Onu takip ederek binanın siyah mermerlerle dekore edilmiş lobisine girdim. Hazırolda bekleyen takım elbiseli iki adam dışında içerisi boştu - belli ki güvenlik görevlisiydiler.

Beni asansöre götürürken Han'a başlarıyla selam verdiler. "Seni tanıyorlar mı?" diye sordum.

"Beni herkes tanır," dedi kendini beğenmiş bir şekilde. "Buraya sık gelir misin?"

Güldü. "Kendim için gelmiyorum, eğer sorduğun buysa."
Konuyu daha fazla uzatmadım.

En üst kata ulaştık ve kapılar daha siyah mermerden bir lobiye açıldı.

Odadaki tek nesne kırmızı deri döşemeli tek bir kapıydı.

Lobide başka kimse yoktu. Ne bir işaret, ne bir koruma, hiçbir şey yoktu.

Han kolunu omuzlarıma dolayarak beni kapıya doğru götürürken, "Hadi," dedi.

Tavandaki küçük siyah güvenlik kamerasına baktı, mermerin arasına karıştığı için fark etmemiştim.

"Bizi içeri alın!" diye bağırdı.

Kilit açıldığında duyulabilir bir TIK sesi geldi ve Han kapıyı iterek açtı.

Eşiği geçtikten sonra her şey değişti.

Kapının diğer tarafındaki koridor hâlâ siyah renkteydi ama duvarlardaki girintili boşluklara yerleştirilmiş orkide ve zambaklardan oluşan zevkli düzenlemeler vardı.

Loş ışık zeminde sıcaklık havuzları oluşturdu.

Klasik müzik, neredeyse duyulamayacak kadar alçak sesle, ses sistemi üzerinden sessizce çalıyordu.

Pahalı takım elbiseler giymiş birkaç adam koridorun ilerisinde duruyordu. İki de iç çamaşırı ve yüksek topuklu ayakkabı giymiş iki kadınla konuşuyorlardı.

Metal çivilerle süslenmiş deri bir elbise giymiş Asyalı genç bir kadın kapının önünde duruyordu. Bize gülümsedi.

"De Sade'a hoş geldiniz Bay Han," dedi mükemmel bir İngilizceyle. "Peki misafiriniz kim olabilir?"

"Biz iyiyiz," dedi ona bakmadan kaba bir şekilde, sonra kolu hâlâ omuzlarımdayken beni koridordan aşağı çekti. "Hadi, bara gidelim."

Siyah deri döşemeli birkaç kapının önünden geçtik, hepsi kapalıydı. İçlerinden biri kısa bir süreliğine açıldı ve formda siyah deri giyen bir kadın dışarı çıktı.

Arkasındaki odada beyaz saten perdeler her duvarı kaplıyordu.

Ve çıplak bir adam yerde diz çökmüş, elleri ve ayakları arkasından ipe bağlanmıştı. Sırtını ve çıplak kıcını parlak kırmızı yaralar kaplamıştı.

Kadın gözüme takıldı ve gülümsedi, ardından kapıyı arkasından kapatırken bana Yaramaz çocuk, bunu görmemelisin gibi bir bakış attı.

Han beni kendisiyle birlikte çekerken, "Tuhaf şey," diye mırıldandı.

Mermer merdivenlerin geniş ve gölgeli bir salon alanına indiği açık bir kapıya ulaştık. Kristal cam çubuklardan yapılmış modern avizeler 25 metre yukarıdan sarkıyordu.

Görünüşe göre kulüp, binanın 9th ve 10th katlarının her ikisini de kaplıyordu; bu kadar çok alan ancak bu şekilde olabilirdi.

Merdivenlerden salona indik. Hemen önümüzde güzel bir şekilde dekore edilmiş bir bar vardı, şişe rafları loş kırmızı bir ışıkla aydınlatılmıştı.

Smokinli bir kadın içki dolduruyordu. Kafası traşlıydı, makyaj yapmamıştı ve yüz hatları

Aşırı kadınsı; kadın olduğunu sadece smokinin altındaki göğsünün kabarıklığından anladım.

Etrafımızda ilginç insan eşleşmelerinin olduğu küçük masalar vardı.

Muhafazakâr bir elbise giyen bir kadın, siyah takım elbiseli yakışıklı bir adamla utangaç bir şekilde konuştu.

Çeşitli yaşlardan iş adamları sadece iç çamaşırı ve topuklu ayakkabı giyen kadınlarla sohbet etti.

Orta yaşlı bir çift - erkek takım elbiseli ve kadın kırmızı elbiseli - askılı dominatriks kıyafetli bir kadına fısıldadı.

Başka bir masada ise çıplak bir kadın oturmuş martini içerken, siyah body suit giymiş bir adam köpek gibi yanına çömelmişti. Lateks vücut kıyafetine ek olarak, bir tasma ve göz delikleri olmayan, sadece ağzının üzerinde bir fermuar bulunan deri bir maske takıyordu.

Han tasmalı adamdan uzaklaşıp bara yönelirken tiksintiyle, "Acayip bok," diye tekrarladı.

Odadaki insanların çoğu Asyalıydı ama arada birkaç Batılı da vardı.

Fermuarlı maskeli adamın nereden geldiğini sadece Tanrı bilir.

Salonun uzak duvarı boyunca, mahremiyet için kapatılabilen siyah perdeleri olan gömme kabinler vardı.

Perdelerin çoğu kapalıydı, ancak odanın uzak ucunda bir perde açıktı.

Kabinin içinde bir çift seks yapıyordu. Her ikisi de tamamen giyinikti, ancak kadın beline kadar çekilmiş kısa bir etek giymişti ve adamın kucağına oturmuş hararetli bir şekilde aşağı yukarı sallanıyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu ve hayatı buna bağlıymış gibi bakışlarımı tuttu. Ağzının 'O' şeklinde açılmasından ve yüz hatlarının buruşmasından, göz temasımızın onu orgazma sürüklediğini anladım.

"Ne içmek istersin?" Han arkamdan sordu.

Teşhircilik gösterisi karşısında biraz şok olmuş bir halde şaşkınlıkla arkamı döndüm ve Han'ın elinde çoktan bir bardak olduğunu gördüm.

"Hong Kong'da fahişeliğin yasadışı olduğunu söylediğini sanıyordum," diye fısıldadım.

"Genelevlerin yasadışı olduğunu söyledim. 'Bir kadın, bir oda' diye bir yasa var - kendine ait bir yeri olduğu sürece bir fahişeye yatabilirsin."

'Orospu' diye dudak bükmesi hoşuma gitmedi ama boşverdim. "Peki ya onlar?" "Peki ya onlar?" diye sordum.

Kabin.

Han çifte baktı. "Onlardan birinin burada çalışması yasadışı olurdu."

"Birinin burada çalışmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü ikisi de laowai."

Kelime 'nasıl neden' ile kafiyeiydi. Han'ın söylediği şekilde, kulağa pek de iltifat gibi gelmiyordu.

"'Laowai'?" Tekrar ettim.

Han sırtıttı. "Batılılar. De Sade'da laowai çalışmaz." Han haklıydı: ne adam ne de kadın

Asyalı.

"Bu kulüpte olan şeyler yasadışı değil mi?" Ben sordum.

"Seks yapmazsan olmaz. Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu içkisini kaldırırken.

"Hiçbir şey, teşekkür ederim."

"Siktir et," dedi Han ve barmene döndü. "Ona bir viski getir."

"Hayır -"

"O zaman içkinizi seçin, ama bir şeyler alın."

"Güzel. Viski, sek olsun - varsa en eski Macallan'ınız."

Barmen İngiliz aksanıyla "Var," diye cevap verdi. "25 tamam mı?"

25 yaşından bahsediyordu.

Pahalı bir bardak içki olacaktı - shot başına muhtemelen bin dolar.

Siktir et.

Bay Lau karşılamazsa, kazancımı kumarhanede kullanacaktım. Han zaten patronunun parasının büyük bir kısmını poker aracılığıyla cebime aktarmıştı.

"Bu iyi olacak," dedim.

"Tamamdır, iyi mal," dedi Han onaylayarak. Barmen içkimi doldururken, "Ee, bu tuhaf şeylerle ilgileniyor musun?" diye sordu.

Muhtemelen tuhaf bulacağınız birkaç şeyle ilgileniyorum, Bay Han.

"Hayır, sadece merak ettim," dedim.

Ve bu doğrudu. Sergilenen daha 'egzotik' manzaralar için gitmedim.

Benim zevklerim çok daha basitti.

Yine de Bay Han'ın onları hor göreceğinden emindim.

Ve büyük ihtimalle kardeşlerim...

Bu yüzden onları gizli tuttum.

Barmen bana bir bardak viski uzattı. "Teşekkür ederim," dedim cüzdanıma uzanırken - "Paran burada geçmez," dedi Han.

"Teşekkür ederim."

"Elbette. Hoşunuza giden başka bir şey görürseniz," dedi Han, salondaki iç çamaşırılı kadınları işaret ederek, "ne isterseniz alın."

Hafif meraklı ama çoğunlukla ilgisiz bir şekilde odaya baktım.

Ta ki yerde yürüyen Asyalı bir kadın görene kadar.

Büyüleyiciydi.

Kıvrıcık siyah saç dalgaları yuvarlak yüzünü çerçeveliyordu.

Dumanlı göz farı, hayatımda gördüğüm en güzel kahverengi gözleri ortaya çıkarıyordu.

Elmacık kemikleri muhteşemdi ve şehvetli dudakları koyu kızıla boyanmıştı.

Siyah bir cheongsam giymişti - yüksek yakalı, kısa kollu, dar kesim geleneksel Çin elbisesi.

kalçasına kadar yarık.

O yırtmaç sayesinde, masaların arasında dolaşırken
muhteşem bacaklarına bir göz attım.

O sızdı Dengeli, lütuf, Güven, ve
a beni ağzım açık bırakan boğucu bir
kadınlık.

Han'a "İstediğim şeyi buldum," dedim ve ondan ayrılıp
kadına doğru yöneldim.

hızla yanına yürüdüm ve kendimi doğrudan onun yoluna koydum. "Merhaba."

Şaşkınlıkla durduğunda gözleri büyüdü. "Oh - merhaba."

Sesi tam bir müzik gibiydi: yumuşak ve sıcak, hayal edilebilecek en seksi ve en ağırbaşlı İngiliz aksanıyla.

Topuklularla 1.70 boyundaydı ve benden yaklaşık 15 santim kısaydı. Yakından baktığımda, siyah cheongsam'ının üzerinde koyu yeşil bir ejderha işlenmiş olduğunu görebiliyordum. Ejderhanın başı ve pençeleri elbisesinin önünden aşağı doğru uzanırken, gövdesi omzunun üzerinden kıvrılıyor ve muhtemelen sırtından aşağı iniyordu.

"Buraya gelip seninle tanışmalıydım." Elimi uzattım. "Adım Roberto Rosolini."

Elimi tutarken gülümsedi. "Chan Mei-ling."

Teni ipek gibiydi; kavrayışı o kadar yumuşaktı ki, sanki bir çiçeğin yapraklarını tutuyordum.

Asya ülkelerinde aile ismi önce gelir. Chan yaygın bir aile adıydı, bu yüzden onun 'ilk' adının - verilen adının - Mei-ling olduğunu biliyordum.

May-LEENG.

"Çok güzel... İsminin bir anlamı var mı?" diye sordum.

"'Güzel ruh' ya da 'güzel çan', nasıl yorumlamak istediğinize bağlı." Yüz ifadesindeki bir değişiklik beni başından savmak üzere olduğunu gösteriyordu. "Bay Rosolini, ben - "

"Bana Roberto de. Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Evet de." "Bay Rosolini - "

"Evet de," diye tekrarladım biraz farklı bir sesle.

"Ben - "

"Evet de," dedim son bir kez, sesimi olabildiğince muzip çıkarmaya çalışarak.

Üçüncü sefer cazibeliydi. Sessizce güldü - sadece bir gülümseme ve omuzlarının birkaç hareketi.

"...tamam. Sadece bir tane."

"Ne istersiniz?" Ben sordum.

"Jiangbei biliyor," dedi başını barın olduğu yöne doğru hafifçe sallarken.

Smokinli kadın barmen başını sallayarak karşılık verdi ve bir şeyler hazırlamaya başladı.

Han'ın beni izlerken aptal gibi s ı r ı t t ı ğ ı n ı fark ettim. Onu görmezden gelmeyi seçtim.

"Neden oturmuyoruz?" diye sordum.

"Çok isterim," dedi gülümseyerek ve girintili kabinlerden birine doğru ilerledi. Karşı taraflara oturduk. Parfümünün kokusunu alabiliyordum - çiçeksi notalar ve narin baharatın sarhoş edici bir karışımı.

"De Sade'a ilk gelişiniz mi?" diye sordu kibarca. "Evet, öyle."

"Her şey istediğiniz gibi mi?"

"Şimdi sizinle konuşuyorum."

"Mm." Hoş bir sestti ve gülümseyerek söylemişti ama benimle dalga geçtiğini anlayabiliyordum. Her gece yüzlerce erkeğin ona ne kadar çekici olduğunu söylediğinden emindim.

Nefret ettiğim kısım buydu: yeni tanıştığım bir kadının ilgisini çekmeye çalışmak. En küçük kardeşim Valentino gibi doğal bir baştan çıkarıcı değildim. Zekama ve çekiciliğime güvenemezdim.

Niccolo. Ve Dario'nun çekiciliğinin, Adriano'nun 'umurumda değil' tavrının ya da Massimo'nun sessiz güveninin yakınında bile değildim.

Dürüst olmak gerekirse, etkileşimin bu aşamasında hep kayboldum. Kendimi nasıl ilginç göstereceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Barmen yanıma gelip Mei-Ling'e elden bir içki verdiğinde beni kurtardı. Martini bardağında kirli beyaz bir sıvıydı ve üzerinde küçük bir bambu şemsiyenin üzerine yerleştirilmiş üç küçük, beyaz, etli küre vardı.

Mei-ling barmene Çince bir şeyler söyledi, o da başını sallayarak uzaklaştı.

"Çok lezzetli görünüyor," dedim. "Nedir bu?"

"Limonlu liçi kokteyli. Daha önce liçi meyvesi yemiş miydin?"

"Yaptığımı söyleyemem."

"Oldukça iyi. Çok tatlı ve narin. Jiangbei daha sonra senin için de bir tane yapsın." İçkiden bir yudum aldı. "Peki, ne iş yapıyorsun Roberto?"

Seksi ve tehlikeli bir şey söylemek istedim: Ben amcam ve kuzenimle savaştan bir Cosa Nostra ailesinin üyesiyim.

Ama onun yerine "Ben finans sektöründeyim." dedim.

Teknik olarak doğru ama son derece sıkıcı.

Öte yandan, sırf bir kadını etkilemek için işimin gerçek doğasını açıklamak aptalca ve gözü kara bir davranış olurdu.

"Bu alanda epey müşterimiz var," dedi hoş bir şekilde.

"Demek burada çalışıyorsun?"

"Bir bakıma."

Kalbim çok daha hızlı atmaya başladı.

"I..." Sonra sustum.

Mei-ling sorumu beklerken kaşlarını kaldırdı.

"...bu akşamı seninle geçirmek ne kadar tutar?" diye sordum.

Bana bir gülümseme verdi, ama soğuk ve biraz da küçümseyici bir gülümsemeydi bu. "Bu akşamı benimle geçirecek kadar paranız yok, Bay Rosolini."

Bu cevap beni şaşırttı.

Ve sadece Roberto'yu kullanmayı bıraktığı için değil.

Bu akşamı benimle geçirecek kadar paranız yok, Bay Rosolini.

Şunu söylemek istiyorum, cebimde bir çek var. 227.000 dolar aksini söylüyor, ancak bu kaba ve övünge olurdu - kendimi nasıl sunmak istediğimin tam tersi.

"Saat başına 10.000 dolara ne dersin?" Ben teklif ettim.

Bu teklifin onu şaşırtmasını, hatta belki de sersemletip susturmasını bekliyordum.

Beklemediğim şey, onun beni küçümseyerek alay etmesiydi. "Hayır, teşekkür ederim."

Kaşlarımı çattım. "Anlamıyorum. Burada çalıştığınızı söylemiştiniz, doğru mu?"

"Bunu sen söyledin. Ben de 'Bir bakıma' dedim."

"Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?" Niyetimden biraz daha sert bir şekilde sordum. Söz oyunlarından ve zekice laf sokmalardan hoşlanmazdım - çoğunlukla bu konularda berbat olduğum için. Her zaman doğrudan olmayı tercih ederdim.

Sesindeki tüm sıcaklık kaybolmuş, geriye sadece soğuk bir küçümseme kalmıştı. "Bu, De Sade'in sahibi olduğum anlamına geliyor, Bay Rosolini."

"...ah," dedim, ne kadar kötü bir şekilde haddimi aştığımı fark ederek. "Özür dilerim. Kulübe ve burada işlerin nasıl yürüdüğüne aşina değilim."

"Sorabilirdin," dedi sahte bir gülümsemeyle. "Varsaymak yerine."

Sinirlenmeye başlamıştım. Basit bir yanlış anlaşılma olmuştu ve içinde bulunduğumuz müessese göz önüne alındığında hiç de yersiz değildi.

"Pekala, sana şunu sorayım," dedim. "Burada çalıştığınızı varsaydığım için alındınız galiba. Ama bunda yanlış olan ne? Kulübün sahibi sizsiniz; çalışanlarınıza ve onların işlerine değer verdiğiniz kesin. Birinin sizi bir çalışan sanmasının nesi yanlış?"

"Pahalı takım elbisenizden ve Rolex'inizden finans alanında çok başarılı olduğunuzu tahmin ediyorum, Bay Rosolini," dedi. "Haksız mıyım?"

Sanki bana tuzak kuruyormuş gibi hissettim. Ondan kaçmaya çalıştım. "Bu şekilde giyinmeyi seviyorum, o yüzden giyiniyorum."

"Ama mesleğinizde çok başarılısınız, değil mi?"

Tuzak yaklaşıyordu. Yaklaştığını hissedebiliyordum. "Aşağı yukarı," diye cevap verdim.

"Bir ziyaretçinin sizi giriş seviyesinde bir muhasebeci sanması hoşunuza gider miydi?"

"Bu beni zerre kadar rahatsız etmez."

Güldü ama hoş bir şekilde değil. "Yansıttığınız statü ve zenginlik göz önüne alındığında, buna inanmakta güçlük çekiyorum."

Gülümserken çenemi sıktım. "Bu bir aile şirketi, yani büyük bir şirketin CFO'su değilim. Dediğim gibi, hepsi de işlerinde mükemmel olan çok az sayıdaki çalışanımdan biriyle karıştırılsaydım, bu beni zerre kadar rahatsız etmezdi."

Gözlerini kısmıştı. "O zaman soruyu değiştireyim. Biri sizden kahve getirmenizi istese ne hissederdiniz? Ya da başka bir önemsiz iş yapmanı?"

"Yani çalışanlarınızın yaptığı işin önemsiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Ben de karşılık verdim.

"Hayır..."

Bana bakarken gözlerinde ateş parlıyordu.

"...ama ben buranın sahibiyim. Ve çalışanlarımdan yaptığı iş cinsel içerikli olduğu için, beni ne karşılığında satın alabileceğinizi düşünüyorsanız onun için teklif edilmekten hoşlanmıyorum Bay Rosolini."

O anda, eğer bu kadar yüksek ve kudretli olmasaydı, ezici bir çekiciliğe sahip olurdu.

"Ben -" diye söze başladım ama o aniden kabinden kalktı.

"Burası benim kulübüm olduğuna ve içkimin parasını ödemediğine göre, sanırım vaktimiz doldu." Çok tatlı ve çok sahte bir şekilde gülümsedi. "Çalışanlarımdan herhangi birine ne yapmak istediklerini sorabilirsiniz, ancak zaten bildiğinizi varsaymak yerine SORMANIZI tavsiye ederim. İyi akşamlar, Bay Rosolini."

Ve bununla birlikte arkasını dönüp uzaklaştı.

Orada ağzım açık oturuyordum, öfkeli miydim yoksa tahrik mi olmuştum emin değildim. Ya da ikisinden de.

Barın yanında, Han gülmekten neredeyse iki büklüm olmuştu.

Kabinden çıktım ve ona doğru yürüdüm. Mei-ling'in gittiği yöne baktım ama gölgelerin arasında kaybolmuştu.

"Bu kadar komik olan ne?" Han'a ulaştığımda tersledim.

"SEN," diye güldü. "Yüz ifaden - paha biçilemezdi."

Yüzümün hem utanç hem de öfkeyle kızardığını hissettim.

"Evet, şey... Sanırım kıcıma tekme yedim," diye mırıldandım.

Han bana Adriano ya da Massimo'yu hatırlatan bir şekilde omzuma bir tokat attı. "Ahhh, çok sert alma. Chan Mei-ling tarafından yeni bir yırtık alan ilk kişi sen değilsin."

Kaşlarımı çattım. "Yani onu tanıyor musun?"

"Onu herkes tanıyor. Ya da onun hakkında bir şeyler biliyor.

O taş gibi bir kaltak."

Ona böyle demesinden hoşlanmadım. Nedense beni sinirlendiriyordu.

"O bir sürtük değildi," dedim. "Onun bir işçi olduğunu düşündüm ve kulübün sahibi olduğunu fark etmeden ona teklifte bulundum. Alınmaya hakkı vardı."

Han'ın kahkahası yavaşça söndü, yine de acımasız bir şekilde gülümsemeye devam etti. "Söylediği bu muydu? Sahibi olduğu

kulüp?"

"Evet," diye cevap verdim, tavrının neden değiştiğinden emin değildim. "...huh," diye mırıldandı.

"Hadi buradan gidelim."

Han aniden dostça bir tavır takındı. "Ahhh, geceni mahvetmesine izin verme." Kolunu odanın içinde salladı.

"De Sade'de bir sürü seksi kadın var. Hangisini istersen al."

"Hayır. Ben
iyiyim." "Gel
hadi."

"Ben ciddiylim. Gitmek
istiyorum." "Ama - "

Gözlerinin içine baktım. "Beni otele geri götür. Lütfen."
Bir daha söyletme bana der gibi 'lütfen' dedim.

Han başını salladı ve içini çekti, sonra dönüp
merdivenlere yöneldi.

Ona söyleyemediğim şey, istediğim tek bir kadın
olduğuydu.

Ve eğer ona sahip olamasaydım, başka biriyle
yetinmezdim.

Ya o olacaktı ya da hiç.

Ve ona sahip olamadığım için.

"Hiçbir şey" olacaktı.

An saat sonra, çatı katının penceresinden Hong Kong'un ışıklarını seyrediyordum.

Bay Lau'nun ailemin parasını iade etmeyi reddetmesine sinirlenmeme rağmen, bana otelinde lüks bir süit verdiğini kabul etmek zorundaydım.

Ne yazık ki, etrafıma fazla dikkat edemeyecek kadar dalgındım.

227,000 dolarlık çeki elektronik bir kasaya kilitledikten sonra, çatı katının barından bir şişe viski aldım ve sarhoş olmaya başladım.

Mei-ling'le olan sahneyi kafamda tekrar tekrar canlandırdım, yaptığım her hatayı ayırdım ve başka olasılıklar buldum.

Ama bundan da öte, gözlerini hayal edip durdum... saçlarını...

Elbisesinin fermuarını yavaşça açıp yere düşmesine izin verdiğimde vücudunun nasıl görüneceğini.

Parmaklarım bacaklarının arasına hafifçe dokunduğunda ağzının zevkle açılması.

Kadınlara kafayı takmış pek çok başka erkek görmüştüm. İtalyan erkekleri için bu neredeyse ulusal bir eğlenceydi.

Erkekler.

Dario ilk tanıştıklarında Alessandra için kesinlikle aklını kaçırmıştı. Gözlerimin önünde çözülüşünü izlemiştim.

Ama en azından hikayeleri mutlu sonla bitti.

Her zaman bunun benim başıma asla gelmeyeceğini düşünmüştüm... ve işte buradaydım, 'yıldırım' çarpmıştı - ilk görüşte aşk için kullanılan eski Sicilya terimi.

Aslında, 'aşk' değil.

Ama ezici bir arzu. Şehvet.

Takıntı.

Bu	gerçek	o	o	reddedildi Ben
	sadece	bilenmiş		İştahım.

Gözlerinde gördüğüm ateş, arzusun alevlerini daha da körükledi.

Ona sahip
olmalıydım. Ona
sahip
olmalıydım.

Mesele sadece nasıl yapılacağıydı.

Kendime bir bardak daha viski doldurdum. Bu gece uyuyabilmemin tek yolunun bu olduğunu düşündüm.

Ve o zaman bile, onu hayal ederdim.

Ve ona sahip olduğumda ona ne yapacağımı.

M Cep telefonum beni uyandırdı.
Kan çanağına dönmüş gözlerimi pencerelerden süzülen beyaz ve sıcak güneş ışığıyla açtım.

Normalde sadece arka plan gürültüsü olan dijital zil sesi, kulak zarıma saplanan bir buz kıracağı gibiydi.

Kendimi bir dirseğimin üzerine dayadım ve başım zonklayıp oda hafifçe dönmeye başlayınca hemen pişman oldum.

Üzerimde sadece boxer olduğunu fark ettim. Soyunduğumu hatırlamıyordum ama belli ki yatağa yığılmadan önce soyunmuşum.

Komodinin üzerindeki telefonumu karıştırdım ve ekranda Niccolo'nun adını gördüm. Hemen cevap verdim.

"...Merhaba?" Mırıldandım.

"Tanrım, BİRİLERİ kıyma makinesinden geçmiş," dedi kardeşim neşeyle İtalyanca. "Saat neredeyse 11 oldu - hala yataktan çıkmadın mı? Ya da yatağa gittin mi?"

"Bu kadar yüksek sesle konuşmasan olmaz mı?" İnledim.

"Normal bir sesle konuşuyorum, seni küçük ayıplı. Dün gece ne kadar içtin?"

Komodininin üzerindeki viski şişesine baktım.
Neredeyse üçte biri boştu.

"Çok fazla," diye
mırıldandım.

"Eminim. Her neyse, Hong Kong'dan ayrılmak üzereyim."

"Özel jet mi ayırttın?"

"Hayır, ticari uçuyorum. Birinci sınıf - son koltuk boş."

Retinalarımı yakan güneş ışığına rağmen gözlerim
kocaman açıldı. "Bu akıllıca mı?"

"İtalya dışına uçmak sorun oldu. İçeri uçmanın bir
sorun olacağını sanmıyorum."

"Kesinlikle daha ucuz olacak..."

"Amin. Paramız olmadığından bahsetmişken, ne diyor

Bay
Lau?"

Yüzümü buruşturdum, sadece akşamdan kalma olduğum
için değil. "Bilmiyorum. Bugün onunla hiç konuşmadım."

"Tabii ki hayır. Hâlâ yataktasın, epik bir alemden
sonra iyileşiyorsun," dedi Niccolo alaycı bir tavırla.

"Parayı ben alırım," dedim kızgınlıkla.

"Bu konuda... dikkatli ol."

"Elbette dikkatli olacağım."

"Hayır - DİKKATLİ ol. Eve döndüğümüzde yapacağın
gibi."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle söylüyorsun?"

Uzun bir duraklama oldu. Sonunda konuştuğunda
Niccolo'nun sesi ketum geliyordu.

"Bakın, size NASIL bildiğimi söyleyemem, o yüzden
sormayın... ama bu Sendika çalışanlarının sizinle işbirliği
yapmayacağına inanmak için nedenlerim var."

"Şey, kesinlikle istemiyorlar - ama benim birkaç
numaram var."

"Hrm," diye homurdandı, sesi hiç de ikna olmuşa
benzemiyordu. "Sana söyleyeceğim bir sonraki şeye tepki
verme."

"Neden?"

"Çünkü odanızın dinleniyor olma ihtimali olduğunu
düşünüyorum."

Yatakta doğrulduğumda içimi bir panik kapladı. "Ne?!"
Niccolo öfkeyle içini çekti. "Sana tepki vermemeni söylemiştim."

"Ben bir şey söylemedim."

"Hayır, sanki sana odada bomba varmışım gibi korktun."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Orada mı?!"

Akşamdan kalmaydım. Pek sağlıklı düşünemiyordum.

"Hayır!" dedi gülerek. "Bildiğim kadarıyla hayır ve bunun son derece şüpheli olduğunu varsayıyorum. Ama sana söylemem gereken şeyi söylediğimde sessiz olacak mısın?"

"Evet," dedim huysuzca. "Devam et."

"Sanırım Fausto, Sendika'daki sözde 'arkadaşlarınıza' çoktan ulaşmış olabilir."

Bu beni çabucak ayılttı.

Ve bu sefer tepki vermemem gerektiğini hatırladım.

"Neden böyle söylüyorsun?" Tarafsız bir şekilde sordum.

"Dediğim gibi, nasıl bildiğimi size söyleyemem. Ve kesinlikle emin değilim."

"Ne kadar emin olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Eğer bir sayı vermek zorunda olsaydınız?"

"En az %80. Belki daha fazla."

Midem daha da kötü hissediyordu, sadece alkolden değil.

Niccolo başkalarına karşı histrionik ve abartılı olabilirdi; öyle olduğunda, bu neredeyse her zaman bir roldü.

Ama bana karşı oldukça gerçekçiydi... bu yüzden %80 emin olduğunu söylediğinde bunu çok ciddiye aldım.

"Dediğim gibi, dikkatli olun," diye devam etti Niccolo. "Sendika ile olan bu şey... eğer işler ters gitmeye başlarsa, dışarı çıkın."

"Parayı alıp döneceğim Niccolo," dedim sessizce.

Ağabeyimin sesi içten ve sevecendi - konuşmalarımızın çoğunda nadiren görülen bir şeydi bu. "Sen paradan milyon kat daha önemlisin, Roberto."

Sesindeki nezaket beni içtenlikle etkilemişti. "Teşekkür ederim... ama yine de onunla geri geleceğim."

"Pekâlâ. Sadece dikkatli ol."

"Yapacağım."

"Bu arada, banka havalelerini onaylayan banka müdürlerinin isimlerine ihtiyacım var."

Onları neden istediğini çok iyi biliyordum.

Fausto'nun bizden bir şeyler çalmasına yardım eden herkes dayak yiyecekti - eğer diğer insanları gelecekte benzer şeyler yapmaktan caydırmak için başka bir neden yoksa.

"Bir parça kağıdın var mı?"

Polislerin telefon kayıtlarımızı kontrol etmek için arama emri çıkarması ihtimaline karşı, bu bilgiyi bir mesaj ya da e-posta ile göndermeyecektim.

"Evet, bekle."

O hazır olduğunda, sahte banka havalelerine karışmış olan bankaları ve yöneticilerini listeledim.

Tüm paramızın gittiğini görmenin travmasından sonra, bu bilgi beynime kazındı.

Niccolo tüm bilgileri aldıktan sonra, "Güzel," dedi.

"Yakında konuşuruz, küçük kardeşim."

Niccolo'dan 10 dakika sonra doğmuştum, bu yüzden çocukluğumuzdan beri bana 'küçük kardeşim' derdi.

Çocukken bunu beni kızdırmak için yapardı ve işe yaramıştı. Nefret etmiştim.

Ama şimdi bu bir sevgi sözcüğüydü.

"Yakında konuşuruz."

A Niccolo ile telefonu kapattıktan sonra, bundan sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm.

Lau'yu henüz arayamadım. Üzerimden kamyon geçmiş gibi hissediyordum ve yaşlı adamın bunu sesimden duymasını istemiyordum.

Bunun yerine telefonumu şarja taktım ve güne hazırlandım.

Egzersiz söz konusu bile olamazdı. Deneseydim muhtemelen kusardım.

Onun yerine, buz gibi soğuk bir duş aldım. Buz gibi suyun altında tam 10 dakika kaldım. İşkence gibiydi ama kafamdaki bulanıklığı giderdi.

Havluyla kurulandım, tıraş oldum, dişlerimi fırçaladım, saçlarımı taradım, bir tutam kolonya sürdüm ve giysi çantamdaki bembeyaz gömleğimi ve koyu gri takım elbisemi giydim.

Çok fazla kıyafet getirmemiştim - Hong Kong'da en fazla 48 saat kalacağımı tahmin ediyordum - bu yüzden resepsiyonu aradım ve dün giydiğim takım elbiseyi kuru temizleme için aldırardım.

Sonra oda servisini aradım ve biraz yemek sipariş ettim.

Yirmi dakika sonra kahvaltı beyaz keten kaplı bir masaya getirildi.

I değildi. içinde ve ruh hali için a sözde 'kontinental kahvaltı', bu yüzden daha Amerikan bir seçim yaptım.

Yanında tereyağı ile kızarmış tam tahıllı ekmek siparişi...

Yarım greyfurt...

Çırpılmış yumurta...

Ve dört küçük fincana eşdeğer bir sürahi espresso.

İtalyan espressosuna alışmıştım. Otelin versiyonu en iyi ihtimalle vasattı ama beni sarsarak uyandırma görevini yerine getirdi.

En azından yemekler oldukça iyiydi.

Yemek yedikten ve kendimi biraz normale dönmüş hissettikten sonra Bay Lau'yu aradım.

Sekreteri beni hemen bağladı.

"Bay Rosolini," dedi hoş bir şekilde. "Umarım Bay Han ile eğlenceli bir akşam geçirmişsinizdir?"

"Güzeldi," diye yalan söyledim.

Mei-ling'le tanışmak olağanüstüydü. Han'la geçirdiğim zamanın geri kalanı -yemek ve kumar- sıkıcıydı. Kesinlikle 'güzel' değildi.

"Mükemmel. Kalacak yeriniz yeterli mi?"

"Yeterli olandan çok daha fazlası," dedim dürüstçe. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim."

"Benim için bir zevk. Sizin için ne yapabilirim?"

"Diğer yatırımcıların görüşme talebim hakkında ne dediklerini bilmek istiyorum."

Lau kıkırdadı. "Bu yüzden aramış olabileceğinizi düşündüm. Bay Gota ya da Bay Xi'den henüz haber almadım. Aldığımda size haber veririm."

Niccolo'nun uyarısı hafızamda yankılandı:

Sanırım Fausto, Sendika'daki sözde 'arkadaşlarınıza' çoktan ulaşmış olabilir.

Lau endişelerimi gidermek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Amcamın durumunun acil olduğunu anlıyorsunuz, değil mi?" diye sordum.

"Anlıyorum - ama Bay Gota ve Bay Xi ile aynı iş kolunda olduğunuz için, umarım onların

sizi ağırlamak için her şeyi istediğiniz kadar çabuk bırakamayabilir."

Tercümesi: Sen bir gangstersin. Elbette bunu biliyorsun. diğer gangsterlerin yapacak gangster işleri var.

Lau bana nazikçe, "Sabırlı olun Bay Rosolini," dedi. "Ben Gota ve Xi'den haber beklerken, siz de Hong Kong'un sunduğu her şeyin tadını çıkarma fırsatını değerlendirin. Bu akşam Bay Han'ı size göndereceğim, böylece sizi tekrar dışarı çıkarabilir."

"Buna gerek yok."

"Ama öyle. Ne yazık ki bu gece yine meşgulüm - ama size iyi bakıldığından emin olmak istiyorum."

Çeviri: Lau benimle hiçbir şey yapmak istemiyordu. Beni yine Han'ın üzerine atacaktı.

Böylece astı her hareketimi izleyebilecekti.

"Tek başıma iyi olacağım."

"Eminim öyle olur. Ancak Bay Han ile birlikte olduğunuz sürece, Makao'ya dönmek isterseniz şirket helikopterine erişiminiz olacak. Ya da Hong Kong'da kalmak isterseniz, sizi başka türlü girilmesi yasak olan yerlere sokabilir."

Bu beni durdurdu.

Han'ın Lau'ya De Sade'de olanlardan bahsedip bahsetmediğini merak ettim.

Pff - tabii ki vardı.

Ya da eninde sonunda patronuyla konuşacaktı.

Bu, Lau'nun müzakerelerimizde benim üzerimde psikolojik baskı kurmak için kullanabileceği bir bilgiydi.

İçim burkuldu. Lau'nun kulüpte olduğumu bile bilmesinden hoşlanmıyordum, Mei-ling'le olan aşağılayıcı etkileşimim bir yana...

Ama tüm bunları bir kenara bıraktım.

Gerçekten önemli olan tek bir şey vardı: Onu tekrar görmek.

Ne yazık ki kulübün adresini bilmiyordum.

Ve Lau, Han'ın yardımı olmadan De Sade'a geri dönemeyeceğimi ima ediyor gibiydi.

Kulübün sahibiyle daha önceki etkileşimimi göz önünde bulundurduğumda bu çok mantıklıydı.

"Aslında fikrimi değiştirdim," dedim. "Bu akşam Bay Han'ın bana eşlik etmesinden mutluluk duyarım."

"Mükemmel. Otelinize ne zaman varması gerekiyor?"

Aklımda bir plan oluşmaya başlayınca durakladım. "Saat 5'e ne dersin?"

"Saat 5'te orada olmasını söyleyeceğim. İyi akşamlar Bay Rosolini."

"Teşekkür ederim."

Sonra telefonu kapattım.

Han gelmeden önce yapmam gereken hazırlıklar vardı.

Cep telefonumda biraz araştırma yaptım ve birkaç olasılık buldum.

Otelin konsiyerjini aradım ve aklımdakileri anlattım. Bana seçeneklerden birinin diğerlerinden çok daha üstün olduğunu ve beni sorumlu kişiyle doğrudan temasa geçirebileceğini söyledi.

Birkaç dakika sonra, tam da ihtiyacım olan kişiyle telefonda konuşuyordum. İstediğim şeye uygun olduğunu kanıtladı. Ayrıntıları hallettikten sonra kendisine teşekkür ettim ve telefonu kapattım.

Sahne hazırды.

Şimdi tek ihtiyacım olan Mei-ling'in 'evet' demesiydi.

Bu biraz incelik gerektirebilir.

Oda servisinden geç bir öğle yemeği sipariş ettim: bir kase char sui, karidesli ve domuz etli bir erişte çorbası. Daha sonra, ben

Akşamdan kalmalığımın geçtiğini hissedene kadar dinlendim.

Söz verdiğim gibi, Han saat tam 5'te kapımı çaldı.

Her zamanki suskun haline geri dönmüştü. Ayrıca birkaç saat önce, akşamdan kalmalığın en kötüsünün azaldığı ama hala sınırlarda kaldığı zaman hissettiğim gibi görünüyordu.

"Peki, bu gece ne olacak?" diye sordu monoton bir sesle.

"De Sade'a geri dönmek istiyorum." Tek kaşını kaldırdı.

"...gerçekten mi?" "Evet. Bu saatte açık mı?"

Sırıttı. "De Sade her zaman açıktır."

W Kulübe saat 17:30 civarında girdik.
Kırmızı kapının diğer tarafında farklı bir kadın bekliyordu, ama o hâlâ siyah bir kıyafet giyyordu - bu

Uyluk yüksekliğinde deri çizmelerle.

Bizi karşılamaya başladı ama Han onun sözünü kesti.
"Mei Ling burada mı?"

"Evet, efendim."

"Bizimle barda buluşsun," dedi Han.

Kadın başını salladı ve yürüdü.

"Neden herkes otomatik olarak senin dediklerini yapıyor?" Salon bölümüne doğru ilerlerken sordum.

Han sanki bir cevap bulmaya çalışıyormuş gibi bir an durdu. "Buraya çok iş gönderiyoruz."

Cevabın tamamının bu olduğundan emin değildim ama umurumda da değildi.

"Çalışanlara karşı daha nazik olmalısın," diye azarladım onu. Bana o ölü gözleriyle baktı.

"Neden?"

Tam onu azarlayacaktım ki, yanımdan geçip gitti. "Ders vermeyi bırak. Misafirin var."

Arkamı döndüm ve nefesimi tutmak zorunda kaldım.

Mei-ling bana doğru yürüyordu. Zümrüt yeşili kısa bir elbise giymişti ve elbisesi kalçalarının yarısına kadar iniyor, muhteşem bacaklarını sergiliyordu. Uzun, siyah saçları omuzlarından ve sırtından aşağı dökülüyordu ve sıkı kolları çıplaktı. Takımını gümüş bilezikler ve askılı siyah stilettolar tamamlıyordu.

Onunla ilgili büyüleyici olmayan tek şey kızgın ifadesiydi.

O daha konuşmadan, "Özür dilemeye ve barış teklifi yapmaya geldim" dedim.

Önümde durdu ve bana soğukkanlı, değerlendirci bir bakış attı. "Bir barış teklifi, hm?"

"Evet. Akşam yemeği yedin mi?"

"Hayır."

"O zaman sizi yemeğe davet etmek isterim."

"İşteyim Bay Rosolini," dedi kısık bir sesle.

"Kulüp meşgul olduğunda seni bol bol geri getireceğim. Eğer benimle gelersen, sana hayatının en güzel yemeklerinden birini vaat ediyorum - şimdiye kadar yaşadığın en ilginç deneyimlerden birini saymıyorum bile."

"Bilmiyorum," dedi donuk ama şakacı bir sesle. "Pek çok ilginç deneyim yaşadım."

"O zaman 'ilginç' bulduğum şeyler üzerinden benimle alay etme zevkini yaşayacaksın. Ayrıca, zamanınızı boşa harcadığım için istediğiniz cezayı verebilirsiniz."

Tek kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi?" Gülümsedim. "Mantık çerçevesinde."

Sırıttı - sonra başını bir tarafa çevirdi ve gözlerinin ucuyla bana güvensizce baktı. "Bu bana dün geceki teklifinizden çok muhafazakâr bir geri adım gibi geldi."

"Dün geceki teklifim kulübünüzün kuralları olduğunu varsaydığım şeylere dayanıyordu. Şimdiki teklifim ise gerçekten istediğim şey: seninle vakit geçirmek. Seni tanımak."

"Peki ya hayır dersem?"

"O zaman tekrar sorarım."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştığı belliydi. "Peki ya yine 'hayır' dersem?"

Hafifçe öne doğru bir adım attım - sadece kişisel alanına girecek kadar ama zorba olmayacak kadar.

"Bana 'hayır' denmesi beni rahatsız etmiyor. Aslında 'hayır' denmesi hoşuma gidiyor. İstedığımı elde ettiğimde aldığım haz daha da artıyor."

Başka birinin rahatsız edici derecede uzun bir süre olarak tanımlayabileceği bir süre boyunca bana baktı.

Şahsen ben onun gözlerine bakmayı seviyordum.

Sonra ağzının köşesi birazcık yukarı kalktı. "Bana tekrar sor."

"Evet de," dedim Niccolo'yu bile kıskandıracak kadar muzip bir gülümsemeyle.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Evet de," dedim daha sessiz, daha buyurgan bir sesle. Bakışlarımı şakacı bir meydan okumayla tuttu.

"Hayır."

Tekrar öne çıktım - bu sefer o kadar yaklaştım ki eğilip onu öpebilirdim.

Gözlerinin şaşkınlıkla açıldığını gördüm - ayrıca boynunda nabzının hızlanması olabilecek bir gölge titreşimi vardı.

"...evet de," dedim derin, baştan çıkarıcı bir sesle. Topuklarının üzerinde biraz sallandı...

Sonra başını eğdi ve gülümsedi. "Pekala."

Sırıttım, sonra Han'a baktım. Tüm bu alışverişi olanlara inanamıyormuş gibi izlemişti.

"Limuzine binmem gerek," dedim ona. "Saat 9 gibi onu bıraktıktan sonra gelip seni bulurum."

Han kaşlarını çatı. "Seninle gelmek zorundayım."

"Neden burada kalıp içmiyorsun?" Ben önerdim. "Bay Lau sorarsa, bütün akşamı burada, barda geçirdiğimizi söyleyin. Ben sana destek olurum."

Han bunu bir an düşündü ve sonra başını salladı. "Pekâlâ. Ama dokuza kadar dönmüş ol."

"Evet, büyükanne," dedim.

Mei-ling'in koluna girdim ve onu bardan uzaklaştırdım.

Han suratını ekşitti ve viski bardağına geri döndü.

"Ne o O, senin refakatçi?" Mei-ling
esprili bir şekilde sordu.

"Önümüzdeki üç saat boyunca değil."

W 20 dakika sonra La Giaconda'ya vardık. Bu isim 'neşeli kadın' anlamına geliyordu ve aynı zamanda Mona Lisa'nın alternatif ismiydi.

La Giaconda'nın Hong Kong'daki en iyi İtalyan yemeği olduğu söyleniyordu. En azından Continental'deki konsiyerj görevlisinin bana söylediği buydu. Restoranın iki Michelin yıldızı vardı, mükemmelden sadece bir yıldız eksikti.

Limuzinden inip içeri girdiğimizde Mei-ling, "Buraya daha önce de gelmiştim. Mükemmel, ama bunun şimdiye kadar yaşadığım en ilginç deneyimlerden biri olarak nitelendirileceğinden emin değilim."

"Göreceğiz," diye cevap verdim.

"Gerçekten neyden hoşlanıyorum biliyor musun?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Ne?"

"Sana uygulayabileceğim tüm cezaları hayal ediyorum."

"Hiçbirini yapamayacak olman çok kötü."

"Göreceğiz," dedi sırtarak. Ben de ona gülümsedim. "Touché."

"Yine de merak ediyorum." "Ne hakkında?"

"Sen İtalyansın ve burası da bir İtalyan restoranı."

"...evet?" "Ve...?" diye sordum.

"Yeni bir şey denemek istemiyor musun?" Tercüme edeyim:

Yurtdışına gittiğinizde bile sadece İtalyan yemekleri yiyecek kadar sıkıcı mısınız?

"Yerel mutfağın tadına bakmak çok hoşuma giderdi," diye cevap verdim. "Ama sizi benim tur rehberim olmaya zorlamaktansa, ben sizin için tur rehberliği yapabilirim diye düşündüm. Finans dışında bildiğim bir şey varsa, o da İtalyan yemekleri ve şarabıdır... ve bunun bir kısmını sizinle paylaşabileceğimi düşündüm."

Düşünceli görünüyordu, sonra başını salladı. "Bu hoşuma gitti." "Güzel."

Restoranın lobisi muhteşemdi, süslü duvar asmaları ve tavandan sarkan üfleme cam biblolarla dolu sanatsal bir alandı.

İtalyan bir adam olan şef garson yaklaştığımızda bize gülümsedi. "İyi akşamlar ve La Gioconda'ya hoş geldiniz. Rezervasyonunuz var mı?"

"Aslında," diye İtalyanca cevap verdim, "sizinle daha önce telefonda konuşan kişi benim - Roberto Rosolini."

"Ah!" diye sevinçle haykırdı, sonra İtalyanca cevap verdi. "Sizinle şahsen tanışmak çok güzel Bay Rosolini! Bu taraftan."

Restoranda onu takip ederken Mei-ling fısıldayarak, "İtalyanca konuşman şimdiye kadar yaşadığım en ilginç deneyim olarak nitelendirilemez" dedi.

"Sadece bekle."

Şef garson bizi çeşitli masaların önünden geçirip doğruca mutfığa götürdü.

Mei-ling şaşkın görünüyordu. "Gitmiyor muyuz -

" "Hayır," dedim gülümseyerek.

Mutfığa girdik, üniformalı şefler istasyonlarında eğilerek çeşitli yemekler hazırlıyorlardı.

"Şef Silvestri," dedi şef garson.

Bembeyaz bir üniforma giyen b i r adam gülümsemeye başladı.

"Geldiniz!" dedi İtalyanca.

"Evet," diye İtalyanca cevap verdim. "Bunun için çok teşekkür ederim - gerçekten minnettarım."

"Bahsettiğiniz güzel bayan bu mu?" "Gerçekten de öyle."

"Şanslı şeytan," dedi kıskançlıkla.

"Umarım sizin yardımınızla olacağım."

Güldü ve Mei-ling'in önünde hafifçe eğildi.

"Ben Andre Silvestri, baş şef ve işletme sahibiyim," dedi İngilizce olarak. "La Giaconda'ya hoş geldiniz."

"Teşekkür ederim."

"Lütfen," dedi arkamızı işaret ederek.

İki garson bizim için uzun sandalyeler getirdi ve onları mutfak adasının köşesine yerleştirdi - aşçıların yolundan çekilecek kadar uzakta ama yine de hareketin tam ortasında.

"Oh!" Mei-ling şaşkınlıkla söyledi.

Otururken sandalyesini tuttum, sonra diğer koltuğa geçtim.

Silvestri önümüze iki kristal bardak koydu ve her birine küçük birer parça kırmızı şarap doldurdu. "Bu Campania'dan bir Barbera del Sannio. Akşamki ilk yemeğimizi mükemmel bir şekilde tamamlıyor."

Ondan sonra yarışlara başladık.

Tabaklara konduktan hemen sonra önümüze bir lezzet seli geldi:

Çırpılmış burrata - bir tür hafif peynir - bahçe taze pancar ve çilek ile.

Istakoz risotto - mascarpone, truffles ve ağızda eriyen istakoz parçaları içeren kremalı bir pirinç yemeği.

Coniglio brasato - polenta yatağında servis edilen yumuşak bir tavşan bifteği.

Her yemek İtalya'nın dört bir yanından gelen sıra dışı şaraplarla eşleştirildi: Sardunya, Sicilya, Umbria.

Hatta bir noktada Şef Silvestri bizi arka tarafta kendi makarnamızı yaptığımız bir masaya götürdü.

Giysilerimizi korumak için tüm vücudumuzu saran önlükleri giydikten sonra, taze öğütölmüş küçük un yığınlarıyla başladık...

Ortasına delikler açarak minik beyaz volkanlar oluşturdu... Ve boşluğa bir yumurta kırdı.

Sonra yumurta ve unu karıştırıp yumuşak, nemli bir hamur haline getirdik.

Mei-ling'e "Lombardiya'da büyükannemle her Pazar bunu yapardık," dedi.

"Bunu beş yaşındayken büyükannemle yapardım," diye ekledim.

Mei-ling, "Ben bunu hiç yapmadım," diyerek bizi gülmeye sevk etti.

Şef Silvestri hamuru elle çalıştırılan bir makineden geçirdi ve içinden kadife yumuşaklığında makarna şeritleri çıktı. Daha sonra aşçıların yarattıklarımızı taze peynir ve otlarla doldurulmuş el yapımı raviolilere dönüştürmesini izledik.

Dakikalar sonra, ellerimizi limon kokulu su dolu cam kaselerde yıkadıktan sonra, tereyağlı adaçayı soslu ravioli ve bir kadeh gevrek beyaz şarap servis edildi.

"Pekâlâ," dedi Silvestri, "ana yemeği dışarıda sizin için hazırlanmış bir masada yiyeceksiniz - ama umarım bu benim dünyama açılan eğlenceli bir pencere olmuştur."

Mei-ling, "Harikaydı," diye mırıldandı.

"Teşekkür ederim," dedim İtalyanca. "Yemekler çok lezzetliydi." "Daha hiçbir şey görmedin!" Silvestri bana Gül.

T Garson bizi restorandaki en iyi masaya oturttu. Birkaç dakika sonra, Mei-ling ve ben osso buco ziyafeti çekiyorduk - o kadar yumuşak olan kızarmış bir dana incik

Neredeyse kemikten düşecekti. Hayatımda tattığım en lezzetli şeylerden biriydi.

"Peki," diye sordum ona, "bu şimdiye kadar yaşadığın en ilginç deneyimlerden biri olarak nitelendirilebilir mi?"

Bana eğlenen bir bakış attı. "Evet. İtiraf etmeliyim ki öyle."

"Bunu bir BDSM kulübünün sahibi söylüyor," diye takıldım ona.

"Bu tür şeyler bir süre sonra sıradanlaşıyor. Ama daha önce hiç bir restoranın mutfağında yemek yememiştim. Şefle arkadaş mısınız?"

"Hayır. Bu geceden önce hiç tanışmamıştık." Bana baktı. "Ne?!"

"Aslında bu öğleden sonra onunla ilk kez konuştum."

"O zaman bunu nasıl başardın?!" Bana yan yan baktı. "Sadece çok para mı?"

"Hayır. Anladığım kadarıyla özellikle şarapla ilgilendiğini fark ettiniz?"

"Bunu fark ettim, evet," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

"Ailemin her yıl çok sınırlı sayıda şişe üreten mükemmel bir üzüm bağı var. Geçmişte şarabımızdan içmiş ve çok beğenmişti, ben de kırmızı halı sererse ona en iyi şaraplarımızdan bir kasa göndereceğime söz verdim."

Mei-ling etkilenmiş gibi başını yana eğdi. "Şarapçılık aile işi mi?"

"Hayır... Bugünlerde daha çok yan iş olarak yapıyorum."

Özellikle para kazanmamızın ana yolu hakkında konuşmak istemedim.

"Yine de biraz hayal kırıklığına uğradım,"

dedi. "Öyle mi? Ne konuda?"

Bana küçük, yaramaz bir gülümseme verdi. "Bahsi sen kazandın.

Artık seni cezalandıramayacağım."

"Kartlarını doğru oynarsan belki." Bir kahkaha patlattı.

Hayatımda duyduğum en güzel seslerden biriydi. "Yani," dedim, sonra durakladım.

"Uh-oh - ciddi bir konuya girmek üzeresin gibi görünüyor," diye alay etti.

"Öyle olmak zorunda değil. Yine de, geçen sefer ne kadar kötü bir adım attığımı düşünürsek, aynı şeyi tekrar yapmadığımdan emin olmak istedim."

Gözlerini kıpmıştı. "Bana yine teklifte bulunmayacaksın, değil mi?"

"HAYIR," dedim şiddetle. "Kesinlikle olmaz."

Gülümsedi, sonra omuz silkti. "Ben... biraz sert davrandım." "Biraz mı?"

"Bunu hak etmiştin." "Hak ettim," diye itiraf ettim. Tekrar güldü.

Gölmeye devam ettiği sürece onu bütün gece dinleyebilirdim.

"Pekâlâ. Ne sormak istiyorsunuz?" "Şey... siz bir BDSM kulübünün sahibisiniz."

"Mm-hmm?"

"Ve beni cezalandırmak istediğinden bahsedip duruyorsun."

"Bunu ilk anlaşmanın bir parçası haline getiren sizdiniz," diye belirtti.

"Doğru," diye itiraf ettim. "Ama bu konuda oldukça hevesli görünüyordunuz."

"Bu daha çok seni sinirlendirmek içindi. İşe yaradı mı?" "Hayır. Sadece beni baştan çıkardı."

"En kötü sonuç değil o zaman," dedi çapkınca.

"Yani De Sade'in 'faaliyetlerine' katıldığınızı varsaymakta haklı mıyım?"

Cevap vermeden önce sinsice gülümsedi.

"Ara sıra. Kulüpte değil ama. Kulüpte asla. Özel hayatımla iş hayatımı birbirinden ayrı tutuyorum."

"Bu akıllıca. Sorabilir miyim, ne yapmaktan hoşlanırsınız?" "Oh hayır. Senin sorduğın her soru için ben de bir soru soruyorum." "Yeterince adil. Devam et."

"Olay yerinde misin?"

"Sahne mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"BDSM topluluğu. Yani, benim kulübüme geldin, yani..."

Cevap vermeden önce birkaç saniye düşündüm.

"İlgi alanlarım toplumla kesişiyor... ama hayır, ben 'scene' içinde değilim."

"Neden olmasın?"

"Son derece ihtiyatlı davranmak zorundayım." "Neden?"

"Bu birden fazla soru demek."

Baştan çıkarıcı bir şekilde gülümsedi. "Sıra sana geldiğinde birden fazla soru sormana izin vereceğim. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Neden ağzını sıkı tutmak zorundasın?"

"Ailem benim... özel arzularımı tam olarak anlayamaz."
"Peki bu 'özel arzular' nedir?"
Doğrudan gözlerinin içine baktım.
"Kontrol." Başka tarafa bakmadı.
"Hakimiyet mi?"
"Sanırım öyle diyebilirsin."
"Yani sen bir Dom musun?"
diye sordu. "Buna bir isim koymuyorum."
"Bu ne-"
"Sanırım soru sorma sırası bende."
Sessizce güldü, omuzlarının o küçük hareketini çok çekici bulmuştum. "Pekâlâ."
"Sen bir dominatrix misin?"
"Yani... Geçmişte işimin bir parçası olarak bunu yaptım ama hoşlandığım şey bu değil."
"Nelerden hoşlanırsın?"
Gözlerimin içine bakarken kızardı.
"Bağlanmaktan hoşlanıyorum," dedi sessizce.
Kızardığını görünce ve sesindeki fısıltıyla yıllardır olmadığım kadar tahrik olmuştum.
"Bana ne yaptığını söyle" derken sesim boğuk çıkıyordu.
"Hayır," diye araya girdi. "Şimdi sana bir soru sorabilirim." Reddetmeyi ve onu kendi isteğine boyun eğdirmeyi düşündüm...
Ama küçük dansımızdan çok keyif alıyordum.
Ben de "Tamam." dedim.
"İlk ne zaman öğrendin? Nelerden hoşlandığını yani." "20 yaşındayken."
"Ne oldu?"
Ona cevap vermeyi düşündüm.
Ona ilk deneyimimin hikayesini anlatmak hakkında...
Ama çok erken olduğunu hissettim.
Ben de şakacı bir şekilde saatime baktım. "Oh, hayır - saate bak. Seni işe geri götürmeliyim."
"HAYIR!" diye bağırdı ve aynı anda gülerek elini koluma vurdu.
Omuz silktim. "Ne yapabilirim ki? Söz verdim."

"Seni korkak!" dedi gülmeye devam ederken.

"Hiç de değil," dedim gülümseyerek. "Sadece bu hikayeyi sana burada anlatmayacağım."

"Neden olmasın?"

"Bu zel bir Şey. Ve biraz da skandal. Kulbnz için değil tabii ki - ama böyle bir kurum için biraz müstehcen ve duyulmasını istemem."

Bana yan gözle baktı. Uzun bir duraksamadan sonra, "O zaman bana nerede söyleyeceksin?" diye sordu.

"Senin evinde. Bir içki eşliğinde."

Uzun bir süre bana baktı... Sonra sessizce "Tamam" dedi.

Kalbim kt küt atmaya başladı.

"Tamam o zaman," diye cevap verdim. "Hesabı alacağım... senin evine döneceğiz... ve sana bilmek istediğin her Şeyi anlatacağım."

Bana baktı, gözleri arzu dolu iki karanlık havuz gibiydi. "Tamam."

Hesap için garsona işaret ettim, sonra tekrar ona baktım. "Geri gelmeyeceğini bildirmek için kulübü araman gerekmiyor mu?"

Bana muzip bir gülümseme verdi. "Patron benim. Onlara hiçbir Şey bildirmek zorunda değilim."

A Şef Silvestri ile vedalaştıktan sonra limuzin şoförüne bizi Mei-ling'in şehrin yukarısındaki tepelerde bulunan apartmanına götürmesini söyledim.

Yolculuğun son ayağı yoğun ormanlık iki şeritli bir yol boyunca devam ediyordu. Sol tarafımızdaki ağaçlar o kadar sıktı ki, zaman zaman aşağıdaki Hong Kong'un ışıklarını gizliyorlardı.

Mei-ling bana Hong Kong'un en yüksek tepelerinden birinin üzerinde yer alan Zirve adlı bir binada yaşadığını söyledi. 65 katlı bina şehrin geri kalanının üzerinde yükseliyordu. Daha yüksek olan tek bina, Zirve'den birkaç yüz metre ötedeki bir başka konut kulesi olan Highcliff'ti. Binaların yüksekliklerine oranla ince genişlikleri nedeniyle, yerel halk onlara 'Çubuklar' adını vermişti.

Ormandan çıkar çıkmaz ve onları uzaktan görür görmez takma adı anladım. Kuleler gökyüzüne doğru uzanan iki cam çubuğa benziyordu.

Şoför limuzini Zirve'nin önüne park etti ve Mei-ling'in kapısını açmak için indi. Diğer taraftan çıktım ve aracın etrafında yürüdüm.

Mei-ling'in koluna girdiğimde şoför bana "Bekleyeyim mi?" diye sordu.

"Hayır, De Sade'a geri dön ve Bay Han'ı getir." "Peki sonra ne yapmalıyım?"

"Beni nereye götürdüğünü unut."

"Bu çok küstahça," dedi Mei-ling şakayla karışık.

Dönüp ona baktım. "Neymiş o?"

"Ona gitmesini söylüyorum." Tek kaşını kaldırdı ve gülümsedi. "O kadar uzun kalacağını kim söyledi?"

"Yani beni beklemesini sağlamam gerektiğini mi söylüyorsun?" Sırıttı. "Bunu sana bırakıyorum."

Yine bir tuzak sezdim - ama bu sefer oyun gibi görünüyordu.

Limuzin şoförüne döndüm. "Bir daha düşündüm de, burada bekle. Eğer iki saat içinde dönmezsem, gidip Bay Han'ı getir."

Şoföre 1000 Hong Kong doları tutarında bir banknot uzattım - yaklaşık 250 ABD doları değerinde - ve o da hafifçe eğildi. "Teşekkür ederim, efendim."

Şoför limuzine geri döndüğünde, Mei-ling ile kol kola yürüdüm.

Beni binanın lüks lobisine götürdü, masanın arkasında oturan bir görevlinin yanından geçip asansörlerden birine bindirdi. Kapıların kapanması için bir anahtarlığı güvenlik paneline doğru tutması gerekiyordu.

57th katında indik ve koridorda yürüyerek onun dairesine gittik.

Ev oldukça gösterişliydi. Oturma odasının tavanı 20 ayak yüksekliğindeydi ve ikinci kata geniş bir merdivenle çıkılabiliyordu. Muhteşem parke zeminler cilalı bir kahverengiyle parlıyordu. Hong Kong'un ışıklarına bakan iki katlı bir pencerenin önünde beyaz bir kanepeler oturuyordu. Oniks bir sehpanın üzerindeki cam vazoda bir dal narin mor orkide duruyordu.

Beni siyah bir adası ve birkaç uzun sandalyesi olan güzel bir mutfağa götürdü.

Ben otururken yakındaki bir bara gitti ve kendine bir kadeh kırmızı şarap doldurdu. "Şarap mı yoksa daha sert bir şey mi?"

"Varsa viski." "Buz?"

"Hayır, temiz."

Bir bardak kehribar rengi sıvı doldurdu ve önüme koydu.
Sonra karşıma oturdu ve "Eee?" dedi. "Eee, ne?"

"Restoranda bana anlatmadığın hikayeyi duymak istiyorum."

"Mm." Viskiden bir yudum aldım, sonra gözlerinin içine baktım. "Ne kadarını bilmek istiyorsun?"

"Hepsi."

"Detayları duymak sorun olmaz değil mi?"

Anlamamış gibi kaşlarını çatı.

"Bana seninle yatan ilk erkekten bahsetseydin," diye açıkladım, "sanırım kıskançlıktan çıldırabilirdim."

Sırıttı ve alaycı bir ifadeyle başını salladı.

"Erkekler." Kıkırdadım. "Özellikle İtalyan erkekleri."

Çenesini cilveli bir şekilde elinin üzerine yerleştirdi.

"Sanırım kendimi tutabilirim. Bana hikayeni anlat."

"Pekala."

Viskimden bir yudum daha aldım ve hikâyeme başladım.

"20 yaşındaydım ve hala bakireydim. Utangaç ve içine kapanıktım - geç olgunlaşan biriydim. Biriyle gerçekten bağ kuramadım.

Benim yaşımdaki kızlar.

"Kardeşim Adriano benden sadece bir yaş büyüktü ama çok daha tecrübeliydi. Bekaretini 14 yaşındayken kaybetmişti ve 21 yaşına kadar pek çok kadınla birlikte olmuştu.

"Beni Floransa'da bir geneleve götürerek bana 'yardım' edeceğini aklına koymuştu. En büyük ağabeyim Dario'nun bu konuda hiçbir şeyden haberi yoktu, yoksa muhtemelen bizi durdururdu. İkiz kardeşim Niccolo'ya söyledim - "

"İkizin mi var?" Mei-ling şaşkınlıkla sordu.

"Var. Biz çift yumurta ikiziyiz, tek yumurta değil."

"Sana çok mu benziyor?"

"Görünüş olarak, evet. Diğer her şeyde, hiç de değil." "Böldüğüm için özür dilerim. Lütfen devam edin."

"Niccolo'ya söyledim ama hiç yardımcı olmadı. İlk kız arkadaşıyla 16 yaşındayken yatmıştı ve o zamandan beri birkaç kişiyle daha birlikte olmuştu. Bana devam etmemi ve 'bu işi bitirmemi' tavsiye etti. Ben de Adriano'yla birlikte onun bildiği yere gittim."

Genelevin, Floransa'daki tüm fuhuş, kumar ve uyuşturucu işlerini yürüten ailemin iş ortakları Agrellalar tarafından işletildiğinden bahsetmedim.

Ayrıca Agrellaların daha bir ay önce Adriano'yu da öldürmeye çalışan Mezzasalma adında bir Sicilyalı tarafından katledildiğinden bahsetmedim.

"Genelev, şehrin eski kesimindeki bu eski binadaydı. Dışarıdan bakıldığında, mimari bir turda görebileceğiniz bir şeye benziyordu. Çok asil. Ama içerisi kadife duvar asmaları ve rüküş resimlerle doluydu.

"Neyse, Adriano'yla bara gittik ve ben gerginliğimi üzerimden atmaya çalışırken bir şeyler içtik.

"Kadınlar teker teker yanımıza geldi, hepsi de iç çamaşırı giymişti. Önce Adriano ile flört etmeye çalıştılar ama o beni gösterip 'Onun için buradayız' demeye devam etti.

"Benimle flört etmeye çalıştılar ama bunda fevkalade kötüydüm. Çok beceriksizdim. Birkaç dakika sonra bir kız gitti, bir başkası geldi ve tüm süreç yeniden başladı. Dayanılmazdı.

"Biz geldikten yarım saat sonra madam beni ve Adriano'yu bütün kızların dışarı çıkıp sıraya girdiği bir salona götürdü.

"Hanımefendi 'En çok hangisini seviyorsun' diye sordu."

"Ben de 'İyiyim' dedim.

"'Sen 'iyi' misin?' diye sordu madam, kafası karışmış bir halde. "'İyiyim,' diye onayladım.

"Bütün kızlar dışarı çıktı ve Adriano çok sinirlendi. 'Seni buraya kadar getirdim ve hiçbirisiyle yatmayacak mısın? Senin derdin ne be?!'

"Bana kirazımı patlatana kadar genelevden ayrılmamamı söyledi ve sonra hışımınla dışarı çıktı - çünkü bana bildirdiği gibi, seks için para ödemek zorunda değildi. Benim aksime.

"Bir içki daha içmek için bara geri döndüm. Perişan haldeydim. Kendimi tamamen başarısız hissediyordum.

"Orada otururken, odanın en ucundaki bir masada oturan, sigara içen ve tek başına bir şeyler içen bir kadın gördüm.

"Daha önce yanıma gelen kızlardan biri değildi ve sıraya da girmemişti. İç çamaşırı giyiyordu, yani belli ki orada çalışıyordu ama onu daha önce görmemiştim.

"Bana baktı ve utangaç bir şekilde gülümsedi, sonra gözlerini kaçırdı.

"İlgimi çekti, bu yüzden masasına doğru yürüdüm ve 'Size katılabilir miyim?' diye sordum.

"Gülümsedi ve 'Evet' dedi, ben de oturdum. "'Roberto,' dedim elini sıkarken.

"'Vittoria,' diye cevap verdi.

"Hepsi de 20'li yaşlarının başında ya da ortalarında olan diğer kadınlardan daha yaşlıydı. Vittoria 30 yaşında, belki de daha yaşlı görünüyordu. Diğerleri kadar güzel değildi ama ondaki bir şey beni kendine çekti.

"'Seni daha önce görmedim,' dedim.

"Gülümsedi. "Biliyorum.

"'Neden? Bir müşteriyle mi

birlikteydiniz?" "'Hayır.

"'Peki neden seni görmedim?'

"'Diğer kızların seni ne kadar rahatsız ettiğini gördüm. Onlar gibi olmak istemedim, bu yüzden geri çekildim.

"'Rahatsız değildim,' diye yalan söyledim.

"Sadece gülümsedi ve benimle aynı fikirdeymiş gibi 'Oh' dedi.

"'Rahatsız olduğumu düşündüren nedir? diye sordum."

Mei-ling'e bir kenara ekledim, "Kör bir adamın fark edebileceği kadar rahatsız olmam dışında."

Mei-ling gülümsedi ama sessiz kalarak devamını duymayı bekledi.

"Verdiği yanıtı asla unutmayacağım. Gözlerimin içine baktı ve dedi ki, 'Ne arıyorsan, diğer kızlar

yoktu ve onlara ilginizi çekmediklerini söylediğiniz için kendinizi kötü hissettiniz.

"Bunu anlatmanın çok hayırsever bir yoluydu - ama doğruydu. Kızların hepsi çok güzeldi ama hiçbirinden etkilenmemiştim. Adriano'nun muazzam baskısı altında olduğumdan bahsetmiyorum bile. İçlerinden birini seçmek zorundaymışım gibi hissediyordum ve bu durumdan nefret ediyordum.

"Vittoria'ya meydan okurcasına 'Peki ben ne arıyorum?' diye sordum.

"O da, 'Tam olarak bilmiyorum... ama bildiğim bir şey var ki, bir şeyin ilginizi çekmesi için gidip onu alman gerekir' dedi.

"O sırada ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama söyledikleri bana doğru gelmişti. Tüm o kadınlar bana gelip onları seçmem için baskı yapıyorlardı... kendilerini gümüş tepside sunuyorlardı... ve bu onları istemememe neden oluyordu. Çok kolaydı. Sahteydi.

"Vittoria'yı istediğimi biliyordum... ama nedenini tam olarak bilmiyordum.

"Bana 'Ne istediğini biliyor musun?' diye sordu.

"Orada oturmuş ona bakıyordum, yüksek sesle söylemek istiyordum ama çok utanıyordum. O kadar çok kızarmıştım ki yanaklarım yanıyormuş gibi hissediyordum.

"Bana gülümsedi ve 'Söyleyebilirsin' diye fısıldadı.

"Ve ben de ağzımdan kaçırdım, 'Seni boşaltmak istiyorum.'"

Mei-ling şaşkınlıkla arkasını döndü, sonra gülmeye başladı. "Biliyorum," dedim gülümseyerek. "Ama Vittoria gülmedi.

Sadece 'Kulağa harika geliyor' dedi.

"Ben de 'Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum' dedim.

"Ve cevap verdi, 'Beni boşaltmak istiyorsun... ama nasıl yapacağını bilmemek seni utandırıyor. Öyle mi?'

"Başımı salladım. Hâlâ hatırlıyorum - yüzüm yanıyor gibiydi, çok utanmıştım - ama aynı zamanda inanılmaz derecede tahrik olmuşum. 'Elimi elinin içine aldı ve sessizce sordu, 'Sen

"Sana bir kadını nasıl boşaltacağını göstermemi ister misin?"

"Başıımı salladım. 'Ama yalan söylemeni istemiyorum. Numara yapmanı istemiyorum.

"Gülümsedi ve 'Merak etme, yapmayacağım' dedi. Ama biraz zaman alabilir' dedi.

"Bütün gece bekleyeceğim.

"Ben de öyle,' diye cevap verdi.

"Ayağa kalktı ve beni de yanına çekmeye çalıştı ama ben 'Burada olmaz' dedim. Burada yapmak istemiyorum' dedim.

"Uzun bir süre bana baktı, sanki bana güvenip güvenmeyeceğine karar vermeye çalışıyordu... ve sonunda dedi ki, 'Seni yaşadığım yere götürebilirim... ama seni uyarmalıyım, orası o kadar da harika değil'.

"Umurumda değil,' dedim ona. "Burası dışında bir yerde olduğu sürece.

"Başıyla onayladı ve sonra oradan ayrılıp onun evine gittik." Mei-ling dikkatle bana baktı, bekliyordu.

Sessizce ona gülümsedim.

Ben bir şey söylemeyince Mei-ling beni dürterek "...VE?!" diye sordu.

"Ve bana bildiğim her şeyi o öğretti."

"Aman Tanrım - bana söylemeyecek misin?!" diye bağırdı, yarı gülerek, yarı kızgın.

"Hayır."

"Dalga geçiyorsun!"

"Sadece biraz," dedim sırtarak. "Ama bir şey yapacağım senin için."

"Ne?" diye sordu, şakacı bir şekilde somurarak. "Sana göstereceğim."

Mei-ling gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Bir an için haddimi aştığımı düşündüm - Sonra fısıldadı, "...tamam."

Gülümsedim. "Tamam o

zaman." Elimi uzattım.

Kendininkini benimkine yerleştirdi.

Sonra beni mutfaktan çıkardı.

Her yatak odası çok güzeldi: parke zeminler, dört direkli ahşap bir yatak ve limana bakan tavandan tabana bir pencere.

Oda zaten karanlıktı. Biz içeri girer girmez bir kibrit çaktı, şifonyerin üzerindeki üç mumu yaktı ve kapıyı kapattı.

Parfümünün narin çiçek kokusuyla karışan hafif bir vanilya kokusu havayı boyamaya başladığında, titrek gölgelerin içinde öylece durduk.

"Eee?" dedi başını nazlı bir şekilde yana eğerek. "Hatırladığım kadarıyla, bir kadını memnun etmekle ilgili öğrendiğin her şeyi bana gösterecektin."

"Ve hatırladığım kadarıyla, bağlanmayı sevdiğini söylemiştin." Yüzü karardı ve vücudu gerildi.

Dört direkli karyola çerçevesini işaret ettim. "Sakın bana buna sahip olduğunu ve kullanmadığını söyleme."

"Ben..." diye başladı, sonra sustu.

"Bunu yapmaya istekli olmadan önce bana güvenmelisin," dedim usulca.

Tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Eminim direklere bağlayabileceğimiz ve düğümlemeden bileklerinize sarabileceğimiz birkaç eşarbınız vardır. Bu şekilde istediğiniz zaman dışarı çıkabilirsiniz."

Yine tereddüt etti -

Ama yüz ifadesinden doğru tahmin ettiğimi anladım.

"Yakalayın onları," dedim nazik ama emredici bir sesle.

Şifonyere doğru yürüdü ve bir çekmeceyi açtı. Sonra düzgünce katlanmış bir yığın eşarp çıkardı ve onları yatağın beyaz yorganının üzerine koydu.

Bir eşarp aldım. Mumların loş ışığında rengi koyu bordoydu.

Bezi parmaklarımın arasında ovuşturdum. İpek gibi hissettirdi - lüks ve şehvetli.

Eşarbin bir kenarını tuttum ve geri kalanının yere düşmesine izin verdim, bir kumaş şelalesi halinde açıldı. Yaklaşık üç metre uzunluğunda görünüyordu - tam da ihtiyacımız olan şey için.

Kumaşın muhtemelen yıllarca kullanılmaktan dolayı biraz yıpranmış olduğunu fark ettim. Önemli değil; gayet iyi iş görür.

Tek kelime etmeden yatak başlığına doğru yürüdüm ve eşarbin bir ucunu sol direğin etrafına bağladım. Sonra ikinci bir eşarp aldım ve aynısını sağ tarafa da yaptım.

Mei-ling'e yatağın üzerine çıkmasını işaret ettim.

Arzu ve korku arasında sıkışmış gibiydi.

"Daha beni öpmedin bile," dedi şakayla karışık beni azarlarken.

"Doğru zaman geldiğinde yapacağım. Şimdi yatağa gir."

Yatak o kadar yüksekti ki, kenarına tünemek için zıplaması gerekiyordu.

Ama o orada öylece durdu, bir bacağını diğerinin üzerine atmış oturuyordu.

Kesinlikle çok güzel görünüyordu.

Ama onunla bu şekilde hiçbir şey yapamazdım. "Yeterince uzak değil," dedim.

Onu kucağıma aldım, bir kolumu dizlerinin altına, diğer kolumu da sırtının küçük kısmının arkasına koydum.

Vücudunu kaldırıp fırlattığımda
nefesi kesildi.

Yatağın daha yukarısına inerken çığlık attı ve kıkırdadı.

Yatağın sol tarafına doğru yürüdüm ve eşarbın gevşek ucunu aldım.

"Bu biraz ileri gitmek oldu," dedi, hem şakacı hem de kızgın bir ifadeyle.

Eğlenerek gülümsedim.

"Benim 'biraz' ileri gittiğim noktayı çoktan geçtik," dedim atkırı koluna sarıp tekrar tekrar dolayarak.

Ama düğüm atmadım.

Bez çıplak teninin etrafında beş, altı, yedi kez dolanırken nefes alış verişinde bir aksama olduğunu fark ettim.

Sonra yatağın diğer tarafına geçtim ve işlemi tekrarladım.

Şimdi her iki kolu da direklere bağlanmış eşarplarla bağlıydı.

Ama sadece kollarını hareket ettirip çözerek kolayca kurtulabilirdi.

Yatağın ayak ucuna kadar yürüdüm ve ona kayıtsızca baktım.

Gözlerini kocaman açarak bana baktı.

Aşağı uzandım, ayak bileklerini nazikçe kavradım - Ve onu sert ve hızlı bir şekilde kendime doğru çektim.

Şaşkınlıkla haykırdı.

Bir saniye içinde kıcı yatağın kenarındaydı.

Elbisesinin etekleri kalçalarının üst kısmında toplanmıştı.

Ve bacakları vücudumun iki yanında yataktan sarkıyordu.

Ancak kolları, eşarplar tarafından çekilerek havaya kaldırılmıştı. Yumuşak malzeme bilekleri ile direkler arasında gerilmişti.

Yine, kollarını birkaç kez çevirerek bağlardan kolayca kurtulabilirdi.

Ama yapmadı.

Onun yerine bana baktı, bir sonraki adımda ne yapacağımı görmek için bekledi.

Bir vahşi hemen pantolonunun fermuarını açar, sikini çıkarır ve onu oracıkta becerirdi.

Ve doğruyu söylemek gerekirse, baştan çıkmıştım. Aletim çelik bir boru gibi sertleşmişti.

Ama ben kaba biri değildim.

Ve onu becermek aklımda olan şey değildi.

Henüz değil.

Gözlerinin derinliklerine bakarken, kalçalarını usulca okşamaya başladım.

Teni eşarplar kadar yumuşaktı.

Nefes alış veriş hızlandı ve boynundaki nabzının çırpınışını gördüm.

Bakışlarımı hiç kaçırmadı.

Ve kollarını sıkıca bağlamaya devam etti. Parmaklarımı kalçalarında gezdirmeye başladım.

Kıvrılmış elbisesinin eteklerini geçti...

Bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru.

Parmaklarım iç çamaşırının dantellerine ulaşana kadar tenini usulca okşadım.

Hâlâ gözlerinin derinliklerine bakarken, parmak uçlarımı külotunun ön kısmında gezdirdim.

Islaktı. İnce kumaştan bunu hissedebiliyordum. Sonra, çok nazikçe, danteli yana doğru çektim.

Keskin bir nefes aldı, belki de şaşkınlıkla - ama benimle göz temasını hiç kesmedi ve bana durmamı söylemedi.

Parmak ucumu nazikçe amının üzerinde gezdirdim.

Her yeri çıplak ve yumuşaktı; yakın zamanda ya ağda yapmış ya da tıraş olmuştu.

Dudakları da çok ama çok ıslaktı.

Ne yaptığımı göremiyordum ama görmeme de gerek yoktu.

Parmaklarımı yavaşça yarığının ıslak derisi üzerinde gezdirdim, nazikçe yukarı doğru hareket ettirdim...

Klitorisini bulana kadar.

Kapüşonunu en nazik dokunuşlarla usulca okşadım.

Gözleri kafasının içinde geriye doğru yuvarlanırken ilk kez göz temasını kesti.

"Bana bak," diye fısıldadım.

Gözlerimin derinliklerine bakmak için kendini zorladı.

Mumların loş ışığında gözbebekleri büyümüştü, siyah renk kahverengi gözbebeklerini neredeyse gizliyordu.

Başlığını nazikçe okşadım, ıslaklığını yaydım, etrafında döndüm - ama asla doğrudan klitorisine dokunmadım.

Mei-ling'in nefes alış veriş azaldı.

Sonra Vittoria'nın bana öğrettiği bir şeyi yaptım. Onunla geçirdiğim ilk gecede değil, aylar sonra.

Sol başparmağım ve işaret parmağımla, klitorisini ortaya çıkaran başlığı yavaşça geri çektim.

Yine, bunların hiçbirini göremedim -

Ama parmaklarımla hissetmek görmek kadar iyiydi.

Sonra sağ işaret parmağımın ucuyla klitorisine hafifçe fısıldayarak dokundum.

Aslında muhtemelen ten tene bile temas etmemiştim. Daha çok Mei-ling'in kendi ıslaklığını klitorisine sürdüm.

Nefesi kesildi.

Vittoria'dan birçok kadının klitorislerinin o kadar hassas olduğunu öğrenmiştim ki, doğrudan dokunmak yerine etrafına dokunmanız gerekiyordu - en azından kadın arzudan neredeyse boğulana kadar. Ancak o zaman doğrudan dokunmaya dayanabilir.

Tabii son derece nazik değilseniz. Ve ben son derece nazik olmayı öğrenmiştim.

Mei-ling'in klitorisini o kadar hafif okşadım ki, bu okşama sadece bir hayalet gibiydi.

Ama yapmaya devam

ettim... Onu

okşadım... Nazikçe...

Ritmik olarak...

Tekrar ve tekrar.

Mei-ling'in göğüsleri elbisesinin altından kabardı.

Elbiselerini yırtmak, onu okşamak, onu kavramak için can atıyordum.

-

Ama kendimi kontrol ettim.

Ve onu okşamaya devam etti, hiç durmadan.

Seksinin kokusu havayı doldurmaya başladı: tatlı bir Mumların vanilyası ve parfümünün çiçeksi notalarıyla güzelce karışan misk kokusu.

Yıllar önce Vittoria'dan öğrendiğim bir şey daha vardı:

Klitorise, kadının karnına doğru inanılmaz derecede yumuşak bir yukarı doğru vuruş, ona başı bulutların üzerindeymiş gibi sersemlemiş bir zevk hissi verir...

Klitorise, ayak parmaklarına doğru aşağı doğru bir vuruş, Vittoria'nın açıkladığı gibi, 'sikinin içinizde ilk kez kaydığı an gibi' topraksı ve dolgun bir his verirken.

Bu yüzden Mei-ling'i hafifçe yukarı doğru okşadım ve sanki eter içinde eriyormuş gibi hissetmesini sağladım.

Üç, dört, beş, altı.

"...ah... ah... ah... ah..." diye inledi, her okşayıştta yumuşak sesler çıkarıyordu.

Sonra bir kez daha okşadım, hâlâ yumuşaktı ama daha sertti.

"UNH," diye homurdandı, gözleri kafasının içinde geri dönüyordu. "Bana bak," dedim, nazik ama buyurgan bir sesle.

Gözlerime odaklanmakta zorlandı ama başardı.

Yavaşça okşamaya devam ettim, sadece fısıltıyla bir dokunuş... "...ah... ah... ah... ah..."

Ve sık sık, daha sert, daha sert vuruyordum. Bunu her yaptığımda inliyordu.

"SIKTIR..."

"AMAN

TANRIM..."

En güzeli de Çince bağırmasıydı.

Ve ne zaman gözleri kafasının içinde geri dönse, sessizce ama kararlı bir şekilde bana tekrar bakmasını emrettim.

Bu şekilde ne kadar devam ettiğimiz hakkında hiçbir

fikrim yoktu.

Zamanın hiçbir anlamı yoktu.
Birbirimizin gözlerinin içine bakarken hipnotik bir transa girdik.

Sadece titreyen mum ışığı vardı... Islaklığı...

Parmak uçlarımın altındaki nazik hissi...

Seksinin kokusu...

Gözlerinin karanlığı.

İnleme sesleri... Ah... Ah... Ah... Ah...

Ve onun zevk iniltileri.

Islaklığı artmıştı. Kokusu, kıcının altındaki yorgan sırlıklam olana kadar nektarla oldukça damlıyordu.

Aynı şekilde, yüzünde de hafif bir ter parıltısı vardı.
Isı dalgalar halinde tenine yayıldı.

Bedeni yatakta kıvranıyordu; kolları eşarplara o kadar yapışmıştı ki, onları ikiye ayırmadığına şaşırdım.

Klitorisini parmağıma daha sıkı bastırmaya çalışarak sırtını kamburlaştırıyor ya da kalçalarını gıcırdatıyordu.

Ama yine de fısıltıyla dokunmaya devam ederek geri çekilirdim.

Ne yaptığını biliyordum.

Boşalmaya çalışıyordu.

Ama ben izin vermedim.

Onu orgazmın eşiğine getirmiştım ve onu orada tutacaktım.

Ta ki yalvarana kadar.

Sonunda canına tak etmişti.

"Lütfen," diye inledi. "Lütfen..."

"Lütfen, ne?" Onu nazıkçe okşamaya devam ederken fısıldadım.

"Sik beni..."

"Hayır," dedim. "Henüz değil."

Bana deliymişim gibi baktı.

Bu sırada onu yumuşakça okşamaya devam ettim, zevkten nefes nefese kalmasına ve irkilmesine neden oldum.

"Ne istiyorsun?" Cevabı bildiğim halde yüksek sesle söylemesini isteyerek sordum.

"I..."

"Ne istiyorsun?" Alçak bir hırıltıyla tekrarladım.

"Boşalmak istiyorum," diye inledi. "Gelmeye İHTİYACIM VAR!" "Pekâlâ. Gelmene izin vereceğim... ama sadece dediklerimi yaparsan.

Katılıyor musunuz?"

Şiddetle başını salladı. "Evet - evet! Her şeye!"

"Tamam - ama ben söyleyene kadar gelme. Anlaştık mı?" "Tamam, evet, tamam!" diye inledi.

"Hep bana bak."

Göz temasını sürdürmekte zorlandı ama başardı.

"Gelme," diye tekrar emrettim.

"Yapmayacağım," diye inledi.

olmadan Uyarı, I başladı için daire benim

Parmak ucu, başlığına dokunuyor, klitorisinin etrafını ıslak bir şekilde okşuyordu.

Çoğu kadını uçurumun kenarına getirmek için yeterli olurdu.

Ve bu Mei-ling için neredeyse çok fazlaydı.

"OH!" diye bağırdı ve vücudu titremeye başladı.

"GELME," diye bağırdım.

Dişlerini sıkıp başını salladı ve orgazm olmamayı başardı.

Klitorisini daha sert okşamaya

başladım - Hâlâ yumuşak ama daha sert.

"GELME" diye emrettim.

"Aman Tanrım!" diye

bağırdı. Tüm vücudu gerildi.

Eşarplara sarılırken çıkardığı gıcirtıyı duyabiliyordum.

Ama gözlerimin içine bakarken boşalmamayı başardı.

Her an kontrolünü kaybedebileceğini görebiliyordum.

I ovuldu yumuşak ama zor karşonu klitoris
- a sert, aşağı doğru vuruş.

Aynı anda iki parmağımı sırlıklam amcığının içine sokarak ona bir dolgunluk hissi verdim.

Ve fısıldadı, "Benim için gel."

Bir anlığına, doruğa ulaşırken gözlerini gördüm.

Başını arkaya atmadan ve kanlı bir çığlık atarak yataktan kalkmadan önce.

Aminin parmaklarımın etrafında sıkılaştığını, orgazmının kasılmalarıyla titreştiğini hissettim.

O boşalmaya devam ederken parmak ucumu klitorisinin etrafında nazikçe dolaştırdım.

On saniye... yirmi saniye... otuz... Devam etti.

Sonunda çığlıkları iniltiye dönüştü.

Orgazmı yavaşlamaya başladığında onu daha yavaş okşadım.

Ve sonra parmaklarımı nazikçe geri çektim.

Onları dilime değdirdim ve onun tadına baktım.

Aynı anda hem tatlı hem de misk kokuluydu, biraz dumanlı bal gibiydi.

Tekrar yatağa yığıldı, vücudu titriyor, bacakları kontrolsüzce sallanıyordu.

Titremesi durana kadar yavaşça kalçalarını ovdum, cinsel bir dokunuştan çok şehvetli bir masaj gibi.

Yatağın yanından dolaştım ve sağ kolundaki eşarbı çözdüm...

Sonra etrafta dolaştı ve aynısını sol tarafla yaptı.

Yatakta uzanmış bana bakıyordu, saçları dağılmış ve yüzü kızarmıştı. "Oh... Tanrım."

İyi yapılmış bir işin gururuyla gülümsedim.

Bu geceyi unutmuyacaktı - hayatının geri kalanı boyunca unutmuyacaktı. "Peki... sonra ne olacak?" diye mırıldandı.

Saatime baktım. "Şoförümün gelmesine daha 10 dakika var, gitsem iyi olacak."

Sonra döndüm ve kapıya doğru yöneldim.

"NE?!" diye haykırdı.

Omzumun üzerinden, "Çok uzun süre kalma konusunda küstahlık etmek istemem," dedim.

Sonra dışarı çıktım.

topuklarının arkamdaki parke zeminde takırdadığını duyduğumda gülmemek için kendimi zor tuttum.

Arkamdan yaklaşırken "Seni lanet olası PUŞT!" diye bağırdı.

O anda döndüm, kollarımı ona doladım, ayaklarını yerden keserken onu geriye doğru yatırdım.

Ve onu öptü.

Kısa bir an için -muhtemelen şoktan- gerildi.

Sonra kollarını boynuma doladı ve beni tutkuyla öptü.

Ağzı yumuşak ve sıcaktı. Tadı tatlıydı, neredeyse şeftali gibi.

Neredeyse 30 saniye öpüştük, sonra onu tekrar ayağa kaldırdım.

"Bunu sen planladın," diye azarladı beni.

Güldüm, sonra dudaklarına daha küçük bir öpücük kondurdum. O da beni öpmek için parmak uçlarında ayağa kalktı.

Uzaklaştığımda, "Yarın gece seni tekrar görmek istiyorum. Müsait misin?"

Bana ters ters baktı. "Biliyor musun, az önce bana yaptığın gibi seni de manipüle etmenin akıllıca bir yolunu bulmalıyım."

Kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim. Sikimin vücuduna ne kadar sert geldiğini hissettiğinden eminim çünkü çenesi düştü.

"Oh..." diye fısıldadı.

Sonra pantolonumun önünden ereksiyonumu ovuşturdu.

"Bu konuda bir şey yapmak istemiyor musun?" diye sordu.

boğucu bir sesle.

I yakaladı onu bilek ve çekildi onu el uzakta. "Yarın. Boş musun?"

Suratını astı ve "Hayır, çalışmak zorundayım." dedi. "Bu gece izin al."

Gülümsemesini bastırmaya çalıştı.

"Hayır." "Bu gece izin al," diye emrettim.

Bana baktı ve şımarık bir ergen gibi sıırttı. "Hayır."

Kıçını ellerimle kavradım ve onu vücuduma doğru sertçe çektim, sertleşmiş sikimi ona doğru bastırdım. "Bu gece izinlisin."

Nefes nefese kaldı, sonra gözlerimden dudaklarıma baktı ve tekrar geri döndü. "...Tamam."

Gülümsedim. "Saat altıda burada olacağım. İstersen yemeğe çıkabiliriz ya da -"

"İçeride kalabilmemiz için bir şeyler hazırlayacağım," dedi nefes nefese.

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldadım, sonra onu neredeyse bir dakika boyunca tekrar öptüm.

Sonunda kopardım ve onu elinden tutarak ön kapıya doğru çektim. Kapıyı açtıktan sonra ona baktım. "Yarın akşam altıda görüşürüz."

Bir kez daha öpüştük ve ben koridora çıktım.

Kapıyı kapatırken son gördüğüm şey bana bakan gözleri ve dudaklarındaki minik gülümsemeydi.

A Limuzin şoförü beni otelime bıraktıktan sonra ona Han'ı almak için De Sade'ye dönmesini söyledim.

O kadar heyecanlıydım ki uykuya dalmam neredeyse beş saatimi aldı.

Ancak, beni bayıltması için alkole güvenmemeye karar verdim. Ertesi akşam Mei-ling'le birlikte zinde ve odaklanmış olmak istiyordum ve akşamdan kalma bir halde günümü boşa harcamak bana yardımcı olmayacaktı.

Ayrıca ne kadar cazip olursa olsun mastürbasyon yapmadım.

Boşaldığımda, onun içinde olmak istedim.

Ertesi sabah kapımın çalınmasıyla uyandım. Bornozla kapıya doğru tökezlediğimde, kapıcı beni uyandırdığı için özür diledi. Elinde Hong Kong uçağında giydiğim kuru temizlemeden geçmiş takım elbisem vardı.

Ona teşekkür ettim, plastik ambalajlı giysileri aldım ve kuru temizleme ve ütülenmesi için diğer takım elbisemi verdim. I

Ayrıca cüzdanımı kaptım ve ona mükemmel bir bahşış verdim.

O gittikten sonra odaya geri döndüm ve egzersizlerimi yaptım: 100 şnav, 200 mekik ve 20 dakika jimnastik. Sonra soğuk bir duş aldım, tıraş oldum ve giyindim.

Oda servisinden aldığım kahvaltıdan sonra Lau'yu aradım. Xi, Gota ve toplantıdan hâlâ haber yok.

Dürüst olmak gerekirse, daha az umursayamazdım. Aklımda başka şeyler vardı.

Aslında aklımda sadece bir kişi vardı ve o da tüm düşüncelerimi meşgul etmeye yetiyordu.

Konsiyerj görevlisini aradım ve neye ihtiyacım olduğunu anlattım; bana bir adres verdi. Bana bir taksi çağırıp çağıramayacağını sorduğumda, otelin şoförlü şehir arabalarından birinin aşağıda beni beklediğini söyledi.

Araba bir Cadillac'tı ve oldukça güzeldi. Şoför beni Hong Kong sokaklarında hızla dolaştırdı ve 25 dakika sonra bir ipek mağazasına vardık - sadece en kaliteli ipeklerin satıldığı bir kumaş mağazası.

Satıcı kadın seçimlerimi yapmama yardımcı oldu. Ödemeyi yaptıktan sonra her şeyi güzel bir kurdeleyle bir kutuya sardı ve ben de şehir arabasıyla otele döndüm.

Öğle yemeği için oda servisi sipariş ettim. Yedikten sonra can sıkıntısından odamda volta attım.

Hong Kong'da sadece 24 saat kalacağımı düşündüğüm için dizüstü bilgisayar getirmemiştim, bu yüzden herhangi bir çalışma yapamadım.

Bunun yerine çatı katındaki 80 inçlik televizyonda bir film izlemeye karar verdim: The Big Short, 2008 küresel finans krizi hakkında bir film.

Zaten üç düzine kez izlemiştim. Benim için rahatlatıcı yemeğin sinemadaki eşdeğeri idi.

Ben bir finans ineğiyim. Beni dava et.

İtalya, Hong Kong'dan altı saat gerideydi ve Niccolo'yu çok erken uyandırmak istemedim, bu yüzden onu aramak için saat üçe kadar bekledim.

"Haber var mı?" diye sordu cevap verir vermez.

"Lau hakkında değil," diye cevap verdim. Ona Meiling'den bahsetmek istemediğim için hemen devam ettim. "Eve dönüş uçuşun nasıldı?"

"İyi. Uzun ama iyi."

"Massimo nasıl?"

"Muhtemelen hâlâ Dul'un torunuyla birlikte saklanıyor. Ondan hiç haber almadım."

"Peki ya Fausto'nun zimmetine para geçirmesine yardım eden bankacılar? Onları araştırdınız mı?"

"Bu konuda," dedi Niccolo acımasızca. "Tahmin edin listenizdeki ilk bankayı aradığımda ne öğrendim."

"Ne?"

"Transferi onaylayan Luca Stefanelli, transferin gerçekleşmesinden sadece birkaç saat sonra on katlı bir binadan aşığı atladı. Geride bir intihar notu bıraktı - bilgisayardan çıktı alınmış ve imzasız."

Şok içinde gözlerimi kırptım, sonra yorgun bir şekilde i çektim. "Fausto."

"Evet. Listenizdeki diğer tüm kişiler için de aynısı oldu. Birine otobüs çarptı, biri çalışan arabasında karbon monoksit zehirlenmesinden ölü bulundu, bir diğer i aşırı dozda reçeteli hap aldı - hepsi de havaleleri takip eden 12 saat içinde."

"Allah kahretsin."

"Ben de aynı fikirdeyim. Sanırım sevgili amcamız, itaat etmelerini sağlamak için eşlerini ve çocuklarını tehdit etti, sonra da fikirlerini değiştirip onu ispiyonlayamadan onları öldürdü."

Midem bulantıyla çalkalandı.

Fausto, taleplerini yerine getirdikten sonra onları öldürttü. Ve muhtemelen ilk etapta sadece ailelerinin hayatını kurtarmak için işbirliğı yapmışlardı.

Gerçekten de şeytanla savaşı halindeydik.

"Fausto'dan bahsetmişken, yeni bir şey var mı?"

"Hayır. Lars bizi tecrit altında tutuyor. Herkes günün 24 saati penceresiz odalara kapatılmış durumda."

"Güz el."

"İyi mi?!"

"Hepinizin güvende olmasını istiyorum."

"Evet, bu gidişle Fausto'nun bizi öldürmek için suikastçılara ihtiyacı kalmayacak - can sıkıntısı işimizi görecektir. Beni sadece sohbet etmek için aramadığını biliyorum, ne oldu?"

"Bir kasa 2008 Brunello di Montalcino'yu bir gecede size mesaj atacağım adrese göndermenizi istiyorum."

Şef Silvestri'ye borcumu ödemeliydim. Ne de olsa o, unutulmaz bir gecenin ayrılmaz bir parçası olmuştu.

Fausto'nun öldürdüğü insanlarla ilgili üzücü haberlerden sonra, küçük jestimin neşesinin çoğu kaçmıştı.

"Ne?!" Niccolo haykırdı. "Bu pahalı bir şarap, değil mi?!"

"Biraz."

"Biraz" kelimesi hafif kalır. Bir kasa 12 şişeden oluşuyordu ve her bir şişe açık piyasada bin avronun üzerinde bir fiyata satılıyordu. Restoranlar genellikle 2000 ya da daha fazlasına satıyordu.

"Ne halt ediyorsun orada?!"

"Sadece şaraphaneye bir gecede söyle, tamam mı?"

"Tabii, tabii," dedi alaycı bir tavırla. "Hayatıma kastedilmesinden kaçınmak gibi yapacak başka bir şeyim yok."

"Fausto senin hayatına kastetmedi, sadece Dario ve Massimo'nun hayatına kastetti," diye belirttim. "Ayrıca, sıkıntıdan öleceğini söylemiştin. Bu sana bir şey verecek -"

"Bana lanet adresi mesaj at."

"Teşekkürler."

"Rica ederim," diye homurdandı, sonra yumuşadı.

"Kendine iyi bak."

"Yapacağım. Sen de öyle."

"Pekâlâ. Sonra konuşuruz."

Silvestri'nin adını ve restoranın adresini Niccolo'ya mesaj attıktan sonra, talep üzerine ikinci bir film izledim: Margin Call, 2008 finansal krizi hakkında bir başka film. Daha fazla sinematik rahatlık yemeği.

Finansla ilgili filmleri seviyordum ve çok fazla film yoktu, bu yüzden sürekli aynı filmleri izlemek zorunda kalıyordum.

Ben aldırmadım.

Saat beşte, kapımın çalındığını duyduğumda neredeyse gitmeye hazırdım. Kapıyı açtığımda Han'ın orada durduğunu ve bana sinsi bir köpek gibi sırttığını gördüm.

"Arabayı De Sade'a beklediğimden çok daha geç göndermişsin," dedi yanımdan geçip odaya girerken.

"İçeri gel," dedim alaycı bir tavırla.

Ses tonumu duymazdan geldi ve mini barda kendine bir içki hazırlamaya başladı. "Ve Mei-ling'i de işe geri getirmedi. Yani - şansın yaver gitti mi?"

"Bu seni ilgilendirmez. Ama hayır, yapmadım."

Teknik olarak, yapmadım.

Mei-ling...

Ve gecenin böyle geçtiği için kendimi olağanüstü şanslı hissediyordum...

Ama Han'a bunların hiçbirini söylemek istemedim, bu yüzden küçük beyaz yalanıma devam ettim.

"Bunca zaman ne yaptın sen?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Tekrar söylüyorum, seni ilgilendirmez. Ama konuştuk."

"Oh," dedi, sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Viskisinden bir yudum aldı ve "Peki, bu gece ne yapmak istiyorsun?" dedi.

"Başka planlarım var."

İki kaşını da kaldırdı. "Gerçekten mi?" "Evet."

Fiyonklu kutuyu gördü ve şaşkınlık ve küçümsemeyle sırttı. "Ne, ona hediye mi getireceksin?!"

Genel tavrı benim bir moron olduğumu düşündüğünü gösteriyordu. Gerçek erkekler kadınları becerirdi; onlara hediye getirmezlerdi. Özellikle de bir gece önce sevişmemişlerse.

"Evet. Yani gidip kendi başına ne istersen yapabilirsin."

"Seni onun evine bırakabilirim," diye teklif etti.

"Başka düzenlemeler yaptım."

Gerçek buydu. Kapıcı çoktan beni bekleyen bir şehir arabası ayarlamıştı.

Han'ın yüzü hafifçe karardı. "Bay Lau bu akşam sizi eğlendirmemi istedi."

"Söyle Bay Lau. Lau teşekkür ederim Sen, ama
o Ben de eğlenceyi başka yerde buldu."

Han viskisini bitirdi ve boş bardağı barın üzerine geri koydu.

Kapıdan çıkarken, "Bu gece iyi şanslar," dedi.

Pislik.

TŞehir arabası beni saat tam 6'da Mei-ling'in apartmanına bıraktı. Şoföre otele geri dönmesini ve ayrılırken bir taksi çağıracağımı söyledim.

Lobiye girdiğimde, güvenlik görevlisi masasının arkasından bana başıyla selam verdi. "Bayan Chan geleceğinizi söyledi."

Bana imza attırdı, sonra asansöre doğru yürüdü ve 57th katına çıkabilmem için anahtarlığını okuttu.

Mei-ling dairesinin kapısını açtığında gülümsedi. utangaçça. "Merhaba."

Cevabım onu kollarıma almak ve öpmek oldu. Tamamen teslim oldu, ağzını benimkine açtı.

30 saniye sonra, sonunda geri çekildim.

"Çok güzel görünüyorsun," dedim - çünkü bu doğrudu. Kıvrımlarını saran koyu mavi bir elbise giymişti ve saçları zarif bir şekilde toplanmıştı.

"Teşekkür ederim. Bu nedir?" diye sordu, sol elimde taşıdığım kutuya dokunarak.

"Bir hediye. Sonrası için."

"Ohhh," dedi şakacı bir gülümsemeyle.

"Sabırsızlanıyorum."

Lütfen, içeri gelin."

Elimi tutarak beni mutfağa götürdü. Kutuyu mutfak adasının üzerine koydum ve bar sandalyelerinden birine oturdum.

"İtiraf etmem gereken bir şey var: Ben berbat bir aşçıyım," dedi gülerek. "Yumurta yapabilirim ve makarna haşlayabilirim, hepsi o kadar - bu yüzden siz gelmeden önce bir şeyler hazırlattım."

"Bana uyar."

Yiyeceklerden bir seçki hazırladı:

Bambu buharlı kaplarda Dim sum...

Çıtır çıtır derisi ve pembe, sulu etiyle kızarmış kaz... Sote Çin lahanası...

Ve karides ve domuz köfteli wonton erişte kaseleri.

Her şey mükemmeldi. De Sade, Hong Kong ve İtalya'daki hayat hakkında sohbet ederken yemeklerimizle birlikte beyaz şarap içtik.

Yemeğimizi bitirdikten sonra bir parmağını kutunun üzerinde gezdirdi. "Şimdi açabilir miyim?"

"Elbette."

Fiyongu çözdü, üstünü kaldırdı - ve nefesi kesildi. İpek eşarplardan birini parmaklarının arasından geçirdi ve ısıltılı bir gülümsemeyle bana baktı. "Çok güzeller. Teşekkür ederim."

"Rica ederim. Dün gece kullandıklarımızda hafif bir aşınma ve yıpranma olduğunu fark ettim. Umarım haddimi aşmıyorumdur."

"Hiç de değil," dedi ve sonra birazcık kızardı. "Um... dün gece hakkında..."

"Uh-oh," dedim şakacı bir şekilde.

"Hayır, kötü bir şey değil. Sadece böyle bir şey yapmadan önce genellikle önceden belirli bir konuşma yaparım."

"Ne tür bir konuşma?" Tam olarak anlamadığım için sordum.

"Rıza ve sınırlar hakkında. BDSM topluluğunda standart bir uygulamadır. En azından, BDSM uygulayanlar arasında

sorumlu bir şekilde."

"Dün geceyle ilgili hoşuna gitmeyen bir şey mi var?"

"Hayır - harikaydı," dedi ve tekrar kızardı.

"Ama bunun harika olmasını sağlamak istiyorum."

"Bu da bizi iki kişi yapar."

"Harika."

"Peki, nasıl devam edeceğiz?"

"Size bir dizi soru soracağım. Sen bana belirli şeyleri yapmak isteyip istemediğini söyleyeceksin, ben de sana isteyip istemediğimi söyleyeceğim. 'Evet' ya da 'hayır' dedikten sonra, diğer kişiye yanıtını değiştirmesi için baskı yapılmayacak - ve diğer kişinin hoşuna gitmeyen bir yanıt verirse onu utandırmayacağız. Amaç, her birimizin ne istediğini ve neyle rahat ettiğini görmektir."

"Pekâlâ. Sor bakalım."

"Esaret."

"Alıcı olarak sen mi?" Açıklığa

kavuşturdum. "Evet."

Gülümsedim. "Çok ilgimi çekti."

O da gülümsedi. "Aynı şekilde. Seni bağlamama ne dersin?"

yukarı?"

"Hayır."

"Pekala."

Çeşitli şeylerden oluşan bir kontrol listesi hazırladı: göz bağı.

Zincirler. Tasmalar. Kelepçeler. Ağızlıklar.

Tasmalar. "Stoklar," dedi.

"Sanırım New York Borsası'nda işlem gören türden bahsetmiyorsunuz," diye şaka yaptım.

"Hayır," dedi göz devirmesini bastırmaya çalışıyormuş gibi gergin bir gülümsemeyle.

Aslında dipçiklerin ne olduğunu biliyordum (ortaçağda sıkça kullanılan ayakları bağlama aletleri), ancak yaylı çubuklar gibi bahsettiği diğer bazı aletlere daha az aşinaydım.

Listelediği şeylerin çoğunu daha önce hiç yapmamıştım, ancak o tek olduğu sürece bunları denemeye istekliydim.

Alıcı.

Mei-ling penetrasyon konusunda hevesliydi, ki bu iyiydi. Bir önceki gece yaptığım gibi yine kendimi tutup tutamayacağımdan emin değildim.

"Seks oyuncakları kullanmaktan hoşlanıyorum," dedi bir noktada. "Özellikle de dildolar ve vibratörler."

"Peki," dedim.

Cevabıma biraz şaşırılmış görünüyordu ama hoşuna da gitmişti.

Ona söylemediğim şey, Vittoria'nın biz ilişkiye girmeden önce de seks oyuncakları kullandığı ve bunları onun isteği üzerine seks hayatımıza dahil ettiğimizdi. Onlar tarafından en ufak bir şekilde tehdit edilmemiştim.

"Boğuluyorum," dedi.

"Hayır," diye cevap verdim.

"Beni boğmanı kastetmiştim," dedi.

"Ne demek istediğini biliyorum.

Yine de hayır."

Bana biraz şaşkın bir bakış attığında, "Beyne giden kanın hafifçe kesilmesinin bile boğulan kişide uzun vadeli depresyon ve anksiyete düzeylerinde artışa neden olabileceğini gösteren bir dizi tıbbi çalışma var. Ayrıca, bu son derece tehlikeli ve çok ileri giderseniz beyin hasarına neden olabilir - ve eşiği çoktan geçene kadar 'çok ileri' nin ne olduğunu bilmek zordur."

"Sen gerçekten muhasebecisin, değil mi?" diye sordu eğlenerek.

Ona şakacı ve sitemkâr bir bakış attım. 'Muhasebeci' derken iltifat etmek istemediğini biliyordum. "Utanç verici bir şey olmayacağını sanıyordum."

"Özür dilerim, haklısınız. Özür dilerim."

"Özrün kabul edildi. Ayrıca, eğer peşinde olduğunuz şey coşku ise, buna ulaşmanız için başka yollar bulabileceğimizi düşünüyorum."

"Mm, kulağa hoş geliyor. Pimlemeye ne dersin?"

Tek kaşımı kaldırdım. "Bana takma penis kullandığın yer orası, değil mi?"

"Doğru."

"HAYIR."

Sırıttı. "Tahmin etmiştim."

Birkaç soru daha sorduktan sonra, "Peki ya sen? Sen ne istiyorsun? Oral seks mi?"

"Bu iyi olurdu ama zorunlu değil." "Zorunlu olan nedir?"

"Aslında hiçbir şey - ama prezervatifsiz seks yapmayı tercih ederim."

Telaşlanmış görünüyordu. "Hayır."

"Son partnerimden beri test yaptırıyorum. Temizim."

"Hayır."

"Test yaptırdın mı? Ve doğum kontrol hapi kullanıyor musun?" "İ k i s i n e de evet, bu bir şeyi değiştirmez," dedi,

sinirlendim. "Belki hatırlamıyorsunuz ama bu konuşmada bir kişinin 'evet' ya da 'hayır' demesi pazarlık konusu değildir."

"Belki hatırlamıyorsun ama ben üç kez sormayı severim," diye takıldım. "Ve dördüncü kez 'hayır' denmesinden hoşlanmam."

"O zaman dördüncüyü sorma."

Eğlenerek gülümsedim. Kaybedilen bir savaşı gördüğümde anlardım. "Peki ya anal ilişki?"

"Mm."

"Bu evet mi hayır mı?"

"'Hayır' ilk başta. İleride göreceğiz."

"Hoşuna gitmedi mi?"

"Yapıyorum, ama çok dikkatli ve çok yavaşça."

"Dikkatli olmazsam bir hiçim. Ve sanırım dün gece işleri ağırdan alabileceğimi kanıtladım."

Gözlerinin ucuyla şakacı bir güvensizlikle bana baktı.

"Başka bir şey var mı?"

"Evet. I gibi için...nasıl gerekir I koy Bu... 'itin zarf.'"

"Anlamı?"

"Sormadan almayı severim."

Mei-ling sertçe yutkundu. Tahrik olduğu için mi, yoksa tepkisinde biraz sıkıntı mı vardı, anlayamadım.

"Yani... rızaya dayalı rıza dışı," diye önerdi.

"Daha önce bu şekilde ifade edildiğini duymamıştım ama kulağa doğru geliyor."

Alt dudağını ısırdı, bunu inanılmaz seksi buldum.

"Partnerinizin rahatlık seviyesini ölçmenin bir yolu var. bir sahne," dedi. "'Sahne' mi?"

"Bu, BDSM faaliyetinin gerçekleştiği fiziksel mekanın yanı sıra katılımcıların gerçekleştirdiği eylemler için kullanılan bir terimdir."

"Ah. Devam et."

"Yani, bir kişinin konfor seviyesi üç renk kullanılarak tanımlanabilir. Yeşil, kişinin iyi olduğu ve sahnenin devam edebileceği anlamına gelir. Sarı, kişinin biraz rahatsız olduğu ancak mutlaka durmak istemediği anlamına gelir - sadece partnerin yavaşlaması ve dikkatli olması gerekir. Kırmızı ise tamamen rahatsız olduğu ve derhal durması gerektiği anlamına gelir."

"Tamam," dedim.

"Özellikle bilmediğiniz bir bölgeye giriyorsanız, partnerinizle düzenli aralıklarla kontrol etmelisiniz."

"Peki bu, rızaya dayalı olmayan rıza için nasıl geçerli?"

Mei-ling kendini toparlamak istercesine derin bir nefes aldı. "Sana... sormadan 'almanı' kabul ediyorum... ancak sık sık kontrol etmen şartıyla. Ve eğer 'kırmızı' dersem, ne yapıyorsan hemen bırakacaksın."

"Pekala," diye kabul ettim. "Ayrıca İtalya'dan önermek istediğim çok eski bir sistem var. Sizin üç renkten biraz daha hızlı olabilir."

"Oh? O da ne?"

Sol elimle sağ bileğini tuttum. "Eğer hoşuna gitmeyen bir şey yapıyorsam..."

Sağ elimle göğsüne hafifçe dokundum.

"...sadece bunu yap..."

Elini bileğime hafif bir tokat atması için zorladım!

"...ve duracağım."

Tokat attığı elimi hemen geri çektim.

Güldü. "İtalya'da çok eski bir sistem, ha?" "Evet," dedim sırtarak.

"Bir şekilde, İtalyan erkekler tarafından düzenli olarak ihlal edildiğini hayal ediyorum."

"Benim tarafımdan değil."

Tekrar güldü, sonra elimi avuçlarının arasına aldı ve göğsüne bastırdı.

"Senden bir şey yapmanı istediğimde böyle mi yapıyorum?" diye sordu çekici, alaycı bir sesle.

Kıvrımlarının yumuşaklığını hissettiğimde, sikim hemen dikkatimi çekti.

"Bu gayet iyi," diye homurdandım.

"Geleneksel İtalyan sisteminde."

"Geleneksel İtalyan sisteminde," diye kabul ettim ve onu öpmek için eğildim.

Bana ağzını açtı ve öpüşürken ağızla göğüslerini okşadım.

Geri çekildi.

"Hadi yatak odasına gidelim," diye fısıldadı. Başımı salladım.

Ona getirdiğim ipek kutusunu aldı.

Sonra beni elimden tuttu ve hevesle mutfaktan dışarı çıkardı.

O Yatak odasına vardığımızda mumları tekrar yaktı.
Bir an öpüştük.
Sonra onu soyabilmek için geri çekildim.
Elbisesinin askılarını omuzlarından kaydurdım.
Ve kumaş çıplak göğüslerinden çekilirken baktı.
Muhteşemlerdi - küçük ve biçimli, kahverengi areolaları vardı.
Hemen başımı eğdim ve sivri meme uçlarından birini ağzıma aldım.
Önce birini, sonra diğerini emerken zevkten nefesi kesildi.
Sonunda kendimi ayırdım, sonra elbisesini yere düşene kadar aşağıya doğru çektim.
Külot giymiyordu. Kalçaları geniş ve güzeldi ve uyluklarının arasındaki 'V' tamamen çıplaktı.
Parmaklarımı yumuşak teninde gezdirdim ve boynunu, köprücük kemiklerini, omuzlarını öptüm.

Fermuarı açtı ve pantolonumun içine uzanarak ereksiyonumu hissetti.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı.

Öpüşmeye devam ederken sırtını okşadım ve kıcının yumuşak kıvrımlarını avuçladım.

Daha fazla dayanamayana kadar avucunu sertleşmiş sikimin üzerinde aşağı yukarı gezdirdi.

Elini durdurdum, sonra yorganı yırtıp yere attım.

"Yatağa uzan," diye emrettim.

"Ama henüz soyunmadın." "Daha sonra. Yatağa gir."

Çabucak çarşafların üzerine fırladı.

İpek parçalarını kutudan çıkardım ve önceki geceki hareketlerimi tekrarladım.

İpleri koluna doladığımda sessizce, "İstersen bağlayabilirsin," dedi.

Gözlerinin içine baktım ve tam da umduğum şeyi gördüm: Güven.

"Emin misin?" diye sordum. Başını salladı.

Koluna gevşek bir düğüm attım.

"Bundan daha sıkı," dedi şakacı bir alaycılıkla.

Güldüm ve bezi tekrar düğümledim, bu sefer daha sıkı.

"Sanırım renkleri kullanmamız gerekecek," dedi.

bağlı kolunu oynattı. "Ben böyleyken bileğini tokatlamak için zamanın onurlu İtalyan sistemini tam olarak kullanamam, değil mi?"

Kıkırdadım. "Pekala, sen ne renksin?"

"Yeşil," dedi kocaman bir sırtışıla. "Çok yeşil."

İşlemi diğer koluyla da tekrarladım...

Sonra kıcını yatağın kenarına çekti.

Ancak dün geceden farklı olarak sağ bacağını kaldırdım... Ve ayak bileğinden yatak direğine bağladım.

"Oh," diye fısıldadı, sesi arzu doluydu.

Aynı şeyi diğer ayak bileğine de yaptım, böylece bacakları havada bir 'V' şeklinde dizildi.

"Ne renk?" diye sordum. Dudağını ısırdı.

"...yeşil," diye fısıldadı.

Uyarılmışlığının tatlı, misk gibi kokusunu alabiliyordum. Ayrıca görebiliyordum: amı mum ışığında ıslak bir şekilde parlıyordu.

Pantolonumun fermuarından sikimi çıkardım ve ıslak dudaklarının arasına yerleştirdim.

Şişmiş başımı değil - içine kayma tehlikesi yoktu - ama shaftımın uzunluğunu amının dudakları arasında dinlendirdim.

"Roberto - " dedi telaşla, içine girmek üzere olduğumdan korkuyordu.

"Prezervatif olmadan içine girmeyeceğim," diye söz verdim. "Ama..."

Kalçalarımı ileri geri hareket ettirmeye başladım, sikimin alt tarafını klitorisine yumuşakça sürtüyordum.

Suları tenimi ıslattı ve duyuşal bir şekilde üzerinde ileri geri kaydım.

"...ohhhh..." diye inledi.

Bir süre sonra geri çekildim ve yüzümü bacaklarının arasına indirdim.

Ağzımı hafifçe amının üzerinde gezdirdim, ıslaklığını dudaklarımda hissettim. Sonra onu usulca yalamaya başladım.

Bacaklarının gövdesiyle birleştiği yerden başladım... Gittikçe amına yaklaştım...

Sonra nihayet onu yalamaya başladı.

Dilimi içine soktum ve dumanlı bal tadı ağzımı doldurdu.

"Ohhhhh," diye inledi.

Bağlarını çekiştirirken yatağın ahşap direklerinin gerildiğini duydum.

Dilimi çıkardım ve usulca klitorisini okşamaya başladım.

Aynı anda bacaklarının altına ve çevresine uzandım ve karnını okşamaya başladım...

Sonra ellerimi dikleşmiş meme uçlarına götürdüm ve parmak uçlarımla daireler çizdim.

Sonunda daha fazla dayanamadım. Ayağa kalktım, ceketimden cüzdanıma uzandım ve bir prezervatif çıkardım.

Folyo paketi yırtıp açmamı, çemberi aletimin başının etrafına koymamı ve yavaşça aletimin üzerinden aşağı yuvarlamamı aç gözlerle izledi.

Ucunu dudaklarının arasına yerleştirdiğimde Mei-ling sertçe yutkundu...

Ve yavaşça içine girdi.

Prezervatif kayganlaştırılmıştı. Islaklığıyla birleşince, uzun ve yavaş bir hareketle kolayca içine girdim.

Hissettirmedeği için prezervatiflerden hoşlanmıyordum ama yine de amının sıcaklığını ve sıklığını her yanımda hissedebiliyordum.

"OHHHHH," diye inledi başı yatağın üzerine düşerken.

Tamamen içine girdiğimde durakladım.

Ve parmak ucumla klitorisinin başlığını yavaşça okşamaya başladım.

"Siktir," diye inledi, gözleri kapalıydı.

Hazır olduğundan emin olduğumda, doğrudan klitorisini okşamaya başladım. Önce hafif, sonra daha sert bir baskı uyguladım.

Ben de kalçalarımı ileri geri hareket ettirmeye, yavaşça içine girip çıkmaya başladım.

Yatağın neden olduğu açığı nedeniyle, sikimin başı yumuşak bir şekilde g noktasına sürtündü.

Kolları ve bacakları ipek bağlamalarına karşı zorlanırken Çince inlemeye başladı.

"Bana bak," dedim yumuşak bir sesle.

Başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Gelme," dedim.

Başını salladı.

Kalçalarımı daha hızlı hareket ettirmeye başladım, hızımı yavaş yavaş artırarak tam itmeye başladım.

Aynı zamanda klitorisini daha hızlı ve daha sert ovuşturdum.

Başı tekrar yatağın üzerine düşerken gözleri geri yuvarlandı.

"Bana bak," diye emrettim.

Göz kapakları neredeyse kapanmak üzere olmasına rağmen gözlerini benden ayırmamak için kendini zorladı.

"Gelme."

"Lütfen - " diye inledi.

"HAYIR."

İnledi ama başını salladı.

Sonraki birkaç dakika boyunca vücudu daha da gerildi. Daha ağır ve daha hızlı nefes alırken göğüsleri kabardı.

Gözleri kaçınılmaz olarak kafasının içinde geri yuvarlandığında, bana bakması ve boşalmaması için emirlerimi tekrarladım.

Daha fazla dayanamayacağından emin olana kadar onu sikmeye ve okşamaya devam ettim.

Sonra klitorisine dokunmayı bıraktı ve bir anda içinden çıktı.

Gözleri büyüdü ve şaşkınlıktan ağzı açık kaldı.

"ROBERTO!" diye bağırdı öfkeyle.

Bunun onun için inanılmaz derecede rahatsız edici olduğunu biliyordum, tam orada orgazmın kenarında tünemiş ve serbest bırakılmamıştı -

Ama benim istediğim de tam olarak buydu. En azından şu an için.

"Oyuncakların nerede?" Ona sordum. "Onları değil, seni istiyorum!" "Oyuncakların nerede?"

Tekrar ettim.

Sertçe yutkundu, sanki planladığım şeyden biraz korkmuş gibiydi.

Sonra başıyla işaret etti. "Komodinin en üst çekmecesinde."

Oraya gittim ve çekmeceyi açtım.

İçinde bir dildo vardı. Benim aletimle aynı boyutta olduğunu görmek beni memnun etmişti.

Ayrıca birkaç vibratör ve bir kutu kayganlaştırıcı vardı.

Vibratörlerin en küçüğünü seçtim ve onu, kayganlaştırıcıyı ve dildoyu yatağa geri götürdüm, onları Mei-ling'in yanındaki yatağın üzerine koydum.

Beni endişeyle izledi. "Ne yapıyorsun?" Cevap vermedim.

Onun yerine, işaret parmağıma büyük bir parça kayganlaştırıcı sıktım.

Sürtülmüş o ile benim thumb kadar o ısınmış için vücudumun sıcaklığı..

Sonra parmak ucumu yavaşça kık yanaklarının arasına yerleştirdim.

Gözleri büyüdü.

"Bekle - kırmızı!"

Durdum. "Sana dokunmama

izin ver." "Hayır."

"Sana dokunmama izin ver."

"Hayır," diye tekrarladı, ancak bu kez sesi biraz daha tereddütlüydü.

"Sana dokunmama izin ver," diye homurdandım.

Uzun bir süre gözlerimin içine baktı... sonra kabul etti.

"Güzel. Ama SARI."

Gülümsememi bastırdım ve yaptığım işe devam ettim.

Parmak ucum göt deliğine dokundu. Onu okşamak için kayganlaştırıcının ıslaklığını kullanarak nazikçe okşamaya başladım.

Kaşlarını çattı ve ağzı arzuyla açıldı. Yavaşça etrafında döndüm.

Sonra parmağımın ucunu yavaşça içine soktum.

"Kırmızı," dedi.

Hemen geri çekildim.

Ama diğ er elimi klitorisinin baş lı ğ ını nazikçe okşamak için kullandım.

"OH!" diye haykırdı.

Onu okşamayı bıraktım.

Bana ş ok içinde baktı - sonra kaş larını ç attı. "Hiç adil de ğ il!" Sırıttım. "Adil olaca ğ ımı kim söyledi?"

Tekrar gö t deli ğ ini okşamaya başladım.

Diğ er elimin iş aret parma ğ ıyla klitorisini nazikçe daire iç ine aldım.

"Fuuuuck... oh fuck, fuck, fuck," diye inledi, yüz ü coş kuyla buruş muş tu.

"Sen ne renksin?" diye sordum. Bana ters ters baktı.

"Sarı."

Parmak ucumu yavaş ça kıcının iç ine soktum.

Ve aynı zamanda diğ er parmak ucumu klitorisinin etrafında dö ndürmeye devam ettim.

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldı.

Onun içinde daha derine ilerlemeye devam ettim.

Bir yandan da klitorisini biraz daha sert, biraz daha hızlı ovuyordu.

Ç ince haykırdı.

Parma ğ ım tamamen iç ine girene kadar devam ettim.

İ nlemeleri boş almanın eşi ğ inde oldu ğ unu gösteriyordu.

At hangi nokta I tamamen geri çekildi ve aynı anda klitorisini okşamayı bıraktı.

Baş ını kaldırdı, ağı zı ş ok içinde aç ıldı ve "SENİ ÖLDÜRECE Ğ İM!" diye bağı rdı.

Sadece güldüm.

"Sikimi kıcına sokaca ğ ım," diye bilgilendirdim onu.

"Prezervatifli mi prezervatifsiz mi?"

"İ kisi de de ğ il!" diye hırladı. "Kırmızı!"

Yapay penisi aldım ve ucunu amının dudakları arasına yerleş tirdim... ama orada bıraktım, onu kızdırdım.

"BDSM kontrol listende konuş mağ ımız bir ş ey vardı," dedim.

"Evet, orgazmı engellemek!" diye tersledi.

"Hayır. Çifte penetrasyon."

Ne demek istediğimi anlayınca gözleri büyüdü.

Sonra vibratörü aldım ve ucu tam klitorisine gelecek şekilde karnına yerleştirdim.

Açık değildi, bu yüzden varlığı sadece bir vaatti - başka bir şey değil.

Şimdi gözleri iyice büyümüştü.

"Prezervatif var mı yok mu?" diye sordum. Cevap vermesi birkaç saniye sürdü.

"Bunu sana bırakıyorum," diye fısıldadı. Gülümsedim...

Sonra prezervatifi sikimden çıkardı.

çok dikkatliydi ve son derece yavaş ilerliyordu.

Önce şaftıma bir topak kayganlaştırıcı sıktım, sonra sikimin her yeri ıslanana kadar ovuşturdum.

Sonra sikimin ucunu kış yanaklarının arasına yerleştirdim. Bu oldukça kolaydı; bacakları hala havadaydı ve yatak direklerine bağlıydı.

Bu tezat hoşuma gitti: Ben tamamen giyiniktim ve sadece sikim açıktaydı.

Ve o, çıplak ve güzel, kolları ve bacakları yatağın direklerine bağlı ipek iplerle havada asılı.

"Renk?" Ben sordum.

Gözlerimin içine baktı.

"...sarı," diye nefes verdi.

Şişmiş başımı yavaşça onun küçük, sıkı deliğine bastırdım.

"Renk?"

Sertçe yutkundü. "Sarı."

Yavaşça içine girerken gözlerinin derinliklerine baktım.

O inledi ve sızlandı ama asla kırıldı

Göz teması.

Başım içine girdiğinde durdum ve bana alışması için ona zaman verdim.

Beklerken dildoyu aldım ve amını okşamaya başladım.

Ucunu yarım santim kadar içine soktum, sonra geri çektim. Hafifçe inledi.

Amcığıyla oynamaya devam ederken, sikimin bir santimini daha götüne soktum.

Tanrım, çok
sıkıydı. Nefes
nefese kaldı -

Ama hemen dildoyu bir santim içine kaydurdım ve nefesi inlemeye dönüştü.

Yine hareketsiz kaldım, sikimi oynatmadım, bana alışmasına izin verdim.

Aynı zamanda, amcığıyla tekrar alay etmeye başladım, dildoyu bir inç içine kaydurdım, sonra dışarı çektim.

Ve parmak ucumla klitorisini usulca okşamaya başladım... nazikçe.

İnlemeye ve bana yalvarmaya başladı, hayal kırıklığı içinde başını bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Birkaç dakika sonra kıkına bir santim daha soktum.

Yavaşça dildoyu onun içinde bir santim daha hareket ettirdiğimde...

Bir yandan da klitorisini okşuyordum.

Bu sefer nefesi kesilmedi; sadece daha yüksek sesle inledi. Böylece yavaş bir dans başladı.

Hem kıkına hem de amına bir santim daha giriyor, bunu yaparken klitorisini okşuyordum.

I olur bekle a çift . dakika ise o
onun içinde olmama alıştı.

Sonra tekrar yaptım... ve tekrar.

Duygular inanılmazdı. Kalp atışlarının sikime çarpışını gerçekten hissedebiliyordum.

Nihayet, yaklaşık çeyrek saat sonra, tamamen içine girmiştım.

Ayrıca içinde yapay penisin tam uzunluğu vardı.
İşte o zaman, uzun zaman önce karnından yatağa yuvarlanmış olan vibratörü elime aldım.

Tabanı çevirerek en düşük ayara getirdim.

Bu thrummed ile a düşük Titreşim -
vrrrrmmmmrrrrmmmmmm.

Mei-ling elimdekine baktı.

"Ben söyleyene kadar gelme," diye emrettim.

O başını salladı şiddetle, onu gözler
asla ayrılmak vibratör.

Sonra dansın ikinci bölümüne başladım.

Sikimi yavaşça götüne sokup çıkardım... O kadar yavaş
gidiyordum ki bu benim için bir işkenceydi...

Daha hızlı bir şekilde dildoyu amına sokup çıkarırken...

Ve vibratörün ucunu klitorisinin başlığının hemen
üzerine dokundurarak tenine bastırdım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı, sırtı yatağa doğru
eğilmişti. "Gelme," diye emrettim.

Yavaşça kıcına girmeye devam ettim.

Yapay penisi amının içinde daha kuvvetli bir şekilde
kaydırırken.

Ve vibratörün ucunu klitorisinin etrafında yavaşça
hareket ettirerek onu çılgına çevirecek noktayı arıyordu.

Sızlanıp inledi ve başını yatakta ileri geri salladı ama
boşalmamak için kendini zor tuttu.

Sonra yeri buldum.

Klitoral başlığının sağ üst kısmıydı.

Vibratörü ona dokundurduğumda çığlık attı.

Biraz daha sıkıca bastırdım, titreşimlerin klitorisinin
derinliklerine aktarılacağını ama onu boğmayacağını
biliyordum.

Ve onu yapay penisle gerçekten becermeye başladı,
içine ve dışına itti.

Tüm bu süre boyunca, kıcının içinde yavaşça hareket
etmeye devam ettim.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı.

"Gelme," diye emrettim.

Vibratörü klitorisinin etrafındaki deriye daha sıkı bastırdım.

mmmmrrrrmmmmmm

Ve onu yapay penisle daha sert becerdi.

Sikimin etrafındaki kaslarında bir seğirme hissettim.

Daha fazla dayanamayacaktı. "Gelme," diye emrettim.

"OH TANRIM - OH TANRIM - "

"Mei-ling," dedim yüksek

sesle. "AMAN TANRIM -

AMAN TANRIM! - "

"Mei-ling, bana bak."

Coşku ve ıstırabının sisi içinde, zar zor açılan göz kapaklarının arasından bakışlarını bana odaklamayı başardı.

Vibratör vızıldarken ona baktım ve onu yapay penisle becerdim -

Ve sonunda, "Benim için gel." dedi.

Avazı çıktığı kadar bağırdı.

Tüm vücudu kaya gibi sertleşti ve sırtı yataktan yukarı doğru kalktı.

O boşalırken aletimin etrafındaki kasılmaları hissedebiliyordum: derin, güçlü zonklama şaftımın her yerinde.

Sadece 20 saniye sonra kasılmalar yavaşlamaya başladığında vibratörü klitorisinden uzaklaştırdım ve dildonun itişlerini azalttım.

40 saniye sonra, zonklamalar küçük artçı şoklara dönüştüğünde, vibratörü tamamen çıkardım ve dildoyu geri çektim.

Saçları dağılmış ve vücudunun her yerinde ter parıldarken bana baktı. Yarı kapalı gözleri uyuşturulmuş gibi görünüyordu.

Nefes nefese kaldığında güzel göğüsleri hâlâ kabarıyordu.

Ona gülümsedim ve yavaşça bacaklarını okşadım, yavaşça sikimi geri çektim.

"Unh," diye homurdandı zevkle, ben içinden sonuna kadar çıkarken.

Onu çözmek için hızla yatağın etrafında dolaştım.

İşim bittikten sonra bile yatakta bir bez bebek gibi yatıyordu, hareket edemiyordu - ya da etmek istemiyordu.

"Hadi bir duş alalım," diye önerdim.

Açık fermuarımdan sarkan ve hâlâ taş gibi sert olan ereksiyonuma baktı.

"Peki ya sen?" diye sordu, sesi neredeyse sarhoşa benziyordu.

"Duştan sonra."

soyunmaya başladı.

Bunu yaparken, yaklaştığını bildiğim an nihayet geldi.

Yatağa uzanmış, hâlâ orgazm sonrası yüksekliğinde olan Mei-ling, gömleğimin düğmelerini açmamı ve ceketimin üzerine düzgünce bir sandalyenin arkasına koymamı izledi.

Arkamı döner dönmez şaşkınlıkla doğrulup oturdu. "Sırtında ne var?"

"Yara izleri," dedim pantolonumu çıkarırken.

Yataktan kalktı, bana doğru yürüdü ve parmaklarını yavaşça kürek kemiklerimin üzerinde gezdirdi.

Yara izleri kabarık değildi ama mum ışığında bile cildimin geri kalanından biraz farklı renk ve dokunun göze çarptığını biliyordum.

"Nereden geliyorlar?"

"Kadınlar," dedim pantolonumu katlayıp gömleğimin üzerine koyarken.

Kaşlarını çattı. "Senin üzerinde ne kullandılar? Dokuz kuyruklu bir kediden olacak kadar kötü değil - "

"Tırnakları," dedim boxer'ımı çıkarıp pantolonumun üstüne yerleştirirken.

Artık tamamen çıplaktım.

Mei-ling tek kaşını kaldırdı ve alaycı bir ifadeyle, "Bu bir tür esneklik mi?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yatakta o kadar harikasınız ki kendilerine engel olamadılar ve seks sırasında sırtınızda yaralar açtılar mı demek istiyorsunuz?"

"Bu seni şaşırtır mıydı?" Eğlenerek sordum.

Bir an düşündü. "Son yarım saattir bana hissettirdiklerine bakılırsa... hayır, sanırım öyle değil."

Kıkırdadım ve onu öptüm, sonra geri çektim. "Aslında, hayır, öyle değil. Onlardan bunu yapmalarını ben istedim."

"Acıdan hoşlandığından bahsetmemiştin."

"Acı çekmiyorum."

Kaşlarını çattı. "O zaman neden tırnaklarını sırtına geçirmelerini istedin?"

"Kontrol."

"...Ne?"

"Boşalmaya yakın olduğumda ve boşalmak istemediğimde, acı kontrolü elimde tutmama yardımcı oluyor."

Gözleri kocaman açılmıştı. "Sırf sen gelmeyesin diye kadınlara bunu mu yaptırıyorsun? Bu biraz aşırı!"

"İşiniz gereği çok daha tuhaf şeyler gördüğünüzü sanırdım."

"Evet - ama bu genellikle kişinin hoşuna gittiği içindir." Omuz silktim. "Sanırım hoşuma gidiyor."

"Az önce acıdan hoşlanmadığını söyledin." "Acı çekmiyorum."

Bıkkınlık içinde nefes verdi. "Açıkla."

"Acı netleştiricidir. Dağınıklığı keser ve zihni odaklar. Bedeniniz üzerinde kontrol sahibi olmanızı sağlar - en azından kontrolü kaybetmenin eşiğindeyken."

Sonunda bana anlayışlı bir bakış attı. "Ah... yani Senin ilgilendiğin şey bu:

kontrol." "Aynen öyle."

"Partnerinizi kontrol etmekten hoşlandığınızı kastettiğinizi sanmıştım." Utangaç bir şekilde gülümsedi. "Bana her gelmememi söylediğinde olduğu gibi."

"Evet... ama kendimi de kontrol etmek istiyorum."

Başını salladı. "Şimdi anlaşılıyor: Sen bir kontrol manyağısın."

Gözlerimi şakacı bir onaylamazlıkla kıstım. "Ben buna öyle der miyim bilmiyorum."

"Parmaklarını göğsümde gezdirirken baştan çıkarıcı bir şekilde, "Beş dakika önce hissettirdiğin gibi hissettirmeye devam ettiğin sürece buna ne isim verdiğin umurumda değil," dedi.

"Anlaştık," diye mırıldandım ve onu öptüm. "Şimdi gidip şu duşu alalım."

Su nefis derecede sıcaktı - kendime nadiren izin verdiğim bir lüks.

Ama düşünmem gereken bir de Mei-ling vardı ve onun buz gibi bir duştan hoşlanacağını sanmıyordum. Bunun havayı bozacağından oldukça emindim.

Buharlı sıcak spreyin altında bir süre öpüştük, ama sonunda öpüşmemizi kestim ve kaya gibi sertleşmiş şaftımı sabunladım. Bundan sonra olacaklar için tamamen temiz olduğumdan emin olmak istiyordum.

Belli ki bu manzara ona ilham verdi ve beni okşamaya başladı. Sabunlu ellerinden biri aletimi şehvetli bir şekilde aşağı yukarı hareket ettirirken, diğeri taşaklarımla oynuyordu.

İnledim ve o beni yavaşça okşarken onu biraz daha öptüm.

Sonra onu zorla döndürdüm ve eğdim. Dik durabilmek için avuçlarını fayanslı duvara dayamak zorunda kaldı.

"Oh!" diye hayretle bağırdı.

"Sana sahip olmalıyım," dedim, sesim arzuyla kalınlaşmıştı.

Sikimin şişmiş başını dudaklarının arasına yerleştirdim.
Onu henüz sabunlamamıştık, bu yüzden daha önce seks yaptığımız için hala kısmen ıslaktı. Amının kayganlığını ucumda hissedebiliyordum.

"Prezervatifin yok," dedi nefes nefese. "Bu bir sorun mu?"

Cevap vermesi uzun zaman aldı.

"...hayır," dedi sonunda.

"Renk?" Ben sordum.

"...sarı."

"İçine boşalmayacağım."

"...tamam," dedi tereddütle.

Bir elimle belini tuttum.

Diğer elimle de sikimi içine yönlendirdim.

Kendinden geçmişti.

O kadar ıslak ve yumuşaktı ki... prezervatif t a k m a n ı n tamamen maskeleyiği hisler.

Hâlâ eskisi gibi aynı sıcaklığı ve gerginliği hissediyordum ama ten tene değmenin verdiği şehvetli hazzı d a yaşıyordum.

"Ohhhhhhh," diye i n l e d i Mei-ling, ben içine sonuna kadar girerken zevkle başını eğdi.

Bana alışması gerekebilir diye bir süre bekledim.

Sonra iki elimle belini tuttum.

Ve olabildiğince hızlı ve sert bir şekilde itmeye başladım.

"Oh!" Mei-ling vücudum tokat tokat çarparken haykırdı onun kığına karşı.

İnanılmazdı -

Bana bir eldiven gibi uyması -

Kukusunun yumuşak, ıslak okşayışı sikimin üzerinde -

Bu etki . benim vücut karşı onun, her kığına doğru titreşimler gönderen itiş -

Ve üzerimizden akan suyun lezzetli sıcaklığı.

"Unh - unh - unh - " içine her çarptığımda zevkle homurdandı.

Sağ elimle aşağı uzandım ve uzun, ıslak saçlarından bir tutam yakaladım. Sonra kalçalarımı hareket ettirmeye devam ederken başını nazikçe geriye çektim.

"Ohhhhhhh," diye inledi.

Her şeye olumlu tepki veriyordu -

Ama yatak odasındakiyle aynı uyarılma seviyesinde değil.

Onu o eski yüksekliklere nasıl geri getirebileceğimi düşündüm.

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Onu sikmeyi bıraktım ve "Sağ elini arkana koy." dedim.

O da buna uydu. Şimdi sadece sol avucu duş duvarına dayanmıştı.

Sağ bileğini elimle kavradım ve ona sıkıca tutundum.

"Şimdi bana sol elini ver," diye emrettim.

"Ama düşeceğim," diye itiraz etti.

"Seni tutacağım. Bana sol elini ver."

Sol elini tereddütle duvardan çekti.

Onu dik tutmak daha zordu ama öne doğru devrilmesini önlemek için bileğini sıkıca kavradım.

Sol bileğini sağ bileğinin üzerine koyduğunda, başparmağımı her iki bileğini aynı anda kavrayabilecek kadar açtım. Elim yeterince büyüktü ve bilekleri de işe yarayacak kadar küçüktü.

Şimdi, her iki bileği de arkasında bağlıyken, saçlarını sertçe geriye çektim ve onu tekrar sikmeye başladım.

Fark hemen ortaya çıktı.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı ben içine girerken.

Onu bir şekilde 'b a ğ l a r s a m ' - ipek teller veya ip olmasa bile - farklı tepki vereceğini düşündüm.

Hiç yaptı mı?

"OH! OH! OH! OH!" diye **b a ğ ı r d ı** sikim her içine girdiğinde.

"Gelme," diye emrettim.

"Ama - "

"GELME."

İnledi ama itaat etti.

Sert ve hızlı bir şekilde içine girmeye devam ettim, her darbede kıcı sallanıyor, tüm vücudu sallanıyordu.

Boşalmamaya çalışırken çenesini sıktı ama bu sadece çığlıklarını bastırdı. Onları durdurmadı.

MM - MM - MM - MM - MM -

Sonunda haykırdı, "LÜTFEN!"

"Lütfen ne?"

"LÜTFEN GELMEME IZIN VER!"

"Bekle - "

"LÜTFEN!"

"Bekle - "

"LÜTFEN!"

İçine girerken gülümsedim, her tokatta kıcının sallanmasını sağladım.

Sonra homurdandım, "Benim için gel."

O kadar yüksek sesle uludu ki ses sağır ediciydi. Duşun dar alanında etrafımızda yankılandı.

Çığlıkları yavaş yavaş inlemeye dönüşürken, yavaşladım ve sonunda durdum. Sonra sikimi geri çektim ve dik durmasına yardım ettim.

Bana bakmak için döndüğünde yine sarhoş görünüyordu, gözleri uyuşturulmuş gibi yarı kapalıydı.

Ben onun ıslak sırtını... kıcını... göğüslerini... sert meme uçlarını okşarken duşun sıcak spreyinin altında öpüştük.

Ben bunu yaparken o da elini yavaşça kaya gibi sertleşmiş sikimin üzerinde gezdirdi.

"Gelmeni istiyorum," diye inledi.

"O zaman yatağa geri dönelim," dedim kulağına boğuk bir sesle.

Başını sallayarak onayladı, yüksek sesle bir şey söyleyemeyecek kadar üstesinden gelmişti.

W Birbirimizi çabucak, sırlıslık olmayacak kadar havluyla kuruladık.

Sonra onu yatağa attım.

Sırıttı ve bacaklarını birbirine kilitleyerek benimle alay etti.

Ama kollarımla onları ayırdım ve kendimi bacaklarının arasına zorladım.

"Tanrım, çok güçlüsün," diye mırıldandı. "Yeterince güçlü."

Bileklerini kavradım ve kollarını başının üzerinde tutarak yatağa sabitledim.

Kıpırdandı ve beni üzerinden atmaya çalıştı ama ben ağırlığımı avantaj olarak kullandım ve bacaklarının arasında kaldım.

Sonra sikime açı verdim, kalçalarımı ileri doğru hareket ettirdim ve ucunu yavaşça içine soktum.

"Ohhh," diye mırıldandı, yaramaz sırtışı anında zevkle kaşlarını çattı.

Sol elimle bileklerini tuttum, sağ elimi göğsüne götürdüm ve sikimi içinde daha derine kaydırırken kabaca sıktım.

"Oh!" diye nefes nefese kaldı, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyordu.

Onu becermeye başladım - önce yavaş, sonra giderek daha hızlı, ta ki içine girene kadar.

Gözleri yuvalarından fırladığında ona bana bakmasını söyledim.

Ve yaptı da.

Gelmek üzereyken ona gelmemesini söyledim.

Ve ben kulağına "Benim için gel" diye fısıldayana kadar dudağını ısırarak, kaşları konsantre o l m u ş bir şekilde b e k l e d i .

Çıglıkları beni neredeyse kırılma noktasına getirdi.

Henüz tam olarak boşalmanın eşiğinde değildim ama tehlikeli bir şekilde yaklaşıyordum.

İçine girmeye devam ederken, bileklerini bıraktım ve "Canımı yak" dedim.

Orgazm sisinin içinden bana baktı ve "...ne?" dedi.

"Henüz gelmek istemiyorum. Canımı yak."

"Ama ben senin gelmeni istiyorum," diye

itiraz etti. "Henüz değil. Canımı yak,"

diye hırladım.

Ellerini yanlarıma uzattı ve tırnaklarını sırtımda gezdirdi.

"Böyle mi?"

"Daha sert," diye emrettim.

Biraz daha fazla güç kullandı ama yeterli değildi.

"Daha sert," diye hırladım itmeye devam ederken.

Onun ifade oldu yakalandı arasında zevk ve benim iyiliğim için endişe -

Ama sonunda dişlerini geçirdi ve tırnaklarını sırtımda pençe gibi gezdirdi.

Acının ilk gerçek çiçeklenmesini hissettim -

Bu da tüm zevklerin önüne geçti ve kontrolü bana verdi. Artık devam edebileceğimi biliyordum -

Ben de onu olabildiğince sert ve derin siktim.

Çok ıslaktı - onu daha önce hiç hissetmediğim kadar ıslaktı.

Gözleri başının içinde geriye doğru dönüyordu ve tırnaklarının baskısının azaldığını hissedebiliyordum.

"Daha sert!" Ona bağırdım.

Dişi bir aslan gibi saldırdı.

Acı bir kez daha zevkin önüne geçti -

Ama sonra boşalmaya başladı.

Onun zevk çığlıkları benim için çok fazlaydı. Beni uçurumun kenarına ittiler.

Daha önce verdiğim sözü tuttum ve ondan ayrıldım.

Sonra ileri geri hareket etmeye devam ederken sikimi amına doğru sertçe bastırdım.

Klitorisine yapılan ani, kaygan baskı aklını kaçırmamasına neden oldu.

Kesinlikle benimkini kaybetmeme neden oldu.

Sikim patlarken böğürdüm, karnına ve göğüslerine, boynuna kadar sıcak dölleri fıskırttım.

Sesi kısılana kadar bağırdı.

Ve tamamen bitkin bir halde onun üzerine yığıldım.

W Bir an öylece yattık, vücutlarımız birbirine yapışmıştı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık...

Ve sonra onu öptüm.

Sadece ağızıma karşı kıkırdadığında durdum. Onu öpmeyi bıraktım ve geri çektim. "Ne?"

Gülümseyerek aramıza baktı. "Bunu sonsuza kadar saklamış olmalısın."

Bedenimi ondan uzaklaştırdım ve neden bahsettiğini gördüm:

Döllerim karnına ve göğüslerine bulaşmış, şimdi hem onun hem de benim vücuduma yapışmıştı.

Haklıydı; çok fazla vardı.

"Umarım bu senin için sorun olmaz," dedim.

"Tamamdan da öte," dedi orantısız bir sırıtışla. "I üzerime boşalman hoşuma gitti."

"Güzel. Yapmazsanız talihsizlik olur."

Güldü. "Doğru. Bu arada, geri çekildiğin için teşekkürler." "Çekileceğime söz verdim."

"Biliyorum ama pek çok erkek verdiği sözü tutmazdı. O anın sıcaklığıyla değil - özellikle de o kadar sıcakken."

"Verdiğim sözleri her zaman tutarım. O anın sıcaklığında bile."

"Bildiğim iyi oldu." Gülümsedi. "Muhtemelen bir duş daha almalı ve bunu temizlemeliyiz."

"Katılıyorum. Çarşaflarınıza kan bulaşmasını istemiyorum." Gözleri aniden açıldı. "...Ne?"

Dizlerimin üzerine kalkıp arkamı döndüğümde kıkırdadım. "Nasıl görünüyor?"

"Aman Tanrım!" diye haykırdı sıkıntıyla. Ellerinden biri ağzını kapatmak için havalandı.

"Ne?"

"Seni kestim!"

Güldüm. "Ben istedim."

"Evet, ama sırtından kan damlıyor!" "Şimdi o yara izlerini nasıl aldığımı biliyorsun."

"Evet, ama - "

"Geçmişte dominatrix olarak çalıştığınızı söylemişsiniz. Eminim müşterilerinize bundan daha kötü şeyler yapmışsınızdır."

"Evet, ama sadece onlar istediğinde!"

"Yapmanı istedim," dedim boğuk bir sesle. Dört ayak üzerinde vücuduna doğru eğildim ve onu öptüm. "Bu kadar uzun süre dayanabilmemin tek yolu buydu."

"Evet, keşke o kadar uzun süre dayanmasaydın o zaman!"

Gözlerinin içine baktım. "O son orgazmı yaşamamış olmayı dilediğini mi söylüyorsun?"

Bana bakarken dudağını ısırdı.

"...tamam... evet, inanılmazdı - ama keşke bu sırada sırtını parçalamasaydım!"

"Ben iyiyim. Bunu ben istedim."

İç çekti. "Olan oldu, hadi seni temizleyelim."

"Kulağa hoş geliyor," dedim ve duşa girmeden önce onu tekrar öptüm.

A ĩkimiz de temizlenip kurulandıktan sonra, çiziklerimin kanaması durmuştu - ama bu tekrar başlamayacağı anlamına gelmiyordu.

Çarşaflarını lekelememek için bir havlunun üzerine uzanmayı teklif ettim.

"Bunun için endişelenme," dedi. "Yıkamada çıkmazsa, bir sürü başka çarşafım var."

Yatağa döndüğümüzde, Mei-ling kollarımdan birinin altındayken sırtüstü uzandım.

Göğsüme yaslanırken Çince bir şeyler mırıldandı.

"Bu ne anlama geliyor?" Ben sordum.

"En yakın yaklaşım 'kutsal bok'."

Sırıttım. "Umarım bu kötü bir 'lanet olsun' değil de iyi bir 'lanet olsun'dur."

"Çok, çok iyi." Bir an durakladı, sonra sordu: "Bütün bunları bekaretini kaybettiğın yaşlı kadından mı öğrendin?"

"Çoğunu. Gerçi hepsi ilk gece değildi."

"Umarım öyle değildir. Bunun benim olduğunu hayal bile edemiyorum.

ilk kez. Aklımı kaçıırırdım."

"Bu gece aklını mı kaçıırdın?" şakacı bir şekilde sordum.

"Aslında birkaç kez."

Güldüm ve onu öptüm.

Birbirimizin kollarında yatmaya geri döndüğümüzde, "Yani... eğitimini - adı neydi?" diye sordu.

"Vittoria."

"Doğru, Vittoria. Peki o sana öğrettikten sonra ne oldu? Düzinelerce kadınla yatarak bir çılgınlık mı yaptın?" Mei-ling, yıllarca süren kötü davranışlarını duymaya alışmış gibi alaycı bir tavırla sordu.

"Hayır, aslında. Zaten aile işimle uğraşıyordum ve elimde biraz para vardı, bu yüzden Vittoria'ya genelevde çalışmayı bırakmasına yetecek kadar para ödedim. Birkaç yıl boyunca onun tek müşterisi ben oldum."

Mei-ling bir dirseğinin üzerinde doğrulup şaşkınlıkla bana baktı. "Yani onunla bir ilişkin mi vardı?"

"Aşağı yukarı. Ben buna 'anlaşma' derdim."

"Onu seviyor muydunuz?"

Ben hemen cevap vermeyince Mei-ling, "Özür dilerim, bu çok kişiseldi - " dedi.

"Sorun değil. Hayır... Hiç aşık olduğumu söyleyemem." Mei-ling bana baktı. "Hiç mi?"

"Hayır. Ama... Vittoria'ya değer veriyordum. O da bana değer veriyordu. Bu kadarı yeterliydi. Birlikte olduğumuz süre boyunca yattığım tek kadın oydu ve bana sadık olduğundan oldukça eminim."

"Ne oldu? Ayrıldınız mı?"

"Ne yazık ki hayır. Biz tanışmadan önce travmatik bir hayatı vardı ve bir bağımlıydı. Opioid hapları - çoğunlukla oxycontin. Rehabilitasyona gitmesi için para ödedim ve bir yıl boyunca temiz kaldı ama tekrar nüksetti. Tekrar kullanmaya başladığında bana söylemedi. Belki utanıyordu. Belki de onu durdurmamı istemedi... Bilmiyorum." Gülümsemeye çalıştım ama başaramadım. "Bazen insanların şeytanları onları alt eder."

"Ondan bir saat uzaklıkta, Floransa'nın dışındaki kırsal bölgede yaşıyordum ve ailemin işleriyle meşguldüm."

Onu sadece iki haftada bir görüyordum, bu yüzden uyuşturucu kullandığını benden saklayabiliyordu. Ama bir gece çok fazla aldı... ve aşırı dozdan öldü."

Mei-ling dehşet içinde bana baktı.

"Cenazesıyla ilgilenen bendim. Ailesinden kimse gelmedi - sadece ben ve genelevden bazı arkadaşları vardı," dedim sessizce. Uzun bir süre durakladım ve sonunda, "Sonrasında uzun bir süre kimseyi görmedim," dedim.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı Mei-ling. Sesindeki acıyı duyabiliyordum.

"Teşekkür ederim. Gerçi birkaç yıl önceydi, o yüzden uzun zaman oldu."

"Yine de... bu korkunç."

"O zamanlar öyleydi, evet... ama artık geçmişte kaldı." Ve öyleydi.

Ama Mei-ling'e söylediğime hemen pişman oldum.

Havayı bozmuştum, bu yüzden komik davranarak havayı düzeltmeye çalıştım.

"Peki, bu trajik ve rahatsız edici not üzerine - "

"Dur," diye fısıldadı Mei-ling.

Gözlerimin içine bakarken elini şefkatle yüzüme koydu.

"Sorun değil. Beni 'eğlendirmek' zorunda değilsin. 'Gösteri' yapmak zorunda değilsin." Hüzünle gülümsedi ve gözlerinde yaşlar parladı. "Bana söylediğin için minnettarım. Gerçekten minnettarım."

"...teşekkür ederim," diye

mırıldandım. Kendimi

huzurlu hissettim...

Sanki onunla kendim - gerçekten kendim -

olabiliyormuşum gibi. Bu benim için gerçekten de nadir bir duyguydu.

Mei-ling eğildi ve beni dudaklarımdan öptü... usulca... tatlı tatlı.

Ben de onu öptüm.

Ve yavaş yavaş sertleştim.

Karnında hissetti. Hissettiğini biliyordum, çünkü sırt üstü döndü ve beni de yavaşça yanına çekti.

Öpüşmeye devam ederken bacaklarını bana açtı... Ve sanki kendini bana açıyormuş gibi hissetti. Sadece vücudunu değil, kalbini de. İçine girdim. Ve ilk kez seviştik. Aslında... İlk defa biriyle sevişiyordum. Sadece seks değil, ne kadar nazik ya da hassas olursa olsun... Ama çok daha güçlü bir şey. Bu sefer, kafa karıştırıcı bir duygu seli hissettim. Sadece arzu ya da şehvet değil. Ya da bir kadının vücudunu kontrol etme ihtiyacı... onu boşaltmak... Ama neşe. Samimiyet. Güvenlik açığı. ...aşk. Acı çekerek orgazmımı durdurmaya çalışmadım. Sadece doğal bir şekilde olmasına izin verdim. Tam çekilmek üzereyken Mei-ling elleriyle kıcımı kavradı ve beni içinde tuttu. "İçime gel!" diye haykırdı. "İçime gir!" Bu beni uçurumun kenarına getirdi. Birbirimizin gözlerinin içine bakarak birlikte boşaldık... Onun coşkuyla çığlık atması... Ve ben onun bakışlarında boğuluyormuşum gibi hissediyordum. Sonrasında, birbirimizin kollarında uzanırken ve o uykuya dalarken... Ona daha önce söylediklerimi düşündüm. Hiç aşık olduğumu söyleyemem. Hayatımda ilk defa, bu artık doğru değildi. Mei-ling'e aşık oluyordum. İliklerime kadar biliyordum. Baş döndürücüydü, dehşet vericiydi.

Kendimi tamamen kontrolden çıkmış hissettim.

Yine de bu şimdiye kadar hissettiğim en neşeli, en heyecan verici duyguydu.

Mei-ling'in uyurkenki melek yüzüne baktığımda.

Bir daha hiçbir şeyin benim için eskisi gibi olmayacağını biliyordum.

bir başlangıçla uyandı.

Oda karanlıktı. Pencereden dışarı baktığımda cam neredeyse siyah ama hafif yarı saydam görünüyordu; Gökyüzündeki bulutların soluk hatlarını görebiliyordum. Bunun elektronik olarak kontrol edilen bir çeşit renklendirme olduğunu düşündüm.

Mei-ling'e doğru döndüm -

Ama yatak boştu.

Sonra dairenin başka bir yerinden metalik bir çınlama duydum.

Bir önceki geceden kalma çıplaklığımla ayağa kalktım ve yatak odasının kapısına doğru yürüdüm. Kapıyı açtığımda demlenen kahvenin kokusunu aldım ve mutfakta çalışan birinin sesini duydum.

Gülümsedim ve çabucak giyindim.

Pantolonumu, çoraplarımı, ayakkabılarımı, gömleğimi ve takım elbise yeleğimi giydim. Daha rahat bir hava yakalamak için kollarımı dirseklerime kadar kıvırdım ve kravatımla ceketimi sandalyenin üzerinde bıraktım.

Banyoya girdim ve tuvaleti kullandım. Sonra ellerimi sabunla yıkadım ve parmağımla dişlerimi fırçalamak için bir topak diş macunu kullandım.

Daha sonra telefonumu kontrol ettim: Sabah 9:47.

Lau'dan, Niccolo'dan ya da başka birinden mesaj yok.
Yatak odasından çıktım ve Mei-ling'i aramaya başladım.
Daireye doğru yürürken tavada cızırdayan bir şey
duydum.

Mutfığa girdim ve manzarayı seyretmek için durdum.

Mei-ling adada bir fincan kahve dolduruyordu. Açık yeşil
ipek bir bornoz giymişti ve belinden ince bir kumaşla
bağlanmıştı. Bornoz kalçalarında bitiyor ve güzel
bacaklarını ortaya çıkarıyordu.

Bornozun önü hafifçe aralanarak çıplak göğüslerinin
kıvrımlarını ortaya çıkardı. Altına hiçbir şey giymemişti.

Saçları dağınıktı ve bu hoşuma gitmişti; tutkulu bir seksi
yeni bitirmişiz gibi görünüyordu.

"Günaydın," dedim.

Sesimi duyunca yüzü aydınlandı. Gülümseyerek bana
baktı -

O da beni görür görmez öldü.

"Neyin var?" diye sordum.

"Gidiyor musun?" diye sordu hayal kırıklığı içinde.

Kaşlarımı çattım. "Hayır."

"Gidiyormuş gibi

görünüyorsun." Kıyafetlerime

baktım.

Alışkanlıklarıma alışık olmayan birine takım elbise yeleği
biraz resmi görünebilirdi.

"Ben böyle giyinirim."

Şok içinde bana baktı. "Sabah ilk iş mi?" "Evet."

"Evin etrafında dolanmak için mi?!"

"Evet." Savunmacı bir şekilde ekledim, "Kravat
takmıyorum."

Bir kahkaha patlattı. "Sen gerçekten bir muhasebecisin,
değil mi?"

"Ha ha," dedim donuk bir sesle ve ona şakacı bir bakış
attım. Sonra yanına gittim, kollarımı beline doladım, onu
kendime çektim ve öptüm.

Kucağımda eridi.

Neredeyse 20 saniye öpüştükten sonra Çince ağlayarak aniden ayrıldı ve sobaya doğru koştu.

Bir spatulayla tavada birkaç yumurta çevirdi - ama alt tarafı altın sarısı kahverengi bir daire şeklindeydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı.

"Bu Hong Kong usulü bir yumurta pişirme yöntemi mi?" diye sordum. "Hayır, çırpılmış olması gerekiyordu. Sana geçen gün söylemiştim.

gece yumurta **pişirebilirdim**, ama görünüşe göre Bu," dedi alaycı bir kahkahayla.

Arkasından yaklaştım, kollarımı beline doladım ve yüzümü saçlarına yasladım. "Benim yüzümden dikkatin dağılmasaydı eminim yapabilirdin."

"Mmm," diye mırıldandı ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Başını yana eğerek boynuna erişmeme izin verdi, ben de bundan sonuna kadar faydalandım. Çıplak tenini bir aşağı bir yukarı öptüm.

Ta ki tekrar Çince bir çığlık atıp hızla yumurtalara dönene kadar.

Tekrar çevirdiğinde her iki tarafı da altın sarısı bir renk almıştı.

"Harika," diye mırıldandı.

"Bana sadece 'Hong Kong usulü yumurta' olduğunu söylemeliydin. Aradaki farkı asla anlayamazdım."

Güldü. "Tamam, bunlar Hong Kong usulü yumurta." "Çok lezzetli kokuyorlar."

"Bunları gerçekten yiyecek misin?"

"Eğer onları senin yanında oturarak yiyeceksem - kesinlikle."

Olabilecek en gurur verici şeyi söylemişim gibi bana sırtıttı, sonra içini çekti. "Pekâlâ. Hong Kong usulü yumurta, hemen geliyor."

Mutfağın yanındaki odada bir masada yemek yedik.

Gün ışığı pencereden içeri süzülüyordu. Hong Kong Limanı'nın muhteşem bir manzarası vardı - ama tek bakabildiğim yanımda oturan muhteşem kadındı.

Yumurtaların altın sarısı rengine ve sertliğine rağmen tadı gayet iyiydi.

İşimizi bitirirken, "Bugün ne yapıyorsun?" diye sordum.

"İki gece uzak kaldıktan sonra, muhtemelen işe gitmeliyim."

"Seni tekrar görmek istiyorum."

Bana kocaman bir gülümseme verdi. "Oh, bu kesinlikle oluyor."

"Ama seninle yatak odası dışında da bir şeyler yapmak istiyorum."

"Ooooh... başka bir odada mı?" "Seks dışında demek istedim."

"Neden?" diye bana takıldı, sonra hemen "Şaka yapıyorum. Sonrasında seks yapabildiğimiz sürece sorun yok."

"Oh, bu kesinlikle oluyor," dedim, daha önceki sözlerini tekrarlayarak.

Güldü. "Güzel. Ne yapmak istiyorsun?"

"Beni Hong Kong turuna çıkarmanı istiyorum. En sevdiğin şeyleri yapalım."

"Yani... seninle Hong Kong'un her yerinde seks mi yapacağız?" diye sordu muzip bir gülümsemeyle.

"Tutuklanmayacağımız bir şey düşünüyordum."

"Yani... o kadar da vahşi değil, hm?" "O kadar da vahşi değil, hayır."

Olasılıkları düşünüyormuş gibi tavana baktı. "Aklıma yapabileceğimiz birkaç şey geliyor."

"Ne gibi?"

"Sana söylemeyeceğim, aptal. Bu sürprizi mahveder."

"Pekala, o zaman şaşırmayı dört gözle bekliyorum. Ne zaman boş olacaksın?"

"Bu gece çalışmam gerekiyor ama yarın sabah yapabiliriz."

"Harika. Seninle burada buluşalım mı - mesela sabah 10'da?"

"Bu çok hoş olurdu. Ama senin ilgilenmen gereken bir işin yok mu?"

"Bir toplantı için Hong Kong'a gidecek bazı kişileri bekliyorum ve buraya gelmek için aceleleri yok."

"Kulağa sinir bozucu geliyor."

"Başta öyleydi, ama şimdi harika... çünkü bu seninle daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyor."

Bana ısıltılı bir gülümseme verdi ve ben de ona doğru eğildim.

Yaklaşık yarım dakika öpüştükten sonra elimi bornozunun önünden içeri soktum ve çıplak göğsünü okşadım. Meme ucunun dokunuşumun hemen altında sertleştiğini hissettim.

Bir elini göğsüme koydu ve geri çekildi. "Bu sabah bir şey yapacaksak nazik olman gerekecek. Oram biraz ağrıyor."

"Oh," dedim, endişeyle. "Yapmak zorunda değiliz."

"Hayır demedim," dedi nazlı bir gülümsemeyle. "Sadece nazik olman gerektiğini söyledim."

"Çok nazik olabilirim."

Ve öyleydim.

Son derece yavaş gittik.

Yaklaşık bir saat boyunca ona oral seks yaptım, orgazm üstüne orgazm yaşattım.

Öğleden sonraya kadar onun dairesinden ayrılmadım.

Seksten sonra duş alıp giyindik ve Mei-ling bana bir taksi çağırdı. Duygusal bir şekilde bir kez daha öpüştük ve kapıyı kapatırken gördüğüm son şey onun sırtışıydı.

Lobiye indiğimde, daha önce bir kadınla hiç yaşamadığım bir şey hissediyordum:

Ayrılık acısı. Onu tekrar görmek istemek. Onu tekrar görmeye ihtiyaç duymak.

Ve ondan sadece iki dakika uzak kaldıktan sonra.

Kardeşlerim burada olsalardı beni acımasızca azarlarlardı.

Roberto'ya yıldırım çarptı!

Bayım. Çek Defteri o Kafa üzerinde
topuklu ayakkabılar ile Banka hesap özeti
dışında bir şey!

Asıl sorun haklı olmalarıydı. Çok derindeydim.

Mei-ling'e olan takıntım beni biraz rahatsız etti.

İnançsızlık ve endişe içinde başımı salladım.

Ama sonra onu tekrar göreceğimi düşündüm ve taksiye kadar aptal gibi sııttım.

Otele döndüğümde Bay Lau'nun ofisini aradım ve Gota ya da Xi'den bir haber olup olmadığını sordum.

"Henüz değil, Bay Rosolini," dedi sıkılmış bir sesle.

"Sorun değil," dedim neşeyle. "Bir şey duyarsan bana haber ver."

Telefonu kapattığımda kendimi biraz suçlu hissettim.

Bu kriz sırasında ailemin bana evde ihtiyacı vardı.

Ama bencilce Hong Kong'da ne kadar uzun süre kalırsam o kadar mutlu olacağımı biliyordum.

O gece evde kaldım ve oda servisinden akşam yemeği sipariş ettim.

Han beklenmedik bir şekilde beni cep telefonumdan aradı.

"Numaramı nasıl aldın?" Ben talep ettim.

"Bay Lau."

"Oh." Tabii ki.

Han beni dışarı çıkmaya ikna etmeye çalıştı ama ben reddettim.

"İşler iyi gidiyor demek?" Han eğlenen bir sesle sordu.

"Çok iyi," dedim, sesimdeki mutluluğu gizleme zahmetine girmeden. "Aslında, artık beni eğlendirmene gerek yok."

"O kadar iyi, ha?"

"O kadar iyi."

Erken yattım. Gerçi uykuya dalmam birkaç saatimi aldı.

Mei-ling'i rüyalarımda görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum.

TErtesi sabah otelin arabalarından biri beni Zirve'ye götürdü.

Mei-ling'in dairesine saat tam 10'da vardım.

Kapıda öpüştük - önce nazikçe, sonra daha tutkulu.

Daireye doğru ilerlemeye başladığımda güldü ve bir elini göğsüme bastırdı. "Hayır. Eğer içeri girersen, asla ayrılamayız."

"Kulağa o kadar da kötü gelmiyor," diye mırıldandım boynunu öperken.

"Tur rehberi olmamı istediğini söylemiştin."

"Sanırım bunun yerine benim için başka şeyler yapmanı tercih ederim," diye fısıldadım kulağını hafifçe ısırarak.

"Hayır! Dur! Kırmızı!" diye bağırdı ve kıkırdadı, sonra şakacı bir şekilde koluma tokat attı. "Zamanın onurlu İtalyan sistemi! Zamana meydan okuyan İtalyan sistemi!"

Hemen ondan uzaklaştım. "Ohhhh... demek işe yarıyor," dedi sırıtarak. "Sana işe yaradığını söylemiştim. En azından bende."

"Bildiğim iyi oldu."

Taksiye binmek yerine Mei-ling beni binasının yeraltı otoparkına götürdü ve orada gümüş rengi üstü açık bir Bentley'e bindirdi.

"Çok güzel," dedim hayranlıkla.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı direksiyonun arkasına geçerken. "O benim bebeğim."

Otoparktan çıktık ve sola döndük. Dakikalar sonra, ağaçlarla çevrili yoldan Hong Kong'a doğru ilerliyorduk.

Beş dakika sonra ağaçların arasında bir otoparka ulaştık. Bentley'den ayrıldık, küçük bir yan sokak boyunca yürüdük ve dik bir tren yolunun yanındaki basamaklardan oluşan kapalı bir geçide ulaştık.

"Nedir bu?" diye sordum.

"Peak'e giden tramvay hattı." "Zirve mi?"

"Aslında adı Britanya'nın Hong Kong'u yönettiği dönemden kalma 'Victoria'nın Zirvesi' ama artık kimse öyle demiyor. Sadece 'Tepe' deniyor. Manzarayı beğeneceğinizi düşünüyorum."

Çok geçmeden bir vagon yokuştan yukarı çıkmaya başladı. İstasyonun yanında durdu ve biz de bindik.

Tramvay, cilalı ahşap çıtalardan yapılmış sıra sıra basit banklarla doluydu. Tramvayın üstündeki pencereler ve büyük cam tavan pencereleri bol miktarda güneş ışığı alıyordu.

Mei-ling iki bilet için ödeme yaptı ve düzinelerce sürücü arkadaşımızın arasında yerimizi aldık.

Tramvay sık bir ormanın içinden tekrar hareket etti. Pencereden dışarı baktım, böylesine vahşi ve bozulmamış bir yerin dünyanın en büyük şehirlerinden birinden sadece birkaç dakika uzakta olmasına hayret ettim.

Birkaç dakika sonra Mei-ling koltuğumuzun yanındaki bir düğmeye bastı.

Ding!

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Barker Road İstasyonu'nu görmeni istiyorum."

Altmış saniye sonra tramvay durdu. Tramvaydan indik - ve zamanda geriye giderek 19. yüzyıla geri döndükth .

Kemerli kapılardan oluşan beyaz badanalı ahşap bir yapı ve ahşap korkuluklar ağaç tepelerine bakıyordu. İstasyon tamamen bize kalmıştı; bizim dışımızda her yer ıssızdı.

Manzarayı doyasıya seyrettikten sonra Mei-ling'i kollarıma aldım ve öptüm.

Bir sonraki tramvay tepeden sürünerek gelene kadar en az beş dakika öpüştük, bu noktada beni şakacı bir şekilde uzaklaştırdı. "Zamana meydan okuyan İtalyan sistemi! Zamanla onurlanan İtalyan sistemi!"

Tramvaya bindik ve yolun geri kalanını tepeye kadar çıktık, burada bizi tuhaf görünümlü bir bina karşıladı: daha küçük bir cam dikdörtgenin üzerine tünemiş devasa bir çelik yarım daire.

Mei-ling, "Bu Peak Tower," diye bilgilendirdi beni. "İçinde bir sürü dükkan var. Tepedeki şeklin bir wok'a benzemesi gerekiyor."

Peak Tower'ın içine girdik ve yürüyen merdivenlerle çeşitli mağaza ve restoranların önünden geçtik. Sonunda, Hong Kong ve limanın nefes kesici manzaralarını sunan 'wok'un tepesindeki bir yürüyüş yolu olan Sky Terrace 428'e ulaştık.

Bu iş bittikten sonra yer seviyesine indik ve yakındaki bir sokakta bulunan bir binaya doğru yol aldık. Yırtık pırtık taştan dış cephesi ve kırmızı çatısı Bavyera dağ hanlarının kitschy versiyonu gibi görünüyordu ama görünüş yanıltıcıydı. İçeride yüksek eğimli tavanları, koyu renkli ahşap masa ve sandalyeleri ve ağaçların arasına yerleştirilmiş muhteşem bir verandası olan güzel bir restoran vardı.

Mei-ling hostese bir banknot uzattı ve o da limanın büyümlü manzarasına sahip korkulukların hemen yanında mermer kaplı bir masa almamızı sağladı.

"Menüdeki her şey oldukça iyi," dedi Mei-ling bana. "Beni götürdüğün restoran kadar iyi değil,

Ama Hong Kong'daki en iyi turistik yerlerden biri. Özellikle deniz ürünlerini tavsiye ederim."

"Sen emret o zaman. Sana güveniyorum."

Bir garsonla Çince konuştu. Birkaç dakika sonra yemeğimizi beklerken şampanya kadehlerimizi yudumluyorduk.

"Ne konuşuyorsun, Kantonca mı Mandarin mi?" Ben sordum.

"Kantonca. Hong Kong'un %90'ı bu dili konuşuyor. Mandarin buna kıyasla çok küçük, belki %5."

Yemek gelene kadar sohbet ettik:

İki katmanlı bir deniz ürünleri kulesi, üstteki buz yatağında soğutulmuş istakoz ve altta istiridye ve karides...

Ve üstünde yarım istakoz olan bir kase spagetti. "Bu nedir?" Makarnayı işaret ederken sordum.

"Boston istakozlu spagetti."

"Boston istakozlu spagetti mi?" Şüpheli bir şekilde tekrarladım.

Güldü. "İtalyan beyefendi onaylamıyor mu?"

"Göreceğiz," diye mırıldandım eriştelerin bir kısmını çevirirken

bir çatalın üzerine koydu ve bir ısırık aldı. "Eee?"

Yüzümde bir hmmmm ifadesi belirdi. "Fena değil."

Makarnanın kıvamı o kadar da iyi değildi, ancak İtalyan baharatlarından ziyade Asya baharatları ilginçti.

"İyi 'fena değil' mi, yoksa meh 'fena değil' mi?"

Mei-ling sordu. "İtalya'da hiç böyle bir şey tatmamıştım."

"Bunun bir iltifat mı yoksa şikayet mi olduğunu anlayamıyorum."

Istakoz etinin bir kısmını kabuğundan çıkarırken,

"Gittikçe hoşuma gidiyor," dedim.

"Beğenmediyseniz başka bir şey sipariş edebilirsiniz."

Çiğneyip yuttuktan sonra "Hayır, hayır," dedim. "Istakoz mükemmel."

"Sadece spagetti değil."

"Bir İtalyanla konuşuyorsun," dedim sertçe. "Hong Kong'daki çoğu insandan biraz daha farklı standartlarım

var."

Mei-ling güldü, sonra bir istiridyenin üzerine limon sıkı ve kabuğundan emerek çıkardı.

Doyana kadar yedik ve sohbet ettik.

Yemeğin sonunda işler biraz ciddi b i r hal aldı... her ne kadar ilk başta öyle görünmese de.

"Hong Kong'da ne kadar kalacaksınız?" Mei-ling rahat bir ses tonuyla sordu.

"Bilmiyorum. Buraya iş için geldim ve i ş i m b i t t i ğ i n d e ayrılmak zorundayım."

"Bu ne kadar sürer?"

"Tekrar söylüyorum, bilmiyorum. Bir toplantı için Hong Kong'a gelmelerini beklediğim başka insanlar var ama bu konuda biraz ağırdan alıyorlar."

"Oh," dedi ve masaya baktı.

Elimi masaya uzattım ve onunkini tuttum. "Ne?"

Yukarı baktı, bana zoraki bir gülümseme verdi ve tekrar aşağı baktı. "Bir şey yok."

"Hayır - ne?"

Konuşurken masaya bakmaya devam etti. "Sadece... Seni özleyeceğim."

Bunu söylediğinde kalbim küt küt atmaya başladı.

"Evde halletmem gereken bazı acil işlerim var ama onları halleder halletmez seni görmeye geleceğim," diye söz verdim.

Kızgınlıkla bana baktı. "Yapma." "Neyi yapmayayım?"

"Tutamayacağın sözler verme." "Oh, onları tutacağım."

İç çekti. "Bu durum olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmak zorunda değilsin."

"Hangisi ne?"

"Eğlenceli," dedi kayıtsızca ve bana zoraki bir gülümseme daha verdi.

"Aslında," dedim sessizce, "bu benim için 'eğlence'den çok daha fazlası."

Gerçeği arar gibi gözlerimin içine baktı.

"...gerçekten
mi?"

"Gerçekten."

Ona sana aşık olduğumu söylemek istedim. Kahretsin,
ben zaten sana aşığım -

Ama onu korkutmak istemedim.

Daha da ötesi, bana bile delice geliyordu.

Onu sadece 72 saattir mi tanıyorsun?

Ve bu saatlerin ilk 24'ünde senden nefret etti.

Ama içten içe biliyordum ki bu çılgınlık umurumda bile
değildi.

Sadece onu istediğimi biliyordum.

Hayatım boyunca istediğim her şeyden daha fazlasını.

Ama onu bunaltmaktan korktuğum için bu düşüncelerimi
kendime sakladım.

Sonunda gülümsedi. Üzüntüyle karışıkta ama gerçektir.

"Güzel. Geri dönsen iyi olur - yoksa bu hiç adil olmaz."

"Neden adaletsiz?"

Öne doğru eğildi, yatak odası gözleriyle bana baktı ve
mırıldandı, "Çünkü beni diğer tüm erkekler için mahvettin."

Kalbim yeniden atmaya başlamakla kalmadı, sikim de
sertleşmeye başladı.

"Sınırlı bir zamanım olduğunu düşünürsek... neden senin
evine dönüp seni biraz daha mahvetmeme izin
vermiyorsun?"

Sırıttı. "Kulağa çok iyi bir fikir gibi geliyor."

W Tramvayla aşağı inerken ellerimizi birbirimizden zor uzak tutuyorduk.

şey... daha doğrusu... ellerimi ondan zar zor uzak tutabiliyordum.

Tramvayda bizimle birlikte o kadar çok insan yoktu. Çoğu ziyaretçi tüm gün Peak'te kalıp alışveriş yapıyor ve etrafı geziyordu.

Yani tramvayda hepsi yetişkin olan bir düzineden az insan vardı.

En arkada, en yakın yolculardan beş sıra uzakta oturuyorduk.

"Dur!" Mei-ling yarı fısıldadı, yarı kıkırdadı, elim elbisesinin eteğinin altından süzöldü.

"Bacaklarını aç benim için," diye fısıldadım. "Hayır!"

"Benim için bacaklarını aç."

"...hayır..."

"Bacaklarını benim için aç dedim," diye kulağına homurdandım. Alt dudağını korkuyla ısırđı... sonra bacaklarını ayırdı.

Etrafımızı izlerken parmaklarımı kalçasında gezdirdim.

Çok dikkatliydim - etrafımızdaki kimsenin ne yaptığımız hakkında bir fikri olmasını istemiyordum.

Kaba dantellere ya da yumuşak ipeklere sürtüneceğimi düşünmüştüm.

Birden parmaklarım amının çıplak dudaklarına dokundu. Sırılsıklamdı.

Ona şaşkınlıkla baktım -

Dümdüz ileriye bakarken bir gülümsemeyi bastırdı.

Ben de tekrar ileri baktım -

Ama parmak uçlarımla onu hafifçe okşamaya başladım. "Oh," diye nefes aldı, yüzü kaşlarını çatarak eriyordu. Klitorisini buldum ve yavaşça daireler çizmeye başladım.

Kolumu tuttu ve beni durdurmaya çalıştı - "Bırak onu," diye fısıldadım.

Ben onu okşamaya devam ederken o beni bıraktı ve bunun yerine önümüzdeki bankın üstünü kavradı.

Eğer biri bize dönüp baksaydı, yan yana oturan ve her ikisi de öne bakan bir çift görürdü: sakın bir konsantrasyon havasına sahip İtalyan bir adam ve acı çekiyor ya da zevk alıyor gibi görünen güzel bir Asyalı kadın.

Parmağım klitorisini doğrudan biraz daha fazla basınçla ovmaya başladı.

"Mrm," diye inledi ağzı kapalı bir şekilde, parmakları önümüzdeki koltuğu sıkıca kavırıyordu.

"Gelme," diye fısıldadım onu okşamaya devam ederken.

"Mm," diye inledi yine bir elini bacağıma mengene gibi sıkıştırırken.

İtiraf etmeliyim ki, görüldüğünden daha güçlüydü. Daha sonra çürüklerim olacağından oldukça emindim.

"Gelme," diye fısıldadım.

Üç dakika boyunca nefesini tutmuş bir kadın gibi hem bacağıma hem de önündeki bankı çılgınca kavramaya başladı.

Tramvay, rayların özellikle gürültülü bir bölümünden geçene kadar bekledim.

CLACK-CLACK-CLACK-CLACK
Sonra başımı çevirdim...
Eğildim...
Dudaklarımı kulağına değdirdim...
Ve fısıldadım, "Benim için gel."
Tüm vücudu gerildi -
Ve onun muffled çığlığı
Tramvayın CLACK-CLACK-
CLACK'ı. Klitorisini usulca
okşamaya devam ettim.
Eli bacağımdan koluma geçip beni çelik gibi kavrarken
bile.
Sonra tramvay tıkırdamayı kesti -
Ve hemen onu okşamayı bıraktım. Tüm
vücudu biraz gevşedi.
Göğüsleri elbisesinin altından sanki 300 metre koşmuş
gibi kabarmıştı...
Yüzünün kenarından boncuk boncuk ter damlıyordu.
Bana baktı ve şakacı bir şekilde ters ters baktı.
"Senin orospu çocuğu," diye fısıldadı.
I Bastırılmış a Gülümse. "I yapmadı
Biliyorum sen vardı herhangi bir çocuk."
"Çok komik. Sadece bekle - intikam çok kötüdür."
Elimi elbisesinin altından çekmemiştim ve hemen
klitorisini tekrar okşamaya başladım.
"Tamam, tamam, tamam!" diye inledi sert bir fısıltıyla.
"Geri ödeme yok, geri ödeme yok!"
Ona dokunmayı bıraktım ve birkaç dakika sonra
tramvaydan çıktık.
Sonunda onun dairesine döndüğümüzde, beni ele
geçirilmiş bir kadın gibi becerdi.

Tşapka, önümüzdeki hafta boyunca yaşanacak bir dizi erotik maceranın sadece ilkiydi.

Buluşmanın başında Mei-ling, Hong Kong'un her yerinde seks yapmamız konusunda şaka yapmıştı.

Bunu şaka olarak yazmıştım... sonra yavaş yavaş bu fikrin beni tahrik ettiğini fark ettim.

Şanslıydım ki Mei-ling'in riskli davranışlara - toplum içinde seks gibi - en az esarete duyduğu kadar büyük bir iştahı vardı.

Birkaç kez neredeyse yakalanıyorduk.

Bunlardan en önemlisi Hong Kong Operası'na gittiğimiz geceydi.

Bu hikayeyi başka bir zamana saklayacağım.

Ne kadar çok risk alırsak, ona karşı o kadar büyülendiğimi fark ettim.

Ve kontrolümü kaybetmenin eşiğinde olmak ona olan takıntımı daha da artırdı.

Sonuç olarak, Lau'yu çok az kontrol ettim. Tek düşünebildiğim Mei-ling'di.

Bir hafta tutkulu bir bulanıklık içinde geçti... Ta ki Niccolo'dan bir telefon alana kadar.

Mei-ling'in dairesindeydim. Öğleden sonraydı ve ben onun bir iş için dönmesini bekliyordum.

Cep telefonumun ekranında Niccolo'nun adını gördüğümde bir suçluluk duygusu hissettim. Ona her gün basit bir durum değişikliği yok mesajı atıyordum ama Mei-ling'le o kadar meşguldüm ki arayıp evde neler olup bittiğini öğrenememiştim.

Hemen cevap verdim. "Merhaba."

"İyi misin?" diye sordu.

Sesindeki stresi duyabiliyordum ve hemen endişelendim.

"Evet - sorun nedir?"

"Bir haftadır senden haber alamıyorum."

"Sana her gün mesaj attım." Mei-ling konusunu açmak için uygun bir zaman olmadığını düşündüm ve basitçe, "Maalesef hiçbir şey değişmedi," dedim.

"Burada işler değişti. Massimo'ya hâlâ ulaşamıyoruz ve şimdi de Lars kayboldu."

"Ne?!"

Niccolo bana Lars'ın geçmişindeki kadınla, onu öldürmeye çalışan kadınla buluşmak için Londra'ya nasıl gittiğini anlattı.

Dario. Lars onunla sahte bir isimle irtibata geçmiş ve suikastçı olarak hizmetlerine ihtiyaç duyan bir müşteri gibi davranmıştı.

Onunla buluşması gereken geceden beri Lars, Niccolo'nun hiçbir çağrısına cevap vermemişti...

Massimo da Niccolo'yla temasa geçmemişti.

Dehşet midemi doldurdu. "Sence onlar..." "Ölü" kelimesini söylemeye dilim varmadı.

"Mecbur kalmadıkça o yola girmeyeceğim. Ama gerçek şu ki, ikimiz de görevde değiliz. Valentino Sicilya'da -"

"Bekle - ne?!"

Niccolo içini çekti. "Vicarileri hatırlıyor musun?"

İtalyanca bilmeyenler için bu isim vi-CAR-ee olarak telaffuz edilir.

"Elbette," diye cevap verdim.

Vicariler Sicilya'daki en güçlü aileydi - yüzlerce yıl önce Cosa Nostra'nın gerçek doğum yeri olan ada.

Don Vicari acımasız bir mafya babası ve korkutucu bir lider olarak tanınıyordu. Birçok ailenin adada toprakları vardı, ancak Vicari, İtalya'daki büyük şehirleri ve bölgeleri kontrol eden Cosa Nostra aileleri grubu olan Konsey'de Sicilya'nın temsilcisi olarak görev yapıyordu.

"Valentino'nun Don Vicari'nin kızıyla evlenmesini ayarladık."

"Ne?! Neden?!"

"Fausto herkesi bize karşı kışkırtmaya çalışıyor ve az çok da başarılı oldu. Müttefiklere ihtiyacımız var. Massimo'yu Venedik'e göndermemizin tek amacı da buydu - Dul'u yanımıza çekmek."

Şimdi anladım.

"Fausto'yu Konsey'in önüne çıkarabilirsek Don Vicari ile kurduğunuz bu ittifakın işe yarayacağını mı düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim. Don Vicari bizi destekleyeceğine çoktan yemin etti."

"Neden bana söylemedin?!"

Niccolo, "Buralarda işler biraz yoğun," diye havladı. "Ve sen bana mesaj atmaktan başka bir şey yapmıyorsun, bu yüzden - "

"Tamam, tamam," dedim suçlulukla, neden aramadığımı çok iyi biliyordum. "Valentino çoktan evlendi mi?"

"Hayır. Düşün iki hafta sonra."

"Peki Valentino bu konuda ne hissediyor?"

Niccolo acı bir kahkaha attı. "Nasıl sanıyorsun? Dario'nun ona itaat etmesi için doğrudan emir vermesi gerekiyordu."

"Tanrım," diye mırıldandım.

"Ona çüküyle düşünmeyi bırakmasını ve ailesini önemsemeye başlamasını söylemek zorunda kaldım."

Şimdi Mei-ling'den bahsetmediğim için çok mutluydum.

"Eninde sonunda yola gelecektir. Ama Alessandra konusunda o kadar emin değilim."

"Alessandra'ya neler oluyor?"

"Çok öfkeli. Valentino'nun becerdiği hizmetçi kızla arkadaş ve şimdi ikisinin birbirleri için yaratıldığını düşünüyor. Ona Valentino'nun bir azgın olduğunu ve bir kızla sadece bir sonraki kız gelene kadar ilgilendiğini anlatmaya çalıştım ama Alessandra laf dinlemiyor."

"Ne kadar kötü?"

"Dario ile tartıştığı ve evi terk ettiği o geceyi hatırlıyor musun?"

Unutmamın imkanı yoktu.

O gece Türk, Alessandra'yı rehine olarak kullanıp malikanemizi işgal etti ve hepimizi öldürmeye çalıştı.

Yüzümü buruşturdum. "O kadar kötü mü?"

"Henüz değil, ama oraya doğru gidiyor."

"Oh." Başka ne diyeceğimi bilemedim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aramamın nedeni de buydu," dedi Niccolo karanlık bir sesle. "Şimdiye kadar parayı almadıysan, Sendika Fausto ile çalıştığı içindir."

"Eğer Sendika Fausto ile çalışıyor olsaydı, ben ölmüş olurdu."

"Onun emirlerine uymuyor olabilirler ama kararlarını etkilediğinden eminim."

"Bu bilgi sizin gizemli kaynağınızdan mı geliyor?" Alaycı bir şekilde sordum.

"Gizemli kaynağımdan çıkarım yapıyorum," diye tersledi. "Ama kabul etmelisin ki, bunca zaman geçmesine rağmen sana kesin bir 'evet' ya da 'hayır' cevabı vermemiş olmaları garip."

Kendimi yeniden suçlu hissettim. Geçen hafta Lau'yu yeterince rahatsız etmemiştim. Onu sadece iki kez aramıştım ve beni başından savdığı her iki seferde de neşeyle telefonu kapatmıştım.

"Çabalarımı üç katına çıkaracağım," diye söz verdim.

"Dario ile konuştum ve artık para umurumuzda değil. Yani, tabii ki önemsiyoruz ama seni daha çok önemsiyoruz. Massimo ve Lars'ın başı dertteyken... seni kaybetmeyi göze alamayız."

Niccolo'nun sesindeki gerçek endişe beni çok etkilemişti - ama başarısız olmayı göze alamazdım. Özellikle de bütün haftayı Mei-ling'in yatağında geçirdikten sonra. Başarısızlığım Fausto'yla olan savaşımızı kaybetmemize neden olursa kendimle asla yaşayamazdım.

Aslında, kendimle yaşamak zorunda kalmazdım. Eğer Fausto kazansaydı, hepimiz ölmüş olurduk.

"Parayı almadan gitmiyorum, Nic. Alacağım - söz veriyorum."

"Endişelendiğim şey bu değil. Şu anda bahse girerim Sendika sizi oyalıyor çünkü sizi öldürmek istemiyorlar. Bunu yaparlarsa peşlerine düşeceğimizi biliyorlar. Ama Fausto başarır, Sendika misilleme konusunda endişelenmek zorunda kalmayacak. Ve ikimiz de potansiyel olarak... gitmiş olacağız..."

"Sendika beni ortadan kaldırarak bunu üç yapmaya karar verebilir," dedim sessizce.

"Evet. İşte bu yüzden Dario ve ben seni eve geri istiyoruz." "Önce kendimi korumanın bir yolunu bulabilecek miyim bir bakayım." "Bunu nasıl yapacaksın?"

"Onu bana bırak."

"Roberto - "

"Beni henüz eve gönderme. Parayı almam için bana bir şans verin."

"Ve aileyi kurtar" diye eklemedim.

Yapmak zorunda değildim. Niccolo neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyordu.

İç çekti. "Tamam... ama dikkatli olmalısın, küçük kardeşim."

"Yapacağım," diye söz verdim.

"Eğer herhangi bir tehlike işareti varsa, dışarı çıkın. Bu Dario'nun direkt emridir."

Donup kaldım. Don'umdan gelen emre karşı gelemezdim.

"Ama sadece açık tehlike işaretleri varsa... doğru mu?"

"İnce yazılardan faydalanmaya çalıştığınızı şimdiden duyabiliyorum."

Niccolo esprili bir şekilde söyledi.

"Kesinlikle gerekli olmadıkça beni eve getirme. Ya başarılı olana kadar ya da ne yaparsam yapayım başarısız olacağım belli olana kadar."

"...tamam. Yeter ki eve tek parça halinde gel."

A Niccolo ile telefonu kapattıktan sonra seçeneklerimi değerlendirdim.

Öncelikle kendimi korumalıyım - bu da bir silaha ihtiyacım olduğu anlamına geliyordu. Bir silahım olana kadar

Han'ın veya Lau'nun diğer çalışanlarından herhangi birinin.

Eğer beni bir arabaya bindirip ıssız bir yere götürerek öldürmek isteselerdi, onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Bir silaha sahip olmak tüm bunları değiştirirdi - ya da en azından bana bir savaş şansı verirdi.

İkincisi, Fausto'yla ilişkisi olması durumunda Lau'yu tehdit etmek için bir tür koz lazımdı.

Finansal kaldıraç söz konusu değildi. Tüm kartlar Lau'nun elindeydi.

Ayrıca onu, Gota'yı ya da Xi'yi yetkililere ihbar etmekle tehdit etmek istemedim. Bu sığ bir mezara giden en hızlı yoldu.

Kaldıraç olarak ne seçersem seçeyim, Lau'ya ya da mallarına maksimum zarar vermem gerekecekti.

Aklımda bir şey vardı ama pahalı ve elde etmesi zor olacaktı.

Ancak, ihtiyacım olan her iki şeyin de - silah ve ikinci eşya - karaborsadan satın alınabileceğinden oldukça emindim.

Sorun şu ki Hong Kong'un organize suç dünyasında hiç bağlantım yoktu.

Kime yaklaşıcağım ya da onları nasıl bulacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Hiçbir karaborsa satıcısının istediğim şeyi isteyen bir yabancıya güvenmeyeceğinden bahsetmiyorum bile.

Bu nedenle, beni tanıştıracak ve bana kefil olacak birine ihtiyacım vardı.

Ama ihtiyacım olan kişileri nasıl bulabilirdim? Cevabın De Sade olduğunu düşündüm.

Mei-ling'in kulübü yasallığın sınırlarında faaliyet gösteriyordu. Bu zorunda kaldım.

Hong Kong'un ahlaksızlık yasaları inanılmaz derecede katıydı. De Sade'nin içinde teknik olarak ücretli seks olmasa da - en azından müşteriler ve çalışanlar arasında - yetkililerin para için kırbaçlanmayı fuhuştan çok da farklı görmeyeceklerini düşündüm.

Bu da Mei-ling'in işine devam edebilmek için polislere rüşvet verdiği anlamına geliyordu.

Yetkililere rüşvet vermekten bahsetmemiştii, ama bahsetmezdi de - ona ailemden bahsetmememle aynı sebeplerden dolayı: bu muazzam bir risk olurdu. Ve inanılmaz derecede aptalca bir risk.

Benim ve kardeşlerimin yaşadığı türden bir hayat sürdüğünüzde, kime güvendiğiniz konusunda son derece dikkatli olmanız gerekirdi.

Birinin sizi ne zaman satacağını asla bilemezsiniz.

Kanunla ciddi bir şekilde karşılaşmak, sözde dost olan pek çok kişiyi bir hain haline getirebilir...

Özellikle de onları hapisten uzak tutacaksa.

Mei-ling'le geçirdiğim zaman sadece bir kaçamaktan ibaretse, ona ailemden bahsetmeme gerek yoktu.

O ve ben sadece yollarımızı ayırırdık, onun benim ne iş yaptığımdan haberi bile olmazdı.

Ama...

Sadece bir kaçamak değildi.

Bu kadarı kesindi.

Ve eğer onu hayatımda tutmak istiyorsam, neye bulaştığı konusunda dürüst olmam gerekirdi.

Gerçeği söylemenin onu bana güvenebileceğine ikna edebileceğini düşündüm.

Ve karşılığında bana ihtiyacım olan yerel bağlantıları sağlayabilirdi.

Tecrübelerime göre, polise rüşvet verenlerin yeraltı suç dünyasında da bağlantıları vardı. Yol arkadaşlığı falan.

Bu kesinlikle benim ailem için de geçerliydi. Birçok yasadışı faaliyetten kaçınmamıza rağmen, İtalya'daki tüm büyük oyuncuların kim olduğunu biliyorduk.

Mei-ling sadece polislere rüşvet veriyor olsa bile, Hong Kong'un organize suç dünyasının üyelerini tanıyor olma ihtimali çok yüksekti.

Ya öyle ya da bir bağlantısı vardı. Belki müşterilerinden biri beni doğru kişiyle temasa geçirebilir.

Ne yazık ki ondan yardım istemek zorunda kalacaktım - her ne kadar bu onu büyük bir risk altına sokacak olsa da.

Sadece bunun için bana kızmamasını umuyordum.

Eğer yardım etmeyi reddetseydi, anlardım.

Muhtemelen kısa vadede ilişkimizi etkileyecektir ama ben bunu atlatırım.

Eğer önce Fausto beni öldürmeseydi.

Ama ne olursa olsun, zamanı gelmişti.

Başka seçeneğim yoktu:

Tüm kartlarımı masaya koymak zorunda kalacaktım... Ve sevdiğim kadına gerçekte kim olduğumu söyleyecektim.

Onun eve gelmesini beklerken oturma odasında bir ileri bir geri volta atıyor, konuşmamı prova ediyordum.

Mei-ling nihayet kapıdan içeri girdiğinde gülümsedi ve bana doğru bir adım attı.

Öpüştükten sonra geri çekildi ve gülümsedi. "Beni özledin mi?" "Tabii ki özledim. De Sade'de her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda." Gözlerimin içine bakarken kaşlarını hafifçe çattı. "Sen iyi misin? Biraz gergin görünüyorsun."

"Sana sormam gereken bir şey var."

"Uh-oh," diye şaka yaptı. "Kulağa ciddi geliyor."

"Aslında ciddi bir durum. Oturmamızın bir sakıncası var mı?" "Şey... tamam..." dedi kaşlarını çatarak. Çantasını duvara dayalı bir masanın üzerine koydu.

Kanepeye oturduğumuzda, yüzümü ona dönmek için vücudumu eğdim.

"Sana bir şey sormam gerekiyor. Bana söylemek zorunda değilsin ve eğer konuşmak istemezsen bunu anlarım - ama bir şey satın almam gerekiyor ve Hong Kong'da tanıdığım ve bana yardım edebilecek tek kişi sensin."

"Neye ihtiyacınız var?"

"İhtiyacım olan ilk şey bir silah."

Şok içinde bana baktı. "Ne?! Neden?!"

"Burada güvende olmayabileceğime inanmak için nedenlerim var ve kendimi koruyabileceğimden emin olmam gerekiyor."

"Neden güvende değilsin?!"

"İş yaptığım adam ailemin parasını bir yatırıma bağlamış. Paraya ihtiyacım var ve defalarca istedim ama beni oyalamaya devam ediyor. Bunun sebebinin bir düşmanımın çalışıyor olması olmasından endişeleniyorum."

Kaşlarını çattı. "Kiminle iş yapıyorsun?"

"Bay Han'ı tanıyor musunuz? De Sade'a geldiğim iki gece de benimle birlikte olan adamı?"

"...Onu tanıyorum," dedi acımasızca. "Bu onun patronu - Lau adında bir adam."

Mei-ling'in yüzünde hasta bir ifade vardı. "Ve Lau'nun senin düşmanlarından biriyle çalıştığını mı düşünüyorsun?"

"Evet."

"Kim? Finanstan başka biri mi?"

Suratsızca gülümsedim. "Tam olarak değil."

"Neden bir silaha ihtiyacın olsun ki?"

"Çünkü düşmanımın beni öldürmeye çalışmasından korkuyorum." Gözleri kocaman açılmıştı. "Kim?!"

"Amcam."

Şaşırmış görünüyordu. "AMCAN ÖLDÜRMEK İSTİYOR Sen mi?!"

"Açıklayacağım, söz veriyorum - ama önce karaborsada bağlantılarınız olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Yüzü nötr bir maskeye dönüştü. "Silah satın alabileceğiniz türden bir yer mi demek istiyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Neden böyle birini tanıdığımı düşündün ki?"

Mümkün olduğunca diplomatik olmaya çalıştım.

"De Sade'nin Hong Kong'da yasal olan gri bir alanda faaliyet gösterdiğini düşünüyorum... ve sonuç olarak, aynı gri alanlarda iş yapan başka insanlar tanıyor olabilirsiniz."

"Karaborsadan silah satın almak gri bir alan değildir - yasadıdır."

"Evet, bunun farkındayım - "

"Polis bunu üzerinizde bulursa 14 yıl hapis cezası alabilirsiniz."

"Bunu ben de anlıyorum. Ciddi bir tehlike altında olduğumu düşünmeseydim sizden bunu istemezdim."

"Amcanın seni neden öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum."

İçimi çektim. "Ailemin tam olarak ne iş yaptığını sana hiç söylemedim."

Sessizce bana baktı ve devam etmemi bekledi. "Cosa Nostra'yı duydun mu?" diye sordum.

"İtalyan mafyası mı?"

"Evet. Ailem Cosa Nostra'nın bir parçası. Floransa şehrini ve çevresindeki bölgenin bir kısmını kontrol ediyoruz."

Mei-ling'in korkabileceğini ya da benden fiziksel olarak geri çekilebileceğini düşünmüştüm.

Ancak, daha sonra olacaklara hazırlıklı değildim.

Kanepeden sıçradı ve yüzü dehşetle dolu bir şekilde geriye doğru tökezledi. "DEFOL!"

Şaşkınlıkla ayağa kalktım. "Mei-ling -"

"DEFOL GİT!" diye histerik bir çığlık attı.

"Mei-ling, biz iş adamıyız - katil değiliz ya da

- "

"NE OLDUĞUN SIKIMIN UMURUNDA DEĞİL! GETİR HEMEN DAIREMDEN DEFOL!"

"Ama - "

"ŞİMDİ, LANET OLSUN, YOKSA POLİS ÇAĞIRACAĞIM!"

Sanki seri katil olduğumu yeni öğrenmiş gibi dehşete kapılmıştı.

"Mei-ling, lütfen - "

Döndü ve çantasını koyduğu masaya doğru koştu.

Cep telefonunu almaya gittiğini düşünerek bir adım öne çıktım. "Bekle - "

Ama onun yerine bir tabanca çıkardı.

Smith & Wesson .22'lik bir tabancaydı. Küçük kalibreli bir silah, ama günümü mahvetmek için fazlasıyla yeterli.

Kısa bir süre durdum ve şok içinde ona baktım.

"Defol git dairemde Roberto," diye tısladı, sesi dehşet ve öfke arasında bir yerdeydi.

Yaşadığım şok yerini yavaş yavaş yükselen bir öfkeye bıraktı.

"Karaborsada herhangi bir bağlantın olduğunu neden düşünüyüm ki?" Alaycı bir şekilde söyledim.

"Çık dışarı."

"Biliyorsun," dedim, kendi sözlerini yüzüne vurarak, "polis bunu üzerinde bulursa 14 yıl hapis cezası alabilirsin."

"DEFOL!" diye bağırdı.

Ve silahın horozunu kaldırdı.

"Tamam, gidiyorum," diye tersledim. "En azından eşyalarımı almama izin ver."

"Acele et."

Ceketimi, kravatımı ve cüzdanımı almak için yatak odasına girdim.

Ana odaya geri döndüğümde, silahı hâlâ bana doğrultmuştu.

"Mei-ling, konuşmamız gerek," dedim sakince.

"Bir daha asla konuşmayacağız. Şimdi defol git."

Şaşkınlık ve öfkeyle başımı salladım, sonra ön kapıdan çıktım.

Kapandığı anda sürgünün yerine oturduğunu duydum.

W Lobiye ulaştığında kapıcıya benim için bir taksi çağırmasını söyledim.

Beklerken sersemlemiş bir halde orada durdum ve son 15 dakikayı kafamda tekrar ettim.

Kaç kez üzerinden geçersen geçeyim, her şeyin nasıl bu kadar ters gittiğini anlayamıyordum.

Sonunda parlak kırmızı bir taksi geldi ve beni otele geri götürdü.

Odama döner dönmez, hemen kafayı bulmaya başladım.

Kendime bardak bardak viski doldurdum. İçerken, güneş batarken ve şehrin ışıkları ortaya çıkmaya başlarken Hong Kong'a baktım.

Sonraki birkaç saat boyunca aynı olasılıklara tekrar tekrar döndüm.

Yasadışı bir kulübün sahibi olan Mei-ling'in Çinli çetelerle bir tür ilişkisi olmuş olabilir.

Belki de gangsterler ondan haraç almış ya da onu tehdit etmişti. Belki de sonuç olarak organize suçla bağlantılı herkesten nefret ediyordu.

Bu silahı açıklıyor: Mafyadan korunma.

Ya da belki de kötü davranan bir eski sevgilisi vardı.

Ya da belki geçmişinde korkunç bir şey vardı... bir tür cinsel saldırı.

Bunlardan herhangi biri silahı açıklayabilirdi - ama Mei-ling'in ona ailemden bahsettiğinde yaşadığı mutlak dehşeti açıklayamıyordu.

Bu şekilde tepki vermesine neden olan organize suçla ilgili bir sorunu olmalıydı.

Çete üyesi bir eski sevgilin olabilir mi?

Yeterince sarhoş olduktan sonra onu aramaya karar verdim. Telesekretere düşmeden önce üç kez çaldı.

"Mei-ling," diye mırıldandım, "konuşmamız gerek. Beni ara." Bir an durakladım, sonra "Lütfen" diye ekledim.

Telefonu kapattıktan birkaç saniye sonra ondan bir mesaj aldım.

Sana bir daha benimle iletişime geçme demiştim.

Cevabımı yazmaya başladım ama parmaklarım içkinin etkisiyle hantallaşmıştı.

Sözlerimi bitiremeden bir mesaj daha aldım:

Seni engelliyorum. Beni rahat bırak. Seninle bir daha asla konuşmak istemiyorum.

Mesajı görür görmez küfrettim ama yine de yazdıklarımı gönderdim.

ne olduğunu bilmiyorum ama çözebiliriz
düşündüğünüz gibi değilim

I durdu Orada bakıyor at benim Ekran, umut
için bir cevap.

Hiç gelmedi.

Sonsuzluk gibi gelen bir süre bekledikten sonra onu tekrar aradım.

Bu sefer hemen sesli mesaja yönlendirdi.

Beni engellediğini biliyordum ama yine de n e olur ne olmaz diye mesaj bıraktım.

Sarhoş halimle bile, suçlayıcı ayrıntılar bırakmayacak kadar aklım başımdaydı.

"Geçmişinizde neler olduğunu ya da bu tür insanlarla yaşadığınızı kötü deneyimleri bilmiyorum... ama ben

Sana söz veriyorum, benim için öyle değil. Ailemle farklı bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Bu yüzden Hong Kong'dayım, artık eski işimizi yapmak zorunda değiliz. Ama o zaman bile kardeşim şirketi devraldığında her şeyi değiştirdi. Deniyoruz, Mei-ling. Geçmişte seni inciten kişi gibi değilim. Söz veriyorum. Lütfen beni ara... Beni ararsan bu işi çözebiliriz."

İsteksizce telefonu kapattım.

Sonra biraz daha içtim ve bekledim.

Hiç geri aramadı.

O ilk geceden pek bir şey hatırlamıyorum. Bir noktada bayılmışım, bu yüzden neler olduğuna dair sadece bulanık anılarım var.

Öfkelendiğimi ve duvara bir şişe fırlattığımı hatırlıyorum.

Ertesi sabah bunu doğruladım: Yerde cam kırıkları ve viski kokusu vardı.

İyi viski, evet - ama kokusu hala odayı dolduruyordu.

Ayrıca çok çığlık atmıştım. Bunu uyanır uyanmaz anladım, çünkü ses tellerim parçalanmış gibi hissediyordum.

Hala sarhoş ve bir gün önceki kıyafetlerimle yatağımın kenarında otururken, çaresizlik içinde cep telefonuma baktım.

Mei-ling mesaj atmamış ya da aramamıştı.

Ve asla yapamayacağına dair korkunç bir kesinlik hissettim. Çaresizdim.

Güçsüz... Kalbi kırık.

Ama önceki geceden farklı olarak, iktidarsız bir öfke tarafından tüketildiğimde, işleri farklı bir şekilde ele almam gerektiğini biliyordum.

Kontrolü geri almalıydım.

Her durumda yaptığım şey buydu.

Analitik bir zihnim var. Bir zorlukla karşılaştığımda, uygulanabilir bir çözüm bulana kadar potansiyel eylem yollarını gözden geçiririm.

Sonraki birkaç dakika boyunca bir plan yaptım.

Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen iyi bir plan değildi.

Ama hala sarhoştum...

Ve çaresizdim...

Ve kalbi kırık.

Takıntıdan bahsetmiyorum bile.

Hem kalbi kırılmış hem de takıntılı bir adam çok net düşünemez.

Aslında.

O düpedüz tehlikeli.

T ilk yaptığım şey Hong Kong sokaklarına çıkmak oldu. Duş alma ya da kıyafetlerimi değiştirme zahmetine bile girmedim.

Dikkat çekmeden 20.000 dolarlık bir takım elbiseyle dolaşamayacağımı biliyordum, bu yüzden en yakın giyim mağazasını bulmak için Google Haritalar'ı kullandım.

Ayrıca otel konsiyerjinin beni akşamdan kalma halimle görmesini istemedim, bu yüzden telefonumu kullandım.

Mağaza ana akım bir kurumsal zincirdi - The Gap'in Çin versiyonu.

İhtiyacım olanı bulana kadar göz gezdirdim:

Önü fermuarlı siyah bir kapüşonlu... Kot pantolon...

Birkaç tişört...

Tüp çoraplar...

Ve koşu ayakkabıları.

Ayrıca t e z g â h t a n bir güneş gözlüğü aldım.

Kasadaki kız beni Çince selamladı. "İngilizce biliyor musunuz?" diye sordum.

Başını 'hayır' anlamında salladı, ben de o alışverişlerimi sıralarken sessiz kaldım.

Muhtemelen en iyisi buydu. Nefesimdeki alkolü bir kez kokladı, bir günlük saçlarımı ve kan çanağına dönmüş gözlerimi fark etti ve alışverişin geri kalanında göz temasından kaçındı.

Dario ya da Niccolo'nun kredi kartı şirketinin dolandırıcılık departmanından haber alarak ne yaptığımı öğrenmelerini istemedim ve ödemeyi nakit olarak yaptım.

Sonuçta, Gap'in Çin versiyonundan alışveriş yapan onca insan arasından ben mi? Oldukça şüpheli.

Ödemeyi yaptıktan sonra elimde sadece birkaç yüz Hong Kong Doları kalmıştı - yaklaşık 38 ABD Doları.

İşte o zaman planım için bir fon kaynağına ihtiyacım olduğunu fark ettim.

Otele döndüm ve yeni kıyafetlerimi bıraktım, ardından duş aldım, tıraş oldum ve dişlerimi fırçaladım.

İçki aleminden dolayı hâlâ yemek yiyemeyecek kadar midem bulanıyordu, bu yüzden kahvaltıyı atladım.

Yeni yıkanmış ve ütülenmiş ikinci takımımı giydim.

Sonra kasadan çeki aldım.

Han ile poker oynadıktan sonra El Dorado kumarhanesinin bana verdiği 227.000 dolar) ve odadan çıktım.

Buruşuk takım elbisemi kuru temizlemeye bıraktıktan sonra tekrar dışarı çıktım.

Ailemizin iş yapmadığı yakınlardaki bir bankayı bulana kadar Google Haritalar'da arama yaptım - her birinci dünya ülkesinde bir şubesi olan dev uluslararası holdinglerden biri.

Lobiye girdim ve İngilizce bilen bir yönetici istedim.

Hemen biriyle konuştum - muhtemelen Rolex'im ve takım elbisem yüzünden.

Müdür otuz yaşlarında, tombul yüzlü ve gözlüklü bir adamdı. Beni küçük ofisine götürdü ve İngiliz aksanıyla, "Evet, Bay Rosolini - bugün size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sordu.

"Bankanızda bir hesap açtırmak istiyorum," dedim çeki masasına uzatırken.

"Elbette," dedi gülümseyerek ve çekin üzerindeki miktarı görünce gülümsemesi daha da büyüdü.

"Fonlar ne kadar çabuk kullanılabilir?" diye sordum. "Başlangıç için 100,000 Hong Kong doları diyelim mi?"

Kulağa çok gibi geliyor ama 100.000 Hong Kong doları sadece 12.800 ABD dolarıydı.

Müdürün yüzü gülüyordu. "El Dorado Casino ile mükemmel bir ilişkimiz var, bu yüzden muhtemelen çeki doğrulayabilir ve 48 saat içinde size bu miktarı verebiliriz."

"Bundan daha çabuk ihtiyacım var."

Ses tonu özür dileyen bir hal aldı. "Özür dilerim, sanırım biz-"

"Ya teminat koyarsam?"

"Bu durumda, çek tahsil edilene kadar size kişisel kredi verebiliriz."

Rolex'imi çıkardım ve masasının üzerine koydum. "Bu olur mu?"

Saate baktı, gözlerini kırıştırdı ve tekrar bana baktı. "Um... evet, bu iyi olur."

Gerekli tüm formları doldurduktan sonra bankadan Rolex'im olmadan ama cebimde 100.000 Hong Kong doları ile çıktım.

Otele döndüm ve takım elbisemi kot pantolon, tişört ve kapüşonlu sweatshirt ile değiştirdim.

Kendimi son derece tuhaf hissediyordum. Lars'la (ailemizin piyadeleriyle birlikte) eğitim yaptığım zamanlar dışında, 12 yaşımdan beri bu tür kıyafetler giymemiştim.

13 yaşımdan beri takım elbise ve elbise giymeyi tercih ediyordum.

Evet, itiraf ediyorum: Sıra dışı bir çocuktum.

Bir sonraki yaptığım şey bir Uber çağırmak oldu.

Lau'nun Fausto Amca'yla çalışıyor olması ihtimaline karşı, otelin şehir içi arabalarından birini kullanmak istemedim. Otelin sahibi Lau'ydu ve şoför gittiğim yerle ilgili bilgi aktarabilirdi.

Ayrıca, Hong Kong'daki taksilerin çoğu parlak kırmızıydı, bu da benim görevim için çok fazla göze çarpacaktı.

Yani Uber'di.

Uygulamada gösterilen mavi Toyota Camry kaldırıma yanaştı.

Arka koltuğa bindiğimde şoför beni Çince selamladı.

"İngilizce biliyor musun?" Ben sordum.

Başını salladı ve kalın bir aksanla "İngilizce yok" dedi.

"Kantonca mı?" Ben sordum.

Başını salladı ve anlamadığım bir şey söyledi.

Güzel.

Zaten bir çeviri uygulaması indirmiş, bir mesaj dikte etmiş ve Kantonca'ya çevirmiştim.

Sanırım kız arkadaşım beni aldatıyor.

Onu takip etmeme yardım etmeni istiyorum, ama birkaç saat beklememiz gerekebilir.

Ekrandaki düğmeye basın ve telefonla konuşun.

Bu uygulama cevabınızı İngilizceye çevirecektir.

Cep telefonumun ekranındaki metni görebilmesi için kolumu koltuklardaki bölmeden geçirdim.

Mesajı okudu ve temkinli bir şekilde bana baktı. Sonra telefonu aldı, bir şeyler yazdırdı ve geri verdi.

Üzgünüm ama bu işe karışmak istemiyorum.

Bunun için de bir yedek planım vardı.

Telefona şunu yazdırdım: "Beklememiz gereken her on dakika için size 500 Hong Kong doları ödeyeceğim. Bu da saatte 3000 Hong Kong doları eder, nakit olarak. Bu fikrinizi değiştirir mi?"

3000 Hong Kong doları yaklaşık 400 ABD doları ediyordu. Bir saatlik iş için fena değil.

Oturup üç ya da dört saat beklemek zorunda kalsaydık, hatırı sayılır bir meblağ kazanabilirdi.

Şoför mesajı okur okumaz kaşları havaya kalktı. Kalın bir aksanla "Tamam," dedi.

Ondan sonra yarışlara başladık.

Beni Summit'e, Mei-ling'in apartmanına götürdü.

Sabah 11 civarında vardık ve yüksek binanın önündeki caddeye park ettik.

Mei-ling'in şehre doğru gideceğini tahmin ettiğim için şoföre arabasını o yöne çevirmesini söyledim.

Güneş gözlüklerimi taktım ve eşofmanımın kapüşonunu başıma çektim, belki arabayla geçerken beni görür diye.

"Üstü açık gümüş bir Bentley arıyoruz," diye telefona yazdırdım ve şoföre gösterdim.

Gözleri büyüdü ve telefonuma bir şeyler yazdırdı.

Zengin bir kız arkadaşın var. Onu elinde tutmak istemene şaşmamalı.

Kıkırdadım ve ailemin Toskana'daki evini görseydi tepkisinin ne olacağını merak ettim.

"Onu takip ettiğimizde en az yüz metre geride durmanı istiyorum," diye dikte ettim. "Çok yaklaşmayın."

Şoförüm mesajı okudu, başını salladı ve cevap verdi.

Tıpkı bir polis dizisi gibi, diye yazıyordu çeviride.

"Aynen öyle," dedim gülümseyerek.

İki saat boyunca oturup bekledik.

Söz verdiğim gibi, ona her on dakikada bir 500 dolarlık Hong Kong banknotu uzattım.

Anlaşmadan oldukça memnun görünüyordu.

Nihayet, öğleden sonra ikiyi biraz geçe, gümüş rengi Bentley Summit'in yeraltı otoparkından çıktı ve Hong Kong'a doğru döndü.

Onu gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Üstü açık arabanın üstü açıktı, güneş gözlüğü takmıştı ve saçlarını yerinde tutmak için bir eşarp sarmıştı.

Kesinlikle çok güzeldi -

Bir an için ona bir daha asla sahip olamayacağım diye paniğe kapıldım.

İşaret ettim ve "Bu o." dedim.

Sesimin tonu açıktı: Takip etmeniz gereken kadın bu.

"Vay canına," diye cevap verdi şoför.

Sanırım bazı kelimeler evrenseldi.

Motoru çalıştırdı, kız yolun yaklaşık yüz metre aşağısına gidene kadar bekledi, sonra peşinden gitti.

Uber şoförüm Mei-ling'i takip etme konusunda oldukça yetenekli olduğunu kanıtladı. Daha önce insanları takip edip etmediğini merak ettim.

Ağaçlarla çevrili tepeden aşağı inerken en az 100 metre arkasında kaldı.

Şehre vardığımızda, Bentley ile aramızda sürekli iki ya da üç araba tuttu.

Onu takip etmeye başladıktan yirmi dakika sonra Mei-ling bir yeraltı otoparkına girdi.

Gündüz vakti görmemiş olmama rağmen, binayı De Sade'a ev sahipliği yapan bina olarak hemen tanıdım.

Şoförüm dikiz aynasından bana baktı ve Kantonca bir şeyler söyledi.

"Onu otoparka kadar takip edeyim mi?" diye sorduğuna emindim.

"Sürmeye devam et," dedim ve ona caddede ilerlemesini işaret ettim.

Telefonumdaki çevirmeni kullanarak geri dönmesini ve binanın karşısındaki ara sokağa park etmesini sağladım.

Kısa bir süre peşinden gitmeyi düşündüm ama sonra vazgeçtim.

De Sade'ın güvenliği vardı; beni dışarı atmaları çok kolay olurdu.

Doğru zaman geldiğinde onunla yüzleşecektim... Ve benim seçtiğim bir anda.

Mei-ling'in işten çıkana kadar De Sade'de kalacağını düşündüm, bu yüzden etrafta takılmamız için bir neden yoktu.

Uber şoförüne beni Continental'e geri götürmesini söyledim. Oraya vardığımızda, tercümanı kullanarak gece yarısı beni almak için geri gelip gelmeyeceğini ve De Sade'yi gözetlememe yardım edip etmeyeceğini sordum.

Öncekiyle aynı anlaşmayı teklif ettim: Her 10 dakikada 500 Hong Kong doları, bu kadar geç saate kadar ayakta kalmak zorunda kaldığım için ekstra bin dolar bonus.

Memnuniyetle kabul etti ve arabadan inerken el sallayarak vedalaştım.

Kısa bir süre sonra eğlenceli bir şey oldu.

Continental'in içine doğru yürüdüm, düşüncelerimde kaybolmuştum.

Sonunda ona yaklaştığımda Mei-ling'e ne diyecektim?

O ne derdi?"

Ve ona ailemden bahsettiğimde neden bu kadar şiddetli tepki vermişti?

Asansörü beklerken bir ses "Affedersiniz." dedi.

Döndüğümde takım elbiseli iri yarı Asyalı bir adamın bana baktığını gördüm.

Onu lobide görmüştüm. Otelin çalışanlarından biriydi - büyük olasılıkla güvenlik.

"Evet?"

"Buradaki işinizin mahiyetini bilmek istiyorum," dedi sert bir şekilde.

Kaşlarımı çattım. "Çatı katında kalıyorum." Homurdandı. "Tabii ki kalıyorsun."

İşte o zaman hâlâ güneş gözlüğü taktığımı ve başımda bir kapüşon olduğunu fark ettim.

İyice bakabilmesi için ikisini de çıkardım. "Benim adım Roberto Rosolini. Ben - "

"Oh - benim Özür dilerim, Bay Rosolini. Rosolini," ve adam dedi, belli ki utanmıştı. "Seni tanıyamadım."

"Hiç sorun değil," dedim ve gülümseyerek asansöre bindim.

Gözcülük yapması için para alan biri beni tanımadıysa, Mei-ling'in de tanımayacağını umuyordum.

Ben hazır olana kadar olmaz.

T Gece yarısı aşığı indiğimde Continental Otel'in önünde mavi Toyota Camry bekliyordu.

Kapüşonlu tişört ve kot pantolona dayanamadım, onun yerine takım elbisemi giydim. Mei-ling'in karanlıkta beni görmesinin mümkün olmadığını, bu yüzden yeterince güvenli olacağını düşündüm.

Tekrar normal kıyafetlerimi giymek tatlı bir rahatlamaydı.

Ancak şoförüm beni tanımadı. Penceresine gidip cama vurmak zorunda kaldım.

Önce iki kez baktı, sonra da "Fena değil" der gibi bir yüz ifadesi takındı.

Arka koltuğa geçtiğimde, her şeyi başlatmak için ona 1000 dolarlık bir banknot uzattım.

Tercüman aracılığıyla "Beni buraya geri götür," dedim ve ona kulübün adresini verdim.

Şoför telefonda bir şeyler söyledi.

Güzel kıyafetler.

Kıkırdadım. "Teşekkür ederim."

Yirmi dakika sonra De Sade'ın karşısındaki ara sokakta oturuyorduk.

Limuzinlerin, lüks arabaların ve taksilerin iyi giyimli adamları bırakmasını izlerken şoförü 500 dolarlık banknotlarla beslemeye devam ettim

ve kadınlar.

Bir noktada, şoför telefonu istedi ve telefonla konuştu.

Ben biraz kestireceğim. Parayı takip et ve sonra bana ver.

"Tamam" dedim ve koltuğunda arkasına yaslanıp gözlerini kapattı.

Saat gece 1 olmasına rağmen uyuma şansım yoktu. Damarlarımda çok fazla adrenalin dolaşıyordu.

Mei-ling'in dairesindeki sahneyi tekrar tekrar hatırladım ve yeniden bir araya gelmemizin nasıl sonuçlanacağını merak ettim.

Sabah 4'ten kısa bir süre sonra, üstü açık gümüş renkli araba yeraltı otoparkından çıktı.

Telaşla şoförün omzuna dokunarak onu uyandırdım. Birkaç saniyelik şaşkınlıktan sonra motoru çalıştırdı ve Bentley'in peşinden gittik.

"Onun çok gerisinde kal," diye emrettim.

Çince bir şeyler söyledi - muhtemelen ne?

İfadeyi tercüme ettim ve ona telefonu gösterdim.

"Tamam, tamam," dedi sertçe.

Mei-ling'i şehrin içinden ve ağaçlarla kaplı yoldan Zirve'ye kadar takip ettik ve orada dönüş yaptığını gördük.

"Buraya park edin," dedim, kaldırımı işaret ederek. Çevirmen olmadan da ne istediğimi anladı.

Şoför bağırmaya başladığında inmeye başladım.

Şaşkınlıkla ona baktım - sonra son üç saat için ona ödeme yapmadığımı fark ettim.

Bir avuç dolusu banknotu ona doğru ittim, sonra da yeri işaret ederek "Burada kal," dedim.

Parayı sayarken mutlu bir şekilde "Tamam," dedi.

Karanlığa doğru yürüdüm ve Zirve'nin üst katlarına baktım.

Bina, loş gökyüzünde bir gölgeden ibaretti. Görünürde sadece birkaç yıldız vardı; diğer her şey Hong Kong'dan gelen ışıklar tarafından bastırılmıştı.

Mei-ling 57th katındaydı. Yerden yukarı doğru saydım ve oldukça yaklaştım.

Birdenbire, 57th olduğunu düşündüğüm katın bir altındaki dairelerden biri aydınlandı.

Pencerenin önünden geçen bir figür gördüm.

Siluet, ayrıntıları seçilemeyecek kadar uzaktaydı ama oydu. Bunu biliyordum.

Benim kalp atlandı a dövmek içinde
benim Göğüs. ve sonra ışık söndüğünde tekrar kekeledi.

Yakında, cara mia, diye düşündüm sessizce.

Yakında yine benim olacaksın.

T garip bir günlük ritüel başladı.

Her sabah saat 11'de Uber şoförüm beni Continental'den alıyor ve Zirve'ye götürüyordu. I gün boyunca kılık değiştirmek için kapüşonlu tişört ve kot pantolon giydi.

Mei-ling'in gümüş Bentley'inin ortaya çıkmasını beklerdik - genellikle öğleden sonra 1 civarında - bu noktada onu De Sade'ye kadar takip ederdik.

Park ettikten sonra şoförüm beni Continental'e geri götürecekti.

Sonra beni gece 2'de üç parçalı takım elbisemle alır ve kulübe geri götürürdü.

Mei-ling Bentley'siyle çıkana kadar beklerdik, genellikle sabah 4'ten sonra.

Bir değişiklik arıyordum - onu durdurmak için bir fırsat penceresi - ama programı saat gibi işliyordu.

Sürekli yarım saat kadar şaşan bir saat, evet, ama yine de bir saat.

Yaklaşık bir hafta boyunca gözetimi sürdürdüm. şoförüm için o kadar çok para harcadım ki, daha fazla para için bankaya geri dönmek zorunda kaldım.

O zamana kadar kumarhaneden aldığım çek bozdurulmuştu. Bir sonraki ziyaretimde, sadece 100.000 Hong Kong doları ile değil, aynı zamanda Rolex'imle de çıktım.

Rolex'e ihtiyacım yoktu.

Ama bağımlılığımı beslemek için paraya ihtiyacım vardı.

Mei-ling benim tek odak noktam oldu. Diğer her şey pencereden dışarı çıktı.

Lau'yu aramayı bıraktım ve benimle iletişime geçmediğinde daha az umursayamazdım.

Eğer beni arasaydı, umutsuzluğa kapılırdım - çünkü bu Hong Kong'dan ayrılmak zorunda kalacağım anlamına gelirdi.

Vicdanımı sızlatan tek şey Niccolo'ydu. Bana her gün mesaj atıyordu - Ne oluyor? - Ben de suçlulukla "Üzerinde çalışıyorum" diye mesaj atıyordum.

Bu doğrudu... ancak çok az bir farkla. Asıl gerçek, benim takıntılı bir erkek olduğumdu.

Hiçbir şey - aileme karşı olan görevim bile - deliliğimin önünde duramazdı.

Bundan utandım.

Yine de bir keşin bir sonraki kafayı bulması gibi onun peşinden koşmaya devam ettim.

Onu her gördüğümde bir kez daha vuruluyordum.

Onun yüzünü her gördüğümde daha fazlasını arzuluyordum.

Çıplak vücudunun altımda kıvrandığını hayal ettim...

Sikimin amının içinde kaydığını gördüm...

Tutkunun sancıları içinde Kantonca konuşma şekli...

Boşalırken çıkardığı sesler.

Hatırladığım her anı bağımlılığımı daha da kötüleştiriyordu. Onu geri almak için yapamayacağım hiçbir şey yoktu... Hiçbir şey.

Gözetimin beşinci gecesinde sıkıldım ve şoförüne ben arabadan inerken yerinde kalmasını söyledim.

De Sade'ın dışındaki sokaklarda yürümeye başladım, görünmeden içeri girmenin bir yolunu arıyordum.

Yeraltı otoparkında arabalar girip çıktıkça inip kalkan metal kafesli bir kapı vardı. Sadece bu da değil, 7/24 kameralarla izleniyordu, yani bu işe yaramazdı.

Lobiden içeri giremedim. Asansörü koruyan adamların beni geri çevireceğinden emindim.

Onları atlatıp 10th katına çıkabilsem bile, sadece içeriden açılabilen kırmızı kapıyla karşılaşacaktım.

Yenilgi içinde arabaya döndüm.

Han'ı arayıp De Sade'ı ziyaret etmek istediğimi söylesem mi diye düşündüm.

En azından bu şekilde, zorbalıkla yolumu bulabileceğime emindim.

içinde.

Mei-ling'in bu kadar iyi olmayacağını biliyordum. öfkeliydi - ama tüm bu gereksiz bekleyişten daha iyiydi.

Sonra...

Altıncı gece... Bir şey oldu.

Şoförüm beni gece 2'de aldığıında hafif yağmur yağıyordu.

Ona 10,000 Hong Kong dolarını peşin ödedim - onu sadece birkaç saatliğine bu kadar geç saatlere kadar ayakta tuttuğumuz için yeni anlaşmamız - ve beni De Sade'ye götürdü.

Beş dakika boyunca yağmur lekeli camlardan hiçbir şey göremedikten sonra huzursuzlandım.

"Yürüyüşe çıkıyorum," diye duyurdum.

"Mrm," diye mırıldandı şoförüm uyumaya devam ederken.

Arabadan indim ve ara sokağın sonuna doğru yürüdüm.

Yağmur sadece hafif çiseliyordu. Takım elbiseme bir şey olmazdı ama su muhtemelen Gucci ayakkabılarımı mahvedecekti.

Umurumda değildi. Mei-ling'i görebilme şansım olsaydı, üzerimdeki her şeyi seve seve okyanusa atardım.

Anlaşıldığı üzere, bir bakıştan çok daha fazlasını elde ettim.

Ara sokağın sonuna ulaşır ulaşmaz köşede bir figür belirdi.

Trençkotlu ve kısa siyah elbiseli bir k a d ı n d ı , yüzü karanlıkta ancak yarı yarıya görülebiliyordu.

Mei-ling.

Ve 22'lik Smith & Wesson'ını bana doğrultmuştu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı.

Onun olduğunu fark ettiğim anda, damarlarımdan kokain almış gibi - ya da daha önce hiç almadığım için kokainin nasıl hissettireceğini hayal ettiğim gibi - neşe fışkırdı.

O kadar rahatlamış ve mutlu olmuştum ki silah umurumda bile değildi.

"Sevgilim," diye fısıldadım - İtalyanca söylememe rağmen:

Tesoro mio. Kelimenin tam anlamıyla, "benim hazinem.

Muhtemelen az önce ne söylediğimi bilmiyordu ama sesimdeki şefkat çok açtı.

Yüzünden bir anlık bir şaşkınlık geçti - Ve belki biraz da özlem.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tekrarladı öfkeyle.

"Bunu gerçekten herkesin içinde göstermeli misin?"

Silahına bakarken sordum.

Tekrar yüzüne baktığımda endişeli olduğunu görebiliyordum.

"Etrafta kimse yok," diye tersledi.

"Bu bir polis arabasının geçmesini engelleyecek mi?"

Öfke ve kararsızlık arasında sıkışmış görünüyordu.

"Uber'ime binelim ve konuşalım." Yaklaşık 20 metre arkamdaki arabayı işaret ettim. "Burası kuru ve biz -"

"Delirdin mi sen? Ben oraya sen."

"Arabada konuşmak istemiyorsanız, en azından ana yoldan uzaklaşalım ki tutuklanmayasınız."

Kararsız görünüyordu ama sonunda kabul etti. "Önce Uber'i gönder."

"Pekâlâ," dedim mutlulukla.

Continental'e nasıl döneceğimi düşünmüyordum bile.

Hayalimde, otelime bile dönmezdim.

Bunun yerine, onun dairesine gider ve sabaha kadar onunla sevişirdim.

...ya da vurulup ara sokakta ölmek.

Gerçi bu son kısma cidden inanmamıştım. Sadece kısa süreli bir kara mizahtı.

Artık Mei-ling'le birlikteydim; başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Arabaya doğru döndüm, sonra tekrar ona baktım. "Silahı saklamak isteyebilirsin."

Kaşlarını çattı ama elini trençkotunun cebine soktu. Namlu, malzemeye oldukça belirgin bir şekilde çarptı. "Sakin bir şey denemeye kalkma - hala sana doğrultuyorum."

"Anladım," dedim arabaya doğru yürürken sert bir sesle.

Parmaklarımı kapıya vurdum. Şoförüm bir sarsıntıyla uyandı ve camı indirdi.

"Gidebilirsin," dedim. "Teşekkür ederim."

Cüzdanımı boşalttım ve ona paramın geri kalanını uzattım - oldukça kalın bir tomar banknot.

Şaşkınlıkla bana baktı, sonra Mei-ling'e baktı.

Trençkotunun içinden çıkan silah namlusunun şeklini görüp görmediğinden emin değildim ama ona güvenmediğini söyleyebilirdim.

Omzumun üzerinden Mei-ling'e baktım. "O sadece Kantonca konuşuyor. Lütfen ona gidebileceğini ve artık onun hizmetlerine ihtiyacım olmadığını söyle. Ve benim için ona teşekkür et."

Birkaç cümle söyledi.

Şoför soru sorarcasına bana baktı. "...iyi misin?" İyi olup olmadığımı soruyordu.

Gülümsedim ve başımı salladım. "Ben iyiyim."

"...tamam..." dedi parayı alırken temkinli bir şekilde. Sonra Kantonca bir şeyler söyledi.

"Teşekkür ederim dedi," diye tercüme etti Mei-ling.

Ona tekrar gülümsedim, başımı salladım ve veda etmek için bir elimi kaldırdım.

Şoför başını salladı, Mei-ling'e son bir kez endişeyle baktıktan sonra motoru çalıştırdı ve uzaklaştı.

Mei-ling'e döndü.

Hâlâ kızgın görünüyordu ama en azından silahını çekmemiştir.

Bunun bir ilerleme olduğunu düşünmüştüm.

Smith & Wesson hala bana doğrultulmuş olsa bile.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordu öfkeyle.

Beklediğim, planladığım, umut ettiğim an buydu - her şeyin gelip dayandığı an.

"Çünkü seni hayatım boyunca istediğim her şeyden daha çok istiyorum" diyebilirdim.

Bu doğru olabilirdi...

Ama tüm gerçek bu olamazdı. Yarı yoldan gitmenin bir anlamı yoktu.

Ya o da benim gibi hissediyordu ya da hissetmiyordu.

Ben de tüm kartlarımı masaya koymaya karar verdim. "Çünkü sana aşığım," dedim.

Nefesinin kesildiğini duydum ve geriye doğru küçük bir adım attı.

Yavaşça ona doğru ilerledim. "Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman. Uyanık olduğum her an seni düşünüyorum; uyurken rüyalarımda seni görüyorum. Sana ihtiyacım var.

soluduğum havadan daha değerlisin. Sen benim için kendi hayatımdan daha değerlisin."

"Dur" diye fısıldadığında ondan sadece birkaç adım uzaktaydım.

Sesinde hiç inandırıcılık yoktu.

Aksine, sesi korkmuş gibiydi.

Benden mi yoksa hissettiklerinden mi korktuğunu bilmiyordum - ve umurumda da değildi.

Tam önünde durdum, yüzüm onunkinden birkaç santim ötedeydi.

Silahın, trençkotunun kumaşından karnıma doğru bastırdığını hissedebiliyordum.

"Eğer beni öldürecekse, durma öldür," dedim sessizce. "Beni acılarımdan kurtararak bana bir iyilik yapmış olursun - çünkü sensiz yaşayamam. Yaşamayacağım."

Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Yanakları ıslaktı - yağmurdan mı yoksa gözyaşlarından mı, anlayamadım.

Dudakları titredi -

Sonra yaklaşık 30 metre öteden bir adamın sesini duydum.

Çince konuşuyordu, bu yüzden ne dediğini anlayamadım - ama sesindeki alaycı tonu anlamak için kelimeleri bilmeme gerek yoktu.

Mei-ling'in başının üzerinden baktığımda, ara sokağın ağzında duran üç pasaklı pisliği gördüm.

En yakındaki konuşmuştu. Kıyafetleri perişan haldeydi ve umutsuzca saçlarını kestirip tıraş olması gerekiyordu.

Mei-ling dönerek yabancıyla yüzleşti.

Lider onu görünce iğrenç bir şekilde güldü ve ara sokağa doğru yürümeye başladı. Sırtan iki dalkavuğu da hemen arkasından onu takip etti.

Mei-ling onlara bağırdı, sesi keskindi.

Lider sırttı ve ceketinin cebinden bir şey çıkardı.

Bir klik sesi duyuldu -

Ve bir sustalının çeliği karanlığın içinde belli belirsiz parlıyordu.

Mei-ling trençkotundan tabancasını çıkarıp haydutlara doğrulttuğunda, "Dostum, boktan bir kavgaya sidik getirdin" diye düşündüm.

Üç adam şaşkınlıkla bağırdı ve geriye doğru bir adım attı.

Ama sonra Mei-ling'in kolu titremeye başladı. Sadece küçük bir titreme değil, şiddetli bir sarsıntı.

Eğer silahı ateşlemiş olsaydı, kimseyi vurabileceğinden emin değildim.

Liderin ifadesi alarmdan kurt k u r n a z l ı ğ ı n a dönüştü.

Mei-ling ona bir şeyler bağırdı ama sesindeki dehşeti duyabiliyordum.

Lider sıırttı ve onun kararlılığını test etmek için tekrar ona doğru ilerlemeye başladı.

İşte o zaman dahil olmaya karar verdim.

Uzandım ve silahı yavaşça elinden aldım. Mücadele etmeden bıraktı.

Sonra silahı liderin kafasına doğrulttum.

Kararsız görünüyordu - özellikle de kolum en ufak bir şekilde sallanmadığı için.

"Ya taşak ya kafa," dedim.

Mei-ling gözlerini kocaman açarak bana baktı. "Ne?"

"Taşaklarından mı yoksa kafasından mı istediğini sor."

Bana bakmaya devam edince, "Sor ona." dedim.

Göt herife döndü ve muhtemelen söylediklerimi tercüme etti.

Şaşırmış görünüyordu - sonra güldü ve bana küfretmeye başladı.

Anlamak için Kantonca konuşmama gerek yoktu.

Bunu yapmayacaksın, seni lanet amcık!

Ben de silahı ayaklarının altındaki yere doğrulttum ve ateş ettim.

BLAM!

Ara sokak silah sesiyle yankılandı.

Mei-ling çığlık attı -

Ama üç pislik daha da yüksek sesle bağırdı. İçlerinden en az birinin altına sıçtığından oldukça emindim.

Silahların yasadışı olduğu ve sokak haydutlarının bile nadiren silah gördüğü bir ülkede, üzerinize tabancayla ateş edilmesi dehşet vericiydi.

En azından benim işimde olduğundan daha korkutucuydu. "Ne yapıyorsun sen?!" Mei-ling çığlık attı.

Onu görmezden geldim ve silahı tekrar o pisliğin kafasına doğrulttum. Yüz ifadesi üç saniye öncesinden çok farklıydı.

"Taşak mı kafa mı?" Tekrar sordum.

Daha da vurgulamak için silahı kasıklarına doğrultacak şekilde indirdim.

Arkadaki pislikler önce dönüp kaçtılar.

Lider terk edildiğini görünce dehşet içinde bana baktı.

Sonra da peşlerinden kaçtı.

Onlar gittikten sonra Mei-ling'e döndüm.

Elime bakarken tüm vücudu titriyordu.

Sadece üç hayduttan değil, benden de korktuğunu fark ettim.

Çünkü artık silah bendeydi.

Ona baktım.

Sonra da namlusundan tutarak ona doğru uzattı.

"Beni öldürecekse," dedim, "çabuk bitir şu işi."

Önce silaha, sonra bana baktı - Ama silaha uzanmadı.

Ben de onu cebime koydum, öne çıktım, kollarımı beline doladım -

Yağmurun altında onu öperken kendime doğru çektim. Kısa bir an için dondu kaldı.

Sonra o da beni çılgınca öptü, elleriyle başımı kavradı.

Kalbim yerinden fırladı.

Hayatım boyunca hiç bu kadar sevince boğulmamıştım.
Ayrılmadan önce 30 saniye öpüştük.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diye fısıldadı. "Birisi silah
sesini duymuş ve polisi aramış olmalı."

Sırıttım. "Gidelim o
zaman." Elim tuttu...

Beni ara sokağın sonuna doğru çekti.

Sonra yağmur altında caddeyi koşarak geçtik.

Mei-ling bizi De Sade'in yeraltı otoparkına, kafesli kapıyı kaldıran bir tuş takımına bir kod girerek soktu.

Sonra rampadan aşağı arabasına doğru koştuk.

Üstü açık arabanın üstü çoktan açılmıştı ve içeri atladık - o direksiyonun arkasında, ben yolcu koltuğunda.

Motoru çalıştırmak için hareket etti -

"Hayır," diye inledim onu kendime doğru çekerken.

"Sabırsızlanıyorum."

"Roberto!" diye kıkırdadı ellerimi savuşturmaya çalışırken. "Hayır - "

"Evet."

"Hayır!"

Yağmurdan ıslanmış elbisesinin altından göğüslerinden birini avuçlarken "Evet," diye homurdandım.

"...hayır..." diye inledi ama ağır ağır kapanan gözlerinden benim onu istediğim kadar onun da beni istediğini anlayabiliyordum.

"EVET."

Onu zorla orta konsolun üzerine çektim.

Çılgılık attı ve güldü - sonra da buna ayak uydurdu, dar alanda kayarak

Ben.

Yeterince yerimiz olsun diye koltuğumu biraz geriye almak zorunda kaldım ama çok geçmeden bacakları benimkilerin üzerine binmişti.

Tutkuyla öpüştük, uzun ıslak saçları yüzümün etrafından aşağı sarkıyordu.

Siyah elbisesinin eteklerini kışına doğru çektim. Aynı anda o da pantolonumun fermuarını açmak için uğraştı.

Sonra eli içeri uzandı ve taş gibi sertleşmiş sikimi fermuarımdan dışarı çekti.

Gecenin bu saatinde kapalı otoparkta başka kimse olmamasına rağmen, trençkotu etrafımızda doğal bir çadır oluşturarak bedenlerimizi bakabilecek herkesten korudu.

Tangasının kumaşına dokundum; sıırıslılandı - yağmurdan değil.

Amına ulaşmamı sağlayacak kadar bir tarafa çektim.

Sonra kendini aşağıya doğru indirirken elimle sikimi yönlendirdim.

"Aman Tanrım," diye inledi beni içine alırken.

Islaklığı beni sararken "Siktir," diye homurdandım.

Kalçalarını ileri geri hareket ettiriyor, beni olabildiğince hızlı içine alıyordu.

Kışının yanaklarını kavrarken onu çılgınca öptüm. Yarım

dakika boyunca bu şekilde seviştik ve bu mutluluktan -

Ama son bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum.

Ben de kollarını tuttum, arkaya doğru ittim ve bileklerini ellerimle sıktım.

Etkisi anlık oldu.

Ağız mutluluktan bir 'O' ile açıldı ve kalçalarını sallamaya devam ederken gözleri kafasının içinde geriye yuvarlandı.

"Bana bak," diye homurdandım.

Hezeyan halindeymiş gibi görünmesine rağmen gözlerini benimkilere odaklamayı başardı.

Trençkotunu kollarına dolanacak şekilde aşağı çektim, bu da bileklerini yakalayıp kontrol etmemi sağladı

tek elle.

Diğer elimi vücudunun ön tarafına götürdüm ve başparmağımla klitorisini ovmaya başladım.

"Aman Tanrım!" diye haykırdı gözleri tekrar yuvalarından fırlarken.

"BANA BAK," diye emrettim ve bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Ben çılgınca klitorisini ovalarken o da kalçalarını hızla hareket ettirerek sikime bindi. Vücudundan yayılan ısıyı hissedebiliyordum.

"OH FUCK!" diye haykırdı ve ağzı kocaman açıldı

-

"Gelme," diye tısladım.

"ROBERTO - "

"Gelme."

"ROBERTO, LÜTFEN!"

Birbirimizin gözlerinin içine bakarken fısıldadım, "Gel benim için."

Çılgılık attı ve üzerime yığıldı, yüzü boynumun kıvrımlarına gömüldü.

Ve sikim aynı anda onun içinde patladı. Benim böğürmelerim onun tutku çılgınlıklarına katıldı. İkimiz de tükenene kadar, ikimiz de hareket etmiyorduk. O üzerimde gevşekçe uzanırken ben nefes nefese kaldım.

Yavaş yavaş yüzünü geri çekerek bana baktı. Saçlarının ıslak tellerini şefkatle bir kenara fırçaladım. "Seni seviyorum," diye fısıldadım. Gözleri yaşlarla doldu.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadı.

Mei-ling bizi güvenli olduğu kadar hızlı bir şekilde Zirve'ye götürdü.

Yağmurun soğuşundan kurtulmak için sıcak bir duş aldıktan sonra tekrar seviştik - bu sefer onun yatağında.

Arabada yaptığımızdan daha az tutkulu değildi, ama acele etmedik... ve onun zevkini arttırmak için ipler ve eşarplar kullandık.

Sonunda içine boşalmadan önce en az yarım düzine orgazm yaşadı.

Daha sonra, kollarımda yatarken, sonunda ona başından beri bilmek istediğim şeyi sordum.

"Sana Cosa Nostra'da olduğumu söylediğimde neden bu kadar sert tepki verdin?"

Vücudunun benimkine karşı gerildiğini hissettim. Sessizlik içinde bekledim.

"Babam üçlü bir gangsterdi" diye fısıldaması neredeyse 30 saniye sürdü.

"...ah."

Şimdi her şey anlam kazandı.

Ayrıntıları bilmesem bile, neden böyle tepki verdiğini tahmin edebiliyordum.

"Ergenlik çağına gelene kadar bilmiyordum," diye devam

etti.

"O kadar iyi saklamış mı?" Nazikçe sordum.

"İçinde bulunduğu grubu yönetirdi, yani daha çok üst düzey bir işadamı gibiydi. Her zaman takım elbise giyerdi ve işini ailemizden ayrı tutardı. Kaçırılana kadar ne yaptığı hakkında hiçbir şey bilmiyordum."

Kaçırıldı.

Şok içinde ona baktım. "Onlar mı -"

"Hayır," diye fısıldadı. "Bana zarar vermediler. Beni koz olarak kullanmaya çalışıyorlardı, bölgesinin bir kısmından vazgeçmesini sağlamak için. Bana zarar verirlerse, hepsi ölene kadar rahat etmeyeceğini biliyorlardı."

"Ama o zamanlar neden kaçırıldığımı anlamamıştım. Ta ki bir hafta sonra babam ve adamları esir tutulduğum depoya gelip herkesi katledinceye kadar."

Kalbim onun için acıyordu. Benim hayatım da şiddetle doluydu; çocukluğumdan beri babamın düşmanları ailemi öldürmeye çalışmıştı. Ama bana ya da kardeşlerime bir kez bile el kaldırmamışlardı.

Genç bir kız olmanın ve babasından habersiz rehin alınmanın - ve sonra onu kaçıranları öldürmesini izlemenin - ne kadar korkunç bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdim. Bu tür bir travma ömür boyu iz bırakır.

Mei-ling, "Bu yeterince kötüydü ama yetişkin olduğumda işler daha da kötüleşti," dedi. "O ve annem evlenmem için sürekli baskı yapıyorlardı. Benim için eşler ayarlamaya çalıştı - diğer yüksek rütbeli gangsterlerin oğulları - ve ben onu sürekli ertelemek zorunda kaldım."

"Sonra, BDSM topluluğuna girdiğimde, babam bir şekilde öğrendi. Triadların Hong Kong'daki her yasadışı faaliyetle bağlantıları var, bu yüzden muhtemelen sadece bir zaman meselesiydi."

"İş yerime haydutlar gönderdi - tüm iş arkadaşlarımda önünde - ve beni onlarla gelmeye zorladılar. Ailemin evine vardığımızda babam on dakika boyunca bana bağırdı. Bana yozlaşmış biri olduğumu ve

ailemizin şerefini lekeledi. Bu size çok kötü gelmeyebilir ama Asya kültürlerinde ailenizin şerefini lekelemek yapabileceğiniz en kötü şeylerden biridir."

"Düşündüğünden daha iyi anlıyorum," diye mırıldandım.

Doğruyu söylüyordum. Mei-ling'e olan takıntım dışında, geçen hafta içimi kemiren tek düşünce aileme ihanet ettiğimdi. Ailemi görmezden geliyordum.

Böylece kendi bencil arzularımın peşinden gidebilecektim.

Ne yaptığımı öğrendiklerinde verecekleri tepkiyi düşündükçe içim cız ediyordu.

"Babam benden utandığını söyledi," diye fısıldadı. "Onun kızı olduğum için utandığını söyledi."

Yüzümü buruşturdum ve ona sıkıca sarıldım. Babam bunu bana ya da kardeşlerime asla söylemezdi - en öfkeli, en karanlık anlarında bile.

"Ama artık korkmuş küçük bir kız değildim," dedi. "Karşı koydum. Ona bir zorba, bir haydut ve bir katil olduğunu söyledim. Ailemizin şerefini lekelediğini ve onun kızı olmaktan utandığımı söyledim. İşte o zaman bana tokat attı."

Öfke içimde alevlendi.

Sevdiğim kadına elini sürdüğü için onu öldürmek istedim.

"Bana resmi olarak aileden koptuğumu ve bir daha asla eve gelmememi söyledi. Artık onun kızı değildim. O zamandan beri ne onunla, ne annemle, ne de kardeşlerimle konuştum. Bu dört yıl önceydi."

Organize suçlara karışan herkesten nefret etmesine şaşmamalı.

Ama hâlâ anlamadığım bir şey vardı. "Peki ya silah?"

Sessizce sordum.

"Ne olmuş ona?"

"Neden sende bir tane var?"

"Aslında, babamın aramızdaki yabancılaşmayı kalıcı hale getirmeye karar vermesinden korktuğum için aldım."

Bunu ironik bir şekilde söyledi ama sesindeki gerçekçilik beni iliklerime kadar dondurdu.

Bir babanın kendi kızını öldürebileceği düşüncesi? Bu bir rezaletti -

Bir adamın kendi kardeşini öldürmesinden ve ardından yeğenlerini öldürmeye çalışmasından bile daha kötü.

Mei-ling'in babası ve Fausto Amcam görünüşe göre aynı kumaştan kesilmişlerdi.

"Yine de hiç yapmadı. Açıkçası, ben hala burada olduğuma göre. Sanırım babamın bile düşmeyeceği bazı seviyeler var." Mei-ling hüznle güldü. "Ama silahın olması bir güvenlik battaniyesi gibiydi. Benim işimde, bazı gerçek pisliklerle karşılaşma eğilimindesiniz. De Sade'dan o kadar çok atıldım ki, beni takip etmeye çalışırlarsa diye biraz koruma istedim."

"Buna ben de dahil miyim?" Ona takıldım.

Bana şakacı bir bakış attı. "Evet, öyle. Gerçi senin kadar kötü bir sapık olduğun zaman - "

"Ne?!" Öfkeyle söyledim.

Güldü. "Sürekli gangsterlerin ve psikopatların beni öldürmeye çalışacağından endişeleniyorum. Beni evimden takip ettiğin o ilk gün takip edildiğimi fark etmeyeceğimi mi sandın?"

"...oh," dedim, kendimi sönmüş hissederek. Oldukça zeki olduğumu düşünmüştüm. Görünüşe göre değilmişim.

"De Sade'nin dışındaki sokaklarda düzinelerce güvenlik kameramız var. Güvenlik ekibim ara sokağa ilk park ettiğinizde sizi fark etti." Burnumun ucuna hafifçe dokundu. "Güzel kapüşon ve güneş gözlüğü."

"Tamam, tamam," diye homurdandım. "O zaman neden dışarı çıkıp benimle yüzleştin?"

"Çünkü takip edilmekten çok rahatsız oluyordum, işte bu yüzden."

"Eh... en azından her şey yoluna girdi," dedim sırtını okşarken.

"Mmm... bu doğru," diye mırıldandı gülümseyerek, sonra öpücük için yüzünü yukarı kaldırdı.

Bir süre böyle yaptıktan sonra geri çekildi ve ciddi bir şekilde "Hâlâ silah almaya mı çalışıyorsun?" diye sordu.

Lau ile ilgili önceki tüm planlarım - son altı gün boyunca unuttuklarım - su gibi geri geldi.

"Evet," diye itiraf ettim.

"Benimkini ödünç al o zaman."

"Teşekkür ederim... ama başka bir şeye daha ihtiyacım var." "Ne?"

Ona söylediğimde gözleri hemen büyüdü.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi.

"Lau'yu ailemin parasını bana geri vermeye zorlamak için ciddi bir tehdit oluşturmam gerekiyor. Aklıma gelen tek yol bu."

Mei-ling afallamış görünüyordu. Artık bana bakmaya dayanamıyormuş gibi başını göğsüme yasladı.

"Unut gitsin," dedim saçlarını okşarken. "Seni geri aldım - tek istediğim bu. Gerisini bir şekilde halledeceğim -"

"Pekâlâ," diye

mırıldandı. "Pekâlâ, ne?"

"Sana yardım edebilirim," dedi sessizce.

Uzandım, parmağımı çenesinin altına koydum ve bana bakması için başını yukarı kaldırdım. "Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum. Ama yapacağım."

"İhtiyacım olan şeyi bulabilecek bağlantılarınız var mı?" "Evet. Bir şartla."

"Ne?"

"Hong Kong'dan ayrılırken beni de yanında götür."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Burada inşa ettiğin her şeyi bırakacak mısın? İşini - tüm hayatını?!"

"Evet."

Kaşlarımı çattım. "Madem gitmeyi bu kadar çok istiyorsun, neden yapmadın?"

"...karmaşık bir

durum." "Zamanım

var."

Mei-ling içini çekti. "Öncelikle babam var. Beni evlatlıktan reddetmiş olsa da gitmeme izin vereceğinden emin değilim. Sanırım De Sade'ı terk edeceğimi ve bir gün sürünerek ona geri döneceğimi umuyor."

"Havaalanlarında ve tren istasyonlarında bağlantıları mı var?"

"Her yerde bağlantıları var," dedi acı acı. "Beni hâlâ izlettiğinden eminim."

"Ama Çin'e arabayla girip başka bir şehirden uçabilirsiniz."

"De Sade'deki yatırımcılara da çok borcum var. Eğer ortadan kaybolursam, beni aramaya gelebilirler."

"Yani?"

"Yap sen düşünmek sıradan İŞ ADAMLARI olur bir BDSM kulübüne milyonlarca dolar yatırmak?"

"...ah."

"Aynen öyle. Karaborsada bağlantılarım olup olmadığını öğrenmek istemiştiniz. İşte onları böyle elde ettim."

"Anlıyorum." Saçlarını okşadım. "Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Seninle tanışmadan önce bile hayatımdaki her şey beni tehlikeye atıyordu ve sana yardım etsem de etmesem de bu böyle devam edecek. Bu yüzden sana yardım edersem, senin de bana yardım etmeni istiyorum."

"Kaçmana yardım edeceğim." "Aynen öyle."

"Tamam - Hong Kong'dan ayrılırken seni de yanımda götüreceğim... ama benim de bir şartım var."

Gözlerimin içine derin derin baktı. "Ne?"

"Seni yanıma aldığımda... benimle kalacaksın."

A gülümseme yavaşça yayılmışkarşısında onu yüz. "Bu memnuniyetle kabul edeceğim bir koşul."

Onu öptüm -

Sonra onu nazıkçe sırt üstü yatırdı ve tekrar sevişti.

A Birkaç saat uyuduktan sonra kalktık, birlikte duş aldık ve kahvaltı ettik. Giyindikten sonra Mei-ling Bentley'i sürerken görevimize doğru yola çıktık.

Kıyafetlerim nemli ve buruştu, bu yüzden Mei-ling Continental'e uğradı. Ben içeri girip üstümü değiştirirken Bentley'de kalacağını söyledi.

"Bunun için kapüşonumu ve kot pantolonumu giymeli miyim?" Ben sordum.

"Aman Tanrım, hayır," dedi donuk bir sesle. "Takım elbise giyersen en azından ciddi olduğunu düşünür. Diğer kıyafetinle berbat bir gizli polise benziyorsun."

Güldüm ve "Ne kadar paraya ihtiyacım olacak?" diye sordum. "Hiçbir fikrim yok. En az yarım milyon Hong Kong." Bu da yaklaşık 60.000 ABD doları ediyordu.

"Bankaya uğramamız gerekecek," dedim.

"Tamam."

Odama döndüğümde hemen yeni kıyafetlerimi giydim. Lobiye dönerken buruşuk takım elbisemi kuru temizleme için kat görevlilerine bıraktım.

On dakika sonra bankadaydık.

On dakika sonra cebimde bir milyon Hong Kong doları ile dışarı çıktım. İki katını çekmiştim.

Sadece güvende olmak için ihtiyacım olacağını düşündüm.

Çok fazla parayla uğraşmaya alışkındım ama cebimde 120.000 ABD dolarıyla dolaşmak benim için bile biraz tedirgin ediciydi.

Şimdi işler ilginçleşmek üzereydi.

Hong Kong'un keyifsiz gece hayatı bölgesi Wan Chai'ye doğru yola çıktık. Burası gece kulüpleri, barlar ve genel olarak kalitesizlikle doluydu. Mei-ling'e göre Wan Chai aynı zamanda şehrin kırmızı ışık bölgesine de ev sahipliği yapıyordu.

Tüm neon tabelalara bakılırsa, Wan Chai muhtemelen geceleri Macau'nun küçük ölçekli bir versiyonunu andırıyordu. Ancak sabah 10:30'da her şey eski püskü ve pis görünüyordu.

Biraz saygın görünen bir garaja park ettik ve sokağa çıktık.

Bir önceki gecedен kalan yağmur birikintileri hâlâ duruyordu. Hava nem, çöp ve kızarmış yemek kokusuyla boğucuydu.

Güneş gökyüzünde yükseklerde olmasına rağmen diskotekler ve gece kulüpleri hala güçlü bir şekilde devam ediyordu. Sessiz bas notaları karartılmış pencerelerden içeri giriyor ve havayı titreştiriyordu. Kaldırımlar günlük işlerine giden yerli halk ve birkaç Batılı ile tıka basa doluydu.

gözleri kan çanağı ve sarhoş bir şekilde kulüplerden dışarı çıktılar.

"Bu taraftan," dedi Mei-ling beni kaldırımdan aşağı yönlendirirken.

"Kimi görmeye gidiyoruz?"

"Sana neredeyse her şeyi bulabilecek bir adam." Adını söylemedi, ben de sormadım.

"Onu nereden tanıyorsun?"

"De Sade'deki en zengin müşterilerimden bazıları için bana kokain sağlıyor."

"Ve sence benim istediğim şeye sahip olacak mı?"

"Eğer onda yoksa, bulabilir. Ve eğer bulamazsa, Hong Kong'da herhangi bir yerde bulabileceğinden şüpheliyim."

Pis görünümlü bir erişte dükkânına girdik. Plastik masa ve sandalyeler kirli muşamba zemini dolduruyordu. Yerel halk, eski püskü ortamına rağmen lezzetli kokan erişte kaselerini höpürdeterek yiyordu.

Mei-ling krem rengi mütevazı bir elbise giymişti ama o kadar güzeldi ki yine de baş döndürüyordu. Pahalı bir takım elbise giymiş bir İtalyan tarafından takip edilmesinin de bir yardımı olmamıştır herhalde.

Mei-ling tezgâhın arkasındaki aşçılardan birine Kantonca bir şeyler söyledi. Dükkânın arka tarafını işaret etti ve ucuz plastik boncuklardan yapılmış bir perdenin içinden geçtik.

Arka tarafta, dev alüminyum kutularla dolu bir yiyecek kilerinin karşısında, ucuz ahşap bir kapı vardı. Mei-ling kapıyı üç kez çaldı.

Hırçın bir ses Çince seslendi - büyük olasılıkla Kim O mu?

"Chan Mei-ling," diye cevap verdi.

Ses çok daha dostane bir hal aldı. İçeri gel!

Sahte ahşap kaplamalı küçük bir ofise girdik. Ofis Köhne masanın üzeri yığınla kredi kartıyla kaplıydı - çalıntı ya da sahte, emin olamadım. Kartların arasında taşan bir kül tablası duruyordu ve bayat dumanın pis kokusu havayı dolduruyordu.

Masanın arkasında, dudaklarından sarkan sigarasıyla zayıf bir adam oturuyordu, külünün bir kısmı düşmek üzereydi. Siyah uzun kollu bir gömlek giymişti ve dağınık kesilmiş saçları gözlerine dökülüyordu. Yaşı belirsizdi - belki 30'ların ortası, muhtemelen 40'ların başı - ama yüz ifadesinde İtalya'daki kariyer suçlularından tanıdığım bir sertlik vardı.

Yukarı baktı. Mei-ling'i görünce gülümsedi ve Kantonca bir şeyler söyledi.

Sonra beni gördü ve hemen bağırmaya başladı.
Mei-ling ona bağırıyordu ve adam asık suratlı bir sessizliğe gömüldü.

"Bu da neydi şimdi?" diye sordum.

"Senin polis olduğunu sandı."

"Hiçbir polis böyle giyinmez."

"Ben de ona öyle söyledim."

Adam Kantonca konuşmaya başladı -

"İngilizce," dedi Mei-ling sertçe.

Adam ona ters ters baktı, sonra da bana kaşlarını çatı. "Ne istiyorsun?" diye sordu kalın bir aksanla. "Bir silaha ihtiyacım var," dedim. "Bir tabanca."

"Ve iyi bir tane," diye araya girdi Mei-ling. "Sizin sattığınız normal boktan şeylerden değil."

"Sattığım her şey iyi," diye tersledi adam. Mei alaycı bir tavırla, "Doğru," dedi.

"Bunu senin için yapıyorum," dedi onu göstererek. "Şimdi ödeştik."

"Bana en az yarım düzine iyilik borçlusun," diye cevap verdi sıkılmış bir sesle. "Aslında - ona fazla para vereceğinden emin olduğum için - şimdi bana bir iyilik daha borçlusun."

Adam homurdandı, sonra bana baktı.

"Tabanca mı istiyorsun? Yarı otomatik mi?" Yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Otomatik mi?" diye sordu imalı bir sesle, sanki bana özellikle yaramaz bir şey teklif ediyormuş gibi.

"Bir tabanca ya da yarı otomatik iyidir. Sende ne var?"

Adam masasının üzerindeki kredi kartlarını, Musa'nın minyatür bir plastik Kızıldeniz'i ayırması gibi kollarıyla ayırdı.

Bir yeri temizledikten sonra bir çekmece açtı ve tabancaları teker teker masanın üzerine yerleştirmeye başladı.

İlki daha önce hiç görmediğim bir tabancaydı: kabzasına beş köşeli yıldız işlenmiş bir tabanca.

"O da ne?" diye sordum.

"Kara Yıldız" tabancası. Çin askeri. İyi silah."

Bir Glock 17, bir Sig P226, bir Colt 1911 ve bir Colt Python revolver çıkardı. Hepsi mükemmel silahlar, birkaç çentik ve çizige rağmen hepsi oldukça iyi durumda.

"Ne kadar?"

"Elli," dedi Kara Yıldız'ı göstererek. Sonra sırayla diğerlerini işaret etti. "Altmış, altmış, altmış, yetmiş."

"Bu Hong Kong doları mı?" Ben sordum.

"Evet."

Altmış bin Hong Kong, yaklaşık 7500 ABD dolarıydı.

Bir Glock 17 Amerika Birleşik Devletleri'nde yaklaşık 300 dolara satılıyor. İtalya'da karaborsadan 2000 avroya alabilirdim - yaklaşık 2100 ABD doları.

Ama benden bunun üç buçuk katını ödememi istedi.

"Altmış bin çok pahalı," dedim.

"Pahalı mı?!" diye tersledi silah tüccarı. Silahları teker teker işaret etti. "On dört yıl. On dört, on dört, on dört, on dört. O kadar pahalı."

Onlarla yakalanırsa on dört yıl hapis demektir.

"Anlaşıldı," dedim.

Glock'a uzandım ama Mei-ling elimi tuttu. "Eldivenler," dedi tüccara test edercesine.

Adam sırtıttı, masasına uzandı ve iki lateks eldiven çıkardı - bir hemşirenin hastanede kullanacağı türden.

"Eğer satın almanız," dedi Mei-ling bana, "sonunda bir sokak serserisine satacağı bir silahta parmak izinizin olmasını istemezsiniz."

Akıllıca.

Eldivenleri giydim, Glock'u elime aldım ve ailemizin piyadeleriyle eğitim yaparken Lars'ın bana öğrettiği testleri uyguladım.

Şarjörü çıkarıp sürgüyü geri çektim ve fişek yatağındaki mermiyi çıkardım.

"Bu şekilde saklamak tehlikeli," dedim.

Silah tüccarı omuz silkti. "Hayat tehlikeli."

Herhangi bir pas izi var mı diye odaya baktım; yoktu.

Ateşleme iğnesini kontrol ettim, iyi görünüyordu.

Silahın çalışmasını kontrol etmek için tetiği birkaç kez çektim. Her şey düzgün çalışıyor gibiydi.

Şarjörü yeniden doldurdum, yerine ittim ve fişek yatağına bir mermi sürdüm.

Her şey iyi görünüyordu.

"Ben alırım," dedim.

"İyi silah, değil mi?" diye sordu adam sırtarak.

"Çok güzel."

Adam sana söylemiştim der gibi Mei-ling'e baktı, sonra elini bana uzattı. "Altmış bin."

Elimdeki her şeyi görmemesi için cebimden az sayıda banknot çıkardım. Tek tek 60 tane bin dolarlık banknotu saydıktan sonra, onları uzattım ve kalanını cebime attım.

Parayı masasına koyarken sırtıttı. "Sizinle iş yapmak güzeldi."

Glock'u ceketimin içine yerleştirirken, "Başka bir şeye ihtiyacım var," dedim.

"Ne?"

Ona söylediğimde gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Ciddi misin?" diye sordu şaşkınlıkla.

"Evet."

Mei-ling'e baktı ve ona Kantonca bir şeyler sordu.

"Evet," diye İngilizce cevap verdi. "Ne istediğini biliyor."

"Elimde yok," dedi adam huysuzca.

"Yine de getirebilir misin?" Ben sordum.

"...evet." Yüzüne kurnaz bir gülümseme yayıldı. "Ama çok pahalı."

"Ne kadar?"

Beni ne kadar kazıklaması gerektiğini anlamaya çalışıyormuş gibi durakladı.

"800,000 Hong Kong," dedi sonunda.

100,000 DOLAR.

Tanrım.

Bununla birlikte, bir tabancanın 7500 dolar olduğu düşünöldüğünde, muhtemelen makul bir miktardı. En azından aracı olarak aldığı ücreti hesaba kattığınızda.

İlk teklifi kabul edersem beni enayi yerine koyacağını ve daha sonra benden daha fazla para koparmaya çalışacağını düşünödüm. Beklenmeyen masraflar, öngörölemeyen engeller, vesaire, vesaire.

"600,000," diye teklif ettim.

"800,000!" diye bağırdı.

"700."

Bana yan yan baktı. "750. Son teklif." "Peki," diye tersledim, sinirlenmiş gibi davranarak.

Kendinden memnun bir şekilde gülümsedi, sonra elini uzattı. "Şimdi paraya ihtiyacım var."

"Hayır. Ürünü aldığımda parayı alacaksın." Mei-ling'e bağırmaya başladı.

Ona Kantonca hırladı, sonra bana döndü. "En az 500 avansa ihtiyacı olacak."

"Geri kalanı da senin buluculuk ücretin," dedim alaycı bir tavırla. "Doğru insanları tanımak paraya mal olur," diye karşılık verdi.

Buna itiraz edemem.

Paramın geri kalanını çıkardım.

Ben 500 banknotu sayıp avucuna koyarken açgözlölölkle izledi.

"İki saat sonra gel, bende."

"Teşekkür ederim."

O ve Mei-ling Kantonca konuştular ve Mei-ling beni ofisten dışarı çıkardı.

"İyi gitti," dedim.

"Orta derecede iyi," diye kabul etti. "Yine de iki saat sonra ne olacağını göreceğiz."

W Tabancayı Bentley'nin torpido gözüne kilitledikten sonra erişte dükkânından daha lüks bir restoran buldu.

Saat henüz 11 olmasına rağmen, domuz göbekli kızarmış pilav ve sebzeli wok kızarmış dana eti sipariş ettik.

Yemek yerken Mei-ling "Planın ne?" diye sordu. "Henüz bilmiyorum."

Şaşırmış görünüyordu. "Ondan sana bunu getirmesini istedin,

ve bunu kullanmak için bir planınız yok mu?!"

"Bu nükleer bir seçenek. Diğer her şey başarısız olursa diye." "Evet, bunun senin açılış konuşman olmamasını umuyordum.

gambit."

Kıkırdadım. "Kesinlikle açılış gambiti değil."

"Peki o zaman açılış gambiti nedir?"

"Lau'yu arayıp görüşmeyi ayarlayıp ayarlamadığına bakacağım." "En son ne zaman kontrol ettin?"

"Yaklaşık bir hafta önce."

"Ne?! Bunun acil olduğunu sanıyordum!" "Acil."

"O zaman neden onunla konuşmadın - oh," dedi, aniden cevabı fark ederek:

Bunca zamandır onu takip ediyordum ve onu geri almaktan başka bir düşüncem yoktu.

I verdi onu bir İronik yarım gülümseme. "I oldu a biraz meşgul."

Başını iki yana salladı. "Benden çok uzaklaşmıştın, değil mi?"

Elini tutmak için masanın öbür ucuna uzandım. "Hâlâ öyleyim."

Elini dudaklarıma götürüp öptüğümde gülümsedi.

İki saat sonra erişte dükkanına geri döndük.

Boncuklu perdeden içeri girdiğimizde Mei-ling kapıyı çaldı.

"Geri döndük," diye seslendi.

Silah tüccarı, "Girin," diye cevap verdi.

İçeri girdiğimizde onu geçen seferkinden daha stresli bulduk.

Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra elini uzattı.

"Paranın geri kalanı."

"Sende mi?" Ben

sordum. "Evet. Paranın

geri kalanı."

Kalan banknotları çıkardım ve masanın üzerinde 250 tane saydım.

Parayı aldı, masasına koydu ve lastik bantlarla tutturulmuş strafor bir paket servis kabı çıkardı. Lastik bantları çıkardıktan sonra kapağı açtı.

İçinde yaklaşık 11 inç uzunluğunda, 2 inç yüksekliğinde ve kalınlığında dikdörtgen şeklinde açık kahverengi bir macun bloğu vardı.

Bir paket sigaranın yarısı büyüklüğünde metal bir kutu macunun üzerine bantlanmıştı. Kutunun içinden metal uçlu iki tel çıkıntı yapıyordu.

C4 plastik patlayıcı.

Lars'la eğitimim sırasında bazılarını görmüştüm, bu yüzden gerçek bir şeye baktığımı biliyordum.

"Tanrım," diye fısıldadı Mei-ling arkamdan.

Macun bloğunun yanında, düz bir bölümü ve 45 derecelik bir açıyla çıkıntı yapan menteşeli bir kolu olan, elde tutulan metal bir tutacak duruyordu.

Bir spor delisinin el kaslarını çalıştırmak için kullanabileceği bir şeye benziyordu.

Yan tarafa yerleştirilmiş küçük bir anahtar ve şu anda karanlık olan yeşil bir ışık dışında.

"Nasıl silahlandırabilirim?" Ben sordum.

"Şunları tak," dedi adam metal çatalları macun bloğunun içine sokma pandomimi yaparken. Yine de onları gerçekten yerleştirmede. "İkisini de tak yoksa çalışmaz. Sonra, anahtarı çevir."

Kolun üzerindeki anahtarı çevirdi ve yeşil ışık yandı.

"Işık yandığında, kolu sıkın - bum."

Anahtarı ilk ayarına geri çevirdi ve ışık söndü.

"Peki ya kolu bıraktığımda C4'ü patlatmasını istersem?" Ben sordum.

O kaşlarını çattı, sonra sordu Mei-ling
bir şey Kantonca.

İngilizce olarak "Ölü bir adamın anahtarı," diye önerdi. "Evet," diye kabul ettim.

Silah tüccarı başını salladı.

Işık hâlâ kapalıyken menteşeli kolu sıkı, böylece kolun hemen yanına geldi. Sonra anahtarı tekrar çevirdi, böylece ışık yandı.

"Bunu yap. Işık yandığında kolu bırak - bum."

Hemen anahtarı çevirdi, böylece ışık söndü.

Ancak o zaman tutuşunu gevşetti.

Patlatıcıyı macunun yanındaki strafor kaba yerleştirdi, kapağı kapattı ve hiçbir şeyin düşmemesi için her şeyi lastik bantlarla sabitledi. "Bir şey daha var."

"Ne?"

"Yakalanırsan benden alamazsın," dedi ciddiyetle.

"Anlaştık."

Strafor kabı bana uzattı ve Mei-ling'e ters ters baktı.

"Şimdi ödeştik."

Başını salladı. "Şimdi ödeştik."

O Continental'e dönerken Mei-ling gergin görünüyordu. Onu pek suçlayamazdım. Bir tabanca 14 yıl hapis cezası anlamına geliyorsa, bir blok C4'ün size ömür boyu ya da ölüm cezası getirebileceğinden oldukça emindim.

Bentley'i otelin önündeki dairesel yola çekti ve "İşe gitmem gerekiyor" dedi.

Gizli arkasında onu Güneş gözlüğü,
onu gözler anlaşılmazdı.

"Seni bu gece görmek istiyorum," dedim.

Sanki hesap yapıyormuş gibi durakladı. "Saat 10'a ne dersin?" "Saat 10 olsun. Seninle Zirve'de buluşalım mı?"

"Kulağa hoş geliyor."

Elini kendi elime aldım. "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Birkaç saniye bana baktıktan sonra nihayet güneş gözlüklerini çıkardı. Gözleri endişeyle doluydu.

"Lütfen beni buna pişman etme," dedi sessizce.

"Pişman etmeyeceğim."

"...tamam." Öne doğru eğildi ve beni öptü. "Şimdi beni hapse attırmadan önce arabamdan çık."

Güldüm, onu tekrar öptüm ve strafor kabı tutarak Bentley'den çıktım.

Arabayı sürerken el salladı.

O gittikten sonra lobiye doğru yürüdüm.

Asansöre yöneldiğimde kalbim hızlandı.

Ama kimse bana yaklaşmadı. Kimse 20.000 dolarlık takım elbise giymiş bir adamın lastik bantlarla sabitlenmiş ucuz bir strafor kap taşımasının ne kadar tuhaf olduğu konusunda yorum yapmadı.

Sorunsuz bir şekilde odama döndüm ve rahat bir nefes aldım.

Şimdi - yeni oyuncaklarımla ne yapacağım?

Bavulumu sakladığım banyonun yanındaki dolaba gittim. Kullanılmadığı zaman katlanabilen, genişletilebilir bir bagaj rafının üzerinde duruyordu.

Bavulumun üstünü açtım, strafor kabı katlanmış çoraplarımın ve iç çamaşırlarımın üzerine yerleştirdim ve bavulun ipek astarının alt köşesini yokladım.

Ah - işte.

Ziploc poşetlerindeki benzer plastik contayı buldum ve tek parmağımla zorlayarak ayırdım.

X-ray cihazlarından tespit edilmeden geçebilmek için, bağlantı elemanı cırt cırt, düğme veya fermuar olamazdı.

Bir röntgen teknisyeni arıyorsa plastik bile tespit edilebilirdi, ancak plastik diğer seçeneklerden çok daha iyiydi.

İpek astar bavula lastikle tutturulmuştu ve bu lastik, astarı yukarı çekip kurşun kaçakçılığı bölmelerini ortaya çıkarmam için yeterince esnekti.

Her ikisinin de sıkıca sıkışmış üst kısımlarını çıkardım, ardından C4 bloğunu bir kaba yerleştirdim. Sıgdırmak için macunu sıkıştırmak zorunda kaldım.

Patlayıcıyı takırdamasın diye bir çoraba sardım ve diğer bölmeye sıkıştırdım.

Silah için yer yoktu; açıkta kalması gerekiyordu.

Kapüşonuma sardım ve her şeyi yerinde tutmak için strafor kabın lastik bantlarını kullandım.

Bu şekilde paketlenildiğinde, silah bavulumun içinde yer değiştirse bile ses çıkarmaz.

Kaçakçılık bölmelerinin kapaklarını tekrar taktım ve ipek astarı tekrar kapattım.

Sıradan bir gözlemciye göre, bavulumun içinde tüm çatı katı süitini havaya uçurmaya yetecek kadar plastik patlayıcı olduğunu kimse bilemezdi.

Yeni 'oyuncaklarımı' güvenceye aldıktan sonra Lau'yu aradım.

Sekreteri müsait olmadığını söyledi ve beni sesli mesajına yönlendirdi.

"Bay Lau, ben Roberto Rosolini. Toplantının durumunu kontrol ediyorum. Lütfen beni arayın."

Sonra telefonu kapattım.

Bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyordum... ama bundan korkuyordum.

Geçen hafta boyunca Niccolo'ya sadece kısa cevaplar göndermiştim. Şimdi müzikle yüzleşme zamanıydı.

Bana çok kızacağını düşünmüştüm...

Ama daha fazla yanılmış olamazdım.

Niccolo ilk zil sesinde telefonu açtı.

"İyi misin?" diye sordu paniklemiş bir sesle.

"Evet - neden?" Telaş içinde sordum.

"Fausto'nun seni ele geçirmiş olabileceğinden endişelendim."

"Hayır, ben iyiyim - neler oluyor?"

"Massimo, Adriano ve Lars, Aurelio ve Venedik'teki bir grup Rus paralı askerin peşine düşüyorlar."

"NE?!"

Niccolo bana kısa versiyonunu verdi:

Massimo, Dul'un torunuyla birlikte Alpler'de gizleniyordu ama bir ödöl avcısı onları saklandıkları yerden çıkarmıştı.

Massimo'yu neredeyse öldürdükten sonra, ödöl avcısı kızı kaçırdı ve Venedik'e geri götürdü.

Şimdi Massimo, Adriano ve Lars, Aurelio'nun onu rehin tuttuğu adaya saldırıyorlardı.

"Tanrım," diye fısıldadım.

Suçluluk duygusu içimi kemiriyordu. Geçen haftayı kendi bencil takıntılarımın peşinde koşarak geçirmiştim; şimdi kardeşlerim ve Lars aile için hayatlarını ortaya koyuyorlardı.

"Eve gel," diye yalvardı Niccolo.

"Geleceğim," diye söz verdim. "Para olsun ya da olmasın, mümkün olan en kısa sürede orada olacağım."

"Ayarlamalar yapmam gerekiyor mu?"

"Hayır, ben hallederim. Merak etmeyin. 24 saat içinde evde olacağım."

"Pekala."

"Massimo, Adriano ve Lars'a ne olduğunu bana bildirin. İyi ya da kötü."

"Yapacağım. İyi şanslar."

Sonra telefonu kapattı.

İyi şanslar.

Utanmışım. Şansa ihtiyacı olan kardeşlerimdi, ben değil.

Kendimi duygularımı bir kenara bırakmaya ve eve gitmeye hazırlanmaya zorladım.

Ne yazık ki, I olmazdı. olmak geliyor
geri ile Para.

Tek tesellim geri dönerken yalnız olmayacak olmamdı.

özel jet simsarlarını aramaya başladı.

Onuncu 'hayır'dan sonra nihayet bir 'evet' aldım - Ama pahalı bir şeydi.

Komisyoncu bana "Yarın **s a b a h** 11'de Hong Kong'da sizin için bir uçak ayarlayabilirim," dedi. "Ama bu 500,000 DOLAR."

"Bu otoyol soygunu!" Tersledim.

"Bunu gerçekleştirmek için diğer iki uçuşu kaydirmaları gerekiyor ki bu da son derece sakıncalı. İstiyor musun, istemiyor musun?"

"...evet," dedim dişlerimi sıkarak.

"Parayı da peşin istiyorlar."

Milyonlarca dolar limiti olan bir düzine kredi kartım vardı.

Dört ay önce, hiç düşünmeden ödeyebilirdim.

Ancak ailenin mali durumunu ayakta tutmaya çalışırken, her birinin limitini doldurmuştum. American Express Black Card'ım bile borçlu olduğum hesaba 500.000 dolar daha eklemekten çekiniyordu.

Ancak başka bir olası çözüm daha vardı.

"Bitcoin alıyorlar mı?" Ben sordum.

"Evet."

"Bana ödeme bilgilerini ver."

Bitcoin cüzdanları - Bitcoin gönderen ve alan hesaplar - 26 ila 90 basamaklı herhangi bir yerde olabilen alfanümerik 'adreslere' sahipti. Jet şirketininki sadece 36 haneliydi.

Harf ve rakam dizisini yazdım ve komisyoncuya okudum. Adresi teyit ettikten sonra, transfer tamamlandığında onu arayacağımı söyledim.

Hemen telefonumdaki Coinbase uygulamasını açtım. Coinbase, kripto para ticareti için en büyük uluslararası borsalardan biriydi ve altı ay önce açtığım tüm kripto hesapları arasında en fazla para onlardaki hesabımda bulunuyordu.

Şifremi girdikten sonra jet şirketine 500.000 dolar değerinde Bitcoin.

Bitcoin'in avantajlarından biri de bir işlemin çok az zaman almasıydı. Uluslararası bir banka havalesi bir ila beş gün sürebiliyordu - ancak Bitcoin ile alıcı genellikle 15 ila 30 dakika içinde parasını alıyordu.

Komisyoncuyu geri aradım ve ona işlemin ekran görüntüsünü gönderdim.

"Tamam, bunu müşteriye ileteceğim ve parayı aldıklarında size bir onay göndereceğim."

"Mükemmel. Herhangi bir sorun olursa beni ara." Telefonu kapatır kapatmaz Niccolo'ya mesaj attım.

Uçak ayarlandı - yarın sabah yerel saatle 11'de Hong Kong'dan ayrılıyor.

Nic bana mesaj attı. Venedik'ten haber var mı? Mesaj attım. Henüz yok.

Bana haber ver.

Bana bir başparmak daha gönderdi.

Şimdi Mei-ling'i arayıp yarın sabah yola çıkacağımızı söylemem gerekiyordu.

Hâlâ gitmek isteyip istemediğini merak ettiğimde midem hafifçe burkuldu.

Tabii ki öyle.

Silahı ve C4'ü almana yardım etmen karşılığında, onu da yanında götürmen için sana söz verdirdi.

Neden gitmesin ki?

Korkularım mantıksızdı ama yine de onu cep telefonundan ararken içim içimi yiyordu.

Cevap vermedi, ben de mesaj bıraktım.

"Bir işim çıktı, bu yüzden yarın sabah 11'de Hong Kong'dan kalkacak bir uçuş ayarlamak zorunda kaldım. Benimle gelmeni istiyorum... ve sadece hala gelmek istediğini teyit etmem gerekiyor. Bunu bu gece konuşabiliriz." Gülümserken sesim yumuşadı. "Saat 10'da görüşürüz."

Sonra telefonu kapattım.

Gerginliğim beni ele geçirdi ve bir ileri bir geri volta atmaya başladım.

Düşüncelerim bir şeyden diğerine geçiyordu:

Kardeşlerim ve Lars.

Mei-ling.

Ve ailemizin parasını Sendika'dan geri almaktaki başarısızlığım.

Ne yapacağımız konusunda endişelenmeye başladım -

Önümüzdeki birkaç ay nasıl hayatta kalacağız?

Sonra kendime Massimo, Adriano ve Lars'ın o gün hayatta kalamayabileceğini hatırlattım.

Bunun yanında, parayla ilgili endişelerim kendime hizmet ediyor ve ego güdümlüydü.

Sevdiklerinizi kaybetme tehdidi kadar saçmalığı kesecek bir şey yoktur.

Annemin kanserden ölmeden önce bana defalarca söylediği gibi:

Eğer parayla çözülebilecek sorunlarınız varsa, Roberto, o zaman GERÇEK sorunlarınız yok demektir.

O zamanlar onunla aynı fikirde değildim - ama öldükten sonra nihayet onun bilgeliğini anladım.

Massimo, Adriano ve Lars'ı kaybetme tehdidi bunu doğruladı.

Birden telefonum çaldı.

Jet broker ya da belki de Mei- ling'i bekleyerek onu çıkardım.

Ve kimin aradığını görünce şaşırdı. "Bay Lau. Merhaba."

"Bay Rosolini."

Beni yine oyalayacağını düşündüm ve yorgun bir sesle "Bir haber var mı?" diye sordum.

"Evet, aslında. Bay Gota ve Bay Xi bugün erken saatlerde Hong Kong'a geldiler. Ailenizin fonlarını görüşmek için sabırsızlanıyorlar. Bizimle bir saat içinde Sendika'da buluşabilir misiniz?"

Midem vücudumdan fırlayacakmış gibi hissediyordum.

Sonunda - en son dakikada - hedefime ulaşmıştım.

Bu toplantı ya yap ya da boz toplantısı olacaktı.

Ailemin tüm geleceği buna bağlı olabilir.

Tabii kardeşlerim ve Lars Venedik'teki görevden sağ çıkabilirlerse.

Odamdaki saate baktım.

ÖĞLEDEN SONRA 3:37.

"Evet, bir saat içinde kesinlikle orada olabilirim."

"Güzel. Bay Han'ın sizi almasını sağlayabilirim ya da otelden bir şehir arabasına binebilirsiniz."

"Şehir arabası alacağım, teşekkürler."

"Mükemmel. Bir saat içinde görüşürüz."

Lau telefonu kapatır kapatmaz dolaba gittim ve bavuluma baktım.

Yanıma alayım mı, almayayım mı?

Toplantı istediğim gibi gitmezse, bavulun içindekiler elimdeki tek koz olacaktı.

Ama Lau'nun adamları çantayı arayıp silahı bulursa, mahvolurum.

Ve eğer C4'ü bulurlarsa.

Güçlü Yakuza ve triad patronları bir toplantıya plastik patlayıcı getirmemi hoş karşılamazlardı.

Kısa bir süre düşündükten sonra bavulu odamda bırakmaya karar verdim.

Parayı vermeyi reddederlerse, otele döndüğümde ne yapacağımı düşünebilirdim.

Hong Kong'u para olmadan terk etmeye hazırdım... Belki de en iyisi peşini bırakmaktı.

Derin bir nefes aldım ve kendi kendime sessizce tekrarladım,

Her şey yoluna girecek.

Sanki evrenden onay alıyormuşum gibi, telefonum bir mesajla çaldı.

Jet şirketi yarım milyonu Bitcoin olarak aldı. Yarın sabah 11'de Hong Kong International, Hanger 32'de hazır olacaksınız.

Gülümsedim.

Her şey yoluna girecek.

O Toplantıya giderken Niccolo'ya mesaj attım.
Lau ve diğer ortaklarla buluşmak üzere.
Bana şans dile.

O da İtalyanca "In culo alla balena" diye mesaj attı.
Kelimesi kelimesine "Balinanın kıkırda" anlamına gelir.
İtalyanca'da 'iyi şanslar' d e m e n i n bir yoludur -
'bacağını kır'a benzer.

Gülümsedim ve geleneksel cevap mesajını attım:
Speriamo non caghi.
Bu da umarım sıçmaz demek oluyor.
Biz İtalyanlar kara mizahı severiz.
Sonra mesaj attım, Venedik'ten bir şey
var mı? Henüz yok. Sana haber
veririm.

Hızla cevabımı yazdım:
Benden haber alamasanız bile mesaj atın. Muhtemelen
bir süre toplantıda olacağım.

O da başparmağıyla onaylayan bir mesaj attı.
Sonra Mei-ling'i aradım. Cevap vermedi, ben de bir
mesaj daha bıraktım.

"Senden henüz haber alamadım ve yarın sabah benimle
gelmede bir sakınca olmadığını teyit e t m e m
gerekıyor. I

önümüzdeki bir saat boyunca telefonunuza cevap veremeyeceğim, bu yüzden cevabınızı bana mesaj atın, tamam mı? Tamam - yakında konuşuruz." Durakladım, sonra ekledim, "Seni seviyorum."

Ben de ona aynı şeyi mesaj attım.

Okuduğunu ve yanıt verdiğini bana bildirecek üç noktayı görmeyi umarak bekledim.

Ancak iletilen Mesaj dışında hiçbir şey görünmedi.

İsteksizce telefonumu bir kenara bıraktım ve zihinsel olarak beni bekleyen şeye hazırlandım.

Belediye arabası beni saat 4:22'de Sendika binasına bıraktı.

Hemen ekspres asansöre yöneldim.

Kapı 70th katında açıldığında Han beni karşılamak için oradaydı.

Yüzü her zamanki gibi ifadesizdi.

En azından ayık olduğu zamanlar.

Hoşbeş ya da selamlaşma yoktu. Bunun yerine, doğrudan işe koyulduk.

"Üstünüzü aramam gerekiyor," diye beni bilgilendirdi. Kaşlarımı çattım.

"Neden?"

"Xi ve Gota talep etti."

Bu mantıklıydı. Niccolo ve Lars, silah araması yapılmadan bir yabancıнын Dario'yla aynı odaya girmesine asla izin vermezlerdi.

Kollarımı kaldırarak üzerimin aranmasına izin verdim.

Han hızlı ve ustaca ceketimi, ceplerimi ve bacaklarımda silah olup olmadığını kontrol etti.

Tanrıya şükür valizimi yanımda getirmemiştim.

Han işini bitirdikten sonra beni kapıdan geçirerek ofisler labirentine ve nihayet daha önce hiç görmediğim yönetim kurulu odasına götürdü.

Maun ağacından yapılmış 20 kişilik bir masayı barındıracak kadar büyüktü - bir tarafta on kişi, bolca yer vardı.

Garip bir şekilde sadece dört sandalye vardı: Bir tanesi benim tarafımda, üç tanesi de diğer tarafta.

Masanın üzerinde, düğmelerden oluşan bir paneli olan siyah bir ofis telefonu duruyordu.

Masanın arkasında, toplantı odasının bir duvarı tamamen camdı. Ötesinde Hong Kong Limanı'nın muhteşem bir manzarası vardı.

Ama ve masa ve ve pencere vardı değilve odadaki tek heybetli şey.

Bir düzine adam gruplar halinde etrafta duruyordu.

Çoğu 20'li yaşların ortasında ya da 30'lu yaşların başındaydı. Hepsi siyah takım elbise giymiş, beyaz gömlek ve siyah kravat takmışlardı.

Yatırımcı olmadıklarını hemen anladım. Onlar Xi ve Gota'nın adamlarıydı.

Gangsterler.

Midem bulandı.

Hemen Giorgio'nun isteğini yerine getirip onu ve diğer piyadelerimizi Hong Kong'a getirmiş olmayı diledim.

Silahları yüzünden değil -

Ama sayıca dezavantajımı dengelemek için.

Bire karşı on iki korkutucuydu. Her şey medeni ve kurallara uygun kalsa bile, psikolojik avantaj kesinlikle diğer tarafın lehineydi.

Han ve ben odaya girdiğimizde, Gota ve Li ile konuşmakta olan Lau beni gördü.

"Ah, güzel - onur konuğumuz burada. Başlayalım. Sayın Başkan.

Rosolini, lütfen şuraya oturur musun?"

Lau masanın benim tarafımdaki tekli koltuğu işaret etti. Sandalyeyi geri çektim ve huzursuzca oturdum.

Lau tam karşımda, Gota solunda ve Xi sağında oturuyordu.

Han da dahil olmak üzere odadaki diğer adamlar üç baş yatırımcının arkasında, konferans masasının bir ucundan diğerine uzanan bir sıra halinde duruyordu.

Kendimi aynı anda hem yargıç, hem jüri, hem de birden fazla cellatla karşı karşıya olan bir mahkûm gibi hissettim.

"Bay Rosolini," dedi Lau, büyükbabacan gülümsemesini göstererek. "Bay Gota ve Bay Xi'yi tanıyorsunuz."

Yakuza patronu Gota 50 yaşlarındaydı. Hafif şişkin gözleriyle kadavradan bir balmumu müzesi heykeline benziyordu. Emrindekilerin aksine, üç parçalı gri bir takım elbise giymişti.

Xi üçlüydü. 65 yaşlarında, etli ve asık suratlı biriydi. O da astlarından farklı olarak lacivert bir takım elbise giyiyordu.

Gota bana tatsız bir gülümseme attı - yemek istediği maymunu ölçüp biçen bir timsah gibi.

Xi ölü, duygusuz gözlerle bana baktı. "Beyler, geldiğiniz için teşekkür ederim." Lau'ya baktım ve Sesimde suçlayıcı bir ton bırakmamaya çalıştım. "Başka yatırımcı davet etmediniz mi?"

En az yarım düzine insanın daha Sendikaya benim verdiğim kadar para verdiğini biliyordum.

Lau gülümsedi. "Hepiniz aynı 'iş kolunda' olduğunuz için Bay Xi ve Bay Gota'nın durumunuzu daha iyi anlayacağını düşündüğünüzü söylemişsiniz. Özgürce konuşabilmemiz için toplantıyı sadece siz ve onlarla sınırlandırmanın en iyisi olacağına karar verdim."

Bu durum hoşuma gitmedi - daha az sayıda yatırımcı Xi ve Gota'nın oy verme konusunda büyük bir güce sahip olduğu anlamına geliyordu - ama bunun sağlam bir mantık olduğunu kabul etmek zorundaydım.

"Güzel," diye yalan söyledim. "Beyler, Bay Lau'dan sizi buraya davet etmesini istedim çünkü - "

Xi monoton bir sesle, "Talebinizi bize bildirdi," diye araya girdi. İngilizcesi kusursuzdu. "Paranızı geri istiyorsunuz."

Kızgınlığımı gizlemeye çalıştım. "Ve o iletişim kurdu mu neden geri istiyorum?"

"Aile sorunlarıyla ilgili bir şey."

Lau'ya baktım. "Kesinlikle öyle de denebilir."

Lau gülümsedi. "Birilerinin dinleme ihtimaline karşı hassas davranmaya karar verdim."

'Herhangi biri' derken Hong Kong kolluk kuvvetlerini kastettiğini düşündüm.

Xi'ye döndüm. "Babam 25 yıl boyunca aile işimizi yönetti. Sekiz ay önce, kardeşlerim ve benim doğal nedenlerle olduğunu düşündüğümüz bir şekilde öldü.

"Şimdi, aynı 25 yıl boyunca babamın sağ kolu olan amcamın onu zehirlediğini keşfettik. Gerçeği üç hafta önce, amcam iki kardeşimi öldürtmeye çalışmadan kısa bir süre önce keşfettik.

"Ailem savaşa, beyler. Kuşkusuz uzun kariyerlerinizde benzer durumlarla karşılaşmışsınızdır. Belki aile üyeleriyle değil ama kesinlikle rakiplerle. Sonuç olarak, bir gerçeği takdir edeceğinizden eminim: savaş pahalıdır.

"Ne yazık ki amcam bize karşı harekete geçtiğinde mali olarak da bize saldırdı ve 25 milyon avro değerinde fonu zimmetine geçirdi. Ailemin amcamla savaşabilmesi ve kazanabilmesi için Sendikaya yatırdığım paraya ihtiyacım var.

"Sizi temin ederim ki bu geçici bir tedbirden başka bir şey değil. Ailem ve ben Sendika ile olan iş anlaşmamıza devam etmek istiyoruz. Yeniden yatırım yaptığımızda - eğer izin verirsiniz - sizin için daha avantajlı olan yeni şartları kabul etmeye çok istekli olacağız."

Daha sonra Yakuza patronu konuştu. Gota'nın İngilizcesi Xi'ninkinden biraz daha aksanlıydı ama yine de mükemmeldi.

"Siz Cosa Nostra'sınız, değil mi?" diye sordu o sinir bozucu gülümsemesiyle.

"Evet."

"Cosa Nostra Sicilya'dan, İtalya açıklarında bir ada, değil mi?"

"Doğru."

"Anladığım kadarıyla Sicilyalılar İtalyan yeraltı dünyasında büyük korku uyandırıyor."

"Belli bir ünü var, evet." "Ama siz Floransalısınız."

"Floransa'nın hemen dışında, Toskana kırsalında."

Gota'nın bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama oyuna ihtiyacım vardı, bu yüzden ona şaka yapmak için elimden geleni yaptım.

"Sicilyalı bir suç örgütü nasıl olur da Toskana'da olabilir?" Gota sordu.

"İtalyan hükümeti uzun yıllar boyunca Cosa Nostra'yı ortadan kaldırmaya çalıştı. 1980'lerde başlayan ve sonraki on yıl boyunca devam eden bir tasfiye başlattılar.

"Tasfiye başlamadan çok önce, Cosa Nostra'daki bazı aileler duvardaki yazıyı görmüşlerdi. thBaşlarına gelecekleri biliyorlardı, bu yüzden İtalya'nın diğer bölgelerine yayıldılar - tıpkı Cosa Nostra'nın 20. yüzyılın başlarında Amerika Birleşik Devletleri'ne gittiği gibi - ve büyük şehirlerin kontrolünü ele geçirmek için gizlice çalıştılar.

"Büyükbabam Sicilya'dan geldi ve Toskana'da bir operasyon üssü kurdu. Oradan ailemizin organizasyonunu Floransa'ya kadar genişletti. Öldüğünde kontrolü babama devretti. Benim ailem, hepsi de Sicilya kökenli olan ve İtalya'nın farklı bölgelerini kontrol eden pek çok aileden sadece biri."

"Demek büyükbaban Sicilyalıydı," dedi Gota.

"Doğru."

"Babanızın Sicilyalı olduğunu varsayıyorum?" "Evet."

"Peki amcan da Sicilyalı mı?" "Öyle."

"Sicilyalı mısın?"

"Ben yarı Sicilyalıyım. Annem Floransalıydı."

"Floransa Medicilerin şehriydi, değil mi? Bankacı bir ailenin?"

Tarih dersinden sıkılmaya başlamıştım ama yine de devam ettim. "Evet. Mediciler sadece papaları finanse etmekle kalmıyor, sanatın da hamileriydi. Biz

Mediciler olmasaydı Michelangelo'nun Davut'u ya da Botticelli'nin Venüs'ün Doğuşu tablosu olmazdı."

"Peki siz hangisisiniz, Bay Rosolini? Bir Medici mi... yoksa bir Sicilyalı mı?"

Ah.

Fausto'ya karşı kazanacak cesaretimiz olup olmayacağı konusunda endişelendiğini düşündüm.

"Sizi temin ederim ki Bay Gota, gerektiğinde Sicilyalı, uygun olduğunda ise Medici'yim."

"Yani sen aslında melezsın."

İlk şaşkınlığımın ardından gözlerimi kıstım ve ona ters ters baktım. "Affedersiniz?"

Gota bana hakaret ederken gülümsemeye devam etti. "İngilizce deyim nedir? 'Ne balık ne de kuş' mu? Tam kanlı bir Sicilyalıya karşı neden melez bir bankacıyı destekleyelim ki?"

Bunu söyler söylemez midem buz gibi su ile doldu ve şüpheyi yer bırakmayacak şekilde anladım ki -

Niccolo haklıydı.

Lau'ya baktım. "Amcamın tarafını tuttun, değil mi?"

Lau gülümsedi. "Neden ona kendin sormuyorsun?"

Telefondaki bir düğmeye bastı ve tanıdık bir ses hoparlörden konuştu.

"Merhaba, yeğenim."

O anda tüm dünyam kontrolden çıktı.
Tüm hesaplamalarım, tüm
umutlarım gitti.

O anda, C4 ile dolu bavulu getirmediğim için acı bir pişmanlık duydum.

Ben cevap vermeyince Fausto, "Il gatto ti ha mangiato la lingua?" diye sordu.

"Dilini kedi mi yuttu? "nun İtalyanca karşılığı.

"Merhaba... Amca," dedim gizlemediğim bir nefretle.

"Şimdi, Roberto, oyundan düştün diye kızma. Yine de hayal kırıklığına uğradığımı itiraf etmeliyim. Niccolo'nun kurnazlığına sahip olmanı beklemiyordum ama biraz daha temkinli olmanı beklerdim."

Lau'ya ters ters baktım. "Bana ihanet etmeye ne zaman karar verdin?"

"Sana ihanet etmek mi?" dedi Lau, sonra da kıkırdadı.

"Kimse size ihanet etmedi. Bu devam eden bir müzakere."

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım. "Ne?"

Lau gülümsedi. "Amcan bize daha iyi bir teklif yapmaya çalışmadı değil."

Fausto, "Bay Lau'ya teşekkür etmelisin, yeğenim," dedi.

"Ona 50 milyon avronun sende kalmasına izin vereceğimi
söyledim.

ama o hayır dedi."

"Oh, çok teşekkür ederim," dedim Lau'ya alaycı bir tavırla.

Yaşlı adamın gülümsemesi hiç değişmedi. "Bir şey değil." Piç kurusu.

"Elli milyon yetmedi mi?" Soğuk bir şekilde sordum.

"Görünüşe göre öyle değil," dedi Fausto.

Lau telefonu işaret etti. "Amcana bunun bir Cosa Nostra meselesi olduğunu ve bizim bu işe karışmak istemediğimizi söyledim. Eğer seni öldürürsek ve kardeşlerin amcanı yenerse, kardeşlerin intikam almak için şüphesiz bizim peşimize düşecektir. Uluslararası bir savaş istemiyoruz. Sadece bu da değil, eğer Sendika'nın yatırımcılarından birini öldürdüğü duyulursa, bu iş için kötü olur."

İnanılmaz bir şekilde güldüm. "İş için kötü." Lau gülümsedi. "Evet."

Ona ters ters baktım. "Bir tür anlaşma yapmış olmalısınız çünkü son üç haftadır beni oyalamaktan başka bir şey yapmadınız."

Lau omuz silkti. "Gereksiz yere ne kardeşlerinin ne de amcanın gazabına uğramak gibi bir niyetimiz yok - her iki talebinizi de kabul etmemekten duyduğumuz rahatsızlığın ötesinde."

Hoparlörden Fausto'nun İtalyanca bir şeyler mırıldandığını duydum ama ne dediğini anlayamadım. Sonra İngilizce konuştu. "Affedersiniz beyler, başka bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor. Teklifim hâlâ geçerli Bay Lau."

Lau gülümseyerek, "Üzülerek reddetmek zorundayım," dedi.

"Umarım çok uzun sürmez. Güle güle, yeğenim."

"Siktir git amca."

Fausto güldü, sonra telefonu kapattı.

Lau'ya öfkeyle baktım. "Yani eğer amcam kardeşlerimi öldürürse, sonra beni öldüreceksin."

Lau, sanki olayla hiçbir ilgisi yokmuş gibi, "Durum böyle görünüyor," dedi.

Gota ve Xi'yi işaret ettim. "O zaman bu maskaralık niye? Neden onları Hong Kong'a sürüklediniz?"

"Durumunuz hakkında görüşüp nihai bir karar vermemiz gerekiyordu."

"Ne yani, telefonda yapamadın mı?"

"Bu telefonda verilecek türden bir karar değil. Ayrıca, onlar buradayken ilgilenmemiz gereken başka işler de var."

"Peki kararın nedir?" Sertçe sordum. Lau gülümsedi. "Beklemek ve görmek."

"'Bekle ve gör' mü?" İnanamayarak tekrarladım. "Bu da ne demek oluyor?"

"İtalya'daki durumu izliyorduk. İtiraf etmeliyim ki, amcanızın oldukça kolay kazanmasını bekliyorduk, ancak kardeşleriniz şaşırtıcı derecede inatçı olduklarını kanıtladılar. Bir haftadan fazla dayanmalarını beklemiyorduk - yine de buradalar, hala hayattalar ve amcanıza karşı teke tek mücadele ediyorlar."

Gota'ya döndüm ve "Amcam, tam bir Sicilyalı" diye alay ettim.

Gota sadece kıkırdadı.

Lau'ya döndüm. "Peki neyi görmeyi bekliyorsun, tam olarak?"

"Kim kazanırsa. İşte o tarafla iş yapacağız."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Sen neden bahsediyorsun, 'iş yapmaktan' mı?"

"Amcanla pazarlık yaptık. Ya da diğerlerinin adına ben yaptım. Kardeşlerinin galip gelmesi durumunda seni öldürmeye razı olmayacaktım ama seni burada, Hong Kong'da tutmayı ve ailenin fonlara erişiminin olmamasını sağlamayı kabul ettim. Karşılığında... eğer kardeşlerin yok olursa... o zaman seni öldüreceğiz ve Fausto senin yerine Sendika'ya yatırımcı olacak."

Gözlerimi ona diktim. "Peki ya kardeşlerim kazanırsa?"

Lau gülümsedi. "O halde iş anlaşmamız bu tatsızlıkların hiçbirini yaşanmamış gibi devam edecek."

Sanki delirmiş gibi ona baktım. "Beni sırtımdan bıçakladıktan sonra seninle iş yapmaya devam edeceğimi mi sanıyorsun?"

Lau ne yapabilirsin ki der gibi ellerini kaldırdı. "Bu sadece iş."

"Gota sırtıtarak, "Hepimiz aynı iş kolunda olduğumuz için bunu anlayabiliyorsunuzdur," dedi.

Onlara aciz bir öfkeyle baktım.

Cebimdeki telefon bir mesajla çaldığında. Arayan ya Niccolo ya da Mei-ling'di, bundan emindim. Her iki durumda da ne dediklerini bilmek zorundaydım.

"Affedersiniz," dedim ve Lau ya da diğerleri itiraz edemeden telefonumu çıkardım.

Arayanın Mei-ling değil de Niccolo olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım ama mesajını hevesle okudum.

Kısa ve özdü ama çok etkileyiciydi.

Kazandık ama bir bedeli oldu.

Massimo vuruldu. Ameliyat için hastaneye kaldırıldı.

Lars ve Adriano iyi ama adamlarımızın çoğu öldü. Dulun torunu güvende.

Aurelio öldü.

Şok içinde mesaja baktım.

Korku, Keder, ve umut hepsiwarred içinde aynı anda.

"Bay Rosolini?" Lau sordu.

Başımı kaldırıp ona baktım. "İtalya'yı izlediğinizi mi söylemiştiniz?"

"Doğru."

"O zaman bugün Venedik'te ne olduğunu biliyorsun?" Lau gülümsedi. "Evet."

"İtalyanca okuyor musun?" Eğer okuyorsa onlara Niccolo'nun metnini göstermeye hazırlanarak sordum.

"Ne yazık ki hayır."

"O zaman kardeşlerimin kazandığını söylediğimde bana güvenmek zorundasın," dedim soğuk bir sesle. "Sadece bu da değil, kuzenim Aurelio - Fausto'nun oğlu - öldü."

Lau'nun gülümsemesi
kayboldu. "...Anlıyorum,"
diye mırıldandı.
"Doğru tarafa oynadığına emin misin?" Alay ettim.
Birden konferans masasının üzerindeki telefon çaldı.
Lau kaşlarını çattı ve bir tuşa bastı.
Bir kadın sesi Çince bir şeyler söyledi ve Lau cevap verdi.
Yaşlı adam telefonda başka bir tuşa basarken bana
temkinli bir şekilde baktı. "Alo?"
Fausto Amca'nın sesi kederden gergin ve pürüzlüydü.
"Lau... 50 milyon sende kalsın, onu hemen öldürürsen
sana 10 milyon daha veririm."

M Lau'yu izlerken tüm vücudum gerildi.
Lau bakışlarımı kaçırmadan sakince cevap verdi:
"Korkarım bu imkânsız."
"Bu imkansız değil! Sadece ÖLDÜR onu!"
"Korkarım bu imkânsız," diye tekrarladı Lau.
"BENİ DİNLE - "
"Niccolo'dan mesaj aldım bile amca," dedim yüksek sesle. "Başarısız oldun. Bedelini Aurelio'nun ödemek zorunda kalması çok kötü."
Diğer uçtan boğucu bir öfke sesi geliyordu.
Bir saniye sonra Fausto öfkeyle, "Sen öldün, seni küçük bok parçası - ve seninle birlikte lanet olası yarım akıllı kardeşlerin. Hepinizi cehenneme kendim göndereceğim."
Sonra Fausto telefonu kapattı.
O, Gota ve Xi bana bakarken ben de Lau'ya baktım. "Bu kesinlikle dramatikti," dedim. Sonra da zorla bir gülümseme. "Görünüşe göre beyler, mesele çözüldü. Eğer izin verirseniz -"
"Hiçbir şey çözülmedi," diye araya girdi Xi duygusuz sesiyle.
"Kuzenim öldü," diye tersledim. "Fausto başarısız oldu. Mesele çözüldü."

"Ama amcan ölmedi," dedi Gota. Ona ters ters baktım. "Ölecek."

"Ama henüz değil."

Aniden ayağa kalktım. "Sikerim böyle işi - ben gidiyorum." "Hayır," dedi Lau usulca, "gitmiyorsun."

Han da dahil olmak üzere Lau'nun arkasındaki her gangster bir tabanca çıkardı.

Silahlarını yere doğrultmuşlardı ama mesaj açıktı:

Hiçbir şey deneme.

Lau, "Ailenizle ilgili mesele şu ya da bu şekilde karara bağlanana kadar Continental Hotel'de benim misafirim olarak, koruma altında kalmaya devam edeceksiniz," dedi. "Ancak o zaman Hong Kong'dan ayrılmanıza izin verilecek. Tabii kardeşleriniz galip gelirse. Değilse, şey..."

Lau özür dileyerek gülümsedi ve omuz silkti.

Ne kadar çaresiz olduğumu fark ettiğimde dehşet kapladı içimi.

Ama sonra otel odamda sakladığım şeyi hatırladım.

Kıtaya dönüp bir sonraki hamlemi planlayana kadar oyuna devam etmeye karar verdim.

Yarın sabah Hong Kong Uluslararası Havaalanı'nda bir uçak beni bekliyor olacaktı.

Tek yapmam gereken oraya zamanında nasıl gideceğimi bulmaktı.

"Pekâlâ," dedim soğuk bir şekilde. "O zaman beni odama geri götür, çünkü burada işim bitti."

"Bay Han size Continental'e kadar eşlik ettiğinde," dedi Lau, "Chaoxiang'dan satın aldıklarınızı nazikçe teslim edeceksiniz."

Kaşlarımı çattım. "Chao kim?"

"Bugün erken saatlerde Wan Chai'de ziyaret ettiğiniz karaborsa tüccarı."

Şok içinde Lau'ya baktım. O biliyordu.

Ama nasıl?

"Bunu senin astlarından birinden mi satın aldım?" Acıyla sordum, sonra Xi'ye döndüm. "Senin uşaklarından biri mi?"

Xi soğuk bir ifadeyle, "Hayır," dedi.

"Başka birinden öğrendik," dedi Lau. Şaşkın bakışlarım karşısında devam etti.

"Son üç haftadır seni Hong Kong'da ne kadar kolay tuttuğumu hiç düşünmedin mi? Evet, tüm bu süre boyunca başımın etini yedin ama yine de kendi iradenle kaldın. Neden?"

"Çünkü -" diye başladım, sonra durdum.

Korku beni tepeden tırnağa doldurdu. Kusacak gibi hissediyordum. "Evet," dedi Lau muzaffer bir sırıtışla.

"Çünkü

benim için çalıştığını fark etmediğin biri."

Arkamdan toplantı odasının kapısının açıldığını duydum.

Bakmak için döndüm ama kimi göreceğimi dehşete düşmüş bir kesinlikle biliyordum.

İki gangster tarafından iki yandan kuşatılmış olan bir kadın odaya girdi.

Tamamen utanmış görünüyordu ve bakışlarımla buluşmayı reddederek gözlerini yere dikti.

"İzin ver Ben için tanıtmak bir .
benim en çok değerli

Lau, "Chan Mei-ling" diye böbürlendi.

BÖLÜM II

Mei-ling

Hong Kong'lu bir mafya babasının kızı olarak doğdu.

Ama önce 'triad'ın ne anlama geldiğini anlamanız gerekir.

Bir zamanlar Shaolin Tapınağı adında bir Budist manastırı vardı. Rahipler, Batı'da 'kung fu' olarak bilinen dövüş sanatlarındaki yetenekleriyle ünlüydü.

1647 yılında Mançuryalı işgalciler Shaolin tapınağını yakıp yıkmış ve neredeyse tüm rahipleri öldürmüştür.

Bu kısmı gerçek.

Gerisi çoğunlukla efsanedir.

Kalan rahipler Çin'in dört bir yanına dağıldı ve Mançuryalılara direnmek için gizli topluluklar kurdu. Gruplarının isimleri gök, yer ve insan arasındaki üçlü ilişkiyi çağırıyordu - dolayısıyla 'üçlüler'.

Triad toplumları sonraki 300 yıl boyunca işgalcilere ve zalim hükümetlere direndi. Ancak Komünistler iktidara geldiklerinde kendilerine denk bir güçle karşılaştılar.

Efsane bu. İşte gerçek:

th20. yüzyılın başlarında triadlar esasen birer çeteydi. Mao Zedong 1949'da onları baskı altına aldı ve Deng Xiaoping 1978'de daha da ileri gitti.

Hükümetin aşırı direnciyle karşılaşan triad gruplarının çoğu Çin anakarasının dışında kalan yerlere taşındı - hala İngilizler tarafından kontrol edilen Hong Kong gibi.

Triad grupları bugün organize suçun bir parçasıdır. Kelimenin tam anlamıyla düzinelercesi var.

Üyeleri gangsterler - gaspçılar, hırsızlar ve katiller.
Babam gibi.

Babam sert bir adamdı. Her zaman bir şeylere kızmış gibi görünürdü. Çocukken, çoğunlukla onun yolundan uzak durmaya çalışırdım.

Yazın en sıcak aylarında bile uzun kollu elbise gömlekleri ve takım elbise ceketleri dışında bir şey giydiğini hiç görmedim. Her zaman bunun bir işadımı olmasından kaynaklandığını düşünmüştüm; kollarındaki çete dövmelelerini sakladığını yıllar sonra öğrendim.

Annem oldukça güzeldi. Bir sosyetikti ve ailemin zengin arkadaşları için enfes partiler düzenlerdi. Her zaman meşguldü, bana ya da kardeşlerime ayıracak çok az zamanı vardı.

Üç kardeşin en küçüğüydüm.

En büyük ağabeyim oldukça çalışkandı. Doktor olmak istiyordu.

En büyük ağabeyim bir sporcuydu. Profesyonel bir futbolcu, beyzbolcu ya da MMA dövüşçüsü olmak istiyordu. Haftadan haftaya değişirdi.

Ben mi?

Sadece yalnız kalmak istedim.

İyi bir öğrenciydim ama yalnızdım ve okul dışında hiç arkadaşım yoktu. Zamanımın çoğunu yazarak geçirirdim.

öfkeli şiirler ya da DVD'lerden film izlemek. Özellikle Kantonca altyazılı yürek burkan Kore dizilerini çok severdim.

Hong Kong'un kontrolü 1997 yılında İngilizlerden Çin'e geçti. Komünist hükümet Çin dışından gelen eğlence programlarını yasakladığı için Kore dizilerini televizyonda ya da internette bulamıyordunuz.

Ancak babam bir şekilde 'işten' benim için DVD kopyalarını aldı.

Onlar aslında korsan korsanlardı - babamın yönettiği suç imparatorluğunun sadece küçük bir parçasıydı.

Ailemin hali vakti yerindeydi ama aşırı derecede değil. Adını Hong Kong Adası'nın en yüksek noktası olan Victoria Peak'ten alan Peak'teki bir sitede yaşıyorduk.

The Peak, Hong Kong'un en pahalı mahallesidir. Ancak ben teknoloji milyonerlerinin çocuklarıyla birlikte özel okula gittim ve ailem kesinlikle onlar kadar zengin değildi.

Pahalı arabalarımız vardı - ama komşularım arasında bu oldukça sıradandı.

Hizmetçilerimiz vardı, ama bu da yaygındı.

Garip olan tek şey, diğer herkesin ebeveynlerinin anlayabileceğiniz bir şey yapmasıydı.

Çoğu bankacıydı. Bazı doktorlar, bazı avukatlar ve çok sayıda eski para vardı.

İnsanlara annemin hayır kurumları için para topladığını ve partiler düzenlediğini söyleyebilirdim.

Ama babamın ne iş yaptığını sorduklarında sadece "Şehirde çalışıyor" diyebildim.

Doing ne diye sorduklarında, "Bilmiyorum... ama DVD'lerimi alıyor" derdim.

İşi hakkında bildiğim tek şey buydu.

Kaçırılana kadar.

Ben 16 yaşımdayken oldu.

Okulda Jing adında bir kızla arkadaş olmuştum.

Kendisinden çok daha yaşlı ve liseyi çoktan bitirmiş bir erkek arkadaş vardı, bu da Jing'in hem skandal hem de çok dünyevi görünmesine neden oluyordu.

Bir gün bana erkek arkadaşının bize biraz ot getirebileceğini söyledi ve onun dairesine gidip biraz içmek ister miyim?

Daha önce hiç marihuana denememiştim. Normal bir sigara bile içmemiştim - ama isyan etmek için isyan etmek isteyen normal ergenlik döneminden geçmeye başlamıştım.

Hayatım ev ve okul arasında boğucu, hiç bitmeyen bir döngüden ibaretti. Bir şoför beni her gün özel okuluma götürüyor, dersler bittiğinde de hemen eve geri getiriyordu.

En büyük erkek kardeşim çoktan mezun olmuş ve üniversiteye gitmişti.

Diğer kardeşime kendi arabası verilmişti. Her türlü yaramazlığı yapardı ve bir kez bile başı derde girmemişti, bu da beni çok kızdırıyordu.

İkisinin de sınırsız özgürlüğü var gibiydi. Benim hiç yoktu.

Jing ot içmek isteyip istemediğimi sorduğunda tabii ki evet dedim.

Bir Cuma öğleden sonra gizlice evden çıktım. Erkek arkadaşım beni Audi'siyle aldı, Jing de yolcu koltuğundaydı.

Adam 23, kız ise 16 yaşındaydı. Aralarındaki yaş farkını keşfettiğimde uyarı zillerinin çalması gerekirdi ama genç ve naftim. O zamanlar bunun Jing'i daha havalı yaptığını düşünüyordum.

Erkek arkadaşı bizi Hong Kong'un en kötü mahallesi olan Wan Chai'ye götürdü.

Aynı anda hem heyecanlanmış hem de gerilmiştim. Okuldaki çocuklar hafta sonları Wan Chai'de nasıl kokain çektiklerini anlatarak övünüyorlardı - zengin çocuklar gettoda takılıyorlardı.

Annem Wan Chai'den sadece onaylamayan tonlarda bahsetmişti. Babam bu konu hakkında hiç konuşmazdı.

Erkek arkadaşı arabayı köhne bir apartmanın garajına çekti, öyle bir yerdi ki arka sokağında fareler koşturuyormuş gibi görünüyordu.

Korktum ve eve gitmek istedim ama Jing beni azarladı ve 'ezik' olmayı bırakmamı söyledi.

Sezgilerimi dinlemeliydim.

Arabayı park edip indiğimizde, üç pasaklı görünümlü adam birdenbire ortaya çıktı. Kollarındaki çete dövmelelerini açıkta bırakan kısa kollu tişörtler giymişlerdi.

İçlerinden biri başıma bir çuval geçirdi ve bağırırsam beni öldüreceğini söyledi.

Dehşet içinde işbirliği yaptım ve beni bir arabaya götürmelerine izin verdim, bu noktada beni bagaja soktular ve kapıyı kapattılar.

Ancak araba hareket ettikten sonra 'arkadaşımın' bana tuzak kurduğunu anladım. Jing'in ya da erkek arkadaşının hiç ses çıkardığını duymamıştım - sanki üç adamın gelmesini bekliyorlardı.

Araba durmadan önce 20 dakika sürdü. Bagajdan çıkarıldım ve koridorlardan oluşan bir labirentte körlemesine yönlendirildim.

Çuvalı kaldırdıklarında, metal bir sandalye, yerde kirli bir şilte, bir ip yığını, eski bir tuvalet ve lavabonun bulunduğu penceresiz bir odada olduğumu gördüm.

Beni esir alan üç kişi başka biriyle birlikteydi - yirmili yaşlarının ortasında bir adam. İnanılmaz yakışıklıydı, siyah saçları bir K-Pop yıldızı gibi şekillendirilmişti.

Kirli ve bayat sigara dumanı kokan diğer adamların aksine, yakışıklı yabancı temizdi ve pahalı kolonya kokuyordu. Kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kaslı kollarındaki yarım düzine dövmeyi ortaya çıkaran beyaz bir elbise gömleği giymişti. Açık yakasının altına gevşek düğümlü bir kravat takmıştı ve yan tarafındaki omuz askısında bir tabanca vardı. Filmler ve televizyon dizileri dışında daha önce hiç silah görmemiştim.

K-Pop yıldızı üç pis adama bir tomar para verdi ve defolup gitmelerini söyledi.

Onlar gittikten sonra bana döndü.

"Seni korkuttukları için üzgünüm," dedi. "Kimse sana zarar vermeyecek... ama seni bir süre burada tutmak zorundayız."

Durumdan o kadar korkmuştum ki - ve onun ne kadar yakışıklı olduğuna şaşırıyordum - neden kaçırıldığımı sormak aklıma bile gelmedi.

"Susadın mı?" diye sordu. "Aç mısın?"

"Biraz," diye fısıldadım.

"O zaman şu sandalyeye oturmanı istiyorum." Uydum.

"Şimdi I var için kravat sen yukarı," o dedi, neredeyse özür dileyerek.

Beni iple bağlamaya başladığında tüm vücudum gerildi - ama başka bir his hissetmem uzun sürmedi:

Arzu.

Daha önce hiç bir erkek tarafından dokunulmamıştım. Çocukluğumdan beri kendi ailem tarafından bile zar zor kucaklanmıştım.

Şimdi bu yakışıklı yabancı ellerini üzerime koyuyordu. Ve ne kadar korkmuş olsam da... Hoşuma gitti.

Çok saygılıydı. Göğsüme dokunmadı ya da beni taciz etmedi.

Elleri kollarımın ve bacaklarımın çıplak tenine dokunduğunda çok nazikti.

İpleri bağlarken sürekli olarak "Çok mu sıkı oldu?" diye soruyordu.

Ona acıdığını söylediğimde beni dinledi ve ayarlamalar yaptı.

İpi vücudumun etrafına dolayarak beni sandalyeye bağladı... sonra bileklerimi arkadan bağlamak için başka bir ip kullandı. Son olarak önümde diz çöktü ve ayak bileklerimi birbirine bağlarken özür dileyerek gülümsedi.

Aptalca bir nedenden ötürü, aklıma Külkedisi'nin önünde diz çökmüş, cam ayakkabıyı ayağına geçiren Beyaz Atlı Prens geldi.

Hâlâ okuldan kalma eteğimi giyiyordum ve beyaz çoraplarım sadece inciklerimin yarısına kadar geliyordu. Elleri bacaklarıma her dokunduğunda tüylerim diken diken oluyordu.

İşini bitirdiğinde önümde diz çökmüş halde kaldı. "Sana hiçbir zarar gelmeyecek - yemin ederim," dedi. "Sen Güvendeyiz ve her şey yakında bitecek.

"Ancak, gürültü yapmayın. Patronuma ait bir depodayız, bu yüzden etrafta sizi duyacak kimse yok - ama gürültü yaparsanız, ağzınızı tıkmak zorunda kalacağım ve bunu yapmamayı tercih ederim. O yüzden sessiz ol, tamam mı?"

Yutkundum ve başımı salladım.

Ayağa kalkarken gülümsedi. "Aferin kızıma. Birazdan döneceğim. Dediğim gibi, gürültü yapmazsan her şey yoluna girecek."

Sonra odadan çıktı. Arkasından kilidin tık sesini duydum.

Ses çıkaramayacak kadar korkmuştum. Tüm zaman boyunca sessiz kaldım.

Döndüğünde elinde bir kola kutusu ve ağzına kadar sıcak suyla dolu bir strafor bardak hazır ramen vardı.

Beni çözdü ve yememe izin verdi.

Bitirene kadar beni yakından izledi, sonra boş kapları aldı.

"Tuvaleti kullanman gerekiyor mu?"

diye sordu. Kızardım.

Gülümsedi. "Ben dışarıda olacağım. İşiniz bittiğinde kapıyı çalın."

İşedim, sifonu çektim, ellerimi yıkadım ve kapıyı çaldım.

Geri döndüğünde ipi eline aldı. "Ne yazık ki

seni tekrar bağlamam gerekiyor."

Garip bir şekilde, umursamadım.

Böylece genç hayatımın en erotik deneyimi başladı.

Yakışıklı tutsağım beni günde birkaç kez bağlıyordu. Kullandığı ip güçlü ve yumuşaktı - kaygan plastik değil, pamuk.

Ve parmaklarının vücudumda gezinmesi... ellerimi bağlarken nazikçe dokunması... bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki düğümleri sıkıca bağlaması...

İplerin tenimde kayma hissinden zevk almaya başladım ve beni her bağlamaya başladığında kalbim hızlandı.

Her zaman sakın, nazik ve saygılıydı - Ve koruyucuydu.

Tutukluluğumun üçüncü gününde odaya başka bir adam geldi.

Daha çok beni kaçıran üç adama benziyordu: pasaklı, hafif yağlı ve dağınık.

Yakışıklı tutsağım ona odaya kadar eşlik etti. Yağlı adam beni görünce güldü. "Demek velet bu."

Beni esir alan kişi hiçbir şey söylemedi. Orada kayıtsızca durdu.

Yağlı adam beni esir alan adama müstehzi bir şekilde baktı. "Bahse girerim biraz eğleniyorsundur, ha?"

"Ona dokunmadım," dedi öfkeyle.

"Neden olmasın? Altın bir fırsatı heba ediyorsunuz."

Yağlı adam parmağını çenemin altına koydu ve ona bakmam için başımı kaldırdı. Eli sigara dumanı kokuyordu.

Tiksinerek ondan uzaklaştığımda, elini yüzüme sıkıştırdı ve beni ona bakmaya zorladı.

Adam şehvet düşkünü bir sırıtışla, "Bahse girerim çok sıkıdır," dedi.

"Gerçekten çok sıkı."

"Çek ellerini onun üzerinden," diye tersledi beni kaçıran. "Donuna kadar batırma."

Birden bir silah sesi duyuldu.

ch-CHACK!

Sadece filmlerde duyduğum bir şeydi.

Hem yağlı adam hem de ben şaşkınlıkla beni yakalayana baktık.

Ve tabancasını çektiğini gördü.

Silahı yere doğrultulmuştu... Ama dışarıdaydı.

"Sana... ellerini ondan çek dedim," diye tekrarladı beni esir alan kişi. Kalbim göğsümde güm güm atıyordu.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye alay etti yağlı adam.

Yakışıklı tutsağım silahını hafifçe kaldırdı. "Bir daha söyletme bana."

Yağlı adam elini yüzümden çekerken "Siktir - iyi, seni aptal pislik!" diye bağırdı. "İşte, mutlu musun? Senin derdin ne be?!"

"Onun burada olduğunu doğruladın. Şimdi dışarı ık," dedi beni esir alan kişi sert bir sesle.

Yağlı adam başını salladı. "Sen lanet olası bir aptalsın, bunu biliyor musun?"

Beni esir alan kişi ona doğru bir adım attı -

"Tamam, tamam, gidiyorum, gidiyorum!" diye bağırdı yağlı adam. Kapıdan çıkarken kendi kendine mırıldandı. "Lanet olası moron, beni tehdit ediyor..."

O gittikten sonra beni kaçırın kişi kapıyı kapatıp kilitleti ve bana döndü.

"Bunun için özür dilerim," diye özür diledi. "Buraya bir daha gelmeyecek. Söz veriyorum."

Sözünün eri biriydi.

Kırk sekiz saat daha, yakışıklı yabancının beni bağlayıp çözdüğü bir pus içinde geçti.

Çok az kelime konuştuk. Beni neden rehin tuttuğunu sormaya çok korkuyordum ve o da hiçbir açıklama yapmadı.

Ama bana yiyecek bir şeyler getirdi.

Tuvaleti kullanmam gerektiğinde bana mahremiyet sağladı... Sabahları beni uyandırdı...

Yatma vakti geldiğinde ışıkları kapattım.

Kendimi temizlemem için bana bir bez ve sabun verdi...

Hatta pis yatağın üzerine koymam için temiz bir çarşaf bile verdi.

Ama bundan daha fazlası, beni günde en az üç kez bağlardı.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi sıkkan yumuşak ipler...

Elleri nazıkçe tenime sürtünüyor.

Vücudum onun dokunuşuna bir sevgilinin beni okşaması gibi tepki verdi. Beni bağlayacağı zamanı özlemeye başladım.

Ve beni orada bağlı ve çaresiz bıraktıktan sonra uzun süre bunun hayalini kurdum.

Korkmuştum, evet.

Ama aynı zamanda büyülenmişim.

Belki de biraz Stockholm Sendromu vardı... ama daha çok yakışıklı, koruyucu, düşünceli bir adam tarafından ilk kez dokunulmanın erotik yüküydü.

Sonra, altıncı gün, her şey değişti.

Öğleden sonraydı. Ellerim bağlıydı, odada yalnızdım, uzaktan silah sesleri geliyordu.

Hemen başımı kaldırdım, gözlerim fal

taşı gibi açılmıştı. Kapının dışında

bağırışlar vardı -

Sonra daha fazla silah sesi, çok

daha yakından. Kapı çarparak

açıldı.

Siyah takım elbiseli iki adam silahlarını bana doğrultmuş halde odaya daldığında çığlık attım.

Ardından babam geldi, o da siyah bir takım elbise giymişti. Beni gördüğünde yaşadığı rahatlama tarif edilemezdi.

Öfkeyi saymazsanız, yüzünde hiç bu kadar duygu görmemişim.

Diz çöktü ve bana sıkıca sarıldı - bir ilk daha - sonra gözlerimin içine bakabilmek için geri çekildi.

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet."

"Sana zarar verdiler
mi?" "Hayır."

Düğümüleri çözmeye çalıştı ama çabucak sinirlendi. Silahlı adamlardan birine havladı, o da ona bir bıçak uzattı ve ben serbest kalana kadar ipleri kesti.

"Hadi," dedi kolunu omzuma dolayıp beni odadan dışarı çıkarırken.

Koridorda iki ölü adam vardı, uzuvları dağılmış, kanları duvarlara sıçramıştı.

Babam koridordaki katliamdan gözlerimi korumaya çalıştı.

Ama arkamıza bakmak için döndüm.

Yakışıklı tutsağım yerde yatıyordu, beyaz gömleği kıpkırmızı sırılsıklamdı, gözleri boş boş tavana bakıyordu.

Çığlık atmaya başladım.

On dakika sonra koluma bir iğne batırana ve dünya kararana kadar durmadım.

eve vardığımızda uyandı.

Babam bir şehir arabasının arkasında yanımda oturuyordu. Siyah takım elbiseli bir adam kullanıyordu. Park ettiğimizde babam beni usulca içeri götürdü. Annem bana sarılırken ağladı. Orada bir zombi gibi durdum.

Daha sonra, benim Anne aldı Ben içine
benim beni soydu ve yatağa
yatırdı.

İki gün boyunca dışarı çıkmadım.

Üçüncü gün babamın çalışma odasına girdim, üzerimde hala pijamalarım vardı ve battaniyeye sarılmıştım.

O baktı at Ben Nazikçe, hangi oldu bir
Onun için alışılmadık bir ifade. "İyi misin?"

Başımı salladım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu

babam. "Bir şey öğrenmek istiyorum."

"Ne?"

"Beni neden kaçırdılar?"

Babam derin bir iç çekti... sonra karşısındaki sandalyeyi işaret etti.

Oturdum ve konuşmaya başladı. Beni şaşırtacak şekilde, oldukça açık sözlüydü.

Bana 'triad' terimini daha önce duyup duymadığımı sordu.

Ona bu konuyu daha önce sadece duyduğumu söylediğimde bana keşişler ve Shaolin tapınağı hakkındaki efsaneyi anlattı.

Bana triad toplumlarının yüzyıllar boyunca nasıl geliştiğini anlattı. Bir insanın kendi kaderini çizebileceği birkaç yerden biri olduklarını söyledi.

Kendi kendine hizmet eden bir saçmalık, gerçi o zaman bunu bilmiyordum.

Hong Kong'daki en güçlü triad gruplarından birinin başı olduğunu ve başka bir çetede bir rakibinin babamı bölgeyi devretmeye zorlamak için beni kaçırdığını söyledi.

Babam pes etmek yerine düşmanlarının beni nereye götürdüğünü öğrendi. Artık güvendeydim ve rakibi ölmüştü.

"Peki ya Jing?" diye sordum.

"Arkadaşın mı?"

Başımı

salladım. "O

öldü."

Dehşet içinde ona baktım. "Sen yapmadın -"

"Hayır, erkek arkadaşı yaptı. Rakibimin bir çalışanıydı. Amacına hizmet ettikten sonra polise gitmesini istemediler, bu yüzden onu öldürdüler ve cesedini bir çöplüğe sakladılar. Polis onu biz size ulaşmadan üç gün önce buldu."

Orada şok içinde oturdum.

"Endişelenmene gerek yok," dedi babam. "Bir daha kimse sana ulaşamayacak. Bundan emin olacağım."

Babam sözünü tuttu.

Kaçırılmadan önce sıkı bir şekilde kontrol edilen dünyam bir hapishaneye dönüştü.

Okula geri dönmedim. Onun yerine babam bana evde ders vermesi için birilerini tuttu. Tarih, İngilizce, Çin edebiyatı, biyoloji, matematik öğretmenleri...

Babamın triad askerlerinden biri koruma olarak bana eşlik etmedikçe evden dışarı çıkmama asla izin verilmezdi.

Sahip olduğum tek mahremiyet yatak odamın görece huzuruydu.

Yatağımın altına ip parçaları sakladığım yer.

Gecenin köründe, herkes uyumaya gittiğinde onları bileklerime ve ayak bileklerime bağladım...

Ve yakışıklı esirimi düğümleri sıkarken hayal ettim.

T Kaçırılmamdan iki yıl sonra, babam nihayet hayatım üzerindeki demir pençesini gevşetti.

Giriş sınavlarında yüksek puan aldıktan sonra üniversiteye gitmeme izin verildi - ama sadece Hong Kong'da kaldığım sürece.

İlk iki yıl evde yaşamaya zorlandım. Her derse bir üçlü gölge ile giriyordum - koyu renk takım elbiseli bir adam beni her yerde takip ediyordu.

Bu konuda babamla sürekli kavga ederdim.

"Ben üniversiteden ayrıldığımda ne yapacaksın?" diye sordum.

"Sen olsun evli ve hareket et içine
senin kocasının evinde."

"Peki bu varsayımsal kocayla nasıl tanışacağım?"

"Senin için talipler ayarlayacağım."

"Hayır, evlenmeyeceksin - çünkü ben evlenmeyeceğim!"

"O zaman umarım burada annen ve babanla yaşamaktan hoşlanıyorsundur.

Bana," diye soğuk bir şekilde cevap verdi.

Ama iki yıllık mücadeleden sonra onu yavaş yavaş yıprattım.

Kendime ait bir dairem olmasına izin verildi.

Arkadaş edinmeye başladım.

Ve çıkmaya başladım.

Yavaş yavaş başladım, sonunda birlikte yatmadan önce altı ay boyunca bir çocukla görüştüm.

Güzel olsa da, yatak odamın mahremiyetinde tenimde kayan ipin erotik heyecanıyla karşılaştırılamazdı.

Ve erkek arkadaşımın yaşadığım deneyimler, kadın arkadaşlarımdan dedikodusunu yaptığı coşkuların yanına bile yaklaşamadı.

Birkaç ay daha tatmin edici olmayan seks yaptıktan sonra ondan ayrıldım.

Ben de kendi başıma orgazm olamıyordum. Mastürbasyon yapma fikri bana yabancı geliyordu. Birkaç kez denediğimde zevk almadım, bu yüzden denemeyi bıraktım.

Umutsuzca istediğim şeyi bulmayı umarak bir dizi sevgili değiştirdim.

Sonunda cesaretimi toplayıp dördüncü erkek arkadaşımdan beni bağlamasını istediğimde, Grinin Elli Tonu hakkında şakalar yaptı. Sonra sikini içime sokmadan önce ellerimi hevesizce birbirine bağladı.

Ertesi gün onu terk ettim.

Elli Ton'u okudum ve hoşuma gitmesine rağmen Christian'ın Anastasia'yı incittiği kısımlardan hoşlanmadım. BDSM'nin sadece 'esaret' kısmını istedim, sadizm ya da mazoşizmi değil.

Yine de... Christian'ın Ana'ya olan takıntısında içimde derin bir yara açan bir şey vardı.

Nelerden hoşlandığım konusunda kendimi eğitmek için internette araştırma yapmaya başladım.

Esaret içeren çok sayıda porno buldum, ancak çoğu erkek izleyicilere yönelik görünüyordu. Kadınlar genellikle aşağılanıyor ve şiddete maruz bırakılıyordu, bu da beni soğutuyordu.

Beni esir alan kişinin gösterdiği yumuşak, yavaş, nazik dokunuşlardan hiçbirisi yoktu...

Ve Christian Grey'in romantik takıntılarından hiçbirini
yoktu. Kendimi tatmin etmeyen bir seks hayatına
bıraktım.
Ta ki Tayland'a tatile gidene kadar.

Üniversiteden ekonomi diplomasıyla mezun olduktan
sonraki yazdı.

22 yaşındaydım.

Planım yüksek lisans okuluna gitmekti ve bu süre
zarfında Hong Kong'da bir yatırım bankacılığı firmasında
ücretli staj yapacaktım.

Staj başlamadan önce yeni erkek arkadaşımla Tayland'a
bir aylık bir tatile gittim.

Üniversite son sınıfın son döneminde tanıştık. İkimiz de
ekonomi eğitimi alıyorduk ve ikimiz de varlıklı ailelerden
geliyorduk.

Yakışıklıydı... ama onunla seks yapmak da önceki erkek
arkadaşlarıyla olduğu kadar sıkıcıydı.

Birkaç kez, biraz daha baharatlı bir şeyler deneyip
deneyemeyeceğimizi sordum.

Her zaman "Bir dahaki sefere" derdi.

Sonra misyoner pozisyonunda seks yapmaya başladık.
Genellikle dört dakika içinde biterdi.

Gerçi o zamana kadar kendimi 'düzenli seks' olduğunu
düşündüğüm bir hayata teslim etmişim, bu yüzden bu
konu hakkında çok fazla düşünmedim.

Erkek arkadaşım işe ve yüksek lisansa başlamadan önce
son bir kez görüşmeyi önerdiğinde üç aydır görüşüyorduk.
Ben de kabul ettim.

Mezuniyetten bir hafta sonra Tayland'a gitmek üzere
uçığa bindik (babamın isteğine rağmen, ki bu beni sadece

daha fazla yapmak istiyorum).

İlk olarak, safir mavisi suları ve bembeyaz kumsalları olan bir adadaki tatil köyünü ziyaret ettik.

Sonra Las Vegas'ın her yere neon tabelalar kusmuş gibi görünen bir turist tuzağı olan Patong'a gittik.

Ondan sonra Tayland dağlarında küçük bir şehir olan Chiang Mai vardı.

Ve sonunda kendimizi başkentte bulduk.

'One Night in Bangkok' adlı 80'lerden kalma bir şarkı, şehirde istediğiniz her türlü cinsel zevki bulabileceğinizi ama bunun tehlikeli olduğunu anlatır.

Eğer bir şey varsa, şarkı gerçeği küçümsüyor.

Her köşede 'mutlu son' reklamı yapan masaj salonları vardı.

Fahişeler - her ikisi de kadınlar ve
'hanımefendi çocuklar' - her
yerdeydi.

Her gece taksi şoförleri bize bir seks kulübüne gitmek isteyip istemediğimizi soruyordu.

Erkek arkadaşım gitmem için yalvarıp duruyordu. "Sadece bakmak için," diye yalvardı.

Onu beş gün boyunca erteledim ve sonunda Bangkok'taki son gecemizde pes ettim.

Kısmen dırdırını kesmek için.

Ama aynı zamanda merakım sonunda beni bunalttığı için.

Ayrıca kulüpte seks hayatımızı biraz daha ilginç hale getirecek bir şeyler yapabileceğimizi umuyordum.

Taksi şoförümüzden bir tavsiye istediğimizde, bizi Thang Phes adında bir kulübe götürdü, daha sonra bunun Tay dilinde 'cinsel' anlamına geldiğini öğrendim.

O gece olanlar hayatımın tüm akışını değiştirdi.

TKulüp çok büyüktü, yaklaşık iki düzine farklı odası vardı.

Ön bölüm o kadar da sıra dışı değildi. Giriş ücretini ödedikten sonra karanlık bir koridordan geçerek bir barın, disko topu ve DJ'in bulunduğu bir dans pistinin ve oturup bir şeyler içebileceğiniz masaların olduğu bir alana geldik.

Alışılmadık olan şey, havlu kumaştan bornoz veya iç çamaşırından başka bir şey giymeyen insanların sayısıydı.

Tamamen giyinik insanlar da vardı, ama bu kadar çok değillerdi.

"Hadi," dedi erkek arkadaşım ve loş kulübün geri kalanını keşfetmem için beni yanına çekti.

Yüksek sesli elektronik müzik havayı titretiyordu. Her duvarda İngilizce, Tayca, İspanyolca, Fransızca, Kantonca, Mandarin ve yarım düzine başka dilde tabelalar asılıydı.

HER ZAMAN ONAY ALIN.

ÖN ÖDEME

YAPMALISINIZ. SAYGILI

OLUN.

HAYIR, HAYIR DEMEKTİR.

HER ZAMAN PREZERVATİF KULLANIN.

Karşılaştığımız ilk oda bir çeşit grup seks alanıydı.

Ortada, insanların akla gelebilecek her pozisyonda açıkta seviştiği çok sayıda deri sedir vardı.

Erkekler etrafta diz çökmüş çıplak kadınlara oral seks yapıyordu.

Köşede, yarım düzine ceset bir şiltenin üzerinde birbirine dolanmıştı.

Erkeklerin çoğu beyazdı, ancak birkaç Asyalı da vardı.

Kadınların neredeyse tamamı Taylandlıydı.

Erkek arkadaşım büyülenmişti; ben ise iğrenmiştim. Elini çekiştirdim. "Hadi gel."

"Biraz daha izlemek istiyorum," dedi beni görmezden gelerek.

Onu bıraktım ve kendi başıma keşfe çıktım (çoğunlukla herkes gibi soyunmamızı ve seks yapmamızı önereceğinden endişelendiğim için).

Bunu takip eden anlarda, sanki bir tavşan deliğinden aşağıya, seks dolu bir Harikalar Diyarı'na düşmüş gibi hissettim.

Daha çok teşhircilik ve vanilya seksle ilgili odalardan hızla geçtim.

Sonunda BDSM alanına gelene kadar.

Çıplak erkek ve kadınların bileklerinden ve ayak bileklerinden bağlandığı büyük, ahşap, X şeklinde yapılar vardı.

Birkaçı ortaçağ mahkûmları gibi tahta kundaklardaydı. Diğerleri boyunlarına bağlanmış tasmalarla yere diz çökmüştü.

Başka bir odada, çıplak erkekler, onları çok telli kırbaçlarla kırbaçlayan deri giysili kadınların önünde dört ayak üzerinde çömelmişlerdi.

Hiçbiri umurumda değildi -

Ta ki bir kadının vücuduna bağlanmış iplerle tavana asılı olduğu bir odaya girene kadar.

Tavandan gelen ışıklar kırmızı ve mavi arasında gidip geliyor, tenini kızıldan safire çeviriyordu.

Orada öylece durdum.

Ve kulübe girdiğimden beri ilk defa kendimi tahrik olurken buldum.

"Esaret sever **m i s i n** ?" diye İngilizce seslenen bir erkek sesi, elektronik kulüp müziğinin üzerinde duyulmak için bağırıyordu.

Döndüm ve hayatımda gördüğüm en muhteşem adamlardan biriyle yüz yüze geldim.

Asyalıydı - tahmin etmem gerekirse Koreliydi - ve takım elbise giyip kravat takıyordu.

Bana 16 yaşımıdayken beni bağlayan esirimi hatırlattı.

Öfkeyle kızardım ve "Ben iyiyim" diye ağzımdan kaçırdım.

"Evet, öylesin," dedi gülümseyerek. Alaycı değil, sadece şakacıydı.

Kelime oyunu yaptığını fark edene kadar kafam karışmıştı. "Güzel", "ateşli" gibi.

Daha da kızardım ve ondan uzaklaştım.

"Ben burada çalışıyorum, istediğin bir şey olursa haber ver," dedi ve uzaklaştı.

Tüm vücudum gerildi. İçimde

iki taraf savaşıyordu:

Buranın bir düzine mil yakınında olmaması gerektiğini bilen 'iyi kız' -

Ve ve 'kötü' parça . Ben o aranıyor umutsuzca bir şey.

Sahip olmama asla izin verilmeyen bir şey. "Bekle!"

Seslendim.

Adam arkasını döndü ve sakın bir gülümsemeyle bana baktı. "Evet?"

Bir an donakaldım -

Sonra kendimi şaşırtarak müzik eşliğinde "Sessiz bir yere gidebilir miyiz?" diye bağırdım.

"Tabii ki."

Elimi tuttu ve beni odadan dışarı çıkardı.

Her Şey bitene kadar erkek arkadaşımı bir kez bile düşünmedim.

H Beni yaklaşık 20 metre karelik özel bir odaya götürdü ve kapıyı kapattı. Elektronik müziğin durmak bilmeyen sesi birden kesildi.

Kulübün kokuları da kayboldu. Ter ve seks kokusu yavaş yavaş yerini muhteşem adamın kolonyasının kokusuna bıraktı: misk ve biraz baharat.

Işık loştu ve etraf eski püsküydü ama kulübün geri kalanından çok daha az köhneydi.

Duvara dayalı bir rafta havlular ve folyo ambalajlı prezervatiflerle dolu bir sepet vardı.

Ayrıca yırtık pırtık çarşafları olan küçük bir ikiz yatak, metal bir katlanır sandalye ve bir lavabo vardı.

Muşamba zemin temizdi ama aşınmıştı.

Bana 16 yaşındayken esir tutulduğum odayı hatırlattı.

Daha güzel, ama benzer.

"Biraz müzik ister misiniz?" diye sordu takım elbiseli yakışıklı adam.

"Hayır," diye mırıldandım.

Bana nazikçe gülümsedi. "Ne istersiniz?" "I..."

Metal katlanır sandalyeye baktım ve kalbim küt küt atmaya başladı.

Bunu söylerken ona bakamadım, bu yüzden yere baktım.

"...Bağlanmak istiyorum."

"Sandalyenin üzerinde mi?"

diye sordu nazikçe. "Evet."

"Çıplak mı, giyinik mi?"

Kalbim birkaç kez çarptı.

Birden kendimi hiçbir erkek arkadaşımın olmadığı kadar ateşli ve ıslak hissettim.

Yine de hala korkuyordum, bu yüzden "Giyinik" dedim.

"Tamam, ama önce sizden ücret almam gerekecek. En az bir saat olmak üzere saati altı bin baht. İlk saat için ödeme yapabilirsiniz, sonra süreniz dolduğunda devam etmek isteyip istemediğinizi soracağım."

Baht, İngilizce'de 'bot' olarak telaffuz edilen Tayland para birimiydi. Bir dolara 33 baht vardı, yani fiyat kabaca şöyleydi

180 DOLAR.

"Pekâlâ," dedim çantamı karıştırırken.

Parayı ona uzattım. Adam parayı saydı, sonra da takım elbisesinin içine soktu.

"Teşekkür ederim. Gidip bir şeyler almam gerek. İp mi yoksa başka bir şey mi tercih edersiniz? Eşarp, belki?"

"R-ip, lütfen."

"Herhangi bir tercihiniz var mı? Naylon mu?

Pamuk mu? Polyester?" "Ben... Bilmiyorum."

Nazikçe gülümsedi. "Yumuşak bir şey tercih eder misiniz?" "Evet, lütfen."

"Harika. Birkaç dakika içinde döneceğim."

Kapıyı açıp müziğin gürültüsünü içeri aldı, sonra da arkasından kapattı.

O gittikten sonra panik atak geçirmeye başladım.

Ne yapıyorsun?!

Lanet olası TAYLAND'da bir SEKS kulübündesin ve bir yabancınn seni bağlamasına izin veriyorsun! Seni aptal!
Orada öylece durdum, odadan kaçıp kaçmayacağımı düşünüyordum.

-

Ama ben yapmadım.
İhtiyacım korkumdan daha büyüktü.
Ve sonra... birkaç dakika geçtikten sonra...
kandırıldığımdan korktum.
Adamın paramı aldığını ve geri gelmeyeceğini.
Acaba gitsem mi diye düşündüm -
Kapı hafifçe vurulduğunda.
Yakışıklı adam içeri girdiğinde özür dileyerek gülümsedi.
"Özür dilerim. İstedğim şeyi bulmam biraz zaman aldı."
Omzunda ince, beyaz bir ipten oluşan büyük bir bobin vardı.
Elinde bir tane daha tutuyordu.
Kalbim normalden iki kat daha hızlı atıyordu.
Yakışıklı adam kapıyı kapattı, iki kangal ipi yere bıraktı ve sandalyeyi işaret etti. "Nasıl istersiniz."
Tereddüt ettim, sonra sandalyeye oturdum.
"Eğer herhangi bir noktada durmamı istersen, söylemen yeterli," dedi. "Kontrol tamamen sende. Sadece söyle, ne istersen yapacağım. Devam etmemi ister misiniz?"
"Evet," diye fısıldadım.
Gülümsedi ve önümde diz çöktü -
Tıpkı Sindirella'nın önünde diz çöken Beyaz Atlı Prens gibi. 22 yaşındaydım -
Ama bir an için yine 16 yaşındaydım ve beni esir alan kişiyle aynı odadaydım.
Takım elbiseli muhteşem adam ipi ayak bileklerimin etrafına hafifçe bağlamaya başladı.
İpin tenimde kayması saf seks hissi veriyordu.
Seksten daha
iyi. Bir iniltiyi
bastırdım.
"Çok sıkarsa bana haber ver," dedi.
"Değil," diye nefes verdim.

Gülümsedi ve beni bağlamaya devam etti.
İpin her dokunuşu bir sevgilinin okşaması gibiydi.
Ve her ilmek sıkıştığında kalbimin göğsümde güm güm attığını hissettim.
Ayak bileklerimi bağlamayı bitirdiğinde, "Şimdi de ellerin mi?" diye sordu.
"Evet," dedim ısrarla.
Sandalyenin arkasında diz çöktü ve ellerimi birbirine bağladı.
Bu deneyim ayak bileklerimi bağladığı zamankinden bile daha erotikti.
İp bileklerimi sıkarken bir iniltiyi bastırdım.
İşini bitirdiğinde karşımdaki yatağa oturdu.
Orada oturdum, sersemlemiştim, külotum sırlıklam olmuştu. Bana nazikçe gülümsedi. "Bu iyi mi?"
"Evet," diye inledim, sonra sesimdeki tutkuyu duyunca kızardım.
Kıkırdadı ve ardından "İstediğiniz başka bir şey var mı?" diye sordu.
Gözlerimi ona diktim. "Ne gibi?"
Omuz silkti. "Sana dokunmamı ister misin?"
Yüzüm lav gibi yanıyordu.
Cevap vermem uzun sürdü...
Ama kaçırılmamdan bu yana geçen altı yıl boyunca sahip olduğum her arzu aklımdan geçti.
"...evet," diye fısıldadım.

H Bana tekrar kontrolün tamamen bende olduğunu söyledi.

Olup bitenleri istediğim zaman durdurabileceğimi.

Tüm amacın benim zevkim olduğunu.

Herhangi bir noktada kendimi rahatsız hissedersen konuşmam gerektiğini söyledi.

"Hazır mısın?" diye sordu sonunda.

"Evet," diye mırıldandım.

Yanımda ayağa kalktı -

"Sandalyenin yanında diz çökebilir misiniz?" Çekinerek sordum.

"Tabii ki."

O Diz çökmek üzerinde bir DİZ yanında

Ben, sadece gibi Yakışıklı Prens.

"Sana dokunabilir miyim?" diye sordu, elini göğsümden birkaç santim uzakta tutarak.

Sertçe yutkundum. "Evet."

Altında sütyen olan beyaz bir bluz giyiyordum.

Bana hafifçe dokundu, parmağının ucunu göğsümün yamacında gezdirdi...

Ta ki kumaşın altında göğüs ucumun sert ucunu bulana kadar.

Ve yavaşça etrafında dönmeye başladı.
Tüm vücudum yanıyormuşum gibi parladı -zevkli bir ateş- ve istemedem inledim.
Dudaklarımdan çıkan sesle kıpkırmızı kesildim -
Ama o bana dokunmaya devam etti.
Beni okşuyor.
Bluzumun ve sütyenimin içinden göğüslerimi avuçluyor... Dikleşmiş meme uçlarımı okşuyor...
Yavaşça çimdikliyorum.
Şimdiye kadar yaptığım tüm sekslerden daha iyiydi.
"Sana dokunabilir miyim?" diye sorduğunda zevk sarhoşluğu içindeydim.
Kalçalarımın üzerindeki eteği işaret ediyordu. Kalbim daha da hızlandı.
Hayır demeyi düşündüm -
Ama yine ihtiyacım korkumdan daha büyüktü. "Evet," diye çıkmayı başardım.
"Unutma, kontrol sende," diye fısıldadı. "Eğer durmamı istiyorsan, söylemen yeterli."
Eli çıplak bacaklarıma yaklaştığında gerildim.
Sonra eli tenime dokundu ve bir zevk ürpertisi tüm bedenimi sardı.
"Oh," diye nefes nefese kaldım.
Ayak bileklerim bağlı olduğu için bacaklarım birbirine bastırılmıştı. İkisini de okşamaya başladı, bir parmağını kalçalarımın birleştiği deride gezdirdi.
Isı tüm vücudumu sardı ve bacaklarımı nazikçe okşarken coşkuyla titredim.
Birkaç dakika sonra eteğimin kenarına dokundu.
"Burası mı?" diye sordu.
Gözlerinin içine baktım. Naziktiler.
"...evet," diye fısıldadım.
Eli eteğimin kenarından kaydı ve yavaşça yukarı çıktı.
Parmak uçları iç çamaşıırıma dokunana kadar.

Sanki zevk onun elinden bedenime akıyordu ve ben zevkle inleyip titriyordum.

"Bacaklarını ayır," diye

fısıldadı. Dizlerimi ayırdım.

Parmak ucu sırılıslam külotumun önünden aşağı kaydı...

Ta ki klitorisimi bulana kadar.

Beni usulca ovmaya başladı.

Tüm vücudum elektrik akımına kapılmış gibi hissediyordu.

Zihnimin gözünde, bileklerimin ve ayak bileklerimin etrafındaki ipler, bağlarımdan gelen doğrudan bir zevk çizgisiyle parlıyor gibiydi...

Meme

uçlarıma...

Klitorisime

kadar.

Beni biraz daha hızlı okşamaya başladı.

Öne doğru eğildim, başım öne düştü ve daha yüksek sesle inledim. Parmağı külotumun ıslak bezini daha hızlı

ovuşturdu -

daha sıkı -

Ve aniden daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissettim.

Mutluluk kasılmaları beni sarstı -

Coşku spazmları -

İpin ya da parmağının dokunduğu vücudumun her yeri cennetten gelen beyaz bir ışıkla dolmuş gibiydi.

Haykırdım, sesim mutluluktan boğuluyordu -

Sonunda kasılmalar azalmaya başladı.

Ve parmağı yavaşladı, sonunda tamamen durdu.

Ellerim ve ayak bileklerim bağlı, başım öne eğik, saçlarım gözlerimin içinde, orgazm sonrası sersemlikle zihnim bulanık bir şekilde orada oturuyordum.

Sonra muhteşem adamın sesi sisi delip geçti.

"Saatimiz sona ermek üzere. Devam etmek istiyor musunuz?"

Hemen EVET dedim! -

Ama sonra erkek arkadaşımın dışarıda bir yerlerde olduğunu ve muhtemelen aklını kaçıracak kadar endişeli olduğunu hatırladım.

Utanmış ve korkmuş
hissettim. Onu terk ettiğim
için utandım -

Ve yabancı bir ülkede bir yabancıyla tamamen giyinik bir şekilde hayatımın en iyi deneyimini yaşadığım için korkuyordum.

Başka hiçbir erkek bana böyle hissettirmemişti...
Ve bunu bir daha asla hissedemeyeceğimden
endişeleniyordum.

Yine de utancım arzumu bastırdı. "Hayır... Gitmem
gerek," dedim sessizce.

Başıyla onayladı ve beni çözmeye
başladı. Yavaşça, metodik olarak
ilerledi.

Ve gevşetilmiş ipin her dokunuşu bir okşama gibiydi.
Ön sevişme değil, son oyun.

İşini bitirdiğinde ayağa kalkmama yardım etti.

Orada titreyerek durdum, bacaklarım hala ilk
orgazmımdan seğiriyordu - ve inanılmaz derecede güçlü bir
tane, daha sonra öğrenecektim.

Nazik gözlerine baktım ve "Teşekkür ederim" diye
fısıldadım.

Tekrar gülümsedi. "Benim için büyük bir zevkti.
Bangkok'ta bir süre kalacak olursanız, tekrar gelin ve beni
görün. Adım Yeong ve her Salı'dan Cumartesi'ye kadar
burada çalışıyorum."

Bakışlarıyla hipnotize olmuş bir halde başımı salladım ve
odadan çıktım.

A Kulübün gürültülü müziği eşliğinde yürürken etrafımdaki çıplak bedenleri tamamen görmezden geldim.

Suçluluk duygusuyla yanıp tutuşuyordum.

Hayatımın en iyi seksini yapmıştım ve bunu erkek arkadaşım ile yapmamıştım.

Yine de -

İkimiz de çıplak olmadığımıza göre bu gerçekten seks miydi? İçime girmemişti.

Penisini bile görmemiştim.

Ve yine de, bunun bir rasyonalizasyon olduğunu biliyordum. Daha yeni seks yapmıştım.

Ve inanılmazdı.

Birlikte olduğum diğer erkeklerle yaşadığım tüm deneyimlerden çok daha iyiydi.

Ve a yüz zamanlar daha iyi daha ile
benim Şu anki erkek arkadaşın.

Yüzüm utançtan kızardı.

Erkek arkadaşımın muhtemelen şu anda beni arıyor olmasından nefret ediyordum, aklını kaçırarak kadar endişeliydi.

Ve yaptığım şeyi itiraf etmek zorunda kalacaktım. Bundan korkuyordum.

Ama ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Odadan odaya geçip onu aradım - Ama bulamadım.

Dehşet içimde kabardı.

Otele geri mi döndü?!

Ne yaptığımı biliyor muydu ve beni burada öfke içinde bıraktı mı? Suçluluk duygusuyla midem bulandı.

Sonunda onu grup seks odasında, tam olarak bıraktığım yerde bulana kadar.

Bir anda, artık suçlu hissetmiyordum.

Sadece öfkelen dim.

Pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş, başı geriye atılmış ve ağzı açık bir şekilde orada duruyordu.

İki çıplak Taylandlı kadın kasıklarının önünde diz çökmüş, aynı anda ona hizmet ediyordu.

"NE OLUYOR LAN?!" Bağ ırdım.

Kendinden geçti ve panik içinde bana baktı.

İki Taylandlı fahişe de birbirlerine "Ah oh" der gibi baktılar.

"Bebeğim - nereye gittiğini bilmiyordum!" diye feryat etti erkek arkadaş ım acınası bir şekilde. "Bu görüldüğü gibi değil - Seni seviyorum!"

Hış ım la odadan çıkt ım.

"Bebeğim, bekle!" diye bağ ırd ı, pantolonu ayak bileklerine kadar inmiş bir penguen gibi paytak paytak peşimden geliyordu.

Kulüpten koşarak çıkt ım, bir taksiye bindim, otele döndüm ve bavullar ım ı toplamaya başlad ım.

Benim erkek arkadaş ım geldi on dakika Daha sonra. Bunun yerine yalvarma ve sızlanma yerine suçlayıcı bir şekilde bağ ırmaya başladı.

"Bir saattir hangi cehennemdeydin, ha?!" Ona söylemediğimde öfkelen di.

Ben de bavullar ım ı alıp çıkt ım, resepsiyona gittim ve başka bir oda tuttum.

Geceyi yalnız geçirdim.

Sonunda, erkek arkadaş ımdan daha iyi olmadığ ım için kendimi suçlu hissettim.

Ne de olsa ben de bir yabancıyla cinsel ilişkiye girmiştım. Ama iki çıplak kadının görüntüsüne geri dönüp durdum.

Taylandlı kadınlar ve suçluluk duygumu çabucak atlattım. Bunun yerine, Yeong'la geçirdiğim bir saati hayal ederek uykuya daldım... Ve ayak bileklerimin etrafındaki iplerin hissini ve Bilekler.

Ertesi gün havayolu şirketini aradım ve uçuşumu değiştirdim, böylece eve dönerken erkek arkadaşımın yanında oturmak zorunda kalmayacaktım.

Bangkok'ta bir hafta daha kalmayı ve Yeong'u görmek için kulübe geri dönmeyi düşündüm -

Ama günün sert ışığında, önceki gece yaptığım şey yüzünden utanç içindeydim...

Bu yüzden vazgeçtim.

Hong Kong'a döndüğümde erkek arkadaşıma ilişkimizin bittiğini mesajla bildirdim ve numarasını engelledim.

Biraz suçlu hissettim -

Ama daha çok rahatlamıştım.

Onunla daha sıkıcı, vasat bir sekse geri dönemezdim.

Kulüpte yaşadıklarımın sonrasına olmaz.

Yine de başlamam gereken bir staj vardı, bu yüzden o geceyle ilgili anılarımı bir kenara bıraktım.

Tayland'la ilgili her şeyi unutmaya ve normal hayatıma geri dönmeye kararlıydım.

Ama hiçbir şey bir daha asla normal olmayacaktı.

O Hong Kong'a döndüğümde hayatım bir düzene girdi. Yüksek lisans okulunun başlamasına daha altı hafta vardı ama stajım hemen başladı.

Gün boyunca Hong Kong'un en büyük yatırım bankalarından birinde akıllara zarar, giriş seviyesinde işler yaptım.

Geceleri yatağında saatlerce uyanık kalır ve Bangkok'taki o akşamı yeniden yaşardım.

Bağlanmak...

Muhteşem bir adam bana dokunuyor.

Beni sadece hayalini kurduğum bir coşkuya getirdi.

Sonunda hayal kırıklığım zirveye ulaştı. Bir tür rahatlama olmadan sıkıcı hayatıma devam edemeyeceğimi biliyordum...

Ben de ava çıktım.

İnternetle başladım ve kendimi BDSM hakkında eğittim.

Sadece Grinin Elli Tonu'nun fantezileri değil -

Gerçek, gerçek dünyadaki faaliyetler.

Bir esaret saplantım olduğu ortaya çıktı. Kesinlikle sadizm ya da mazoşizm değil ve muhtemelen hükmedilmek de değil. (Ya da uzun, çok uzun bir süre düşündüm.)

Çeşitli esaret biçimlerini inceledim ve ipleri ve eşarpları sevdiğime karar verdim - daha yumuşak şeyler. Zincir ya da pranga değil.

Ne istediğimi daha iyi anladıktan sonra onu aramaya başladım.

İnternette Tayland'da gördüklerime benzer kulüpler aradım.

Ancak Hong Kong çok daha muhafazakâr bir yerdir ve kiralık seksi sınırlayan son derece katı yasaları vardır (teknik olarak seks söz konusu olmasa bile).

Gerçek mekanda faaliyet gösteren herhangi bir işletme listesi bulamadım, bu yüzden internet fetiş sitelerini taramaya başladım.

Yavaş yavaş Hong Kong'daki özel evlerde yeraltı BDSM partileri olduğunu öğrendim.

İnternette üç kadın tanıdık edindikten sonra, onlara sorular sorabilmek için halka açık bir yerde kahve içmek üzere buluşup buluşamayacağımızı sordum.

Son derece temkinliydim. Bir yanım yeni 'arkadaşlarımın' aslında yeni kurbanlar bulmak için kadın kılığına girmiş erkek seri katiller olabileceğinden korkuyordu.

Daha fazla yanılmış olamazdım.

Şaşırtıcı bir şekilde bana çok benziyorlardı: profesyoneller... üst-orta sınıf... ve ikisi üniversite eğitimliydi.

Biri bekârdı; diğer ikisi evli ve çocukluydu. Evli kadınların kocaları aynı zamanda BDSM partnerleriydi.

Görünürde, işler, toplantılar, ayak işleri, çocuk yetiştirme, market alışverişi ve ev işleriyle dolu sıradan hayatlar yaşıyorlardı.

Tek kaçırları, kendilerini gerçekten canlı hissetmelerini sağlayan fantezileri yaşadıkları özel evlerdeki gizli partilerdi.

Üç kadınla da hemen kaynaştım ve beni özel partilere götürerek 'sahneye' girmeme yardımcı olmayı teklif ettiler.

Ve böylece yeraltı Hong Kong fetiş kulüpleri dünyasındaki eğitimim başladı.

İlk parti, ailemin evinden sadece birkaç mil uzakta, Peak'te görkemli bir malikanede gerçekleşti. (Bu da beni ilk başta mantıksız bir şekilde gerdi. Ailemin beni aramak için içeri dalmayacağını kendime sürekli hatırlatmak zorunda kaldım).

Malikânenin sahibi yer altında bir zindan inşa etmişti - her türlü ayrıntılı ekipmanla dolu beton bir oda.

Kenarda durdum, diğerlerinin kürek çekmesini, kırbaçlanmasını ve bağlanmasını izlerken gergin bir şekilde şampanyamı yudumladım.

Küçük siyah gece kulübü elbisemin içinde kendimi yabancı hissettim. Diğer herkes deri, lateks ve daha geleneksel BDSM kıyafetleri giymişti.

Çok sayıda katılma teklifi aldım - genellikle orta yaşlı erkeklerden - ama kibarca reddettim.

İlk seferimde tek yaptığım izlemektir.

Katıldığım bir sonraki toplantıya, ortama daha uygun askılı deri bir kıyafetle geldim -

Ve oynamaya hazır geldim.

Bağlanmak için gergin bir şekilde gönüllü oldum.

Bangkok'taki muhteşem adamla yaşadığım deneyim kadar ateşli değildi - bir kez bağlandıktan sonra kimse beni orgazma ulaştıramadı - ama bu kadar çok hayran göz tarafından izlenmenin farklı bir zevki vardı.

Bağlanmışım.

Girebildiğim her partiye gitmeye başladım.

Gündüzleri, bir yatırım bankacılığı şirketinde haftada 20 saat çalışan sıkıcı bir ekonomi yüksek lisans öğrencisiydim.

Ama geceleri, en karanlık arzularımı gerçekleştirmeye çalışan sapık bir melektim.

Aynı zamanda, babam bana müstakbel taliplerle randevu ayarlamaya çalışıyordu.

Reddetmeye devam ettim - ancak birden fazla kez, ailemle Pazar akşam yemeği yemek için eve geldiğimde, masada benim yaşlarımda yabancı bir adamın oturduğunu gördüm.

İlk adam hoş ama sıkıcıydı.

Bir sonraki adam, babamla çok iyi anlaşılan, kendini beğenmiş, narsist bir pislikti.

İlk olaydan sonra babama bunu bir daha yapmamasını, yoksa bir daha uğramayacağımı söyledim.

İkinci kez olduğunda, sözümü tuttum: Pazar yemeğine gelmeyi bıraktım.

Babamdan çok sayıda kızgın mesaj ve telefon aldım - ve annemden de geri dönmem için beni suçlamaya çalışan birkaç tane - ama silahlarımı bırakmadım.

Ayrıca, onun yerine yapmam gereken bir sürü başka şey vardı.

Mumu iki ucundan da yakmak bana zarar vermeye başladı. Sonuç olarak, lisansüstü okuldaki notlarım düştü. Sonra yatırım bankası bana maaşlı bir iş teklif etti.

Hong Kong'da yaşamak için neredeyse yeterli değildi - en azından yoksulluk sınırının üzerinde değildi - ama yine de babam tarafından sübvansede ediliyordum. Banka hesabıma her ay yatırdığı paralar sayesinde güzel bir dairem ve şık kıyafetlerim vardı.

İş kabul ettim ve okulu bıraktım, bu da bana geceleri gerçek tutkularımın peşinden gitmek için daha fazla zaman verdi.

Ancak babama yüksek lisans yapacağımı söylemedim.

O köprüye geldiğimde geçeceğimi düşündüm.

Birkaç ay içinde, fetiş partilerinden birinde yakışıklı ve bekar bir adamla tanıştım. Benden sadece birkaç yaş büyüktü ve beni bağlamayı seviyordu.

Dairesinin mahremiyetinde, ellerim ve ayaklarım bağlıyken beni orgazm üstüne orgazm yaşattı.

Sonunda kendimi mutlu ve tatmin olmuş hissettim.

Aslında, kendi partilerimi düzenlemeye başladım. Ailemden her ay aldığım parayla - ve birkaç zengin arkadaşımın desteğiyle - hafta sonları bir çatı katı kiraliyor ve orayı kırbaçlar, zincirler ve deri şeylerle dolu bir fetiş harikalar diyarına dönüştürüyordum...

Ve halat.

Her zaman bolca ip.

Bunu sevdim. Benim gibi başkalarının da oynayabileceği şekilde arzularımı gerçeğe dönüştürmeyi seviyordum.

Hatta insanlar bana "Senin partilerin şimdiye kadar gittiğim en iyi partiler" demeye başladı. Bunu tam zamanlı yapamaman çok kötü."

Evet...

Tam zamanlı yapamamam çok kötü.

Babamın haydutları iş yerime geldiklerinde beş aydır partilere ev sahipliği yapıyordum.

Odamda oturmuş Hong Kong borsasının trendlerini inceleyen bir analiz okuyordum ki, yumuşak huylu müdürüm yanıma geldi. Yuvarlak gözlüklerinin ardındaki yüzü solgundu.

"Sorun nedir?" Telaşla sordum.

"Bu... beyler sizinle konuşmak istiyorlar," diye hırıldadı.

Arkasına baktığımda siyah takım elbiseli ve güneş gözlüklü iki adam gördüm. Boyunlarındaki ve ellerindeki görünür dövmeler onların triad haydutları olduğunu hemen ele veriyordu.

Tekrar kaçırılmak üzere olduğum korkusuyla bir dehşet hissettim.

Ama sonra fark ettim ki, eğer böyle bir şey olacak olsaydı, beni iş yerime gelmek yerine bir otoparkta yakalarlardı.

Onları babamın gönderdiğini fark ettiğimde yüzüm utançla yandı.

"Çok özür dilerim," diye müdürümden özür diledim. Sonra adamların üzerine yürüdüm ve tısladım, "Ne cüretle buraya gelirsiniz?"

Buraya!"

Büyük olanı alçak bir sesle, "Baban seninle konuşmak istiyor," dedi.

"Arayabilirdi!" Öfkeyle fısıldadım.

Haydut öfke nöbetimi görmezden geldi. "Sessizce gelebilirsin ya da olay çıkarabiliriz. Hangisini tercih edersin?"

Onlara sessizce eşlik etmeyi tercih ettim - iki yanımda birer kişi, sanki bir mahkumu taşıyorlarmış gibi.

Bir bakıma öyleydiler de.

Ayrılırken, utanç verici bir sessizlik içinde yere baktım.

Ve tüm iş arkadaşlarımla beni suçlular tarafından ofisten çıkarılırken izledikleri gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım.

İki adam beni Rolls Royce'la ailemin evine götürdü.

Oraya vardığımızda, ev çalışanlarının yanından geçerek babamın çalışma odasına kadar bana eşlik ettiler.

Oda İngiliz sömürge döneminden kalma bir şeye benziyordu - ki öyleydi. Her duvar deri kaplı kitap raflarıyla kaplıydı. Eski kâğıtların vanilya kokusu havada asılı duruyordu ve arka planda bir dede saati tik tak ediyordu.

Babam masasının arkasında oturmuş, her zamanki gibi takım elbise giymiş ve kravat takmış, bazı kâğıtları okuyordu.

İki adam kapıyı çaldığında başını kaldırıp baktı. Yüz ifadesi hemen karardı.

"Dışarıda bekle," diye emretti.

İki adam kapıyı arkalarından kapattı.

"Otur," dedi soğuk bir ifadeyle, masasının karşısındaki sandalyeyi işaret ederek.

Oturdum. "Eğer benimle konuşmak istiyorsan, sadece-"

"Sessiz ol," diye tersledi.

"Beni iş yerinde utandırmak için iki haydutunu göndermeni takdir etmiyorum."

"SESSİZ OLUN!" diye bağırdı, şakaklarındaki damarlar ortaya çıkmıştı.

Oturduğum yerde donup kaldım, aniden yeniden yedi yaşına girdim.

Hastalıklı bir korkuyla, bunun babamın her zamanki kontrolcü doğasından daha fazla bir şeyle ilgili olduğunu fark ettim.

Öğrendi, küçük bir ses zihnime fısıldadı.

Hayır - bu imkansız -

çok dikkatliydim!

Ama sonra en kötü korkularım doğrulandı.

Babam fotoğrafları masanın üzerinde teker teker kaydırmaya başladı.

Bunlar pencereden uzun objektiflerle çekilmiş ya da düşük ışıktaki cep telefonu ile çekilmiş grenli fotoğraflardı.

Hepsi son iki haftada verdiğim fetiş partilerinden.

Bir fotoğrafta, deri bir trençkotun altına siyah bir sütyen, külot ve uyluk yüksekliğinde botlar giyerken güldüm.

Bir diğerinde, kulplu atın üzerine eğilmiş çıplak bir adamı şakacı bir şekilde kürekledim.

Bir diğerinde, yüksek arkalı bir sandalyede ip ile bağlı oturuyordum, yüzüm zevkten buruşmuştu.

BDSM topluluğuna aşına olmayan biri için şok edici olabilecek resim üstüne resim -

Ama özellikle de kızını onların içinde gören bir baba için. Utancımın yerin dibine girmek istedim.

Ama içimde bir öfke kıvılcımı çaktı.

Biri bana ihanet etti.

Kim olduğunu merak ettim.

"Önce okulu bıraktığını duydum," diye hırladı babam.

"Şimdi de bunu öğreniyorum. Açıkla kendini."

Artık çocuk olmadığımı hatırlamak için kendimi zorladım.

"Bu seni ilgilendirmez," dedim kararlılıkla.

"HİÇ DE DEĞİL!" diye kükredi, sandalyesinden fırlarken beni korkuttu. "Sence saygın bir aile bunu öğrenirse oğullarının seninle evlenmesine izin verir mi?!"

"Evlenmek istemiyorum," diye tersledim. "Özellikle de senin seçtiğin küçük Mini-Me'lerden biriyle."

'Mini-Me' göndermesini anlamadı ama sesimdeki meydan okumayı net bir şekilde duydu.

Masanın etrafında döndü, yüzü öfke maskesine dönüşmüştü. "Hayatında ne halt ediyorsun?! Yozlaşıyor musun?! Bir fahişe mi?! Sana kızım olarak sahip olduğum için utanıyorum! Ailemize şerefsizlik getirdin!"

Her kelime içime saplanan bir bıçak gibiydi.

Kanton dilinde, ailemizin şerefini lekeledin ifadesi bir lanet de olabilirdi.

Ama kızım olduğun için utanıyorum kısmı sanki kalbimi söküp atıyormuş gibi hissettirdi.

Ancak, savaşımadan pes edecek değildim.

Hayatımda ilk kez gerçekten yapmak istediğim şeyi yaparak geçirdiğim son altı ay bana bundan daha fazla omurga kazandırmıştı.

Gözlerimi kırıştırdım ve alay ettim. "Ben mi? Ailemize şerefsizlik mi getirdim? Sen bir suçlusun - bir zorba - bir katil ve bir haydutsun. Senin kızın olmaktan utanıyorum. Ailemizin şerefini lekeleyen biri varsa, o da sensin."

Kendimi bildim bileli babam hep öfkeli bir adamdı.

Ama o anda öfkesi alev alev yanıyor, ifadesi kesinlikle şeytani bir hal alıyordu.

Ben tepki veremedim elini geri çekti ve yüzüme bir tokat attı. Sertçe.

Başım acıyla yana savruldu ve gözyaşlarına boğuldum.

"Çık dışarı," diye hırladı tepemde yükselirken. "Evimden defol. Artık bu ailenin bir parçası değilsin. Seninle ilişkiyi kesiyorum; artık burada istenmiyorsun."

Şok içinde ona baktım. "Baba -"

"Defolun!" diye kükredi. Kapıyı açtı ve beni buraya getiren iki adama bağırdı. "Götürün onu buradan!"

İki haydut peşimden gelirken, ağlayarak ve morarmış yanağımı tutarak çalışma odasından çıktım.

Koridordaki hizmetçiler gözlerini kaçırıp kaçıştılar. Bana en ufak bir şefkat gösterdiklerinde babamın öfkesinden korktuklarını biliyordum.

Ben çıkmak üzereyken annem antreden içeri girdi.

"Anne!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken haykırdım.

"Lütfen -"

Ama yüzünü benden çevirdi, ifadesi taş gibi sertti.

"Sen seçimini yaptın," dedi soğuk bir sesle.

İki haydut beni nazikçe dışarı çıkarıp arabaya götürürken daha da çok hıçkırdım.

O gün evdeki tüm insanlar arasında en nazik olanlar onlardı.

M hayatım hızla dağıldı.
Erkek arkadaşım ilk kayıptı.
Daireme döndüğümde histerik bir halde onu aradım
ama cevap vermedi.

Ona acil bir durum olduğunu mesaj
attım ve geri mesaj aldım:

Artık seni göremiyorum.

İşte o zaman gerçekten kendimi kaybettim.

NEDEN? Mesaj attım.

Onu o kadar çok aradım ve mesaj attım ki sonunda bana
nedenini gösterdi:

Yüzünde şişmiş siyah bir göz ve çok sayıda sıyrık ve
çürük bulunan bir fotoğraf.

Bu sabah evimden çıkarken üç gangster üzerime atladı.
Beni dövdüler ve seninle bir daha konuşursam beni
öldüreceklerini söylediler. Neler oluyor, Mei-ling?

Çok özür diledim. Ona babamın Triad üyesi olduğunu ve
gizli hayatımı öğrendiğini söyledim.

Erkek arkadaşım, babamın mesleğini bir sır olarak
sakladığım için anlaşılabilir bir şekilde kızgındı.

Ama bitti, yalvardım. Beni evlatlıktan reddetti. Bizi bir daha asla rahatsız etmeyecek.

Bu riski göze alamam, diye cevap verdi. Lütfen bir daha benimle iletişime geçme.

Bu ondan duyduğum son şeydi.

Kardeşlerime ulaşmaya çalıştım ama ne telefonlarım ne de mesajlarıma cevap verdiler.

Birkaç gün sonra numaramı engellediklerini fark ettim.

Sırada patronum vardı.

Tüm hafta sonu ağladıktan sonra Pazartesi günü kendimi işe dönmeye zorladım - ancak binaya girmek için yaka kartımın çalışmadığını gördüm.

Güvenlik patronumu aradı, o da odamdaki eşyalarla dolu küçük bir karton kutuyla geldi.

"Üzgünüm," dedi, "ama bu tür insanların tekrar buraya gelmesine izin veremeyiz."

Üçlü olduklarını biliyordu. İş yerindeki herkes biliyordu.

"Yapmayacaklar," dedim telaşla. "Sana söz veriyorum bir daha asla olmayacak."

Karton kutuyu bana uzatırken, "Bu çok büyük bir risk," dedi. "İyi şanslar."

Bana sırtını **d ö n ü p** uzaklaşırken şok içinde öylece durdum.

Maaş almaya devam etseydim bile, bırakın yiyecek ya da faturaları, evimin kirasını bile ödeyecek kadar kazanamıyordum.

Babamdan gelen para kesildiğinde - ki bu hemen oldu - evimi kaybetmekle karşı karşıya kaldım. Tek bir aylık kira ödemesi bile tüm birikimlerimi silip süpürecekti.

Mutfak masamda şok içinde oturuyordum, kendimi bu karmaşadan asla kurtaramayacağımdan korkuyordum.

Korkum yerini nefrete bırakana kadar.

Siktir et onu.

Ona göstereceğim.

Ona, anneme ya da kimseye ihtiyacım yok.

Bunu kendi başıma yapacağım.

İşte o zaman ne yaparsam yapayım hayatta kalmaya karar verdim.

Elimdekileri gözden geçirdim.

Ekonomi diplomam ve bir yatırım bankasında edindiğim deneyim bana geçimlik düzeyde bir iş sağlayabilirdi -

Bunun dışında I yapamadım
hayal et benim eski patronum beni

başka bir işverene tavsiye etti.

Hatta muhtemelen beni işe almamaları konusunda onları uyarırdı.

Ancak, elimde varlıklı erkeklerden oluşan bir irtibat listesi vardı.

Fetiş partilerime katılan erkekler.

Bağlanmaktan, kırbaçlanmaktan ve aşağılanmaktan hoşlanan.

Ve defalarca istediklerini vermem için bana para ödeyip ödeyemeyeceklerini sordular.

Aklıma gelen ilk adamı aradım.

Ona günlük işimi bıraktığımı ve artık kiralık olarak hizmet verdiğimi söyledim.

"Ne kadar?" diye sordu hevesle.

Tereddüt ettim, sonra kendimden emin görünmek için kendimi zorladım. "Saatte üç bin."

Bu Hong Kong dolarıydı - saati 385 ABD dolarına denk geliyordu.

"Ve seks yok," diye kararlılıkla ekledim.

Hemen üç saat istediğini söyledi ve o gece parasını ödeyeceği bir otel odasına gelip gelemeyeceğimi sordu.

Evet dedim.

Onunla otelde buluşmak için ayrılmadan önce, yedi konser daha ayarlamıştım - bir aylık kiramı ödemeye yetecek kadar.

Ve kamu hizmetlerim.

Ve market faturam.

En iyi tarafı da, bunun sadece birkaç günümü alacak olmasıydı.

I olur yapmak on zamanlar daha fazla daha benim bir haftadan kısa bir süre içinde.

Ve dominatrix olarak kariyerime böyle başladım.

Bir yıl kadar para ilgimi çekmeye yetti - ama yavaş yavaş dominatriks olmaktan bıktım.

Kalbim bu işte değildi ve yapmak zorunda olduğum bazı şeyleri tatsız buluyordum.

Yine de müşterilerimle hiç seks yapmadım. Şey...

Ben hiç seks alıcısı olmadım.

Daha iyi ücret alan bazı müşterilerimde ara sıra seks oyuncakları kullandım, bu da işin en sevmediğim kısmıydı.

Beni devam ettiren tek şey (kiramı ödemem gerekmesi dışında) geliri fetiş kulübünü finanse etmeye devam etmek için kullanmamdı.

Ayda bir kez, Hong Kong'un en zengin evlerinden bazılarında bir yeraltı BDSM toplantısına ev sahipliği yapardım.

Kulaktan kulağa yayılan söylentiler, özel hizmetlerimi almak için yalvaran yeni müşteriler getirdi.

Daha yüksek talep ve daha seçkin müşteri kitlesi, ücretlerimi iki katına çıkarmamı sağladı.

Yeni fon akışımla, depo bölgesinde kalıcı bir yer kiraladım ve adını After Dark koydum.

Sonunda, iş yükümün bir kısmını üstlenmesi için bir dominatrix kiraladım.

Sonra bir tane
daha... Ve bir
tane daha.

Eşcinsel müşteriler ve ara sıra heteroseksüel kadınlar ya da evli çiftler için bir erkek dom kiraladım.

Sonra bir
tane daha. Ve
bir tane
daha.

Kontrolde olmayı seven müşteriler için itaatkârlardan bahsetmiyorum bile.

Ayrıca rezervasyonlar ve güvenlikle ilgilenecek personel.

Ne olduğunu anlamadan önce, ayda yarım milyon ABD doları gelir getiren hareketli bir işim vardı - sadece benim için 100.000 ABD dolarına yakın kâr.

Dominatrix olarak emekli oldum ve kulübü tam zamanlı işletmeye başladım.

Büyük acı çeken tek şey aşk hayatımdı.

I vardı ve ara sıra esaret oturum ile
erkekler Ben güvendim.

Ama babamın korkutup kaçırdığı önceki erkek arkadaşım gibi birini hiç bulamadım.

Doğrusu, birinin bana tekrar yaklaşmasına izin vermekten çok korkuyordum.

Babamın öğrendiği felaketten sonra içime kapandım... yalnızlaştım.

Gerçi pek fark etmedim.

Başarılı bir iş yürütmekle meşguldüm. Özel hayatım için giderek daha az zamanım oluyordu.

Babamın beni e v l a t l ı k t a n reddetmesinden üç yıl sonra, Summit'te lüks bir daireye taşındım. Kendime bir ev

aldım.

Başarımın ödülü olarak Bentley.
Hayat güzeldi.
Ve sonra felaket tekrar vurdu.

After Dark'ta tipik bir Cumartesi gecesi idi. Tüm müşterilerimle ilgilenildiğinden emin olmak için tur atıyordum.

Çevik kuvvet kıyafetli polis memurları kapıları tekmelediğinde. "DURUN! TUTUKLUSUNUZ!"

Müşteriler çığlık attı ve çıkışa doğru koştu. Polisler gitmelerine izin verdi.

Sadece benimle ilgileniyor gibiydiler.

Yeni bir müşteri, kiraladığı itaatkârı da yanında sürükleyerek özel bir odadan çıktı. Elleri kelepçeliydi ve hiç de eğlenceli bir şekilde değil.

Yüzüme rozetini gösterdi. Gizli bir polis.

"Bu müessesenin sahibi siz misiniz?" diye sordu ürkek bir sesle.

"...evet," dedim bitkin bir şekilde.

"Çalışanınız benden para karşılığı seks istedi. Organize fuhuş yaptığınız için tutuklusunuz."

Hong Kong'da fuhuş tam olarak yasadışı değildi ama genelev işletmek yasadışıydı.

Bu gayri resmi olarak 'bir kadın, bir oda' kuralı olarak bilinirdi. Tek kadınlı bir operasyon olduğunuz sürece polisler sizi rahat bırakıyordu.

Aslında, Hong Kong'da bireysel seks işçileri tarafından kiralanın yüzlerce odanın bulunduğu yüksek binalar vardı.

Ama birkaç fahişe tek bir dairede çalışıyorsa.

Ya da After Dark gibi bir yerde kiralık seks teklif eden bir kişi...

O zaman o apartmanın ya da işyerinin sahibi organize fuhuşla suçlanabilir ve işyeri kapatılabilir.

Utanç içinde yere bakan çalışanıma ters ters baktım.

Bir numaralı kuralımı ihlal etmişti: müşterilerle seks yok, en azından tesis içinde.

Birini evine götürüp suçlamak istiyorsa, tamam - Karanlıktan Sonra'da olmadığı sürece.

Ama kısa yoldan para kazanmak istemişti... Ve şimdi bedelini ben ödeyecektim.

Nispeten küçük bir para cezasıyla kurtulacaktı -

Ve ben tüm işimi kaybedecektim.

Beni fena kazıklamıştı.

Bu geceden sonra çalışacak bir yerleri olmayacak olan meslektaşlarımdan bahsetmiyorum bile.

Dedektif kelepçeleri bileğime geçirirken, "Tutuklusunuz," diye mırıldandı. "Eğer avukat tutacak paranız yoksa, size bir avukat atanacaktır..."

Böyle bir duruma uzun zaman önce hazırlanacak kadar sağduyuluydum.

Hong Kong'un önde gelen ceza savunma avukatlarından birine her ay yüklü bir avukatlık ücreti ödüyordum - 30 yaşına geldiğinde kendi şirketini kurmuş olan genç bir yetenektir.

Karakolda kayıt altına alınır alınmaz cep telefonuna bir mesaj bıraktım...

Ama ortaya çıkan o değildi.

Onun yerine, ince çizgili takım elbiseli ve tel çerçeveli gözlüklü yaşlı bir adam özel danışma odasına girdi. Onu daha önce hiç görmemiştim.

"Sen de kimsin?" Şaşkınlıkla sordum. "Beni baban gönderdi."

Buzlu su vücudumdan aktı.

Tam gardiyana bağıracaktım ki parmağını kaldırdı.
"Önce söyleyeceklerimi dinle."

Sessiz kaldım ama kalbim normalden birkaç kat daha hızlı atıyordu.

"Basın sizi ailenizle ilişkilendireceği için babanız isminizin gazetelerde yer almasını istemiyor... bu nedenle suçlamaların düşürülmesini sağladı."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Nasıl?"

"Gayri resmi olarak tek gereken bir telefon görüşmesiydi. Resmi olarak, tutuklama emrinde tutuklamayı geçersiz kılacak bazı kusurlar bulunacak. Ben buradan çıktıktan yarım saat sonra serbest bırakılacaksın. Ancak baban sana bir mesaj iletmemi istiyor."

Orada sessizce oturdum, duymak için dehşet içinde bekledim.

"İşiniz bu gece sona eriyor. Aksi takdirde, gelecekteki baskınların hedefi olacaksınız. Polis sizi hapse attıracak bir şey bulana ya da maddi olarak yoksullaşana kadar bu baskınlar devam edecek. Kazandığınız parayı alın ve gidin."

Midem bulanıyordu. "Babam Hong Kong'dan ayrılmamı mı istiyor?"

"Hayır. Bunu açıkça yasaklıyor."

Şok içinde avukata baktım. "...Ne?! Neden?!"

"Eğer onun seçtiği biriyle evlenmeye razı olursan, son üç yılı görmezden gelecek ve aileye geri dönmene izin verecek."

Şimdi mantıklı geldi.

O pislik sadece beni kontrol etmek istiyor. Gitmemi istemiyor -

Beni parmağının altında istiyor.

Sürünerek ona geri dönmemi istiyor.

Gibi ve an ne zaman Ben olsam karar verildi için olmak korkum yerini öfkeye bıraktı, arındırıcı ve sıcak.

"Babama söyle, gitsin kendini becersin."

Avukat bana belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Ona teklifini değerlendirdiğinizi söyleyeceğim. Bunu yapmanızı şiddetle tavsiye ederim."

Sonra da çıkıp gitti.

İnce çizgili takım elbiseli adamın söylediği gibi, 30 dakika sonra serbest bırakıldım.

Suçlamalar düşürüldü. Hatalı arama emriyle ilgili bir şey.

Normalde, polislerin böyle bir şeyi kabul etmesi için mahkemeye gitmem ve on binlerce dolar harcamam gerekirdi - doğru olsa bile, ki doğru olmadığını tahmin ediyordum.

Ama babanın bir mafya patronu olmasının avantajı buydu. Maaş bordrosunda bir sürü sahtekar polis ve yargıç var.

Ertesi sabah acar avukattan bir telefon aldım. Eve geldiğimde içtiğim yarım şişe votka yüzünden hâlâ sarhoştum.

"Ne oldu? Karakola gittiğimde çoktan serbest bırakıldığını söylediler."

Ona ince çizgili takım elbiseli adamı ve babamdan gelen mesajı anlattım.

Avukatım mafya bağlantılarımı zaten biliyordu; onu ilk işe aldığımda uyarmıştım. Bu onu en ufak bir şekilde rahatsız etmemiştir.

"Ne yapacaksın?"

"Ne yapabilirim ki?" Öfkeyle sordum. "Her şeyi kapatmak zorundayım. Aksi takdirde beni mahvedene kadar polisleri üzerime salacak."

Avukatım uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra da "Henüz bir şey yapma" dedi.

"Neden?"

"Bir adam tanıyorum. Önce onunla konuşayım."

Alay ettim. "Babamdan daha güçlü olmadığı sürece, bunun bir işe yarayacağını sanmıyorum."

Avukatım güldü. "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum."

A Bay Lau ile de böyle tanıştım. Pazartesi sabahı saat 10'da kendimi 70 katlı bir gökdelenin tepesindeki minimalist bir ofiste buldum, Hong Kong'un muhteşem manzarasını seyrederken.

Ofisteki adam yaşlı ve nazik bir dedeye benziyordu. Bir önceki yüzyıldan kalma Nehru yakalı takım elbisesi görüntüyü tamamlıyordu.

Porselen fincanlardan yeşil çay içerken, yardımsever bir şekilde gülümsedi. "Bay Che bana bir sorunuz olduğunu söyledi."

Che benim en iyi avukatımdı.

"Sana ne kadarını anlattı?" Temkinli bir şekilde sordum.

"Aşağı yukarı her şey. Umarım bu onun açısından patavatsızlık değildir."

"Boşboğaz mı? Babam bir triad gangsteri. Ben bir BDSM kulübünün sahibiyim. Daha yeni organize fuhuştan tutuklandım. Benim 'ketum' bir yanımda yok."

Lau kıkırdadı. "İlk işimiz bu olacak: sizi ve işinizi son derece gizli tutmak."

İlk işimiz dediğini fark ettim.

Birlikte çalışıp çalışmayacağımızla ilgili bir şey yok.

"Che bana senin hakkında pek bir şey anlatmadı," dedim.

"Anlatacak pek bir şey yok. Ben bir yatırımcı ve finansçıyım."

Ofise şöyle bir göz attım. "Görünüşe bakılırsa oldukça da başarılı."

Lau alçakgönüllülükle gülümsedi. "İyiyim."

"Neden bir BDSM kulübüne yatırım yapmak istiyorsunuz?"

"Doğrusu, kulübe yatırım yapmaktan çok size yatırım yapmış olurdum. Bay Che'nin söylediğine göre oldukça zorlu biriymişsiniz. Bir triad patronunun kızı evlatlıktan reddediliyor ve kendi işini kuruyor. Üç yıl içinde, normalde erkekler tarafından kontrol edilen bir pazarda, yasaların sınırlarında bir işle sağlıklı bir kâr elde ediyor. Bunu çok etkileyici buluyorum."

Yani avukatım ona her şeyi anlatmıştı.

"Gururum okşandı ama neden bu riski almak istediğinizi hâlâ anlamış değilim."

"Orantılı düzeyde kâr sağladığı sürece riske karşı büyük bir iştahım var, Bayan Chan."

"Polis departmanının radarında olduğuma göre riskler oldukça büyük."

Lau bir elini umursamazca salladı. "Bu bir sorun olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?"

Lau gülümsedi. "Çünkü Emniyet Müdürü benim yakın bir arkadaşım."

Kahretsin.

Polis Komiserliği, Hong Kong'daki en güçlü kolluk kuvveti pozisyonu olmasının yanı sıra, Çin Devlet Konseyi tarafından atanan bir görevdi.

Çin Komünist Partisi'nde olduğu gibi.

Lau sadece Hong Kong kolluk kuvvetlerinin üst kademeleriyle bağlantılı değildi.

Ama aynı zamanda Çin hükümetini yöneten kişilerle de dosttu.

Lau, Komiser'i bir skandaldan ve kovulmaktan endişe etmeden kulübümü 'görmezden gelmeye' ikna edebilseydi...

Bu, Lau'nun cebinde çok önemli bazı üst düzey yetkililer olduğu anlamına geliyordu.

Ama merhemde bir sinek daha vardı.

Büyük, çirkin bir at sineği.

"Polisler dışında başka bir sorun daha var."

"Hangisi?"

"Babam bana işime devam edersem beni maddi olarak mahvedeceğini söyledi."

"O zaman peşinizden polis gönderebilirdi. İleride böyle bir sorun olmayacak."

"Bu onu daha da kızdırır. Polisleri üzerime salamayacağını anladığında, haydutlarına iş yerimi yakma emri verirse hiç şaşırmam."

"Yapmayacak."

Acı acı güldüm. "Babamı tanımıyorsun."

"Aslında onu iyi tanıyorum."

Lau'ya baktım. "Babamı tanıyor musun?!"

"Evet, aynı şehir kulübünün üyeleriyiz." Lau'nun gülümsemesi hafifçe uğursuzlaştı. "Ve bana büyük miktarda para borcu var. Eğer sana yasak olduğunu söylersem, isteklerime saygı duyacaktır."

Orada tam bir şok içinde oturuyordum.

Babam bir yırtıcıydı. Bir köpekbalığı.

Eğer Lau babama emir verebilecek türden bir adam olsaydı - babamın borçlu olduğu biri -

O zaman Lau bir Büyük Beyaz olmalı. Bu beni ciddi şekilde duraklattı.

Elbette, bir minnow olsaydınız ve kendinizi bir köpekbalığından korumanız gerekseydi, bir Büyük Beyaz ile arkadaş olmak güzel olurdu.

...Büyük Beyaz seni yemeye karar vermedikçe.

Sesimdeki korkuyu bastırmaya çalışarak, "Birkaç k o n u d a çok açık olmam gerekiyor," dedim.

"Devam edin."

"Şantajla bulaşmak istemiyorum. Kulübümde kamera ya da kayıt cihazı yok. İnsanların özel faaliyetlerini onlara karşı kullanmayacağım - mali, siyasi ya da başka bir şekilde."

"Sizi temin ederim, böyle bir şey olmayacak." "O zaman kulübü ne için istiyorsunuz?"

"Lüks ve gizli bir hizmetten hoşlanacak pek çok ortağım var. Ve dediğim gibi, işiniz büyük miktarda gelir sağlıyor... bunların çoğu yetkililer tarafından takip edilemez."

Ah.

"Takip edilemez" anahtar kelimeydi.

Çok para kazanmak ve vergi ödemek zorunda kalmamak istiyordu... ki Çin'de bu vergiler oldukça yüksekti.

"Ayda sadece yarım milyon kazanıyoruz ve bunun sadece beşte biri kâr." Ofisine tekrar göz gezdirdim. "Sizin gibi bir adam için bunun çerez parası olduğunu varsayıyorum."

"Kendinizi yerel müşterilerle sınırladığınız için bu kadar kazandınız. Ben sana Orta Doğu'dan... Avrupa'dan... Rusya'dan... Amerika Birleşik Devletleri'nden inanılmaz zengin müşteriler sağladım. Onlara şu anda ödediğinin beş katını rahatlıkla fatura edebilirsin ve onlar da gözlerini kırpmazlar."

Ona baktım.

Eğer söyledikleri doğruysa.

"Anlaşmamız ne olacak?" Ben sordum. "Yarı yarıya mı?"

Toplantının herhangi bir noktasında olduğundan daha yüksek sesle ve daha spontane bir şekilde güldü.

"Aman Tanrım, hayır. Kârdan %10 pay alacaksınız."

Öfkeyle kaşlarımı çattım. "Bu aşağılayıcı derecede düşük."

"Şunu düşünün: Şu anda ayda 100.000 olduğunu söylediğiniz kârın %100'ünü kazanıyorsunuz. Ayda üç milyon doların %10'unu kazanmak çok daha iyi... Sizce de öyle değil mi?"

Ayda 100.000 yerine 300.000 mi?

Kesinlikle daha iyi bir anlaşmaydı.

Lau şöyle devam etti. "Herhangi bir sorunun stresinin artık sizin omuzlarınızda olmayacağından bahsetmiyorum bile. Tüm riski ben üstleneceğim.

"Kulübü ve çalışanlarınızı uygun gördüğünüz şekilde yöneteceksiniz. Karşılığında, daha lüks bir yer için depozito yatıracağım... en iyi iç dekoratörün ücreti... tadilat için birkaç milyon... artı polisten koruma sağlayacağım ve babanı arkanızdan uzak tutacağım.

"Ya da... şu anki yolunuzda devam edebilirsiniz. Babanın müdahalesiyle, daha önce de belirttiğin gibi, büyük olasılıkla finansal yıkıma yol açacaktır." Dramatik bir şekilde durakladı. "Seçim senin."

Çok fazla seçenek yok.

Bu konuda inanılmaz derecede huzursuz hissediyordum.

Ama babamın hayatımı kontrol etmesine izin verdiğim için kendimi çok daha huzursuz hissediyordum.

Lau beni ondan kurtarabilseydi, yapmayacağım şey yoktu.

"Tamam," dedim. "Anlaştık."

"Mükemmel. Küçük bir öneride bulunabilir miyim..." "Ne?" Temkinli bir şekilde sordum.

"İşletmenin adını değiştirmeyi düşünün. Dosyalama belgelerine sıkıcı bir şey koyacağız - Hong Kong Holding Company B32 veya benzeri bir şey - ve dışarıdan kulübünüzü tanıtan herhangi bir işaret olmayacak. Ancak kulaktan kulağa duyanlar için isim biraz daha şık... biraz daha Avrupalı... biraz daha... skandal bir isim olmalı."

"Aklında ne vardı?"

Lau gülümsedi. "Peki ya 'De Sade'?"

"Marquis de Sade gibi."

"Kesinlikle."

Başımı salladım.

"Hoşuma gitti." Lau gülümsedi. "Güzel."

Yaşlı adam, dede görünümünün sizi inandıracağı kadar sert ve ağırbaşlı değildi.

Belki de bu iş ortaklığı o kadar da kötü bir şey değildir...

Birkaç evrak imzaladıktan sonra Lau bana muhasebe departmanı da dahil olmak üzere 70th katında kısa bir tur verdi.

Lau, "De Sade'ı açtığımızda," dedi, "onu teslim edeceksin. önceki gecenin gelirleri ertesi gün. Bu arada kulübün kazandığı paranın büyük bir kısmı Bitcoin olacak. İş ortaklarımın çoğu bugünlerde bu şekilde iş yapmayı tercih ediyor - kripto para birimiyle."

İlginç.

Sanırım bu, hükümetlerinin - ve eşlerinin - öğrenmesini daha zor hale getirdi.

Kulübün yeniden açılması konusunda biraz daha konuştuktan sonra Lau'nun ofisinden sevinçle ayrıldım.

Babamı kendi oyununda yendiğim için **Ç O K** heyecanlıydım.

Ve işimi kurtardım, hepsi bir çırpıda oldu.

Ruhumu şeytanın kendisine teslim ettiğimi çok sonraları fark ettim.

Lau sözünü tuttu.

Hong Kong'un gece kulüpleri bölgesi Lan Kwai Fong'da güzel bir ofis binasında kira sözleşmesi imzaladı.

Mekân yeniden düzenlenirken mülakatlara başladım. Sadece en iyi eski çalışanlarımı tutmaya karar verdim; geri kalanlar Asya'nın dört bir yanından gelen adaylardı. Domlar, dominatrixler ve itaatkârlardan oluşan yeni kadromun gerçekten dünya standartlarında olmasını istedim.

Üç ay sonra, açılış gecemizi yaptık.

İlk başta işlerin yavaş olmasını bekliyordum, özellikle de yeni fiyatlandırmamız fahiş olduğu için -

Ancak Lau bu konuda da başarılı oldu. İlk gece sadece Asya'dan değil dünyanın dört bir yanından gelen işadamlarıyla doluydu.

Ve Lau'nun da tahmin ettiği gibi, saat başına 3000 ABD Doları (ve üzeri) ödemeye gözlerini bile kırpmadılar.

Para gelmeye başladı.

Polisler kapımızı hiç karartmadı... Ve babamdan bir kez bile haber almadım.

Hayat güzeldi.

Yine de her şey şampanya ve güller değildi.

Sorunlar vardı - çalışanların hastalanması veya tesisatın bozulması gibi herhangi bir işi yürütmenin getirdiği türden sorunları kastetmiyorum.

En büyük sorun Bay Han'dı.

Lau'nun sağ koluydu - kirli işleri yapan kişi.

Ona bir kez baktığımda gangster olduğunu anladım. Sadece ortalama bir gangsterden çok daha iyi giyiniyordu.

Ölü gözlü bir bakışı vardı - gerçek bir sosyopat. Çok yakışıklı ama korkutucu.

Çalışanlarıma karşı sürekli saygısızlık yapıyordu. Bana kaba davranmaya çalıştığında, onu tüm kulübün önünde azarladım ve patronu için küçük penisli bir kış oğlanı olduğunu söyledim.

Sadece eğlenerek gülümsedi ve içkisine geri döndü.

Yine de misilleme yapmadı. Görünüşe göre, benim yasak bölge olduğuma dair emir almış.

Ama aynı şekilde, onu kulüpten men edemezdim.

-

Çünkü yüksek bahisçileri getiren Han'dı.

Haftada en az bir kez, elinde bir

Parayı konfeti gibi etrafa saçan aşırı zengin bir adam.

Bir keresinde, merakımdan, Han'ın 'arkadaşlarının' kar hanesine katkılarını hesapladım.

Harcadıkları para gelirimizin %60'ıydı. Yani Han dokunulmazdı.

Ne yazık ki, etrafına topladığı erkekler (her zaman erkekler, asla kadınlar değil) hak sahibi pislikler olma eğilimindeydi.

Ve uyuşturucu istemeye başladılar.

Uyuşturucular eski iş yerim After Dark'ın etrafında dolaşıyordu ama onları getirenler bireysel müşterilerdi. Ben hiç tedarik etmedim.

Han açılıştan iki hafta sonra beni kenara çekti ve "Arkadaşım kokain istiyor" dedi.

"O zaman ona gidip bulmasını söyle," diye karşılık verdim. "Wan Chai'de herhangi bir sokak köşesinde bulabilir."

"Bu gece ben hallederim ama ileride teklif etmeye başlamalısın."

"Hayır!" Öfkeyle söyledim. "Ben b i r iş kadınıyım, uyuşturucu satıcısı değil."

Han uzaklaşmadan önce bana tiksintiyle baktı.

Ertesi sabah Lau'dan bir telefon aldım.

"Dün gece Bay Han ile ne konuştuğunuzu hatırlıyor musunuz?"

Sadece bir şey konuşmuştuk.

"Evet...?"

"Onun talimatlarını izleyin. Sizi biriyle temasa geçirecektir."

"Ama -"

Lau, "Bay Han'ın talimatlarına uyun," dedi ve telefonu kapattı.

O noktada Lau'nun sadece gangsterlerle yatmadığını anladım.

O bir gangsterdi.

Her ne kadar soygun yapmak yerine banka sahibi olan türden olsa da

o.

Han, ertesi gece bayisinin telefon numarasını istediğimde sırttı.

İsim.

Pislik.

Bir süre Han'ın bağlantısını kullandım ama adamdan inanılmaz derecede rahatsız oldum. O da başka bir gözü dönmüş sosyopattı - birinin kafasına bir kurşun sıkacak ve sonrasında ortalığın karışmasından şikayet edecek türden bir adam.

Ayrıca, etrafı her zaman ucuz takım elbiseli dövmeli serserilerle çevriliydi.

Hepsinin triad olduğundan emindim... ve triad olan herkesten nefret ederdim.

Bir süre sonra eski arkadaşlarımdan bazılarına kimi tavsiye edebileceklerini sordum. İçlerinden ikisi Chaoxiang adında, Wan Chai'de bir erişte dükkanının arkasında çalışan bir sokak dolandırıcısından bahsetti. Kredi kartı dolandırıcılığı, silahlar ve çalıntı pasaportların yanı sıra uyuşturucu gibi hemen hemen her şeyle uğraşıyordu.

Arkadaşlarımdan bana söylediği tek şey, "Sana ihtiyacın olan her şeyi bulabilir. Her şeyi."

Haklı oldukları ortaya çıktı.

En iyi tarafı da Chaoxiang'ın dost canlısı bir mizaca sahip olması, çete üyesi olmaması ve psikopat olmamasıydı. O sadece işinde çok iyi olan sıradan bir suçluydu.

Han bana neden arkadaşını kullanmayı bıraktığını sorduğunda, "Senin çocukta seri katil titreşimleri var, ben de başka birini buldum" dedim.

Lau ertesi gün aynı soruyla beni aradığında - Han beni ispiyonladıktan sonra - dedim ki, "Bana işi istediğim gibi yönetebileceğimi söylemişsiniz. Bana mükemmel ürün sağlayan, daha ucuz ve bana bir seri katili hatırlatmayan başka birini buldum. Bir sorunumuz mu var?"

"Tedarik zinciri kesintisiz devam ettiği sürece sorun yok."

İşte bu kadar.

Rus oligark olayına kadar.

Han orta yaşlı bir Rus'la ortaya çıktığında normal bir Cuma gecesi idi.

Adam Armani giyiyordu ve 200.000 dolarlık bir saati vardı ama aynı zamanda tam bir pislikti - gürültücü, iğrenç ve kaba. Bar çalışanlarına bok gibi davranıyordu.

Tam onu dışarı attırmak üzereydim ki Han yanıma geldi ve "Hızlı bir topa ihtiyacım var" dedi.

"Rus arkadaşın için mi?"

Han sırttı. "Başka kim için?"

Speedball bir opioid ve bir uyarıcının kombinasyonuydu. Klasik versiyon - eroin ve kokain - on yıllar boyunca birçok yüksek profilli ölümün sonucu olmuştur. John Belushi ve River Phoenix en ünlülerinden ikisiydi.

Hız topları sadece tehlikeli olmakla kalmıyor, aynı zamanda kullanıcının son derece pervasız hale geldiği bir kafa yaratıyordu.

"Eğer bunu yapacaksa, onu ekibimin yakınında istemiyorum," dedim.

"Bu sana bağlı değil," diye cevap verdi Han. "Cehenneme kadar yolu var."

Han öne doğru bir adım attı ve yüzüme doğru yaklaştı. "Bu adam Bay Lau'ya daha yeni 100 milyon dolar yatırdı. Kutlama yapmak istiyor, o yüzden ne isterse alacak. Anlaşıldı mı?"

Dişlerimi sıktım ve ilaçları almak için ofisimdeki kasaya gittim. İlaçları, enjeksiyon için gerekli malzemelerle birlikte Han'a teslim ettim: ambalajında duran steril bir iğne, bir çakmak, kolunu bağlamak için bir ip ve bir kaşık.

Ben ofisimdeyken, Rus görünüşe göre en yeni itaatkârlarımdan biri olan Kam'ın hizmetlerini satın almıştı. Ufacık tefecik bir şeydi, narin ve tatlı huyluydu.

Bunu öğrendiğimde ona hemen "İstemiyorsan bunu yapmak zorunda değilsin" dedim.

"Bana normal ücretimin üç katını teklif etti," dedi Kam mutlulukla. Kaşlarımı çattım. "Tam olarak ne için?"

Rahatsız görünüyordu. "Eğer... biraz sınırları zorlarsak." Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Kam - "

"Dikkatli olacağım. Söz veriyorum."

Tereddüt ettim. Güney Kore'de üç yıl boyunca profesyonel denizaltı olarak çalışmıştı; ne yaptığını biliyordu.

...ummuştum.

"Dikkatli olacağım," diye tekrarladı.

"Yanınıza bir panik butonu alın," diye emrettim.

Çalışanların müşterilerden saklayabileceği küçük kumandalarımız vardı. Düğmeye bir kez basıldığında, işlerin kontrolden çıkması durumunda güvenlik odaya koşarak gelirdi -

Müşterinin aşırı derecede şiddet kullanması gibi.

Kam'ın, uyuşturucu malzemelerini yanında taşıyan Rus'la birlikte odalardan birine girmesini endişeyle izledim.

Kam gülümsedi ve endişelenme der gibi bana el salladı.

"Senin Rus ne yaptığını biliyor mu?" Han'a sordum.

"Tabii ki öyle."

Kaşlarımı çattım, sonra kulübü yönetmekle ilgili normal görevlerime geri döndüm.

Çıglıkları duyana kadar bir sorun olduğunu anlamamıştım.

Yirmi dakika sonra, dominatrikslerimden biri çıglık atarak yardım istedi.

Güvenlik görevlilerimden biriyle birlikte koşarak geldim.

Dominatrix'in dışarıda durduğu odayı gördüğümde midem bulandı: Kam ve Rus'un girdiği odanın aynısı.

Kam panik butonunu kullanmamıştı, bu yüzden bir yanlış anlaşılma olması için dua ettim.

Değildi.

İçeri girdiğimizde Rus'u çıplak ve bir köşeye büzülmüş, katatonik bir halde ileri geri sallanırken bulduk.

Kam'ın cansız bedeni yere serilmişti.

Rus'un üstü de dahil olmak üzere her yerde kan vardı.

Han arkamdan geldi ve nefesinin altında "Kahretsin" diye mırıldandı.

Sonra güvenlik görevlisini odadan dışarı itti. "DIŞARI."

"999'u ara!" Bağurdım - Hong Kong'da Acil servisler.

Han cep telefonunu çıkarırken "KİMSEYİ ARAMAYIN" diye bağırdı. "Ben hallediyorum."

"Ambulansa ihtiyacı var!" diye bağırdım.

"O öldü," dedi Han umursamaz bir tavırla, sonra telefonla konuşurken benden uzaklaştı. "Patron? Bir sorun var."

Aramayı yaptıktan sonra Han beni zorla odadan çıkardı.

Ayrıca bana izni olmadan içeri giren herkesi öldüreceğini söyledi.

Lau 20 dakika sonra yanında birkaç siyah takım elbiseli gangsterle geldi.

"Bay Han nerede?" diye sordu.

Lau artık nazik bir dede değil, çelik bakışlı bir generaldi.

Odanın kapısını açtığımızda Rus hâlâ kendinde değildi ama Han üzerindeki kanın çoğunu silmiş ve onu giydirmişti. Kıpırmızı lekeli havlular her yerdeydi.

Kam hâlâ yerde yatıyordu, dokunulmamıştı.

"Çıkarın onu buradan," dedi Lau kiralık katillerine.

Rus'u kolundan tutup odadan dışarı çıkardılar.

"Onu nereye götürüyorlar?!" Öfkeyle haykırdım.

Lau beni görmezden geldi ve Han'a döndü. "Bununla ilgilen." Han başını salladı ve dışarı çıktı.

"Nereye gidiyor bu?!" Ben talep ettim.

Lau sakince, "Personelinizin kalan tüm müşterilere binanın dışına kadar eşlik etmesini istiyorum," dedi. "Onları her şey için tazmin edin ama beş dakika içinde gitmelerini istiyorum. Sonra personeli topla ki onlarla şahsen ilgilenebileyim."

"Polis ne olacak?!"

"Polisi dahil etmeyeceğiz."

"Ama o lanet olası Rus puşt onu öldürdü!" Çığlık attım.

Lau hiç uyarmadan bana saldırdı ve yüzüme bir tokat attı.

Tıpkı babamın birkaç yıl önce yaptığı gibi.

Tek fark babamın öfkelenmiş olmasıydı; Lau'nun ifadesi hiç değişmedi.

Şok içinde geriye doğru sendeledim, elim acıyan yanağımdaydı.

"Şimdi duygularını kontrol edebiliyor musun?" Lau soğuk bir şekilde sordu.

Şok içinde ona bakakaldım. Bunu yaptığına inanamıyordum.

"Personelinizi toplayın. Onlarla konuşmam gerek."

"Peki ya Kam?" Titreyen bir sesle sordum.

"Kız bizim yardımımızın ötesinde. Bay Han onunla ilgilenecek."

"Ama Rus - "

"Bir milyarder ve Vladimir Putin'in kişisel dostu. Polis tarafından tutuklansa bile herhangi bir sonuçla karşılaşmaz. Rusya'ya geri dönüyor ve dönmeyecek."

"Ama -"

Lau, "Müşterilerden kurtulun ve personelinizi toplayın," diye hırladı.

Tökezleyerek odadan çıktım ve tam olarak emrettiği şeyi yaptım.

On beş dakika sonra Lau salonda çalışanlarımın önünde durdu ve kendisini De Sade'nin ortak sahibi olarak tanıttı.

Trajik bir kaza olduğunu söyledi. Ancak kimse yetkililere gitmeyecekti.

Aslında, o gece De Sade'da neler olduğunu kimse kimseye anlatmayacaktı.

Üzücüydü ama olmuştu ve yapabileceğimiz tek şey bunu geride bırakmaktı.

Lau, 'g e ç m i ş i geride bırakma' teşviki olarak, 100.000 Hong Kong doları ile doldurulmuş zarflar d a ğ ı t t ı - yaklaşık

Her bir çalışan için 12.800 ABD Doları.

Çoğu dominatrix ve subs için, bir haftada kazandıklarından daha fazlaydı.

Destek personeli için bu para iki ayda kazandıklarından daha fazlaydı.

Herkes ne olduğunu tam olarak anlamıştı: Sessiz kalmaları için para alıyorlardı.

Konuşurlarsa ne olacağını da anladılar.

Çünkü herkes Han'ın üst katta plastik bir muşamba ile olduğunu biliyordu.

Lau konuşmasını bitirdiğinde Han ve Kam'ın cesetleri ortadan kaybolmuştu.

Lau ayrıldıktan sonra, personelin geri kalanını erkenden evlerine gönderdim ve bir tür kefaret olarak Kam'ın kanını kendim temizledim.

Yaptığım süre boyunca ağladım.

Ve hiçbir tepki görmeden istedikleri her şeyi yapan dünyanın güçlü adamlarını lanetledi.

Boynumdaki görünmez tasmayı tutan dede gülümsemeli yaşlı adam da dahil.

Zamanla Kam'ın ölümünün yarattığı şok ve acı azaldı.

Polis hiç gelmedi ve kimse soru sormadı.

Her şey normale döndü.

Neredeyse herkes bunu unuttu - ya da en azından kimse bundan bahsetmedi.

Ben bile unutmaya başladım. Ya da unutmaya çalıştım. Çok korkunçtu.

Başıma gelen diğer pek çok şey gibi bunu da bölümlere ayırdım.

Ve aşağı itti.

Ta ki düşünmeyi bırakana kadar.

Ama hiçbir zaman gerçekten gitmedi.
...asla olmaz.

Tek iyi yanı, zengin müşterilerle daha fazla olay yaşanmamasıydı. Bundan emin oldum.

Ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, müşterileri dışarı atmak için müdahale ettiğimde Han bile itiraz etmedi.

Köşeyi döndüğümüze inanmak için kendimi neredeyse kandırmıştım.

Bundan sonra her şey yoluna girecekti.

Ta ki yakışıklı bir İtalyan kulübüme gelene kadar.

T Gece iyi gitmiyordu.

İlk kez gelen bir müşteri, benim için çalışan itaatkârlardan biri olan Bai'nin onunla seks yapmak.

Bai korkmuş ve panik düğmesine basmıştı. Hemen iki fedai ile içeri girdim.

Müşteriye buranın cinsel temasın olmadığı bir kuruluş olduğunu ve tüm aktiviteleri penetrasyon olmadan BDSM uygulamalarında tutması gerektiğini açıkladım.

Teknik olarak, 'cinsel temas yok' yarı gerçektir. Müşterilerle seks yapmak isteyip istemedikleri sub veya dom'a bağlıydı - ama sadece saha dışında. Asla kulübün içinde değil.

Lau'nun polisleri benden uzak tutacağından %99 emindim ama yine de paranoyakça davranıyordum. Ne de olsa After Dark'ın basıldığı gece neredeyse her şeyimi kaybetmişim.

Müşteriye Hong Kong yasalarını anlatmaya çalıştım ama duymak istemedi. Alman'dı ve Almanya'da fuhuşun yasal olduğu hakkında atıp tutmaya başladı.

"Burası Almanya değil efendim," dedim kibarca.

O noktada bana karşı sözlü tacizde bulunmaya başladı.

Bu da onun kaderini belirledi.

Ona parasının tamamını geri alacağını ama derhal binayı terk etmesini ve bir daha asla geri gelmemesini söyledim.

Bu onu daha da kızdırdı -

Ben de güvenlikçilerime onu etkisiz hale getirmelerini söyledim.

Alman'ın ödediği 40.000 Hong Kong Doları'nı (yaklaşık 5000 ABD Doları) pantolonunun cebine sıkıştırdım, bana küfürler yağdırırken telefonumla fotoğrafını çektim, ardından fedailerime onu asansörden indirttim ve yarı çıplak bir şekilde lobiye attım.

Daha sonra asistanıma onun adını ve resmini kulübün dijital kara listesine koydurdum.

Bu gibi olaylar haftada yaklaşık iki kez oluyordu. Her zaman erkeklerle, asla kadın müşterilerle değil. Ve %90'ı Batılıydı: Almanlar, Fransızlar, İngilizler, İtalyanlar, Amerikalılar.

Ama Kanadalılar asla. Kanadalılar her zaman kibardı.

Aslında Batılı müşterilerimin çoğu iyi huyluydu. Ancak çok küçük, çok gürültücü bir alt grup var gibi görünüyordu. Almanlar gibi, onlar da hak sahibi, talepkar ve kabaydılar... ve genellikle 'hayır' denildiğinde öfke ve fiziksel tehditlere başvuruyorlardı.

Bu tür adamlarla uğraşmak işin bir parçasıydı, ama bu olmadan da mutlu olabilirdim.

Bu yüzden salonun ana katından geçerken pek iyi bir ruh halinde değildim...

Ve kasıtlı olarak yoluma çıktı.

Görünüşüne bakılırsa, İtalyan'dı. De Sade'a gelen çoğu erkekten daha uzun boyluydu. Pahalı takım elbisesi ve koyu renk, arkaya taranmış saçlarıyla bir bankacıya ya da finans sektöründe çalışan birine benziyordu.

Ayrıca çok yakışıklıydı.

O anda Batılılardan pek hoşlanmasam da bu beni çok etkilemişti.

"Merhaba," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Sesi de çekiciydi. Derin, ama çok derin değil.
Aksanı İngiliz'den ziyade Amerikalıydı, ancak kültürlü bir Avrupalı tınısı da vardı.

Önüme çıktığında şaşkınlıkla durdum. "Oh - merhaba."

"Buraya gelip seninle tanışmak zorundaydım." Elini uzatırken büyüleyici gülümsemesi derinleşti. "Benim adım Roberto Rosolini."

İtalyan kısmını doğru tahmin etmişim.

Adam bir müşteriydi, bu yüzden misafirperver olmam gerekiyordu - Ama dürüst olmak gerekirse, gülümsemeye zorlamak zorunda değildim.

Elini sıktım. "Chan Mei-ling."

"Çok güzel... İsminin bir anlamı var mı?" İçimden iç çektim.

Neredeyse her Batılı erkek hep bunu sordu.

Çince isimlerin gerçek anlamları olduğunu duymuş olmalıydılar, bu yüzden her zaman sordular - ve görünüşe göre başka hiçbir erkeğin sormadığını düşündüler.

5000th süresinden sonra, bunun yerine bana sadece hava durumunu sormalarını diledim.

"'Güzel ruh' ya da 'güzel çan', nasıl yorumlamak istediğinize bağlı," diye cevap verdim. Ne kadar yakışıklı olursa olsun, sohbet pek de parlak bir başlangıç yapmamıştı ve benim de görevlerime geri dönmem gerekiyordu. "Bay Rosolini, ben - "

"Bana Roberto de," diye araya girdi. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim? Evet de."

Bunun için gerçekten zamanım yoktu. "Bay Rosolini - "

"Evet de," diye tekrarladı farklı bir tonda.

"Ben - "

"Evet de," dedi hafif bir gülümseme ve sinsî bir bakışla. Bu cümleyi tekrarlaması bir anıyı tetikledi.

Tayland'daki tatilim sırasında - Bangkok'taki son, dramatik geceden önce - Chiang Mai adlı bir dağ şehrini ziyaret ettim.

Oradaki üçüncü günümde erkek arkadaşım bir işi halletmek için dışarı çıktı.

Yol kenarındaki bir kafede onu beklerken, altı yaşından büyük olmayan küçük bir Taylandlı çocuk elinde on kırmızı karanfille yanıma geldi.

Seyahatim boyunca gördüğüm yüzlerce sokak çocuğundan biriydi: ailelerine destek olmak için turistlere çiçek ve ıvır zıvır satan çocuklar.

İlk başta bu kadar küçük yaştaki çocukların okula gitmemesine şaşırmıştım, ancak bu iç karartıcı derecede tanıdık bir manzara haline geldi.

Kirli bir şort ve kirli bir tişört giymişti ama bana bir çiçek uzatırken film yıldızı gibi gülümsedi. "On baht."

Sadece 30 sente eşdeğer bir para istiyordu ama benim karanfil almak gibi bir isteğim yoktu.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim.

Cümleyi tekrarladı, ama farklı bir ses tonuyla - sanki, Hadi, bu bir pazarlık! "On baht!"

"Hayır, teşekkür ederim."

Başını yana eğdi ve "On baaaaaht" dedi, sanki fiyat hiçbir şey değilmiş gibi - sadece küçük bir miktar - nasıl reddedebilirdim ki?

Bu noktada biraz gülümsemeye başlamıştım. "Hayır."

"On baht!" dedi omuz silkerek, sanki buna kim karşı koyabilir ki?

"Hayır," dedim ama şimdi gülüyordum. "On... baht."

Hadi ama, bayan. Sana yüzyılın anlaşmasını veriyorum.

Ben hayır demeye devam ettim, o da biraz farklı anlamları olan farklı ton varyasyonları kullanmaya devam etti. Aynı şeyi asla iki kez tekrarlamadı.

"On baht mı?" Böyle büyük bir fırsatı kaçırmayacağından emin misin?

"On baht!" 20 baht değil - 30 baht değil - sadece 10 baht!

"10 BAHT?!" Aman Tanrım - bu fiyat DOĞRU olabilir mi?!

O sırada gülmekten burnumdan soluyordum. Kararlılığım zayıflıyordu.

Sırıttı ve bana tüm süt dişlerini gösterdi.

"On BAHT!" Bu karanfil istediğinizi biliyorsunuz, bayan!

O noktada dayanamadım ve ona 100 baht - 3 ABD doları - verdim ve on çiçeğin hepsini aldım. Ayrıca şeker ya da oyuncak alabilmesi için 100 baht daha verdim.

Onun caddede sekerek ilerleyişini görmek seyahatin en sevdiğim anlarından biriydi.

Bir de sürekli 10 baht demesi yok mu?

İtalyan'ın çocuksu cazibesi aklıma Tayland'daki küçük satıcımı getirdi ve kendime rağmen güldüm.

Neden olmasın.

Bir içki Alman'la uğraşmanın gerginliğini alırdı.

"...tamam. Sadece bir tane."

"Ne istersiniz?" diye sordu.

"Jiangbei biliyor."

Jiangbei'ye baktım. Her zamanki gibi beni düzeltmeye başlarken başıyla beni onayladı.

Sonra Han'ı barın yanında gördüm, sırıtiyordu ve her zamanki gibi pislik gibi görünüyordu.

Ugh.

Birden sosyalleşmek için hiçbir istek duymadım. Yine de bir içki içmeyi kabul etmiştim.

Belki de İtalyan'ı yanlış değerlendirmiştim. Yeterince hoş görünüyordu.

"Neden oturmuyoruz?" diye önerdi.

"Çok isterim," dedim ve onu duvarın içine yerleştirilmiş kabinlerden birine götürdüm.

Biraz sohbet ettim ama çok geçmeden İtalyan'ın pek de iyi bir konuşmacı olmadığı ortaya çıktı. Ne söyleyeceğini şaşırması gibiydi - kızlarla nasıl konuşacağını henüz öğrenememiş bir okul çocuğu gibi. Bir sonraki cümlesini bulmaya çalışırken kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

Onun için üzüldüm ama biraz da sinirlendim.

İşim, tüm müşterilerimi rahat ettirmemi gerektiriyordu. De Sade'ye girerken herkesin endişelerini gideren kişi hep bendim.

Eğer bir erkek bana asılacaksa, ne kadar yakışıklı olursa olsun, en azından sohbeti benim sürdürmeme izin vermemeliydi.

Neyse ki Jiangbei içkimi bıraktığında rahatsız edici sessizliği bozdu.

"Teşekkür ederim," dedim Kantonca. Başını salladı ve uzaklaştı.

İtalyan'ın artık konuşacak yeni bir şeyi olduğu için rahatlamış görünüyordu. "Peki, ne iş yapıyorsun Roberto?" diye sorana kadar bir süre kokteyl hakkında konuştuk.

Durakladı. "Finans işindeyim."

Tıpkı Batılı müşterilerimizin %75'i gibi.

Kibar bir gülümsemeye zorladım. "Bu alanda epey müşterimiz var."

"Demek burada çalışıyorsun?"

Yönetici ve yarı sahibiydim ama ayrıntılara girmek istemedim. "Bir bakıma."

İtalyan ağzını açtı, kapattı ve sonra tekrar açtı. "I..."

Dili tutulmuş okul çocuğu geri dönmüştü.

Ne söylemek istediğini anlamasını bekledim.

Belki de çok güzelsin.

Bu güzeldi ama 10.000 kez dinledikten sonrath zamanla biraz bayatladı.

Ya da Asyalıları gerçekten seviyorum, ki bu her zaman t  ylerimi diken diken etmiştir.

Ya da iki d  nyanın en k  t  s  : Bir Asyalı i  in   ok g  zelsin.

Ne yazık ki, bu ayda en az iki kez duyduğum bir şeydi.

Bana o kadar da saldırgan olmayan bir şeyle vurdu - her ne kadar saldırgan ve i   karartıcı derecede yaygın olsa da.

"Bu akşamı seninle ge  irmek ne kadar tutar?"

Bu da bir Batılının "Seni becermek i  in ne kadar   demem gerekiyor?" diye sorma şekliydi.

   ten i  e kızgın olmama rağmen y  z  me bir g  l  msemi yerleştirdim. Ve yorgundum.

S  ylemek istediğim, ben kul  b  n y  neticisiyim. Sokak serserisi değilim.

Beni satın alamazsın.

Eğer bunu istiyorsan, kırmızı ışık b  lgesine git.

Ama ben yapmadım.

Bununla birlikte, cevap verirken kendime k    k bir bı  ak darbesi indirdim.

"Bu akşamı benimle ge  irecek kadar paranız yok, Bay Rosolini."

şok olmuş g  r  n  yordu.

Sonra g  zlerinde bir bakış belirdi - istediği her şeyi satın alabilmeye alışmış zengin bir adamın bakışı.

Kimi isterse.

Az   nce dışarı attığım Alman'ın g  zlerinden tanıdım.

"Saat başına 10.000 dolara ne dersiniz?"

Beni etkilemek i  in bu miktarı beklediğini biliyordum -

Gerçi o ABD dolarını düşünüyordu.

Hong Kong doları olarak bana sadece 1300 ABD doları teklif etti - en yeni, en deneyimsiz denizaltılarımızdan biriyle bir saatlik temel ücret.

Yine de saati 10.000 ABD doları etkileyiciydi.

Eğer teklifinin midemi bulandırdığı gerçeği olmasaydı.

Onun hakkı -

Sadece kulüpte olduğum için satın alınabileceğimi varsayması (işlettiğim ve yarı sahibi olduğum bir kulüp) -

Tek yapabildiğim onunla alay etmektir. "Hayır, teşekkür ederim."

Bu onu kızdırmış gibi görünüyordu.

"Anlamıyorum - burada çalıştığınızı söylemişsiniz, değil mi?"

Fahişe olarak değil, seni PİSLİK.

"Bunu sen söyledin," diye cevap verdim. "Bir bakıma" dedim."

Siniri birkaç seviye daha yükseldi - tıpkı Alman'ın ben odaya girdiğimde verdiği tepki gibi. "Peki bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Almanya'da fuhuş yasal! Neden burada değil?!

Artık canıma tak etmişti ve istedikleri her şeye sahip olabileceklerini düşünen güçlü adamlara kusursuz ev sahibesi rolü oynamaktan bıkmıştım.

"De Sade'in sahibi benim demek, Bay

Rosolini." Tamam.

Tam olarak doğru değil.

Ben sadece %10'luk bir hisseye sahip bir ortakım.

Ama ona '%10 sahibi' olduğumu söylemek aynı retorik gücü taşımıyordu.

Gerçek onu bana güldürürdü -

Ve sonunda içkimi yüzüne fırlatırdım.

Yani küçük beyaz bir yalan

daha iyiydi. Utanmış

görünüyordu.

Aslında yüzündeki ifade, verdiğim tepki konusunda kendimi biraz kötü hissetmememe neden oldu.

"...Ah... Özür dilerim. Kulübe ve burada işlerin nasıl yürüdüğüne aşına değilim."

Birdenbire kendimi o kadar da kötü hissetmemeye başladım.

Sanki işlerin nasıl yürüdüğünü bilmemek bir mazeretmiş gibi.

Yabancılar Hong Kong'da araç kullanmadan önce trafik kanunlarımızı bilmek zorundaydı.

Ya da ülkeye silah sokmaya çalıştı. Ya da bir düzine başka şey.

Ama zengin bir Batılıyı De Sade gibi bir kulübe koyduğunuzda, her şeyin satılık olduğunu ve kendisinin çaba sarf etmek yerine onu eğitmenin sizin sorumluluğunuzda olduğunu düşünür.

"Sorabilirdin," dedim. "Varsaymak yerine." Ve tıpkı Alman gibi İtalyan da sinirlenmeye başladı.

"Pekala, sana şunu sormama izin ver," diye tersledi. "Burada çalıştığınızı varsaydığım için alındınız galiba. Ama bunda yanlış olan ne? Kulübün sahibi sizsiniz; çalışanlarınıza ve onların işlerine değer verdiğiniz kesin. Birinin sizi bir çalışan sanmasının nesi yanlış?"

"Pahalı takım elbiseniz ve Rolex'inizden finans alanında çok başarılı olduğunuzu tahmin ediyorum, Bay Rosolini. Haksız mıyım?"

Bana temkinli bir şekilde baktı. "İmkânlarım var ve bu şekilde giyinmeyi seviyorum, bu yüzden giyiniyorum."

"Ama mesleğinizde çok başarılısınız, değil mi?"

"Aşağı yukarı."

"Bir ziyaretçinin sizi giriş seviyesinde bir muhasebeci sanması hoşunuza gider miydi?" diye sordum.

"Bu beni zerre kadar rahatsız etmez."

SAÇMALIK!

De Sade'dan attığımız hiçbir Batılı bu kadar alçakgönüllü olmamıştı.

Her zaman "Benim kim olduğumu biliyor musun?" diye bağıırırlardı!

Genelde "Ne kadar değerli olduğumu biliyor musun?" derlerdi.

Sanki para her şeymiş gibi.

"Yansıttığınız statü ve zenginlik göz önüne alındığında, buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedim.

Bana dostça olmayan bir gülümseme verdi. "Bu bir aile şirketi, yani büyük bir şirketin CFO'su değilim. Dediğim gibi, hepsi de işlerinde mükemmel olan çok az sayıdaki çalışanımdan biriyle karıştırılsaydım, bu beni zerre kadar rahatsız etmezdi."

...hm.

Zekice bir cevap.

"O zaman soruyu değiştireyim," dedim. "Biri sizden kahve getirmenizi istese ne hissederdiniz? Ya da başka bir önemsiz iş yapmanızı?"

"Yani çalışanlarınızın yaptığı işin önemsiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" Tartışmada iyiydi, hakkını vermeliyim...

Ama tartışacak havada değildim. Özellikle de Alman'dan sonra.

"Hayır... ama mal sahibi ben olduğumda ve çalışanlarımla yaptığı iş cinsel içerikli olduğunda, beni ne karşılığında satın alabileceğinizi düşünüyorsanız onun için teklif edilmekten hoşlanmam Bay Rosolini."

Tepkim karşısında telaşlanmış görünüyordu.

"Ben -" diye devam edemedi aniden ayağa kalktı.

"Burası benim kulübüm olduğuna ve içkimin parasını ödemediğine göre, sanırım vaktimiz doldu." Ona sahte bir gülümseme verdim. "Çalışanlarımdan herhangi birine ne yapmak istediklerini sorabilirsiniz, ancak zaten bildiğinizi varsaymak yerine sormanızı tavsiye ederim. İyi akşamlar, Bay Rosolini."

Arkamı döndüm ve sinsice uzaklaştım.

Kanım pompalanıyordu, adrenalinim yükselmmişti -

Ve küçük, ağırbaşlı bir çiçeği oynamak yerine söylemek istediklerimi söyledim.

O anda fark etmemiştim - öfkemi yenmem yaklaşık on dakika sürdü -

Ama aslında bu etkileşim hoşuma gitmişti.

Bu, adımın ne anlama geldiğinin sorulmasından ya da güzel olduğumun söylenmesinden çok daha ilginçti.

Ve oldukça yakışıklıydı. Pisliğin teki olması çok kötü.

Tıpkı diğerleri gibi.

T Gecenin geri kalanı olaysız geçti.
Birkaç küçük şey vardı. Örneğin, domlarımdan birini bir seanstan çıkarmak zorunda kaldım.
kadın müşteri ondan rahatsız olduğunu ifade etmiştir.
Bir erkek müşterim denizaltılarımdan birine seks teklif ettiğinde azarlanmak zorunda kaldı. Ancak, uysalca özür diledi ve seansa olaysız bir şekilde devam etti.
Alman'a hiç benzemiyordu... Ya da yakışıklı İtalyan'a.
Garip bir şekilde, kendimi bar alanında onu ararken buldum.
Roberto Rosolini.
Sakinleştiğimde, belki de aşırı tepki verdiğimi düşündüm.
Tamam.
Kesinlikle aşırı tepki vermiştim.
Onunla tekrar konuşmaya ve işleri yoluna koymaya hazırdım.
Ve onu göremeyince birazcık hayal kırıklığına uğradığımı fark ettim.

Jiangbei'ye onu sorduğumda hayal kırıklığım kayboldu.
Bana 'tartışmamızdan' birkaç dakika sonra Han'la birlikte ayrıldığını söyledi.

Eğer Han'la takılıyorsa, o bir pisliktir, diye düşündüm ve hemen onu tamamen unuttum.

De Sade'den sabah 4'te ayrıldım, eve gittim, mikrodalgada dondurulmuş bir akşam yemeği yedim ve hemen yatağa yığıldım.

Öğlen saatlerinde uyandım, duş aldım ve normal sokak kıyafetlerimi giydim. Beş dakika sonra üstü açık gümüş Bentley arabamla ağaçlarla çevrili yolda Hong Kong'a doğru ilerliyordum.

Kulübe vardığımda yeraltı garajına park ettim ve asansöre bindim.

Asistanım ve De Sade'ın gündüz müdürü Bowen, elinde önceki gecenin hasılatına ilişkin bir raporla beni bekliyordu.

"1.87 milyon," dedi kulübün nakit makbuzları için kullandığımız fermuarlı keseyi kaldırırken.

1.87 milyon Hong Kong doları, şu miktara eşdeğerdi 240,000 DOLAR.

Bowen bir flash bellek ve bir parça beyaz bilgisayar kağıdını keseye koyarken "Ayrıca Bitcoin ve Ether işlemlerinden 990.000 daha" dedi. Hem kâğıt hem de flash bellek, 990.000'in geldiği kripto hesaplarını listeliyordu.

Müşterilerimizin ödemelerinin giderek daha fazlası kripto cinsindendi. Sadece nakit ödemeler daha ihtiyatlıydı.

Toplam 2,86 milyon Hong Kong doları... Yani yaklaşık 366.000 ABD doları.

Fena değil.

Tabii ki, bunun yarısından biraz fazlası maaş bordrosuna giderdi. Saat başına 1200 ila 5000 ABD doları arasında, denizaltılarım ve domlarım Asya'nın tüm fetiş sahnesinde en yüksek ücret alanlardan bazılarıydı - ama buna değiyorlardı. Sadece en iyileri işe alırdım.

Yine de geriye 180.000 dolar civarında brüt kâr kaldı.

Kira, kamu hizmetleri, destek personeli maaşları, alkol ve diğer kalemlerden sonra, kulüpteki %10'luk hissem göz önüne alındığında, yaklaşık 15.000 ABD doları net elde ederdim.

Bir gecelik iş için fena değil.

Ama dün gecedan beri ilk kez yakışıklı İtalyan adamı ve bana saat başına 10.000 dolar ödemeyi teklif ettiğini düşündüm.

Diyelim ki birlikte üç saat geçirdik.

İki kat daha fazla para kazanabilirdim.

Gerçi bunu yapmak için kendime olan saygımdan vazgeçmem gerekirdi.

Yani... hayır.

Yine de...

Çok yakışıklıydı.

Ve İtalyanlar büyük aşıklar olarak bilinirler.

Gerçi bunun için para ödemek zorunda kaldıysa, muhtemelen o kadar da iyi değildi.

Ve o kadar para için benden ne yapmamı istediğini sadece Tanrı bilir.

Onu aklımdan çıkardım ve Bowen'dan keseyi aldım.

"Bu akşam görüşürüz," dedim.

İş günüm akşam 6'da başlardı. De Sade günün 24 saati müşterileri ağırılıyordu ama asıl para gece çökene kadar akmaya başlamıyordu.

Ben asansöre yönelirken Bowen, "Sonra görüşürüz patron," diye cevap verdi.

De Sade'dan uzaklaşırken, beni arabamla kaçırmaya çalışan birinin çok kısa sürede çok para kazanabileceğini düşündüm.

Ama hiçbir üçlü gangster denemeye cesaret edemezdi - Çünkü kimin için çalıştığını biliyorlardı.

Sadece bir amatör buna kalkışacak kadar aptal olabilir.

Beni öldürse bile bir saat içinde yakalanıp katledilirdi.

İşte bu yüzden kucağında bir milyon ABD dolarının üçte birinden fazlasıyla Hong Kong'da araba sürerken kendimi tamamen güvende hissettim.

Sonunda hedefime ulaştım ve yeraltı garajına park ettim. Asansörle lobiye indim ve oradan 70th katına çıktım.

Eu-Meh resepsiyonda çalışıyordu. Beni içeri alırken karşılıklı gülümsedik.

Doğruca muhasebeye ve Bay Gongsun'un ofisine gittim.

Gongsun, saçları seyrelmiş ve gözlerinin altında koyu halkalar olan şişman, orta yaşlı bir adamdı.

Onu her gördüğümde yaptığı gibi bana baktı, gözleri yüzüme ulaşmadan önce şehvet dolu bakışları göğüslerimde durakladı.

Yakışıklı İtalyan için şunu söylemeliyim: Pisliğin teki olabilirdi ama en azından bana bir et parçasıymışım gibi bakmamıştı.

"İyi vurgun mu?" Gongsun Kantonca sordu.

Fermuarlı keseyi masasına bırakırken, "Tipik bir hafta içi günü," diye cevap verdim.

Parayı ve flash belleği çıkardı, ardından üzerinde kripto toplamalarının yazılı olduğu kâğıda baktı.

"Bu arada, Bay Lau sizi görmek istiyor," dedi dalgın dalgın.

Karnım sıkıştı.

Lau beni hiç görmek istemedi.

"Ne hakkında?" Ben sordum.

"Ben nereden bileyim?" Gongsun flash belleği bilgisayarına takarken k ı z ę ı n bir ifadeyle konuştu. Gitmek için döndüm.

"Yarın görüşürüz," dedi ve ben odadan çıkarken kııma baktığını biliyordum.

Cevap vermeye zahmet etmedim.

Bayan Feng ile görüştüm, Lau'nun cadaloz sekreteri. Ofisine girmeme izin vermeden önce beni 15 dakika bekletti.

İçeri girdiğimde Lau geleneksel Nehru takımıyla masasının arkasında oturuyordu. Bugün açık maviydi.

Kağıt zerindeki raporlara bakıyordu. Nadiren bilgisayar kullanırdı; e-postaları da dahil olmak üzere her şeyin çıktısını almayı tercih ederdi.

"Beni mi görmek istediniz, efendim?" Kantonca sordum.

"Ah, Bayan Chan," diye cevap verdi bana bakmadan. "Lütfen oturun."

Karşısındaki sandalyelerden birini aldım ve gergin bir şekilde oturdum. Kendimi müdürün odasına çağrılmış küçük bir kız gibi hissediyordum.

Lau kâğıtları 60 saniye daha inceledi ve sonunda bir kenara koydu. Sonra bana baktı ve o sahte dede gülümsemesini takındı.

Sanki bir Büyük Beyaz avına, sıra sıra dizilmiş sivri dişlerini gizleyen silahsız bir sırtış vermeyi bir şekilde öğrenmiş gibiydi.

"Nasılsınız Bayan Chan?" diye hoş bir şekilde sordu. "İyiym, Bay Lau."

"Güzel. Biriyle biraz tartıştığınızı duydum. laowai dün gece."

Laowai bir yabancı için kullanılan bir terimdi - tipik olarak beyaz bir Batılı.

Tam olarak bir hakaret olmasa da, en övgü dolu terim de değildi.

Lau'nun Alman'dan nasıl haberdar olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Daha da tuhafı bunu umursamasıydı. Genelde haftada iki ya da üç müşteriyi kapı dışarı etmek zorunda kalırdım ve Lau bunu daha önce hiç sormamıştı.

Ruslardan beri değil.

Biri ölene kadar umurunda değildi.

"Önemli bir şey değildi," dedim. "Alman bir müşteri sinirlendi, biz de parasını iade ettik ve ona dışarı kadar eşlik ettik."

"Alman değil," dedi Lau hoş bir şekilde. "İtalyan."

Kaşlarımı çattım. Nereden biliyordu ki -

Sonra fark ettim.

Han.

O pislik Lau'ya söylemiş olmalı.

"Ben buna 'münakaşa' demezdim," dedim zoraki bir gülümsemeyle. "Sadece küçük bir tartışma."

"Ne hakkında?"

"Bana evlenme teklif etti."

"Öyle mi?" Lau hafifçe şaşırılmış gibi konuştu.

"Evet. Ona ilgilenmediğimi söyledim. Pek iyi karşılamadı."

"Anlıyorum."

Lau sandalyesinden kalktı ve masanın etrafında bana doğru yürüdü.

Midem hemen bulandı.

Lau masasının arkasından hiç çıkmazdı. Çok kötü olmadıkça.

Masasının kenarına tünedi ve o sahte dede gülümsemesiyle bana baktı. Bu yeni pozisyonunda benden daha yüksekte duruyordu.

"O laowai benim başlıca yatırımcılarımdan biriydi," dedi.

Midem bulandı.

"...oh," dedim uysalca.

Lau'nun gülümsemesi kayboldu.

"Evet - 'oh,'" diye alaycı bir şekilde alay etti.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye itiraz ettim. "Senin hakkında hiçbir şeyden bahsetmedi - "

"Bay Han'la birlikteydi. Bu bir ipucu olmalıydı."

"Han kulübe her türlü pis laowai'yi getiriyor," dedim, ihtiyatlı olandan biraz daha cesurca.

Lau kaşlarını çattı. "Bu laowai farklı. Eğer De Sade'a dönerse, onu mutlu edeceksin. İsteddiği her şeyi kabul edeceksin. Anladın mı?"

Hırlamak istedim, beni bir fahişe gibi becermek istese bile mi?

Yine de sesimi sakın ve ölçülü tuttum. "Gerçekten sanmıyorum-"

"Laowai'ye De Sade'ın sahibi olduğunuzu söylediğinizi de duydum," diye araya girdi Lau. "Bunu duyduğumda ne kadar şaşırdığımı tahmin edersiniz."

Midem vücudumdan çıkmış ve on kat aşağıda bir yerdeymiş gibi hissediyordum.

"Efendim," dedim, sesim titreyerek, "ben - "

"Eğer size küçük sıralamamızdaki gerçek konumunuzu hatırlatmak zorunda kalırsam çok yazık olur. Mesela bunu personelinizin önünde göstermek zorunda kalsaydım. Sizce de öyle değil mi?"

Beni tüm çalışanlarımın önünde küçük düşürdüğünü hayal ettiğimde tüylerim diken diken oldu.

Bunu yapacaktı. Yapacağını biliyordum - hiç şüphesiz. "...evet, efendim," dedim uysalca.

Lau hiçbir şey söylemeden 10 saniye daha bana baktı.

Konuşmamam, hatta ona bakmamam gerektiğini biliyordum. Sessizce önüme baktım.

Sonunda konuştu. "Laowai geri gelirse, ne isterse yapın. Onu meşgul edin. Anlaşıldı mı?"

"Mükemmel efendim," diye fısıldadım.

"Güzel." Sonra bana yine o büyükbabacan gülümsemesini takındı. "Gidebilirsin."

Tünediği yerden a y a ğ a kalktı ve masanın etrafından dolaştı.

O oturmadan önce ben ofisten çıkmıştım.

A Lau ile görüşmemden sonra eve dönerken, talimatlarını ve yerine getirmediğim takdirde ima ettiği tehdidi düşündüm.

İkisi de beni öfkelenlendirdi.

İtalyan için tam olarak ne yapmam gerekiyordu?

Eğer isterse ona oral seks mi yapacaktım?

Külotumu indirip tek kelime etmeden mi eğileyim?

Zirveye ulaştığımda öfkem hiddete dönüşmüş ve korkumu bastırmıştı.

Lau'yu, Han'ı ve İtalyan'ı öldürmek istedim. Özellikle Han'ı.

Lanet olası pislik... kaçıyor ve patronuna ispiyonluyor...

Kendime mikrodalga fırında yemek hazırlayıp çatalla yerken, Lau'nun kontrolünden nasıl kurtulabileceğimi bininci kez mutsuzca hayal ettim.

Ve bininci kez, hiçbir çıkış yolu göremedim.

Bunu düşünmek iştahımı kaçırdı, bu yüzden yarısı yenmiş yemeğimi çöpe attım ve işe gitmek için hazırlandım.

De Sade'ye 5'ten biraz sonra vardım.

Eve gidebilmesi için Bowen'ı kontrol ettikten sonra gece rutinime alışmaya başladım.

Ve hemen o akşamki görevli hostes Chun tarafından sözü kesildi.

Bir hayalet kadar solgun görünüyordu.

"Bay Han onunla barın yanında buluşmamızı söyledi," diye sızlandı.

İçten içe öfkelen dim ama gülümsemeye zorladım.

"Teşekkür ederim, Chun."

Salona doğru yürürken, Bay Han'ı nasıl ortadan kaldırılabileceğime dair önceki hayallerime geri döndüm.

Yavaş ve çok ama çok acı verici bir şey.

Ama sonra onu gördüğümde nefesim boğazımda düğümlendi: İtalyan.

Sırtı bana dönüktü ve beni henüz görmemişti.

Lau'nun sözleri kulaklarımda yankılandı:

Eğer De Sade'a dönerse, onu mutlu edeceksin. İsted i ğ i her şeyi kabul edeceksin. Anladın mı?

Her şeyi çok iyi anladım.

Ve şimdi bunu takip etmem gerekecekti.

Han'ın ölü gözleri bana kilitlendi ve İtalyan'a duyamadığım bir şeyler söyledi.

Artık başka seçeneğim yoktu.

Yürümeye devam ettim. İtalyan arkasını döndü.

Yüzünde bir zafer sırtışı görmeyi bekliyordum - kibirli küçük bir kalta ğ a haddini bildirmiş, kendini beğenmiş bir adamın bakışı -

Ve onun yerine saf mutlulu ğ u görünce şaşırdı.

Ben daha konuşmadan, "Özür dilemeye ve barış teklifi yapmaya geldim" dedi.

Tanrım, o oldu Hatta daha fazla yakışıklı daha Hatırlamıştım.

Ama yine de onun her istediğini yapmak zorunda olduğum için sinirleniyordum.

"Bir barış teklifi, hm?"

"Evet. Akşam yemeği yedin mi?"

Çöpe attığım yarısı yenmiş yemeği hatırladım. "Hayır."

"O zaman seni yemeğe davet etmek istiyorum." Yaşasın.

Harika.

Elini elbisemin altına doğru kaydırırken bana adımın ne anlama geldiğini tekrar sorabilirdi.

"İşteyim Bay Rosolini," dedim, onu başından savmaya ya da en azından tatsızlığı ertelemeye çalışarak.

"Kulüp meşgul olduğunda seni bol bol geri getireceğim. Eğer benimle gelersen, sana hayatının en güzel yemeklerinden birini vaat ediyorum - şimdiye kadar yaşadığın en ilginç deneyimlerden birini saymıyorum bile."

İtiraf etmeliyim ki, teklifi dün gece söylediği her şeyden daha orijinaldi.

Ve bunu söylerkenki ciddiyeti... Ve sesindeki nezaket...

Beni yavaş yavaş kazanmaya başladığını fark etmek beni rahatsız ediyordu. "Bilmiyorum," dedim, çocuksu tavrına teslim olmamaya çalışarak.

Cazibe. "Pek çok ilginç deneyim yaşadım."

"O zaman 'ilginç' bulduğum şeyler üzerinden benimle alay etme zevkini yaşayacaksın. Ayrıca, zamanınızı boşa harcadığım için istediğiniz cezayı verebilirsiniz."

Hm.

Belki de düşündüğüm kadar mülayim biri değildi.

Lau'nun emirlerini sadece onu kırbaçlamak zorunda kalarak yerine getirebilseydim... bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Gerçekten mi?" Sırıttı.

"...mantık çerçevesinde."

Tamam.

Kabul ediyorum, konuşması komikti.

Yine de söylediği hiçbir şeye güvenebileceğimi hissetmiyordum.

"Bu bana dün geceki teklifinizden çok muhafazakâr bir geri adım gibi geldi."

"Dün geceki teklifim kulübünüzün kuralları olduğunu varsaydığım şeylere dayanıyordu," diye cevap verdi. "Şu anki teklifim gerçekten istediğim şey: seninle zaman geçirmek. Seni tanımak."

Lanet olsun.

İşte yine o büyüleyici ciddiyetiyle devam etti. "Peki ya hayır dersem?" diye sordum.

"O zaman tekrar sorarım."

Sesi daha kendinden emin geliyordu, neredeyse flört eder gibiydi. Ben de biraz flört ettim.

"Peki ya yine 'hayır' dersem?"

Küçük bir adım öne çıktı. "Bana 'hayır' denmesi beni rahatsız etmez. Aslında 'hayır' denmesi hoşuma gidiyor. İstedığımı elde ettiğimde aldığım zevki artırıyor."

Oh.

Bu ani değişim ilgimi çekti.

Önceden, kendini affettirmek isteyen bir izciydi. Şimdi sesinde boğucu bir nota vardı.

Ne istediğini bilen ve bunun peşinden gitmekten korkmayan bir adamın sesi.

Ölçüsünü almaya çalışarak ona sabit bir şekilde baktım.

Ve gözlerinde hiçbir kötülük ya da hainlik görmediğimi fark ettim.

Küçük Taylandlı satıcımın tekrar tekrar On baht dediğini düşündüm ve gülümsemekten kendimi alamadım.

Pekala.

Ben de oynardım.

"Bir daha sor," dedim.

"Evet de," diye yanıtladı muzip bir gülümsemeyle. "Hayır."

"Evet de," dedi, sesi aniden daha derindi... daha buyurgan.

"Hayır."

Birdenbire beni şaşırttı.

Tam önümde öne çıktı, o kadar yakındı ki beni öpebilirdi.

Ne kadar yakışıklı olduğunu yakından gördüğümde kalbim küt küt atmaya başladı.

Ve sürdüğü parfüm her neyse, çok kötü kokuyordu. Güzel.

"Evet de," diye mırıldandı derin, baştan çıkarıcı bir sesle. ...aman Tanrım.

Belki, sadece belki, onunla akşam yemeği yemek angarya olmazdı.

"Tamam," diye kabul ettim.

İtiraf etmeliyim ki Roberto tüm beklentilerimi fazlasıyla karşıladı.

Restoran seçiminden...

Baş şefi ve sahibini eski bir dost gibi karşılamaya...

Mutfaktaki özel tadıma...

Ve hamuru ellerimizle karıştırarak kendi ev yapımı makarnamızı yapmak...

Uzun, çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey yaşadım: Eğlenceli.

Çocuksu, coşkulu bir eğlence.

Lezzetli yemekleri ve muhteşem şarabı da ekleyince, ana yemek salonunda yerimizi aldığımızda havalara uçuyordum.

Ve sonra beni daha da şaşırttı.

Oldukça yoğun bir şekilde flört ediyorduk. Lau'nun Roberto'nun istediğini yapma emrini tamamen unutmuştum; sadece şakalaşmamızın tadını çıkarıyordum.

Bana De Sade'ın 'faaliyetlerine' katılıp katılmadığımı sordu.

"Ara sıra. Kulüpte değil ama. Kulüpte asla. Özel hayatımla iş hayatımı birbirinden ayrı tutuyorum."

Dürüst olmak gerekirse, bir partnerle bir şeyler yapmayalı çok uzun zaman olmuştu. İşimin stresi beni yaklaşık bir yıl boyunca 'hep iş, hiç oyun' olmaya zorlamıştı.

Ona olay yerinde olup olmadığını sordum. Bana 'hayır' dedi ve tedbirli olması gerektiğini söyledi.

"Ailem benim... özel arzularımı tam olarak anlayamaz," dedi.

"Peki bu 'özel arzular' nedir?"

Doğrudan gözlerimin içine baktı. "Kontrol."

Bunu söylediğinde omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Hakimiyet mi?" diye sordum.

"Sanırım öyle de diyebilirsiniz."

Sonra konu bana geldi.

"Nelerden hoşlanırsın?" diye sordu alçak bir sesle. Ona söylememeyi düşündüm.

Bu onu ilgilendirmezdi. Ama bir parçam.

Bir yanımla oynamak isteyebileceğini umuyordu. "Bağlanmak hoşuma gidiyor," dedim sessizce.

Bunu söyler söylemez gözleri karardı. Arzusunun üzerime yayıldığını hissedebiliyordum.

Biraz da şokla fark ettim ki ben de tahrik olmuşum.

Çok açık. Hem de çok. Tanrım, çok ateşliydi.

Konuşmaya başladığında sözünü kestim ve kontrolü yeniden ele almaya çalıştım. "Hayır, şimdi sana bir soru soracağım."

Beni telaşlı görmekten hoşlanıyormuş gibi gülümsedi... Sonra da kabul etti.

Ona nötr, sıradan bir şey sormalıydım.

Ama bacaklarımın arasında hissettiğim sıcaklık galip geldi. "İlk ne zaman öğrendin?"

"20 yaşımıdayken."

"Ne oldu?" Ağzım sulanarak sordum. Uzun bir süre gözlerimi tuttu.

Sonra Rolex'ine baktı.
"Oh, hayır - saate bak. Seni işe geri götürmeliyim."
Ne lanet bir alay!
"HAYIR!" Kolunu tokatlarken haykırdım.
"Ne yapabilirim ki? Söz verdim."
"Seni korkak!"
"Hiç de değil. Sadece bu hikayeyi size burada anlatmayacağım."
"Neden olmasın?"
"Bu özel bir şey. Ve biraz da skandal. Kulübünüz için değil tabii ki - ama böyle bir kurum için biraz müstehcen ve duyulmasını istemem."
Bunun nereye varacağını biliyordum.
Tam olarak ne söyleyeceğini biliyordum.
Ve şaşkınlıkla fark ettim ki, bunu onun söylemesini istiyordum. "O zaman bana nerede söyleyeceksin?"
"Senin evinde" diye mırıldanırken bakışları hipnotize ediciydi.
Bir içki için."
Bu kötü bir fikir, Mei-ling.
Bunu yapmamalısın.
Ama ben istedim.
Aslında umutsuzca istedim.
Ve o akşam ikinci kez istediğini kabul ettim.
"Pekâlâ," diye fısıldadım.

A Evime dönüp bir şeyler içtikten sonra Roberto bana hikayesini anlattı.

Ve yine beni şaşırttı.

İlk cinsel deneyiminin hikâyesini giderek artan bir hayranlıkla dinledim.

İtalyan erkek egosuna dair, daha ilk denemede ne kadar harika olduğunu anlatan kabadayı bir hikaye bekliyordum.

Beklemediğim şey, görmeme izin verdiği kırılganlığın derinliği ya da bir kadından ona öğretmesini istemesindeki alçakgönüllülüktü.

Diğer kadınlar bir seks işçisiyle ilgili kısımdan hoşlanmamış olabilir.

Ama teknik olarak seks işçiliği olan kiralık dominatriks olarak zaman geçirdim. Bu yüzden hikayesindeki kadına haysiyetli ve saygılı davranmasını takdir ettim - ve hatta ona 'bildiği her şeyi' öğrettiği için hayranlık duydum.

Ona ne öğrettiğini duymak için sabırsızlanıyordum -

Ve sonra bana söylemedi, lanet olası küçük alaycı.

Bana göstereceğini söylediğinde, şey.

Merak ettim.

Ve inanılmaz derecede yakışıklıydı.
Kafamın içinde, restoranda duyduğum seslerin korusu vardı.

Bu kötü bir fikir!

Bunu yapmamalısın!

Ama "Neden olmasın?" sesi galip geldi.

Hayatımda yaptığım en iyi seçimlerden biriydi.

Onu yatak odama götürdüm, birkaç mum yaktım ve öğrendiği her şeyi bana nasıl göstermesi gerektiği konusunda onunla dalga geçtim.

"Ve hatırladığım kadarıyla, bağlanmayı sevdiğini söylemiştin." dediğinde biraz şaşırdım.

Sadece vanilya seks yapacağımızı sanıyordum.

Evet, ona bağlanmaktan hoşlandığımı söylemiştim.

Ama esaret normalde sadece çok güvendiğim insanlarla yaptığım bir şeydi.

Yine de bunu söyler söylemez vücudumda bir heyecan oluştu.

Bir tehlike ve heyecan hissi - ve saf arzu

-

Yıllardır hissetmediğim bir şey.

Bangkok'taki seks kulübünde geçirdiğim o geceden beri. Ancak, şimdi o zaman bildiğimden çok daha fazlasını biliyordum.

O zamanlar, kendi işimi yapmanın ne kadar aptalca olduğunu fark etmemiştim.

Doğru düzgün eğitilip eğitilmediğini bilmeden güvenliği bir yabancının ellerine teslim etmek.

Ve yine de.

Şimdiye kadar yaşadığım en erotik ve tatmin edici cinsel deneyimlerden biriydi.

Bu aynı zamanda tamamen yeni bir hayata attığım ilk adımdı.

Orada durup tereddüt ederken, aklım kalbimle savaşıyordu (dürüst olmak gerekirse, daha çok 'amımla savaşmak' gibi) -

Roberto beklenmedik bir şekilde empatisiyle beni sakinleştirdi.

"Bunu yapmaya istekli olmadan önce bana güvenmelisin," diye önerdi.

Başımı salladım.

Gülümsedi. "Eminim direklere bağlayabileceğimiz ve düğüm atmadan bileklerimize sarabileceğimiz birkaç eşarbınız vardır. Bu şekilde istediğiniz zaman dışarı çıkabilirsiniz."

Lanet olsun.

Belki bunu daha önce de yapmıştı. Hala tereddüt ediyordum.

Daha önce duymadığım bir şekilde konuştuğunda.

Seksi ve buyurgan bir sesle, "Yakalayın onları," dedi.

OH.

Alt bölgelerimde bir kıpırdanma ve nabzımda bir hızlanma hissettim.

Roberto'nun birkaç kez 'bana üç kez söylemesiyle' yoğun bir şekilde flört etmiştik.

Ama o sesi daha önce hiç kullanmamıştı.

Kafam ve amım arasındaki savaşı Bayan Am kazandı. Kesin olarak.

Şifonyerimden esaret oyunları için kullandığım birkaç eşarby aldım ve yatağın üzerine koydum.

Bir tanesini parmaklarının arasında inceledi.

Sonra karyolama doğru yürüdü ve eşarpları direklere bağlamaya başladı.

Yatağa geçmemi işaret ettiğinde, sinirlerim beni utandırdı - ve bunu mizahla geçiştirmeye çalıştım. "Daha beni öpmedin bile."

"Doğru zaman geldiğinde yapacağım. Şimdi yatağa gir." Tanrım.

Yine o ses.

Birlikte oynamaya karar verdim.

Yatağa zıpladım.

Ama aynı zamanda bacak bacak üstüne atıp ne yapacağını görerek ona biraz direnç gösterdim.

"Yeterince uzak değil," dedi.

Sonra beni kucakladı ve yatağın üzerine geriye doğru fırlattı.

Hem eğlenceli hem de heyecan vericiydi - Ve çok, çok seksiydi.

Beni bu şekilde s a v u r a b i l e c e k çok fazla partnerim olmamıştı.

Takım elbisesi içinde bir vücut geliştiriciye benzemiyordu... Kaslı olmaktan çok sıırım gibiydi...

Ama beni bir bez bebek gibi fırlatıp atabilirdi.

Yine de, fiziksel olarak ne kadar güçlü olduğunu fark ettiğimde, birazcık korku hissettim.

"Bu biraz ileri gitmek oldu," diye şaka yaptım.

(Eğer sen yapmadım fark ettim Henüz, I
eğilim için kapak gerginliğimi
mizahla).

Gülümsedi ve "Benim 'biraz' ileri gittiğim noktayı çoktan geçtik" dedi.

Sonra ilk atkıyı ön koluma doladı. Hemen ellerine yapıştım.

Kink'le ilgilenmeyen pek çok kadın esareti neden bu kadar ateşli bulduğumu anlamıyor.

Açıklaması zor.

Kesinlikle mantıklı değil...

Ve bunun büyük bir kısmı, arzu ve kısıtlanmanın beynimde ilk kez 16 yaşındayken nasıl ilişkilendirildiğiyle ilgili.

Bunu anlatmanın en iyi yolu şudur:

Düşünün ki (eğer heteroseksüelseniz) dünyanın en ateşli erkeği karşınızda...

Ve şimdiye kadar gördüğünüz en güzel, şaşırtıcı derecede ateşli alete sahip. Sadece ona bakmak bile sizi arzuyla dolduruyor.

Kaya gibi sert.

İçinde olmasını o kadar çok istiyorsun ki.

Ve sonra çıplak kolunuza değiyor. Teninin ne kadar sıcak olduğunu hissediyorsun...

Yüzeyde ne kadar yumuşak...

Ama altında ne kadar sert...

Ve şimdi onu içinde on kat daha fazla istiyorsun.

Bağlandığımda böyle hissetmiştim: Bu tür bir ihtiyaç.

Ve istiyorum.

Ve beklenti.

Tek bildiğim Roberto atkayı koluma doladığında beni tamamen bağlamasını istediğimdi...

Ve beni becermesini istedim.

Diğer atkayı da aynı şekilde bileğime birkaç kez dolayarak sabitledi. Bağlanmış gibi hissediyordum ama istersem kolayca kurtulabileceğimi biliyordum.

Sonra yatağın ayak ucuna doğru yürüdü ve bana baktı.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ona baktım ve ne yapacağını merak ettim.

Öğrenmek için çok beklemem

gerekmedi. Yavaşça ayak

bileklerimden tuttu -

Ve beni zorla yatağa doğru çekti.

Şaşkınlıkla bağırdım.

Kıçım tam yatağın kenarındaydı -

Bacaklarım şimdi onun iki yanındaydı -

Ve elbisemin büküldüğünü

hissedebiliyordum.

Ama kollarım da direklere bağlıydı - ki

bu çok sıcaktı.

Ne yapacağını görmek için beklerken nefesim daraldı.

Aletini çıkarıp beni becermeye başlayacağını düşündüm.

Bir parçam bekleyemedi -

Bir yanımda "Meh" diyordu.

Şimdiye kadar çok sıcak ve beklenmedik bir hava vardı.

Bunu bu kadar sıradan bir Şeyle takip etmek utanç verici olurdu.

Neyse ki Roberto sıradan Şeylerle ilgilenmiyordu. Yavaşça kalçalarımı okşamaya başladı.

Bu his çok güzeldi...

Ama kollarımın baēlı olması ve onu durduramamam beni gerçekten tahrik ediyordu.

Parmakları elbisemin altından yukarı doēru hareket etti... Sonra yavaşça külotumu yana çekti. Nefesim kesildi.

Beni parmaklamasını bekliyordum.

Bunu isteyip istemediēimden emin deēildim -

Ve arzumla yarıŐan korkumdu - isteksizliēe karşı beklenti - bu kadar ateşli kılan.

Ve yine de... o yapmadı.

Onun yerine, parmak uçlarını usulca amımın üzerinde gezdirdi... Klitorisime ulaşana kadar...

Ve baŐlıēımı hafifçe okşamaya başladı.

Lanet olsun.

Çoēu erkek hemen Şehre iniyor, olabildiēince sert ve hızlı bir Şekilde sürtünüyordu.

Ama benimle dalga geçiyordu -

Yumuşak okŐamalarla bana işkence ediyor.

Buna bir de baēlı olmaktan kaynaklanan güçsüzlük hissi eklenince çok bunaltıcıydı.

Gözlerim kafamın içinde geri yuvarlandı - Ta ki o Ses'i tekrar kullanana kadar. "Bana bak."

Derin...

Emredici...

Çok erkeksi.

Gözlerim tekrar onunkilere kaydđ.

Mum ışıēında bana hipnotize olmuş gibi baktđ.

As onun parmak ucu tutuldu yavaşça artan ve Bacaklarımın arasındaki coşku.

Daha hızlı gitmesini istedim -

Kollarımı eşarplardan çözmek ve bana daha sert dokunması için onu zorlamak istedim -

Ama yapamadım.

Tek yapabildiğim teslim olmaktı.

Aman Tanrım, bana ne yapıyor?

Gözlerim tekrar başımın içinde yuvarlandı - Sonra Ses geldi.

"Bana bak."

Gözlerimi açık tutmak için

mücadele ettim - Çok zordu -

Beni becermesini çok istiyordum.

Gelmeyi o kadar çok istedim ki.

Ve sonra bir adım daha ileri gitti.

Başlığımı geri çekti ve klitorisime dokundu.

Ama o kadar yumuşaktı ki, gerçekten yapıp yapmadığından emin değildim.

o.

Yani, o - sanırım

-

Değil mi?

Tek bildiğim beni deli ettiğiydi.

Zevk beklentisiydi, daha fazlasına ihtiyaç duymaktı - Ve o bunu bana vermiyordu.

Pekala, tamam, bu tam olarak doğru değil.

Bana gittikçe daha fazla zevk veriyordu...

Ama çok yavaştı...

Ve çooooook yumuşak...

Daha sert, daha hızlı olmasını istediğimi.

Daha sıkı.

Sikinin içime gömülmesini istedim. Ama o bana dokunmaya devam etti.

Daha önce hiç dokunulmadığım bir şekilde.

Bana kendimi iyi hissettiren küçük vuruşlar yaptı, sanki uyuşturucu almışım gibi -

Ve sonra aniden başka bir yöne daha sert vuruyordu ve sanki UNNNH, OH FUCK -

Ve sonra beni hayal kırıklığından neredeyse ağlatacak hafif, yumuşak, küçük dokunuşlar olurdu -

Ve sonra beni inleyen etli bir vuruş, sanki beni sikiyle dolduruyormuş gibi.

BANA NE YAPIYOR BÖYLE?!

Aklımı kaçıırıyordum.

Gelmeyi çok istedim - Ve çok yaklaşmıştım, çok yaklaşmıştım - Ama yine de yapamadım!

"Bana bak."

Yine The Voice.

O seksi, güçlü hırıltı... İtaatsizlik edemeyeceğim bir emir.

İtaatsizlik etmek istemediğimi.

Gözlerinin içine bakmak için çabaladım ama çok zordu.

Zevkten, özleminden ve doyurulmamış ihtiyaçlardan çılgına dönmüştüm.

Hayal kırıklığı içinde bağlarıma karşı mücadele ettim, bu sadece beni daha sıcak yaptı ve daha çok istedi.

Kalçalarımı öne doğru bastırmaya çalıştım, klitorisimi parmağına sürtmek için, böylece biraz serbest kalabilir ve sonunda GELEBİLİRDİM -

Ama o hep geri çekilir, benimle alay eder, beni daha yükseğe çıkarırdı.

Gelmeyi çok istedim -

Gelmeye çok ihtiyacım vardı!

"Lütfen," diye inledim. "LÜTFEN!"

"Lütfen ne?" diye fısıldadı beni okşamaya devam ederken. Sikinin içimi doldurmasını istiyordum -

İçimde olmasını o kadar çok istiyordum

ki - "Becer beni," diye inledim.

"Hayır. Henüz değil."

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Daha önce hiç bir erkeğe beni becermesi için yalvarıp da 'hayır' demesini istememiştim.

Ama beni okşamaya devam etti.

Tam sınırdaydım ve boşalmama izin vermiyordu!
"Ne istiyorsun?" diye sordu. "I..."
"Ne istiyorsun?" diye hırladı.
"Gelmek istiyorum! Gelmeye İHTİYACIM VAR!" Hayal kırıklığından neredeyse gözyaşları içinde ağladım.
"Pekala. Gelmene izin vereceğim... ama sadece dediklerimi yaparsan.
Katılıyor musunuz?"
O anda ne isterse yapardım. "Evet, evet! Her şeyi!"
"Tamam - ama ben söyleyene kadar gelme. Anlaştık mı?" "Tamam, evet, tamam!" diye haykırdım.
Sesini tekrar kullandı ve hırlayarak "Hep bana bak" dedi.
Ona baktım. Kafam güzelmiş gibi hissediyordum, ona odaklanmak çok zordu.
"Gelme," diye emretti.
"Gelmeyeceğim," diye inledim.
Birdenbire bana verdi -
Parmağının bana daha sıkı bastırmasının verdiği o lezzetli mutluluk.
Ama gelmeyeceğime söz vermiştim. Ses bana gelmememi söylemişti. Ama bu çok zordu -
Tüm bedenimin yalvardığını, ağladığını, çığlık attığını, serbest kalmak için titrediğini hissedebiliyordum.
"GELME," diye hırladı Ses.
Bakışlarında boğuluyordum...
Oh fuck oh fuck oh fuck oh fuck
Dişlerimi sıktım ve aynı anda hem cenneti hem de cehennemi yaşadım - bunu çok istiyordum ama kendimi tutuyordum.
Şimdi beni daha sert ovuyor, tutunmamı çok daha zorlaştırıyordu.
OH FUCK

"GELME!" diye kükredi Ses ve görebildiğim tek şey gözleri oldu.

Daha fazla dayanamadım. Bu çok fazlaydı.

"AMAN TANRIM!" Çığlık attım.

Kollarımdaki eşarpları parçalayacakmışım gibi hissettim.

Birden parmakları içimi doldurdu, daha önce hissettiğim tüm penislerden daha kalın ve daha iyiydi.

Ve klitorisime beni çıldırtan bir vuruş - "Benim için gel" diye fısıldarken.

Sanki aramızdan yıldırım geçti ve ben tüm kontrolümü kaybettim.

Şimdiye kadar yaşadığım en büyük, en güçlü orgazm tepeden tırnağa içime işlerken çığlık atıyor, çırpınıyor, şiltenen yukarı doğru yaylanıyordum.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen bir süre boyunca kafamda tek bir düşünce bile yoktu.

Sadece ecstasy.

Parmakları hâlâ etrafımda dönüyordu - çok fazla, çok fazla zevk, çok fazlaydı -

Ve sonra, yavaşça, gevşedi... Ve durdu.

Şiltenin üzerine yığıldım, vücudum ter içindeydi, elbisem sıırılsıklamdı ve bacaklarım kontrolsüzce titriyordu.

Roberto yavaşça bacaklarımı ovdu... birkaç dakika boyunca bana masaj yaptı... sonunda vücudum üzerinde tekrar kontrol sahibi olduğumu hissedene kadar.

Bütün zaman boyunca ona baktım.

Ve bakışlarında sıcaklık, şefkat ve saf özleminden başka bir şey hissetmedi.

Şu anda onun içimde olmasını kaldırabileceğimden emin değildim.

Aslında, yapamayacağımdan oldukça emindim.

Hiçbir şey yapamayacağımızı söylemenin eşiğindeydim - henüz değil -

Yatağın yanından geçip sol kolumdaki atkıyı çözdüğünde.

Sonra aynı şeyi sağ tarafıma yaptı.
As ve bez kaymış kapalı benim Cilt,
başka bir ürperti "Aman Tanrım" diye inledim.
Kanaryayı yiyen kedi gibi sırtarak orada durdu. Belki
de...
Sadece belki.
Ben de onu çıkarmak için bir şeyler yapabilirim.
"Peki... sonra ne olacak?" Nefes nefese sordum.
Beklemediğim bir şey yaptı.
Saatine baktı ve "Şoförümün gelmesine daha 10 dakika
var, gitsem iyi olacak" dedi.
Sonra döndü ve uzaklaştı.
...NE?!
Ne sikim -
"NE?!" Öfkeli ve kızgın bir şekilde arkasından bağırdım.
Omzunun üzerinden bana sırtıttı. "Çok uzun süre kalma
konusunda küstahlık etmek istemem."
Daha önce söylediğim bir şeyi hatırlatıyordu, benim
evimde ne kadar kalacağı konusunda onunla dalga
geçmiştim.
Sonra odadan çıkıp gitti.
Ne -
ANASINI SIKTIĞIM!
Yataktan kalkarken bacaklarım neredeyse bükülüyordu, o
kadar güçsüzlerdi ki.
Ama o kadar kızgındım ki, yine de kendimi ilerlemeye
zorladım.
Yatak odasından çıkarken, onun durduğunu gördüm.
"Seni lanet olası pislik!" Bağırdım.
O anda arkasını döndü ve ayaklarımı yerden kesti.
Kelimenin tam anlamıyla.
Beni öptüğünde şoktan da öte bir şey yaşadım.
Ama sonra tüm bunların onun küçük oyununun bir
parçası olduğunu fark ettim.

Piç, diye düşündüm -
Ama lanet olsun, çok iyi
öpüşüyordu. Pes ettim ve onu
öptüm.
Sonunda beni ayağa kaldırdı ve tekrar ayağa kaldırdı.
"Bunu sen planladın," dedim suçlayıcı bir sesle.
Yaramazca güldü, sonra beni tekrar öptü.
Mmmmmm...
O zaman o Basamaklı geri. "I istiyorum için
bkz.sen yarın gece tekrar. Müsait misin?"
Oh hayır - bu kadar kolay paçayı kurtaramazsınız, Bayım.
"Biliyor musun, az önce bana yaptığın gibi seni de
manipüle etmenin akıllıca bir yolunu bulmalıyım."
Sırıttı ve beni kendine doğru çekti - Ve
ilk kez sikini hissettim.
OH.
Aman Tanrım.
Pantolonunun altında çelik gibi sertti...
Ve alıştığımdan çok daha iriydi.
Kolanını ve uzunluğunu hissetmek için pantolonunun
üzerinden şaftını avuçladım...
Ve onu her zamankinden daha çok içimde istedim.
"Bu konuda bir şey yapmak istemiyor musun?" Ama elimi
çekerek beni şok etti. "Yarın.
Boş musun?"
Bu adam!
Ben kendimi ona atıp duruyorum, o da bunu mu
yapıyor?
"Hayır, çalışmak zorundayım,"
dedim kızgınlıkla. "Bu gece izin al."
Bir şeyi üç kez söyleyeceğı zaman yüzünde muzip bir
ifade belirirdi.
Ona olan kızgınlığıma rağmen bu hoşuma gitmişti.
"Hayır," dedim, yüzümü zorlukla dik tutarak.
"Bu gece izin al."
İçimdeki ergen çocuğı çağırdım. "Hayır!"

Birden kıcıımı tuttu ve beni kendine doğru çekti.
sert -

Ve sikini tekrar hissettim.

Ohhhhh...

"Bu gece izinlisin," dedi Ses'i kullanarak.

Gözlerindeki bakış, emredici ses tonu ve pantolonunun içinde ne olduğu arasında biraz nefessiz kaldım.

"...tamam."

Ertesi gece gelmesi hakkında birkaç kelime daha konuştuk ve sonra onu uğurladım.

Son bir öpücük ve o gitmişti.

Kapalı daire kapıma yaslanmış, Cheshire Kedisi gibi sırtırken bir şey fark ettim:

Lau bana Roberto ne isterse onu yapmamı söylemiş olsa da, yaşlı adamı ve emirlerini bir kez bile düşünmemiştim.

Bu gece olan her şey inanılmazdı...

Ve bunu tamamen kendi özgür irademle yapmıştım. Roberto'yu tekrar görmek için sabırsızlanıyordum.

O ir sonraki toplantı ertesi gece gerçekleşti.
Bana esaret için ipek eşarplar hediye etti; ben de
ona en sevdiğim yerel restorandan yemek getirdim.

Restoran.

Rıza ve sınırlar hakkında 'konuştuk'. İşler çoğunlukla
beklendiğı gibi gitti.

Prezervatiften vazgeçmek istemesi ve anal seksle
ilgilenmesi beni biraz şaşırtmıştı.

Çok muhafazakar görünüyordu.

Öte yandan, bir BDSM kulübü işletiyordum.
Muhafazakâr görünümün bir insanın yatakta nelerden
hoşlandığının göstergesi olmadığına dair tonlarca kanıtım
vardı.

En büyük sürpriz Roberto'nun bana "Sormadan almayı
severim" demesiydi.

Oh.

İsteddiğini alma fikri... Tehlikeli
hissettiriyordu.

Ama aynı zamanda çok, çok sıcak.

Yine de güvende olmak istedim, bu yüzden kırmızı-sarı-
yeşil renk sistemini açıkladım.

Oldukça komik bir karşı önerisi vardı ve buna 'İtalya'dan çok eski bir sistem' adını verdi:

Hoşuma gitmeyen bir şey olursa bileğine vurmalıydım. Konuştuktan sonra onu yatağa götürdüm.

İşte o zaman işler iyice kızıştı.

Ön sevişme inanılmazdı.

Üzerime inişi cennet gibiydi... Ama asıl istediğim onun sikini görmektir.

Bana bakmayı reddettiği dün g e c e d e n beri bunu düşünüyordum.

Bunun hayalini kuruyorum.

Ne kadar büyük olduğunu merak ediyordum.

Bir yanımda bunu bir nedenle sakladığından endişeleniyordu. Belki de gerçekten küçüktü -

Gerçi bana doğru bastırıldığını hissettiğimde yeterince büyük görünmüştü.

Endişelenmemeliydim.

Daha önce birlikte olduğum erkeklerden kesinlikle daha iriydi. Çok daha büyük.

Ve siki muhteşemdi. Gördüğümde ağzım sulandı.

Tamamen giyinik kalmasının biraz tuhaf olduğunu kabul etmeliyim.

Ama özel dikim pantolonunun fermuarından sarkan büyük, kalın, kaya gibi sert sikinin tezatlığı?

İnanılmaz seksi.

Ve ben tamamen çıplakken onun giyinik olmasının yarattığı güç dengesizliği?

Ben beğendim.

Ve onu nereye götüreceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Prezervatif taktığında (beni rahatlatmak için) ve ilk kez içime girdiğinde nefesim kesildi.

Sadece önceki partnerlerimden daha büyük değildi, aynı zamanda seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Üç aydan fazla bir süredir yapay penis bile kullanmamıştım, bu yüzden içimde bu kadar çok olmasına alışkın değildim.

Doldurulma hissi inanılmazdı. Sonra klitorisimi okşamaya başladı.

Sikinin başı g noktama sürtünürken.

Fuuuuuck.

Sanırım Kantonca inlemeye başladım -

Ve sonra onun "Bana bak" dediğini duydum.

Tam olarak Ses değildi - yeterince buyurgan değildi, yeterince karanlık değildi - ama yine de gözlerinin içine bakmak için çaba sarf ettim.

"Gelme," diye başını salladı Roberto.

Ah.

Bu onu kurtaran 'kontrol' kısmıydı.

Onun küçük oyununu oynamaya karar verdim ve başımı salladım. Sonra beni daha sert sikmeye başladı. Daha hızlı.

Başımı tekrar yatağa vurdum - "Bana bak."

Emirlerine itaat etmek için

mücadele ettim. "Gelme," dedi.

Ancak, orgazmım hızla geliyordu.

Henüz o noktaya gelmemiştim ama yaklaşıyordum.

"Lütfen" diye inledim.

"HAYIR."

SIKTIR.

Ses'i kullanmıştı.

Kukumdan arzu dolu bir heyecan ve omurgamdan aşağı ve yukarı bir korku ürpertisi gönderdi. Başımı salladım ve kendimi tutmak için elimden geleni yaptım.

Bu oldu bir . ve en çok zor şeyler Ben olsam hiç denemedim.

Roberto yatakta inanılmazdı - klitorisimi okşuyor ve aynı anda beni beceriyordu -

Ve doruğa ulaşmamaya çalışırken vücudumun isyan ettiğini hissettim.

Çok istedim -
Ama Ses beni her seferinde geri çekti ve itaat etmemi sağladı.
Artık dayanamayacağım bir noktaya geliyordum.
Aleti aniden içimden çekildi ve parmağı klitorisimden kayboldu.
Dilinizin üzerinde eriyen en lezzetli çikolata parçasına sahip olmak gibiydi -
Sonra biri onu çekip çıkardı ve ağzınıza bir limon tıktı.
O kadar büyük bir tezattı.
Gelmek için deli oluyordum
ama şimdi gelemiyordum.
"ROBERTO!"
Ona bağırdım ama işe yaramadı.
Yalvardım ama o da işe yaramadı.
Bilmiş bir sırtışla orada öylece durdu.
tam olarak ne kadar kötü bir şekilde
onun horozunu istediğimi.
"Oyuncakların nerede?" diye sordu.
"Onları istemiyorum!" İtiraz ettim. "Seni istiyorum - " Ve işte o zaman Ses tekrar ortaya çıktı.
"Oyuncakların nerede?"
Sertçe yutkundum - ne planlamış olabileceğinden biraz korktum - ama "Komodinin en üst çekmecesinde" dedim.
30 saniye içinde yatağa geri dönmüştü, hâlâ tamamen giyinikti ve prezervatif sikini örtüyordu...
Bir vibratörü, biraz kayganlaştırıcısı ve benim dildolarımdan biri vardı.
Bu ya çok eğlenceli olacaktı... Ya da gerçekten berbat olacaktı.
"Ne yapıyorsun?" Sinirli bir şekilde sordum.
Cevap vermedi, bu beni daha da sinirlendirdi.
Sadece işaret parmağını yağlayıp ısıttı.
Sonra parmak ucunu yavaşça kıç yanaklarımın arasına soktu.

Siktir!

Aslında kışla oynamayı severdim, ama bir ilişkiye girene kadar değil -

Ve bir adama tamamen güvendi.

Roberto'dan hoşlanıyordum - çok - ve onu gerçekten becermek istiyordum - Ama güven kısmından henüz o kadar emin değildim.

"Bekle - kırmızı!" Renk sistemini kullanarak itiraz ettim. Hakkını vererek durdu.

"Sana dokunmama izin ver," dedi usulca. "Hayır."

"Sana dokunmama izin ver," diye tekrarlarlarken sesi daha da seksileşti.

"...hayır," dedim, ama bu sefer o kadar emin değildim.

Ve sonra Ses homurdandı, "Sana dokunmama izin ver."

SIKTIR.

Böyle konuştuğunda bana bir şeyler oluyordu. Sanki sözlü olarak bağlanmış gibiydim.

Ve bağlanmaya bayılırdım.

"...iyi," dedim endişeyle. "Ama... SARI."

Gülümsemesini bastırdığını görebiliyordum.

Sonra bana dokunmaya devam etti.

Parmağı hafifçe göt deliğime

dokundu... Çok yumuşaktı...

Beni okşuyor...

Beni

çevreliyor...

Siktir, bu iyi hissettirdi.

Sonra ucunu yavaşça içime soktuğunu hissettim.

"Kırmızı!" diye bağırdım.

Hala hazır değil.

Parmak ucunu hemen içimden çekti.

Ama aynı zamanda, diğer eli klitorisimin etrafında hafifçe okşadı.

Birkaç dakika önce içimden çıktığında kaybettiğim tüm o zevk?

Küçük bir okşayışla bir ipucu geri geldi.

"OH!" diye inledim -
Ve sonra durdu.
Ana sikici -
Ben onun istediğini yapana kadar orgazmı benden
esirgeyecekti.
"Hiç adil değil!" Kaşlarımı çattım.
Sırıttı. "Adil olacağımı kim söyledi?" Sonra tekrar
yumuşak bir şekilde göt deliğimi okşamaya
başladı... Aynı anda klitorisimi okşarken.
İki hissin -yasak ve zevkli olanın- birleşimi kesinlikle çok
lezzetliydi.
Ve bunu yapmaya devam etti.
"Fuuuuck... oh fuck, oh fuck, oh fuck," diye inledim.
"Ne renksin sen?" diye sordu.
Ona hançerlerimi fırlattım. "Sarı."
Seni şerefsiz.
Ne yaptığını çok iyi biliyordu... Ve
bundan zevk alıyordu.
Ve...
Dürüst olmak
gerekirse...
Ben de
öyleydim.
Hem de çok.
Tekrar sıırıttı, sonra parmak ucunu yavaşça kıkımın içine
soktu.
Klitorisimin etrafındaki okşamaları
yoğunlaştırırken. "Oh Tanrım..." İnledim.
Parmağını içimde daha derine ve daha derine sokmaya
devam etti... Tüm bunlar olurken klitorisimi daha sıkı,
daha hızlı, daha sert okşuyordu.
Kahretsin, boşalacaktım -
İstediğim gibi değil, siki amımın içindeyken - Ama
parmağı kıkımın içinde.
At ve An, Gerçi, o keçe gibi a güzel iyi
bir alternatif.
Ve tam doruğa ulaşmak üzereyken -
Lanet olası pislik parmağını kaydırıldı ve klitorisimi
okşamayı bıraktı.

ADI HERİF!

Sanki ne zaman boşalacağımı bilen bir tür psişik yeteneği vardı ve bunu bana işkence etmek için kullanıyordu.

"SENİ ÖLDÜRECEĞİM!" Hayal kırıklığı içinde ona bağırdım.

Sadece güldü. "Sikimi kışına sokacağım. Prezervatif var mı yok mu?"

Bunu söylediğinde amım titredi -
UNHHH -

Ama bu zevki tatmasına izin vermeyecektim. Yaptığı onca saçmalıktan sonra olmaz.

"İkisi de değil!" Hırladım. "Kırmızı!"

Beni görmezden geldi - ya da en azından herhangi bir tepki göstermedi.

Onun yerine dildoyu aldı.

Ucunu tam amımın dudaklarının arasına koydu...

Ve orada bıraktı.

Gelmek için can atıyordum -

Ve eğer onu içime sokarsa, o anda ve orada doruğa ulaşacağımdan oldukça emindim -

Ama daha ileri gitmedi.

AMAN TANRIM, ONU ÖLDÜRECEĞİM.

İçimde olmasını o kadar çok istiyordum ki neredeyse istediği her şeyi yapardım.

...neredeyse.

"BDSM kontrol listenizde konuşmadığımız bir şey vardı," dedi.

"Evet, orgazmın engellenmesi!" Öfkeyle söyledim. "Hayır. Çifte penetrasyon."

Ne demek istediğini anlamam bir saniye sürdü.

Ne?

...ohhhhhhhhh...

Oh FUCK.

Sikini götümün içine sokacaktı... Ve dildoyu da amımın içine.

Bu daha önce hiç yapmadığım bir şeydi... Ve umutsuzca denemek istiyordum.

Ben bir şey söyleyemedim vibratörü aldım ve karnıma yerleştirdim.

Henüz açılmamıştı ama ucu tam klitorisimi gösteriyordu. Eğer ona teslim olursam bir ödül vaat ettiğini düşündüm. Aman Tanrım.

Eğer bu üç şeyi aynı anda yaparsa, çok fena boşalacağım.

"Prezervatif var mı yok mu?" diye tekrar sordu.

Siktir et onu!

Göt herifin teki olduğu için siktir et onu -

Beni uçurumun kenarına getirip bıraktığı için onu sikeyim.

Yine de, vibratörü kullanmaktan bahsetmiyorum bile, yapay penisle birlikte onun içimde olmasının nasıl bir his olacağını hayal edebiliyordum.

Neredeyse içimden ağlayacaktım.

Fu-uh-uh-uh-uuuuuuuck.

Yine de sonuna kadar teslim olacak değildim, bu yüzden sadece "Sana bırakıyorum" diye fısıldadım.

Gülümsedi... sonra prezervatifi sikinden çıkardı...

Pembe deriyi ve o büyük, şiş kafayı görünce ağzım sulandı.

Aman Tanrım, bu delilik olacak.

Ve öyleydi.

Çılgınlığın da ötesindeydi.

Onu içimde hissetmek, ten tene -

Ve aynı anda iki sikiç içimde olması hissi -

Ayrıca klitorisimdeki

titreşimler - Duygular -

Zevk -

Bana defalarca doruğa ulaşmamı engellememi söyledi -

Neredeyse aklımı kaçıırıyordum.
Sonunda beni Voice ile serbest bıraktığında -
("Benim için gel!")
Dini bir deneyim olarak nitelendirilebilir.
Yeryüzündeki mutlak cennet...
Ve oraya ulaşmak için ölmem bile gerekmedi.

W Tam duş almak üzereydik ki sonunda beklediğim şey oldu:

Roberto soyundu.

Daha önce sikinde olduğu gibi, belki de utandığı için vücudunu sakladığını düşündüm.

Belki de tombuldu.

Gerçi zayıf, yontulmuş yüzüne bakılırsa bu pek mümkün görünmüyordu.

Yüzü dışında elimde pek bir şey yoktu; vücudunun görünen diğer kısımları sadece elleriydi. (şey, onlar ve muhteşem siki.)

Diğer her şeyi mükemmel dikilmiş takım elbisesinin altında saklıyordu.

Eğer biraz kilolu olsaydı, bu beni zerre kadar rahatsız etmezdi.

Ancak... tıpkı sikinde olduğu gibi...

Gerçeklik beklentileri aştı.

Oldukça fazla.

Gömleğini çıkardığında öylece bakakaldım.

Vücudu yağsız ve kaslıydı - vücut geliştiriciden çok sıırım gibi bir askerdi.

Büyük pazılar... Sıkı göğüs kasları...

Karın kasları o kadar belirgindi ki mum ışığında gölgeler oluşturunuyordu.

Kısa süre önce yaşadığım akıllara durgunluk veren orgazma rağmen yeniden tahrik olmaya başladım.

Ve sonra arkasını döndü.

Omuzları geniş ve sırtı güçlüydü.

Ama kürek kemikleri boyunca uzanan derisi düzinelerce çapraz yara iziyle doluydu.

Bazıları uzun parçalardı.

Diğerleri küçük oyuk izleriydi.

Eskiydiler ve iyileşmişlerdi ama görüntü hâlâ endişe vericiydi.

Dövölmekten ya da kırbaçlanmaktan hoşlandığından bahsetmemiştir.

Peki nereden gelmişlerdi?

Aklıma hemen en kötü olasılık geldi: Çocuk istismarı.

"Sırtında ne var?" Elimden geldiğince tarafsız bir şekilde sordum.

Pantolonunu çıkarırken bana bakmadan "Yara izleri," dedi.

Ona doğru yürürken, alt yarısına değerlendirici bir bakış attım.

Güçlü, kaslı kalçalar... İyi

gelişmiş baldırlar...

Ve siyah donunun altında müthiş bir kıcı vardı.

Dur, kendimi azarladım.

Odaklan.

Yara izlerine hafifçe

dokundum. "Bunlar neyden?"

"Kadınlardan."

Belki de kırbaçlanmaktan hoşlandığı konusunda yalan söylemişti.

Arzularından utanan tanıdığım ilk erkek o değildi.

"Senin üzerinde ne kullandılar?" diye sordum. İçimdeki eski dominatrix merak ediyordu. "Olacak kadar kötü değil

dokuz kuyruklu kediden - "

"Tırnakları," dedi boxer'ını çıkarırken.

Lanet olsun.

Kıçı mükemmeldi... kaslı ve yuvarlak...

Artık yumuşamış olan siki, koyu renk saçlarının arasından uzun ve kalın bir şekilde sallanıyordu.

FOCUS, MEI-LING.

"Bu bir tür esneklik mi?" Bakışlarımı onun alt bölgelerinden ayırmaya çalışarak sordum.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yatakta o kadar harikasınız ki kendilerine engel olamadılar ve seks sırasında sırtınızda yaralar açtılar mı demek istiyorsunuz?"

"Bu seni şaşırtır mıydı?" diye sordu yarım bir gülümsemeyle. Ona büyük bir kafa vermek istemedim...

Ama yalan da söyleyemezdim.

"Son yarım saattir bana hissettirdiklerine bakılırsa... hayır, sanırım öyle değil."

Bir kahkaha ve bir öpücükle beni şaşırttı. "Aslında, hayır, öyle değil. Onlardan bunu yapmalarını ben istedim."

"Acıdan hoşlandığından bahsetmemiştin."

"Acı çekmiyorum."

"O zaman neden tırnaklarını sırtınıza geçirmelerini istediniz?"

"Kontrol."

Sonraki bir kaç dakikasını, o dönemde Acıyı, vücudu üzerinde kontrol sahibi olmanın bir yolu olarak görüyor.

Acıyı sevmediğini iddia ediyordu; sadece ona verdiği kontrolü arzuluyordu.

De Sade'de çalışırken böyle şeyler görmüştüm.

Sadece Roberto'nun durumu kadar aşırı değildi.

Bunu geçiştirdim ve cilveli bir koket gibi davrandım - çünkü ondan hoşlanıyordum, çünkü onu istiyordum ve çünkü onu tekrar becermeyi gerçekten istiyordum.

Ama kafamın içinde küçük, sessiz bir siren çalıyordu: Kırmızı bayrak, kızım.

Roberto Rosolini boku yemiş.
Diğer yandan... Ben
de öyleydim.
Belki de hayal edebileceğimden daha iyi bir eşleşmeydik.

Duşta seks yaptık, harikaydı.
Sonra yatakta tekrar seks yaptık.
Fantastik.

Tırnaklarımı sırtına geçirmemi istediğinde buna uydum -
çünkü boşalmayı o kadar çok istiyordum ki, istediği her şeyi
yapardım.

Ama boşaldıktan sonra -tüm göbeğimin ve göğsümün
üzerine, ki bu hoşuma gitti- ikinci bir duş önerdim, böylece
döllerini temizleyebilecektim.

"Katılıyorum," dedi. "Çarşıflarınıza kan bulaşmasını
istemiyorum."

Ne yaptığımı gördüğümde, biraz korktum.

Kelimenin tam anlamıyla derisini yarım düzine yerden
oymuştum ve sırtından kan damlıyordu.

Güldü ve bunu istediğini söyleyerek beni rahatlattı.

Bir dominatrix olarak daha kötülerini yaptığım pek çok
müşterim oldu.

Ama acıyı seviyorlardı.

Bundan zevk

alıyorlardı.

Roberto değil.

Kontrolü ele aldı.

Ve bu Roberto'nun sadece kafayı yemediğini gösteren ilk
ipucuydu.

Ama tehlikeli olabilir. Bir sürü

kırmızı bayrak var.

Ama bu onu istememi engellemedi.

Aslında.

Bu onu daha çok istememi sağladı.

Yine de daha sonra birlikte yatağa uzandığımızda tüm kırmızı bayraklar uzaklara çekildi.

Ona şakacı bir şekilde bana yaptığı her şeyi bekaretini kaybettiği seks işçisinden öğrenip öğrenmediğini sordum.

'Evet' derken, kendisine bir süre boyunca öğrettiğini ima etti.

Biraz daha üsteleyince, "Vittoria'ya genelevde çalışmayı bırakmasına yetecek kadar para ödedim. Birkaç yıl boyunca onun tek müşterisiydim."

Şimdi ilgimi çekti.

"Yani onunla bir ilişkin mi vardı?"

"Aşağı yukarı. Ben buna 'anlaşma' derdim." "Onu seviyor muydunuz?"

Cevap vermedi ve ben de merak ettiğim için hemen pişman oldum.

Bir seks işçisiyle uzun süreli bir ilişkisi olduğu için utanç duymuş olabilir.

Ancak bu konuda utanıyor olsaydı, bu beni son derece rahatsız ederdi.

Dominantken seks işçisi olmuştum.

Ve hala seks işçisi olan birçok arkadaşım vardı.

Erkeklerin hayatlarını nasıl yaşadıklarına dair yargıları -

Benim hayatımı nasıl yaşadığım -

Bana babamı hatırlattı.

Beni nasıl tokatladığını, küçümsediğini ve evlatlıktan reddettiğini. Diyelim ki bu yargı devasa bir kapatmaydı.

Aslında, bu bir anlaşma bozucu olabilirdi.

Ve Roberto'yla ilişkimin bitmesini gerçekten istemiyordum. Henüz değil.

Ayrıca, bu beni ilgilendirmezdi. "Özür dilerim, bu çok kişiseldi-"

"Sorun değil," dedi. "Hayır... Hiç aşık olduğumu söyleyemem."

Uh-oh.

Başka bir kırmızı bayrak.

Yirmili yaşların ortasındasın ve hiç aşık olmadın mı?

Seks sırasında sırtınızın oyulmasından çok daha yaygındı ve o kadar ciddi değildi, ama yine de endişe vericiydi.

"Hiç mi?" Ben sordum.

Roberto verdiği cevapla beni şaşırttı.

"Hayır. Ama... Vittoria'ya değer veriyordum. O da bana değer veriyordu. Bu kadarı yeterliydi. Birlikte olduğumuz süre boyunca yattığım tek kadın oydu. Ve bana sadık olduğundan oldukça eminim."

Ondan bahsederken gösterdiği şefkat... Ona duyduğu bariz saygı ve sıcaklık...

Bu beni şaşırttı.

Ayrıca ondan şüphe ettiğim için utanmama neden oldu. Ve...

Dürüst olmak gerekirse.

Biraz kıskandım.

Ki bu tamamen saçmalıktı.

Hatta Roberto ilk gecemizde şöyle demişti: "Seninle yatan ilk erkekten bana bahsetseydin, sanırım kıskançlıktan delirebilirdim.

Onunla bunun için dalga geçmiştim -

Ve yine de buradaydım, yeşil gözlü canavar tarafından kemiriliyordum.

Bu kıskançlık duygusu aynı zamanda beni delicesine meraklandırdı. "Ne oldu?" Dürttüm. "Ayrıldınız mı?"

"Ne yazık ki hayır. Biz tanışmadan önce travmatik bir hayatı vardı ve bir bağımlıydı. Opioid hapları - çoğunlukla oxycontin. Rehabilitasyona gitmesi için para ödedim ve bir yıl boyunca temiz kaldı ama tekrar nüksetti. Tekrar kullanmaya başladığında bana söylemedi. Belki utanıyordu. Belki de onu durdurmamı istemedi... Bilmiyorum." Gülümsemeye çalıştı ama acısı

onun yerine kazandı. "Bazen insanların şeytanları onları alt eder."

Bana aşırı dozdan nasıl öldüğünü anlattı.

Yıllar önce olmasına ve onu sevmediğini söylemesine rağmen sesindeki kederi duyabiliyordum.

Konuşurken, sesindeki derin insanlığı ve empatiyi duydum...

Ve kalbimde bir şey onun için kırıldı.

Yıllardır inşa ettiğim duvar - diğer insanları dışarıda tutmak, bana zarar vermelerini engellemek için kullandığım duvar -

Aniden devrildi.

O anda kendimi tamamen açıkta ve savunmasız hissettim... Ve onu her şeyden çok istedim.

Öpüştük.

Ve seviştik.

Sadece seks değil, sadece sevişmek değil.

Ondan önceki seks inanılmazdı... Ama bu farklıydı.

Roberto ruhumun derinliklerinde kimsenin yaklaşmasına izin vermediğim bir yere dokundu.

Gözlerimin içine baktığında ve içime girmesi için haykırdığımda, daha önce hiç yaşamadığım bir şey hissettim:

Onu asla bırakmama arzusu.

Onun kollarında uykuya dalarken, bir yanım duvarlarımın ötesinden birinin içeri girmesine izin vererek korkunç bir hata yapıp yapmadığımı merak etti.

Ama geri kalan kısmım umursamadı. Sadece onu istedim.

Ve fiyatın ne olduğu umurumda değildi.

Fiyatı önemsemem gerektiğini çok geç anladım...

Çünkü ödeme zamanı geldiğinde, bu beni neredeyse mahvediyordu.

O Sonraki birkaç gün boyunca ona daha da çok aşık oldum.

Roberto sadece inanılmaz derecede yakışıklı olmakla kalmıyordu... Sadece bir tanrı gibi sevişmekle kalmıyordu...

Ama onda gerçek bir sıcaklık ve nezaket vardı.

Geçmişimdeki erkeklerin çoğundan sıcaklık ve nezaket eksikti.

Yine de, Roberto'nun dikkatle kontrol edilen dış görünüşüne rağmen, içinde bir tehlike akıntısı vardı.

Ne olduğunu anlayamıyordum... Ve sık sık ortaya çıkmıyordu...

Ama hep oradaydı, gölgelerde gizleniyordu.

En belirgin zamanlar Sesi kullandığı zamanlardı. O baskın, karanlık, emredici ses tonu.

Bu beni hem heyecanlandırırdı hem de biraz korkuttu.

Ama bir yanımdı korkmayı seviyordu. Çaresiz olmayı seven bir yanımdı vardı.

Bir parçam tamamen onun merhametine kalmaktan hoşlanıyordu.

Bağlandığımda hissettiklerimin neredeyse aynısıydı.

O şehvetli, cinsel teslimiyet hissi.

Sadece güvendiğim biriyle yapabilirdim... Ve yine de... Roberto'ya güvenmeme rağmen ondan biraz da korkuyordum. Ne yapacağı belli olmaz diye biraz endişeliydim. Durup dururken bir şey yapacak diye biraz gergindim. Ve yine de... Kendimi tamamen güvende hissettim. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Terimlerde bir çelişkiydi - beni tahmin etmeye devam eden lezzetli bir gerilim. Öngörülemezlik ve istikrar... Tehlike ve güvenlik... Teslimiyet ve kontrol... Beni biraz korkutsa da, hepsi birleşerek beynimi sikmesi için ezici bir dürtü haline geldi. Her iki şey de - onun beynimi sikmesi ve benim biraz korkmam - düzenli olarak gerçekleşti. Bir randevu sırasında onu Victoria's Peak'in tepesine götürdüm. Şehirdeki çeşitli gezilerde... Her gece yatak odamda... Ve en dramatik olanı da operada.

Bir akşam Roberto'yu, dış cephesi kıvrımlı çelik çubuklardan oluşan akıcı bir metal perdeye sahip, şehrin en özgün binalarından biri olan Xiqu Centre'a götürdüm.

Burası aynı zamanda Opera Hong Kong'un da eviydi. Şirket birçok Batılı eser sahnelese de geleneksel Çin operasında uzmanlaşmıştı. Tek kelimesini bile anlayamayacak olsa da Roberto'nun süslü kostümleri güzel ve ilgi çekici bulabileceğini düşündüm.

Akşam yedide Bentley'le bizi oraya götürdüm. Siyah seksi bir Cheongsam giymiştim ve saçlarımı tutturmıştım.

kalktı; her zamanki gibi takım elbiselerinden birini giyiyordu.

Valeye varmadan hemen önce yolun kenarını işaret etti.
"Bir saniye kenara çek."

"Neden? Neredeyse -"

"Kenara çek," diye emretti Ses.

Bunu beklemiyordum...

Ama hemen kaldırıma çektim. "Sorun nedir?"
diye sordum.

"Külotunu çıkar."

Ona bakakaldım. "...Ne?"

"Külotunu çıkar."

"Yapmayacağım -"

"Külotunu çıkar."

Omurgamdan aşağı yukarı bir ürperti
geçti... Ve tahrik olduğumu hissettim.
Dediğini yaptım.

Elbisemdeki yırtmaç erişimi yeterince kolaylaştırdı,
ancak bunu yapmak için ayaklarımı yere dayamak ve kıçımı
koltuktan kaldırmak zorunda kaldım.

Onları çıkardıktan sonra külotumu bir parmağımdan
sallandırdım. "Eee?"

Hafif bir gülümseme ve gözlerinde bir parıltıyla aldı
onları... Ve bir cep mendili gibi ceketinin içine soktu.

Siyah dantel, cebinin kenarının hemen üzerinden
çıkmişti.

Şaşkınlıkla ona baktım. "Cidden onları bu şekilde içeri
mi alacaksın?"

"Evet, öyleyim."

İtiraf etmeliyim ki biraz tahrik olmuştum - ama sadece
başımı salladım ve Bentley'i bıraktığımız vale standına
doğru sürdüm.

Koluma girmek için arabanın etrafında dolanırken
Roberto parmaklarını yeni dantel cep mendiline
dokundurdu.

Ne yaptığını bilmek beni daha da tahrik ediyordu...

Ve etrafımızdaki hiç kimse bundan şüphelenmiyordu
bile.

Sonra, tiyatronun ışıkları söndüğünde, külotumu çıkardı

ve iki elinin arasında ovuşturmaya başladı.

Parmaklar.

Ne yaptığını bilselerdi çevremizdeki herkes skandal yaratırdı -

Ve buna bayıldım.

Ortaçağ cübbeleri ve beyaz tiyatro makyajı içindeki renkli karakterler sahnede geçit yaparken, Roberto elbisemin yırtmacından çıplak bacağıma dokundu ve uyluğumun içini nazikçe okşadı.

Daha ileri gideceğinden korkuyordum -

Yine de, umutsuzca yapmasını istedim. Benimle alay edip durdu.

Parmaklarını usulca tenime sürtüyordu...

Ama daha fazlasını yapmıyordu.

Ara verildiğinde sıırıslıklam olmuştum.

Işıklar yanar yanmaz elini geri çekti. Fısıldadım,

"Sen ne halt ediyorsun-"

"Şampanya zamanı," diye duyurdu beni elimden tutup yukarı çekerken.

Smokinli ve güzel elbiseli binlerce kadın ve erkeğin arasında yürürken kendimi korkunç derecede mahcup hissettim.

Her adımda kalçalarımın arasında kendi ıslaklığını hissedebilen tek kişinin ben olduğumdan oldukça emindim.

Göz kamaştırıcı beyaz ana katı ve süslü bir tavanın altındaki gölgeli asma katıyla lobiye girdik.

Roberto bardan iki kadeh şampanya aldı. Emlak ve çocuklarının özel okulları hakkında sohbet eden diğer tiyatro seyircilerinden uzak bir yere çekildik.

"Bu da neydi şimdi?" Suçlayıcı bir şekilde sordum.

"Ne?" diye sordu sahte bir masumiyetle.

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsunuz."

"Sadece biraz eğleniyorum," dedi şeytani bir gülümsemeyle. "Burada hiçbir şey yapmıyoruz."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu bir meydan okuma mı?"

Lanet olsun.
Hatamı hemen anladım.
Ona hayır demek, bunu yapmak i s t e m e s i n i
sağlamanın en hızlı yoluydu.
Kendimi toparlamaya çalıştım. "Sadece bu konuda rahat
değilim." "Neyle?"
"...halka açık yerlerde seks," diye fısıldadım, başka nasıl
kategorize edeceğimi bilemiyordum.
"Eminim seni bu konuda rahatlatabilirim." "Ha -
hayır," dedim şakayla karışık.
"Aslında, seni almam için bana yalvarmanı
sağlayabilirim."
"Yalvarmak," diye tekrarladım eğlenerek.
"Evet."
"Bu bir gerçek
mi?" "Öyle."
Kendine olan güveni çok komikti.
Onu bir ya da iki basamak aşağı indirmek eğlenceli
olurdu.
"Tamam," dedim sırtarak. "En iyi atışını yap, Kazanova."
Roberto meydan okumayı kabul etmiş gibi gülümsedi...
Eğildi.
Dudaklarını kulağıma değdirdi.
Ve sesiyle fısıldadı, "Benim için gel."
Ne olduğunu bilmiyorum - Ya da nasıl
yaptığını -
Ama aniden geldim.
Hong Kong Opera binasında tam anlamıyla bir orgazm -
Ve bana dokunmamıştı bile.
Seks yaptığımızda alışık olduğum gibi ezici, akıllara
durgunluk veren bir doruk noktası değildi.
Ama kesinlikle bir orgazmdı.
Çoğu erkeğin bana yaraklarıyla ya da dilleriyle
verebildiğinden daha güçlü bir zevk anımda
dalgalanıyordu.
Buna hazır değildim.

İki büklüm olup kadehimdeki şampanyanın yarısını dökerken "Oh FUCK," diye nefes nefese kaldım.

Roberto beni sabitlemeye çalışır gibi kolumu tuttu.

-

Ama o yine hırladı, "Benim için gel."

Bir başka zevk spazmı daha yayıldı
Kalçalarım.

"Aman Tanrım!" Yüksek sesle bağırdım, 20 metre ötedeki kır saçlı operacıların onaylamayan bakışlarının farkında bile değildim.

Olanlara inanamıyordum.

Bu orospu çocuğu benimle konuşarak boşalmamı sağlıyor!

Dudaklarını tekrar kulağıma dayadı -

"Tamam, dur, dur, dur, dur, dur," diye yalvardım.
"LÜTFEN dur."

Muzaffer bir edayla sırtarak orada durdu.

"Bunu nasıl yaptın?!" İnanamayarak fısıldadım.

"Pavlovyen tepki. Pavlov'un köpeklerinin hikayesini biliyor musun?"

Ben yaptım.

1800'lerde bir Rus doktor köpeklerini her beslediğinde bir zil çalıyordu.

Sonunda, sadece zili çalarak köpeklerin salya akıtmasını sağlayabiliyordu çünkü bu sesi yiyeceklerle ilişkilendiriyorlardı.

Kaşlarımı çattım. "Evet, ama sen nasıl - "

Sonra bunu nasıl yaptığını anladım.

Her seviştiğimizde, Ses'le komutu söyleyene kadar orgazmımı geri çekmemi sağladı:

Benim için gel.

Seviştığımız zamanlarda bunu yapmamıştık.

Ama diğer her seferinde - benimle her dalga geçtiğinde, bana her işkence ettiğinde ve beynimi her becerdiğinde - Ses'te homurdanırdı, Benim için gel...

Ve vardı.

Her seferinde.

Vücudum orgazm olmayı onun bana boşalmamı emretmesiyle ilişkilendirmeyi öğrenmişti.

Özellikle de o ses tonuyla.

Üzerimde bu denli kontrolü olması beni dehşete düşürüyordu - kendime bile yapamadığım bir şeyi bana istemeden yaptırabiliyordu.

Ve yine de, açıklamaya bile başlayamayacağım bir şekilde beni tahrik etti.

Teslimiyetti... Tam ve eksiksiz...

Onun sesine. Tekrar eğildi

-

"Hayır, lütfen, hayır, burada olmaz," diye inledim. Bu sefer Ses'i kullanmadı.

Ama kulağıma fısıldadı, "Seni becermek istiyorum." Gözlerimi kapattım ve titredim.

Onu becermek

istiyordum... Ama

burada değil.

"Başka bir yere gitmeliyiz," diye fısıldadım.

"Tamam," diye mırıldandı.

Elimi tuttu ve beni asma kata çıkan bir dizi merdivene yönlendirdi.

Yürürken, her adım beni daha da tahrik ediyordu.

Yaşadığım orgazmlar alışkın olduğum orgazmlara kıyasla kısa süreli ve önemsizdi.

Ve daha fazlasını istedim.

Hayal edilebilecek en lezzetli çileğin suyundan bir damla tatmak gibiydi...

Ve sonra bir ısıruk bile alamadan çekip gitmesi.

Lanet şeyin tamamını ağızıma almak istedim.

Bana aklımı kaybettirmesini istedim.

İşte o zaman haklı olduğunu anladım: Roberto onu herkesin içinde sikmek istememe neden olmuştu.

Ya da... nispeten halk içinde, en azından.

Asma katta yürüyenlerin göremeyeceği kıvrımlı bir koridor bulduk. Fırçalanmış metal bir parmaklık koridor boyunca uzanıyordu ve sonundaki kilitli bir kapı, koridorun bir tür çalışan alanına açıldığını gösteriyordu.

Koridor karanlık ve gölgeliydi, gömme aydınlatma vardı...

Yapmamamız gereken şeyi yapmak için mükemmel... Ama bunu yapmayı çok istiyordum.

Aşağıdaki lobiden gelen insan seslerini duyabiliyorduk.

Ve sonra aranın bittiğini gösteren bir zil sesi duyuldu.

İnsanlar yerlerine oturmak için lobiden ayrılmaya başladığında seslerin mırıltısını duyduk.

Roberto'ya döndüm...

Bana gülümsedi...

Ve tutkuyla öpüşmeye başladık.

Fermuarını karıştırdım -

Ve saniyeler içinde kalkmış siki pantolonundan dışarı fırladı.

"Beni ağzına al," diye hırladı.

Hemen eğildim ve onu sarmaladım. Kalındı...

Teni dudaklarımda kavurucu bir sıcaklıktaydı.

Ve dilimde onun tuzlu prekumunun tadını alabiliyordum.

Başımı yavaşça aşağı yukarı hareket ettirirken taşaklarını okşadım, saten yumuşaklığındaki teninin kaya gibi sert şaftının üzerindeki şehvetli hissinin tadını çıkardım...

Ama onu uzun süre emmeme izin vermedi.

Omuzlarımdan tuttu ve beni tekrar ayağa kalkmaya zorladı.

Dudaklarım yumuşak, ıslak bir patlamayla sikini terk etti.

"Ellerini dua ediyormuş gibi uzat," diye emretti.

Kafam karışmıştı, dediğini yaptım.

Sonra ceketinin cebinden dantelli külotumu çıkardı.
Beni sıkıca bağlamak için lastiği kullanarak bileklerimin etrafına sardı.

AMAN TANRIM.

O bunu yapmadan önce de tahrik olmuşum.

Ama şu anda hissettiğim heyecana hiç benzemiyordu. Beni kabaca döndürdü -

Beni eğdi, böylece duvar boyunca uzanan metal korkuluklara tutunmak zorunda kaldım -

Ve elbisemi yavaşça kenara çekti, böylece çıplak kığım ortaya çıktı.

Sonra içime girdi.

Amım sıırılsıklamdı - ve siki ağzımdan çoktan ıslanmıştı - bu yüzden beni uzun, kesintisiz bir vuruşla doldurdu.

Bir iniltiyi bastırdım ve can havliyle metal korkuluklara tutundum.

İlk başta yavaşça hareket etti, sadece içeri girip çıktı... Ama hızlanmaya başladı...

Ta ki her itiş içime girene kadar.

Ve pantolonu çıplak kığıma çarptı, kumaş sesi bastırdı.

O kadar derindi

ki... Ve o kadar

kalındı ki...

Ve beni çok sert beceriyordu.

Ses çıkarmamaya çalıştım ama dudaklarımdan iniltiler kaçmaya devam etti.

Daha önce hiç böyle bir şeyin hayalini kurmamıştım

- Ama ellerimin bağlı olması...

Ve yakalanma tehlikesi...

Ve beni becerirken aldığı zevk.

Hayal edebileceğimden daha sıcaktı.

Daha yükseğe tırmanmaya devam ettim, ama kendimi doruğa ulaşmaktan alıkoydum - kısmen alışkanlıktan, ama aynı zamanda kimsenin beni duymasını istemediğim için.

Roberto aynı çekingenliği paylaşmıyordu.

"Bu işi çabuk halletmemiz gerekecek," diye homurdandı.
"Hazır mısın?"

Neyi kastettiğini anladığımda gözlerim büyüdü.

"Hayır - bekle - "

"Benim için gel."

Sesin hırıltısı kulaklarımı doldurdu -

Ve gelmekten başka seçeneğim
yoktu.

Dişlerimi sıktım ve çenemi kenetledim ama içimin
derinliklerinden yükselen coşku çığlığını ancak yarı yarıya
bastırabildim.

Orgazm dalgaları beni derinden sarsarken tüm vücudum
titredi ve bacaklarım sarsıldı.

Sonra Roberto'nun geldiğini hissettim -

Aleti patladı ve sıcak dölleri içime boşalttı - Ve ben
daha da sert boşaldım.

Nihayet 30 saniye sonra durduğumda ayakta zor
duruyordum, bacaklarım çok titriyordu.

İçimden kayarak çıktığını hissettim ve elbisem çıplak
kıçıma yaslanarak tekrar yerine oturdu.

Birkaç saniye boyunca sertleşmiş sikini pantolonunun
içine geri sokmaya çalıştığını düşündüm.

Fermuarının zzzzz sesini duydum -

Sonra elleri tangamı bileklerimden çözmeye başladı.

Ayağa kalkmama yardım etti ve güçlü koluyla beni
destekledi.

İç çamaşırımı ceketinin cebine geri koydu - Bana muzipçe
göz kırptı -

Ve koridorda titreyerek yürümeme yardım etti.

Yer gösterici üniforması giymiş genç bir kadın bizi asma
katta görünce içimde bir korku patlaması oldu.

"İyi misin?!" diye İngilizce sordu.

"İçkiyi biraz fazla kaçırmışım," dedi Roberto neşeyle,
merdivenlere doğru yürümeme yardım ederken.

Özür dileyerek ona gülümsedim ve merdivenlerden aşağı
inerken Roberto'nun koluna daha da fazla yaslandım.

Lobi.

"Canım daha fazla opera istemiyor - ya sen?" diye sordu.

Dölünün yavaşça kalçamın iç kısmına aktığını
hissedebiliyordum.

Ve tek istediğim onun beni daha fazla doldurmasıydı.

"Hayır," dedim. "Beni eve götürmeni ve beynimi sikmeni
istiyorum."

Sırıttı. "Bunu memnuniyetle

yaparım." Valeden anahtarları aldı.

Yolcu koltuğuna oturmama yardım etti.

Sonra da bizi Zirve'ye götürdü.

Ve sonra, söz verdiği gibi, beynimi becerdi - Birkaç
kez.

T Aramızdaki her şey kesinlikle harika gidiyordu.
İnanılmaz derecede iyi anlaşırdık.
Konuşmalarımız büyüleyici, komik ve duygusal olarak derindi...

Ve seks kavurucu sıcaktı. Sevişme
daha da iyiydi.
Mükemmel adamı bulduğuma inanmıştım...
Ve bunun mükemmel bir ilişki olduğuna.
Ta ki gerçeği öğrenene kadar. İşte
o zaman her şey dağıldı.

Bir öğleden sonra işlerimden döndüğümde onu oturma odamda volta atarken buldum.

Roberto oldu asla Soğuk, Aynen öyle,
ama o alışılmadık derecede gergin
görünüyordu.

"Beni özledin mi?" Öpüştükten sonra sordum.

"Tabii ki. De Sade'da her şey yolunda mı?"

"Evet, her şey yolunda. Sen iyi misin? Biraz gergin görünüyorsun."

Tereddüt etti.

"Sana sormam gereken bir şey var."

"Uh-oh," dedim, havayı yumuşatmaya çalışarak. "Kulağa ciddi geliyor."

"Aslında ciddi bir durum. Oturmamızın bir sakıncası var mı?"

Sikeyim.

Zihnim olasılıklar arasında koşturdu:

Şehirden ayrılıyor muydu?

Cinsel yolla bulaşan bir enfeksiyonu var mıydı? Evli miydi?

Eğer evliyse, onu öldürecektim. "Um... tamam..."

Kendimi en kötüsüne hazırlayarak söyledim.

"Sana bir şey sormam gerekiyor," diye başladı ciddiyetle. "Bana söylemek zorunda değilsin ve eğer konuşmak istemezsen bunu anlarım - ama bir şey satın almam gerekiyor ve Hong Kong'da bunu almama yardım edebilecek tanıdığım tek kişi sensin."

Bir şey satın almak mı? Bu kadar mı?!

Bir şey almasına yardım etmemi mi istiyor?!

Tamam - bu ne kadar kötü olabilir ki?

Viagra'ya mı ihtiyacı var?

Hayır, bu olamaz.

Popo tıkacı istiyor ve sormaya utanıyor mu?

Marihuana, belki?

"Neye ihtiyacınız var?" Ben sordum.

"İhtiyacım olan ilk şey bir silah."

...oh.

...lanet

olsun.

Bekle.

Neden bir silaha ihtiyacı olsun ki?

Bu düşünceler zinciri yaklaşık 0.2 saniye içinde gerçekleşti. "Ne?" diye sordum. Şaşkınlıkla sordum.

"Neden?"

"Burada güvende olmayabileceğime inanmak için nedenlerim var ve kendimi koruyabileceğimden emin olmam gerekiyor."

Paniğim birkaç kademe yükseldi. "Neden güvende değilsin?!"

"İş yaptığım adam ailemin parasının büyük bir kısmını bir yatırıma bağlamış durumda. Paraya ihtiyacım var ve defalarca istedim ama beni oyalamaya devam ediyor. Bunun sebebinin benim ve kardeşlerimin düşmanı olan biriyle çalışıyor olması olmasından endişeleniyorum."

Midem aniden döndü.

Lau ile iş yaptığını biliyordum. Yaşlı adam Roberto'nun başlıca yatırımcılarından biri olduğunu özellikle söylemişti.

Ama bütün bunları aklımdan çıkarmıştım.

Bölümlere ayırma konusunda çok iyiydim. Babamın bir gangster olduğunu öğrendiğimden beri bunu yapıyordum.

Son on gün içinde Roberto ile olan mutluluğumu tek bir kompartımana koymuştum.

Ve Lau ile başka bir ülkede iş yaptığı bilgisi.

Bu ikisinin düşüncelerimde aynı anda var olmasına asla izin vermedim.

Artık bu bir seçenek değildi. İki dünyam çarpışmıştı.

Ama yine de teyit etmek istedim...

Belki yanıliyorumdur diye.

Lütfen, Tanrım, yanılmama izin ver.

"Kiminle iş yapıyorsun?" Ben sordum.

"Bay Han'ı tanıyor musunuz? De Sade'a geldiğim iki gece de benimle birlikte olan adamı?"

KAHRETSİN.

"...Onu iyi tanıyorum."

"Bu onun patronu - Lau adında bir adam." Kusmak istedim.

Sadece Lau'dan nefret ettiğim için değil.

Sadece dokunduğu her şeyi bozduğunu bildiğim için değil.

Ama Roberto'ya ihmal ederek yalan söylediğim için.

Ona Lau ile olan iş ilişkimden hiç bahsetmemiştim.
Ya da Lau'nun Roberto'yu görmemi emrettiğini.
Ama onu görmek istemişim. En azından o ilk yemekten sonra.

Ve bunu istediğim için, Lau'nun emirleri ile aşık olduğum adam arasında kafamda bir duvar tutabildim.
Ama artık değil.

"Ve Lau'nun senin düşmanlarından biriyle çalıştığını mı düşünüyorsun?" Neler olup bittiğini bilmeyen masum küçük kızı oynadığım için kendimden nefret ederek sordum.

"Evet."

"Kim? Finanstan başka biri mi?"

Roberto suratsız görünüyordu.

"Tam olarak değil." "Neden bir silaha ihtiyacın olsun ki?"

"Çünkü düşmanımın beni öldürmeye çalışmasından korkuyorum." "Kim?!"

"Amcam."

Tamam, kabul ediyorum.

Bu beni şaşırttı.

"Amcan seni öldürmek mi istiyor?!"

"Birazdan açıklayacağım, söz veriyorum - ama önce karaborsada bağlantılarınız olup olmadığını bilmem gerekiyor."

İşte o zaman işler ciddileşti.

Sadece bir silah almaktan bahsetmiyordu...

Bir planı vardı.

Her şeyi düşünmüştü.

"Silah satın alabileceğiniz türden bir yer mi demek istiyorsunuz?"

"Aynen öyle."

"Neden böyle birini tanıdığımı düşündünüz?" Dikkatli bir şekilde sordum, kendimi tam olarak nereden silah alınacağını bilen biri gibi göstermemeye çalışıyordum.

"De Sade'nin Hong Kong'da yasal olanın gri alanında faaliyet gösterdiğini anladım... ve sonuç olarak

aynı gri alanda iş yapan başka insanlar tanıyor olabilir."

Oynadığım maskaralık için kendimden nefret ediyordum - Ve bu kendimden nefret, şirretlik olarak ortaya çıktı.

"Karaborsadan silah satın almak gri bir alan değil, yasadışı," dedim sertçe.

"Evet, bunun farkındayım - "

"Polis bunu üzerinizde bulursa 14 yıl hapis cezası alabilirsiniz."

"Bunu ben de anlıyorum. Ciddi bir tehlike altında olduğumu düşünmeseydim sizden bunu i s t e m e z d i m ."

Ona inandım.

Hangisinin beni daha çok korkuttuğundan emin değildim:

Birinin ona zarar vermeye çalıştığını.

Ya da silah almasına yardım etmeyi ciddi ciddi düşündüğümü.

Ama önce sorularım vardı.

"Amcanın seni neden öldürmeye çalıştığını bilmek istiyorum."

İç çekti. "Ailemin tam olarak ne iş yaptığını sana hiç söylemedim."

Midem bulandı.

Ailemin tam olarak ne iş yaptığını size hiç söylemedim.

"Cosa Nostra'yı duydun mu?" diye sordu.

Sikeyim.

Hayır... Lütfen Tanrım, hayır...

"İtalyan mafyası mı?" Titreyerek sordum.

"Evet. Ailem Cosa Nostra'nın bir parçası. Floransa şehrini ve çevresindeki bölgenin bir kısmını kontrol ediyoruz."

On yıllık travma birdenbire çirkin yüzünü gösterdi.

Yine 16 yaşındaydım ve kaçırıldıktan sonra depoya geri dönmüştüm.

Aşık olduğum ilk adamın kanlı cesedine bakıyordum.

İki haydut tarafından bankadaki işimden kovuluyordum.

Babam bana bağıırıyordu -
Ve sonra yüzüme bir tokat attı.
Rus köşede çömelirken ben Kam'ın kanlı cesedine
bakıyordum.

Lau
Babam.
bana tokat attı -
Bir yandan ağlarken bir yandan da Kam'ın kanını yerden
temizliyordum. Babam -
Lau -
Triad gangsterleri -
Tek istediğim her şeyden uzaklaşmak, kendi şartlarımla
yaşamaktı.

Onun yerine, lanet bir İtalyan gangsterine aşık
olmuştum. "DEFOL!" Ondan tökezleyerek
uzaklaşırken çığlık attım. Gerçekten şaşkın
görünüyordu. "Mei-ling - "
"DEFOL GIT!"
"Mei-ling, biz iş adamıyız - katil değiliz ya da
- "

"NE OLDUĞUN SIKIMIN UMURUNDA DEĞİL! GETİR
HEMEN DAIREMDEN DEFOL!"

"Ama -"
"ŞİMDİ, LANET OLSUN, YOKSA POLİS ÇAĞIRACAĞIM!"
Orada öylece durmuş, afallamış görünüyordu. "Mei-
ling, lütfen -" Gitmedi.
Ben de aklıma gelen tek şeyi yaptım:
Çantama koştum ve silahımı çıkardım.
Rus'la olan olaydan sonra almıştım.
Kendi kendime yemin ettim, eğer bir başkası başka bir
Kam'ı - benim yanımda çalışan başka bir masum kızı -
öldürmeye kalkarsa, sonuçlarına lanet olsun, onu kendi
kafasından vuracaktım.

Satın aldığımdan bu yana geçen aylar boyunca, elimde
en azından küçük bir güç parçası olduğunu bilmek beni
rahatlatmıştı.

Ve eğer babam, Lau ya da başka biri gerçekten benimle uğraşmaya kalkarsa, onları bitirebilirim.

Ama bunu değer verdiğim birine doğrultacağımı hiç ama hiç düşünmemiştim.

Roberto bana saldırdı - "Bekle!" -

Ta ki elimde ne olduğunu görene kadar.

"Defol git dairemde Roberto," diye tısladım. Orada öylece durdu, gözleri kocaman -

Ve sonra yaşadığı şok yerini öfkeye bıraktı.

"Karaborsada herhangi bir bağlantın olduğunu neden düşünüyüm ki?" diye sordu, sesi alaycı ve nefret doluydu.

"Çık dışarı."

"Biliyorsun," diye alay etti, "polis bunu üzerinde bulursa 14 yıl hapis c e z a s ı alabilirsin."

"DEFOL!"

Sadece silahı ona doğrultarak gitmesini sağlayamadım, bu yüzden horozu indirdim.

Bu işe yaramış gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, ben gidiyorum. En azından eşyalarımı almama izin ver."

"Acele et."

Odadan çıkıp gitti.

Bir çeşit m a f y a numarası yapmasını ve elinde bir Uzi ile odaya geri dönmesini bekliyordum.

Ama sadece ceket ve kravatı vardı.

Silahı hep ona doğrulttum. "Mei-ling, konuşmamız gerek."

Odadan çıktığı 30 saniye içinde sakinleşmiş görünüyordu.

Ne yazık ki, yapmadım.

"Bir daha asla konuşmayacağız. Şimdi defol git."

Kapıdan çıkarken şaşkınlığı ve öfkesi geri döndü.

A r k a s ı n d a n kapıyı kapattım, sürgüyü yerine sıkıştırdım -

Ve hıçkırığa hıçkırığa ağlarken yere çöktüm.

kalbi kırılmıştı.

Babam ve Lau ile aynı işi yapan bir adama aşık olduğuma inanamıyordum.

Hayatımı mahveden iki adam.

Roberto'nun karanlık bir yanı vardı, evet - yatak odasında sergilediği baskınlık beni çok tahrik ediyordu -

Ama aynı zamanda nazikti. İyiydi.

Ya da ben gerçeği ö ğ r e n e n e kadar iyi görünüyordu.

O gittikten ve ben bir saat boyunca durmadan hıçkırdıktan sonra aynanın karşısına geçip kendime baktım.

Şişmiş kırmızı gözlerim dışında dışarıdan aynı görünüyordum.

Ama içimde, kalbim ve ruhum paramparça olmuş gibi hissediyordum.

Çok acı çekiyordum.

Yıllardır hissetmediğim ve bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim bir acı.

Bu söz için çok fazla.

O gece, iki şişe beyaz şarap içerek kendimden geçtim.

Ertesi sabah korkunç bir akşamdan kalmayla uyandım.

Yatağıma uzanıp Netflix'te tıkmak ve onu düşünmemeye çalışmak istedim.

Ama yürütmem gereken bir işim vardı.

Roberto hayatımdayken De Sade'ı görmezden gelmişim.

Ama artık o gittiğine göre, işe dönme vakti gelmişti.

Kendimi kalkmaya, duş almaya ve kahve yapmaya zorladım.

Orada durup demlenmesini beklerken, Roberto ile defalarca birlikte olduğum mutfak adasına bakmamaya çalıştım...

Yatakta ne yapıp ne yapmayacağımızı tartıştığımız zamanki gibi.

Onunla hayatımın en iyi seksini yapmadan hemen önce. Hayatımın en iyi seksi -

Ta ki ertesi gece her şey daha da iyi olana kadar.

Ve her seferinde daha iyi ve daha iyi.

Kalp kırıklığım beni tekrar unutulana kadar içmek istememe neden oldu.

Ama gösteri devam etmeli.

Kahvemden birkaç yudum aldım ve kendimi duygusal zırhımı giymeye zorladım...

Ve dünyaya geri dön.

Summit'in yeraltı otoparkından çıkar çıkmaz arabayı fark ettim.

Bunca zaman sonra bile - ve Lau'nun korumasıyla bile - babamın haydutlarının izlerine karşı sürekli tetikteydim. Yeni insanlara her zaman şüpheyle baktım ve çevremde uygunsuz bir şey var mı diye sürekli taradım.

Mavi Camry kesinlikle yerinde değildi.

Binamın etrafındaki arabalar BMW, Mercedes, Bentley, Jaguar, Rolls Royce, Ferrari, Lamborghini -

Toyotalar değil.

Camry'lere karşı değilim ama mahallemde çok göze batıyorlardı.

Yanından geçerken sürücüye baktım: normal sokak kıyafetleri giyen Asyalı bir erkekti. Babamın fedailerinden birine hiç benzemiyordu.

Arka koltuktaki kişiyi görmek daha zordu ama kapüşonlu bir kıyafet gözüme çarptı.

Tamam, kesinlikle Roberto değil.

Paranoyaklaştığımı düşündüm. Belki de araba DoorDash teslimatı için oradaydı.

Sonra Camry beni takip etmeye başladı.

Ve şehre kadar beni takip etti.

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama en azından paranoyak olmadığımı biliyordum.

Belki de Lau'nun ofisine götürdüğüm günlük ödemeleri öğrenen bir sokak serserisiydi.

Belki de o pislik beni silah zoruyla soymaya çalışmadan önce 'mekanı gözetliyordu'.

Bu riski göze alamazdım, bu yüzden binaya girdiğimde hemen De Sade'in güvenlik bölümüne gittim.

Düzinelerce monitörün hem kulübün içinden hem de dışından kamera görüntülerini gösterdiği karanlık bir odaya girdim.

Görevli teknisyene "Biri beni mavi bir Toyota Camry ile buraya kadar takip etti," dedim. "Bak bakalım hâlâ buralarda mı?"

Aramak birkaç dakika sürdü ama adamım sonunda arabayı kulübün karşısındaki ara sokağa park edilmiş halde buldu.

"Arabayı yakınlaştıracabilir misin?" diye sordum.

Buna uydu ama ön camdaki yansıma içerideki insanları görmeyi imkânsız hale getirdi.

Bir soyguncu pusuya yatmışken De Sade'ın ödemesini Lau'ya teslim edemeyeceğimi biliyordum.

Güvenlik ekibimden bazılarını arabanın içindekilerle 'konuşmak' için göndermeyi düşünüyordum ki Camry kadrajın dışına çıkarak öne doğru çekildi.

"Uzaklaştır!" Emrettim.

Teknoloji tüm yolu yakınlaştırdı. Araba caddeye döndüğünde, çevredeki binaların gölgeleri bir saniyeliğine tüm parıltıyı kesti ve Camry uzaklaşmadan önce bize mükemmel bir yan görüş sağladı.

"Bunu kaydettin, değil mi?" Heyecanla sordum.

"Evet, hanımefendi."

"Geri sar ve arka koltuktaki kişiyi yakınlaştır."

Teknisyenim söyleneni yaptı.

Birkaç saniye sonra, kapüşonlu ve güneş gözlüklü Kafkasyalı bir erkeğin grenli görüntüsüne şaşkınlıkla bakıyordum.

Burnunun şeklini ve elmacık kemiklerinin mükemmel kıvrımını nerede olsa tanırdım.

Roberto.

"ŞEREFSİZİN ANASI!" Yüksek sesle küfrettim.

Bir sevgilimi kaybetmiş gibiydim.
Ve onun yerine bir sapık buldum.
Mavi Camry her yerde karşımıza çıkmaya başladı.
Sabahın erken saatlerinde işten çıkıp eve gittiğimde oradaydı.
Ve her öğleden sonra Zirve'den De Sade'ye giderken oradaydı.
Görmediğim tek zaman Lau'nun ofisine para teslim ettiğim zamandı.
Onu her gördüğümde kalbim biraz kırıldı -
Ama aynı zamanda öfkelendim.
Aptal mafya pisliği beni mi çalıyor?! Allah belasını versin!
Tam olarak hiç korkmadım.
Roberto'nun bana zarar vereceğini düşünmemiştim... Ama davranışları beni rahatsız etti.
Ve...
Dürüst olmak gerekirse.
Beni de azıcık tahrik etti.
Hâlâ sevdiğiniz birinin size takıntılı olduğunu öğrenmek mi?

Bu gurur verici olurdu -
Eğer mafyada olduğu ve bana yalan söylediği için ona bu kadar kızgın olmasaydım.
(Tabii siz de ihmal ederek ona yalan söylediniz, değil mi?)
Lau ile bağlantınız hakkında -)
(SESSİZ OLUN)
Yine de bir yanımda endişeliydi.
İş başa düşerse ne olur?
Roberto gitmeme izin vermeyecek kadar takıntılı mıydı? Bunu öğrenmek zorunda kalmayacağımı umuyordum.
İlgisini kaybetmesi için dua ettim -
Ama dikiz aynama her baktığımda o lanet Toyota'yı görüyordum.
Sonra - beni takip ettiği beşinci gecede - Roberto daha da cesaretlendi.

Güvenlik ekibime, Camry her gece geldiğinde ve sıra dışı bir şey olduğunda bana haber vermeleri için sürekli bir emir verdim.
Sıra dışı bir şey oldu.
Güvenlik şefim beni gözetleme odasına çağırdı.
İçeri girdiğimde nedenini hemen anladım.
Dış kamera görüntülerinde Roberto binanın etrafında dolaşıyor ve görünüşe göre içeri girmek için bir arka yol arıyordu.
Midem takla attı.
Bana olan ilgisini kaybetmemekle kalmıyor, saplantısı artıyor gibiydi.
Güvenlik şefim sıkıntılı görünüyordu. "Bunu benim halletmemi mi istiyorsunuz?"
"Bununla ilgilen" derken neyi kastettiğini çok iyi biliyordum.
"Hayır," dedim. "Henüz bir şey yapmayın. Olaylar tırmanırsa bana haber ver."

Ofisten çıkarken durumun bir sorun haline geldiğini ve muhtemelen Lau'ya söylemem gerektiğini fark ettim.
Ama yaşlı adam benden önce davrandı.

Ertesi öğleden sonra parayı bırakmak için geldiğimde, Gongsun her zamanki gibi bana baktı - sonra gelişigüzel bir şekilde "Bay Lau sizi görmek istiyor" dedi.

Muhasebeden ayrıldım ve midem bulanmış bir şekilde Lau'nun ofisine gittim.

Ofisine girdiğimde bilgisayar çıktılarını okuyordu. Ayak seslerimi duydu, bana baktı ve o sahte dede gülümsemesini takındı.

"Ah, Bayan Chan. Sizi görmek çok güzel. Lütfen oturun."

Oturdum ve Lau'nun masanın etrafında dönmesini ve lanet bir akbaba gibi üzerime tünemesini bekledim.

Ama yapmadı.

Bunun yerine, ellerini masasının üzerinde rahatça kavuşturarak oturmaya devam etti.

"Anladığım kadarıyla Bay Rosolini ile aranız bozulmuş," dedi sempatik bir şekilde.

Midem bulandı ve kusmanın eşiğine geldim. Bundan sonra ne olacağını çok iyi biliyordum:

Lau, Roberto'yla tekrar görüşmeye başlamamı emredecekti. Onu tekrar sikmeye başlamamı.

Ne istediğimin zerre kadar önemi yoktu.

"Evet," dedim titrek bir sesle, "ama -"

Lau beni durdurmak için bir elini kaldırdı. Hemen sustum.

"Anladığım kadarıyla seni takip ediyor," diye devam etti Lau. Kaşlarımı çattım.

Bunu nasıl bildi?!

"Evet, ama -"

"Tehlikede olduğunuzu hissediyor musunuz?" Lau araya girdi.

"...hayır... pek sayılmaz, hayır."

"Güzel. O zaman seni takip etmeye devam etmesine izin ver." Şok içinde Lau'ya baktım.

"Neden?"

"Mümkün olduğunca uzun süre dikkatini dağıtmak için." Kahretsin...

Demek Roberto, Lau'nun onu oyaladığı konusunda haklıydı.

Bu da Lau'nun katil amcasıyla çalıştığı konusunda haklı olabileceği anlamına geliyordu.

Ben bir şey söylemeyince Lau gülümsedi. "Hepsi bu kadar." Sonra okumalarını incelemeye geri döndü.

Kovulduğumu anlayınca tek kelime etmeden ofisinden çıktım.

Ama düşüncelerim saatte bir milyon mil hızla uçuşuyordu.

Roberto'yu uyarmak zorundayım.

Hong Kong'u bir an önce terk etmesi gerekiyor.

Bana mafyadan bahsetmediği için ona kızmıştım.

Ama yine de onu önemsiyordum.

Muhtemelen biraz fazla.

Ve Lau her ne planladıysa, bunun iyi olmadığını biliyordum.

Tek sorun Roberto'ya Lau için çalıştığımı söyleyemememdi. Bu ifşaat Roberto'yu öfke krizine sokabilirdi ve buna karşılık ne yapabileceğini sadece Tanrı bilirdi.

Ama bir an önce şehri terk etmesini sağlamalıydım.

Ben de onu korkutmak için bir plan yaptım.

Sadece bir kusur vardı:

Korkmamasını hesaba katmamıştım.

O gece yağmur yağmadı. Yağmurun kayganlaştırdığı sokaklar, bulvar boyunca uzanan neon tabelaları yansıtıyordu.

Güvenlik ekibine mavi Camry geldiğinde bana haber vermelerini söylemişim.

Gece 2:15 civarında telsizden bir çağrı aldım. "O burada."

Yapmak üzere olduğum şeyi çok ciddi bir şekilde düşündüm... Ve bunun en iyi yol olduğuna karar verdim.

Tek yolu bu.

Ofisime gidip çantamı alırken midem bulandı.

Tabanca içerideydi.

Buna bir son vermenin zamanı geldi.

Trençkotumu giydim ve asansörlere doğru yürüdüm. Lobiye inerken telsizle güvenlik şefimi aradım. "Onunla yüzleşmek için dışarı çıkıyorum."

"Bu iyi bir fikir değil" derken sesindeki alarmı duyabiliyordum. Sizinle birkaç adam göndermeme izin verin - "

"Hayır. O zararsızdır."

"O zaman neden her gece onu izliyoruz?"

"Çünkü o bir baş belası. Senin ya da diğer güvenlik ekibinden herhangi birinin müdahale etmesini istemiyorum - anlıyor musun?"

"Hanımefendi - "

"Bu kesin bir emirdir. Kamera görüntülerinde ne görürseniz görün, müdahale etmeyeceksiniz. Planladığım bir şey var ve kontrolüm altında. Anladınız mı?"

"...tamam."

"Teşekkür ederim."

Hemen telsizi kapattım.

Asansörden binanın lobisinde çıktım. Ön kapıdan çıkmak yerine yan çıkışa yöneldim. Sonra boş sokağı geçtim, çantama uzandım ve silahımı çıkardım.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki göğsümden fırlayacak sandım.

Ara sokağa ulaştığımda neredeyse oluyordu.

Roberto'nun -ya da birinin- sokağa doğru yürüdüğünü duyabiliyordum.

Silahımı kaldırdım ve köşeyi döndüm - Bu oydu.

O saçma kapüşonlu yerine normal üç parçalı takımını giymişti.

Onu görmekten bir zevk duydum.

Kesinlikle beklemediğim bir şeydi.

Beklemediğim başka bir şey:

Silahı tamamen görmezden geldi.

Onun yerine, sanki hayatında gördüğü en güzel şeymişim gibi bana baktı.

İtalyanca bir şeyler söyledi. Ne olduğunu bilmiyordum ama sesindeki şefkati duyabiliyordum.

Yüzündeki sevinçli gülümsemeyi görebiliyordum. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Böyle olacağını düşünmemiştim. "Burada ne yapıyorsun?" Tersledim.

Silahıma bir oyuncakmış gibi eğlenerek baktı. "Bunu gerçekten herkesin içinde göstermeli misin?"

Hayır, gerçekten yapmamalıyım, ama -

"Etrafta kimse yok," diye tersledim.

"Bu bir polis arabasının geçmesini engelleyecek mi?" diye sordu hafif bir gülümsemeyle. Yaklaşık 20 metre arkasındaki Camry'yi işaret etti. "Hadi benim Uber'ime binelim ve konuşalım. Hava kuru ve biz -"

"Delirdin mi sen?" Ne kadar soğukkanlı davrandığına şaşırarak sordum. "Seninle oraya girmeyeceğim!"

"Eğer arabada konuşmak istemiyorsanız, en azından ana yoldan uzaklaşalım ki tutuklanmayasınız."

Tamam.

Haklı olduğu bir nokta vardı.

Ama oraya geri dönüp arabasının beni ezebileceği bir yere gitmeyecektim.

"Önce Uber'i gönderin," diye rica ettim.

"Tamam," diye kabul etti güneşli bir şekilde.

Hayal edebileceğim en garip konuşmaydı.

Belki de gerçekten deliydi.

Camry'ye doğru yürürken Roberto esprili bir şekilde "Silahı saklamak isteyebilirsin" dedi.

Silahı trençkotumun cebine soktum ama namluyu ona doğrultmaya devam ettim. "Sakın bir şey yapmaya kalkma, hala sana doğrultuyorum."

"Anladım," diye cevap verdi.

Arabaya ulaştığımızda Roberto şoföre bir miktar para verdi. Aralarında birkaç şey tercüme ettikten sonra şoför gitti ve bizi ara sokakta yalnız bıraktı.

Birbirimize baktık - ben öfkeliydim, Roberto ise hiç bu kadar mutlu olmamış gibi görünüyordu.

"Neden beni takip ediyorsun?" diye sordum.

İşte o zaman tüm dünyam alt üst oldu. "Çünkü sana aşığım," dedi.

Sesi inanç doluydu. Ciddiydi.

Ayrıca sesi nazikti - tehlikeli ya da dengesiz değil -

Ve tamamen, ezici bir şekilde seksi.

"Başka hiç kimse için böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman. Uyanık olduğum her an seni düşünüyorum; uyurken seni hayal ediyorum. Sana soluduğum havadan daha çok ihtiyacım var. Sen benim için kendi hayatımdan daha değerlisin."

Kalbim göğsümde çarpıyordu - Ama bu korkudan değildi.

Bana fiziksel olarak zarar vermesinden korkmuyorum.

Ancak, kalbimi tekrar kıracağından kesinlikle korkuyordum.

Ve yine de.

Onu geri alabilseydim.

Bu riski almaya neredeyse hazırdım.

...neredeyse.

"Dur," diye fısıldadım, yalvararak. O durmadı.

Hatta o kadar yaklaştı ki beni öpebilirdi.

"Eğer beni öldürecekse, durma öldür," diye mırıldandı.

"Beni acılarımdan kurtararak bana bir iyilik yapmış olursun - çünkü sensiz yaşayamam. Yaşamayacağım."

Ona baktım.

Dudaklarımın titrediğini hissedebiliyordum. Onu çok istiyordum -

Sonra tanımadığım bir ses arkamdan Kantonca konuştu.

"Hey - orada neler oluyor?" diye sordu bir adam alaycı bir ses tonuyla.

Arkamı döndüğümde sokağın başında üç adamın durduğunu gördüm.

Hepsi pejmürdeydi ve pejmürde giyinmişlerdi. Tahmin etmem gerekirse, keş ya da küçük hırsızlar olduklarını söyledim - belki ikisi de.

Şehrin bu bölgesinde sabahın 2:30'unda dışarıda sadece birkaç tip insan vardı ve bunlar da kulüp müdavimleri ya da De Sade müşterileri değildi.

Sürünün lideri beni görür görmez güldü ve yaklaşmaya başladı.

O bakışı biliyordum.

Bunu De Sade'da düzinelerce erkeğın gözlerinde görmüştüm - Ve hepsini kık üstü dışarı attırmıştım.

"Defol git buradan!" Ona öfkeyle bağırdım. Bu onu hiç caydırmadı.

Aslında, bu sadece durumu daha da kızıştırdı.

Cebinden bir sustalı çıkardı ve bir klik sesiyle açtı.

İlk başta, adamlarımın bunu izlediğini düşündüm - her an burada olabilirler -

Ama sonra güvenlik şefime verdiğim son emri hatırladım:

Kamera görüntülerinde ne görürseniz görün, müdahale ETMEYECEKSİNİZ.

Planladığım bir şey var ve kontrolüm altında.

Muhtemelen planladığım şeyin bu olduğunu düşündüler - Roberto'nun gözünü korkutmak için biraz dışarıdan kas gücü.

SIKTIR.

Öte yandan, onun sadece bıçağı vardı...

Benimse silahım vardı.

Tabancamı çıkarıp ona doğrulturken öfkeyle, "Siktir git pislik," diye düşündüm.

Ama üç serseri geri çekilse de -açık ara

üstünlük bende olsa da- titremeye

başladım.

Daha önce hiç kimseyi şahsen kulübümden atmamıştım. İri, kaslı adamlar bunu benim için hep yapmıştı.

Silahı korunmak için almıştım ama ateşlemenin ne anlama geleceğini hiç düşünmemiştim.

Evet, tabancayı Roberto'ya iki kez doğrultmuştım - hem dairemde hem de burada, ara sokakta - ama kalbimin derinliklerinde tetiğı asla çekmeyeceğimi biliyordum.

Şimdi hariç.

Yapmak zorunda kalabilirim.
Ve bu beni dehşete düşürdü.
Zihnim sakın kalmaya çalıştı
ama bedenim bana ihanet
etti.
Tüm kolum titremeye başladı.
Asıl pisliğin yüz ifadesinin korkudan eğlenceye
dönüştüğünü görebiliyordum.
Onu vurmayacağımı sandı.
Haklı olabilir.
Ama bunu bilmesine izin veremezdim.
"Seni öldüreceğim!" Bağırdım ama sesim tehditten çok
korkuya benziyordu.
Pislik herif sırttı ve bana doğru yürümeye başladı.
İşte o zaman Roberto uzandı ve silahı yavaşça elimden
aldı.
Bir anlık kararsızlıktan sonra ona izin verdim.
Bunu kendim halledemediğim için nefret ediyordum.
Ama bir yanım beni korumak için devreye girdiği için
kelimelerle ifade edilemeyecek kadar rahatlamıştı.
Bir yanım da bunu kaldıramayacağından
endişeleniyordu. Ne de olsa o yüceltilmiş bir
muhasebeciydi.
Evet, a MAFYA Muhasebeci. ama bir Yine de
muhasebeci.
Endişelenmemeliydim.
Roberto sakince silahını baştaki pisliğe doğrulttu, o da
olduğu yerde donup kaldı. "Ya taşak ya kafa."
Bu sözleri beklemiyordum. Onu doğru duyduğumdan
biraz emin değildim.
"Ne?"
Roberto basitçe, "Taşaklarına mı yoksa kafasına mı
istediğini sor," dedi.
Şok içinde ona bakakaldım
- ta ki o Ses'i kullanana
kadar. "Sor ona."

Sırtımdan aşığı yukarı bir heyecan geçti ve hayduta döndüm.

"Sana 'Testislerinde mi yoksa kafanda mı olmasını istersin' diye sormamı söyledi."

Adam şok olmuş
görünüyordu - Ve sonra
güldü.

Beni tamamen görmezden geldi ve Roberto'ya Kantonca bağtırmaya başladı.

"Lanet olası amcık - devam et ve dene, seni aptal orospu çocuğı!"

Roberto sakince silahı haydutun ayaklarının arasına doğrutup tetiğı çektiğinde hem sokak haydudu hem de ben kelimelerin ötesinde şok olduk.

BLAM!

Silah sesi etrafımızda yankılanırken dehşet içinde çığılık attım.

-

Ama üç haydut daha da yüksek sesle bağtırdı. "Ne yapıyorsun sen?!" Ona bağtırdım.

Roberto beni görmezden geldi ve silahı tekrar adama doğrulttu.

Korkudan altına sıçmış gibi görünen lider. "Toplar mı kafa mı?" Roberto sakince sordu...

Sonra da silahı indirerek haydutun pantolonuna doğrulttu.

Arkadaki iki adam kaçtı -

Lider de hemen onları takip etti. Sonra Roberto bana döndü.

Ve yaşadığım şok dehşete dönüştü.

Bir mafyanın e l i m d e k i tek gücü almasına izin vermişim.

Ve şimdi tamamen çaresizdim.

Aklımdan geçenleri okumuş olmalı çünkü elindeki silaha baktı -

Ve sonra hiç beklemediğim bir şey yaptı: Bana geri teklif etti.

Eliyle namluyu kavradı, böylece benim için bir tehlike

yoktu ve namluyu uzattı.

"Beni öldürecekse," dedi, "abuk bitir Şu işi."
Önce silaha, sonra tekrar yüzüne baktım.
DonmuŐtum - kafam karışmıştı - bunalmıştım -
Ve için nedenler I yapamadım oldukça koy
içine inanılmaz derecede tahrik oldum.
Roberto gülümsedi...
Silahı cebine koydu...
Ve uzanıp beni öptü.
Kafamın içinde sesler çığlık atarken bir an donakaldım.
O bir gangster!
Mafyadan!
Nefret ettiğini söylediğin her Şey onda var!
Ama kalbim gerçeği biliyordu:
Roberto -gerçekte olduğu gibi- istediğim her Şeydi.
Ben de teslim oldum ve onu
öptüm. Sıcak dudakları
benimkilerin üzerindeydi.
Onun güçlü kolları beni sarıyor.
Son direncimi de kırdılar.
Kırık kalbimin etrafına inşa ettiğim baraj patladı ve
rahatlama tüm bedenimi sular altında bıraktı.
Ona tamamen teslim oldum.
Ta ki kafamın içinde başka bir ses bağırana kadar.
Az önce bir silah ateŐledi!
Öpüşmemizi kestim ve "Seni buradan çıkarmalıyız -
biri silah sesini duymuş ve polisleri aramış olmalı" dedim.
Roberto piyango kazanmıŐ gibi sırtıttı. "Gidelim o
zaman."
Elini tuttum ve yağmur altında caddenin karşısına
koştuk.

WDe Sade'a geri dönemezdim - ya da en azından dönmek istemezdim, çünkü çalışanlarıma bunları açıklamak istemezdim - bu yüzden onu onun yerine kapalı otopark.

Yağmur yüzünden Bentley'in üstü çoktan açılmıştı. Direksiyonun başına geçtiğimde tek düşünebildiğim Roberto'yu sağ salım evime geri götürmekti -

Ta ki yolcu koltuğundan uzanıp beni yakalayana kadar.

"Sabırsızlanıyorum," dedi seksi bir hırıltıyla.

Onu iterken kıkırdadım; kendimi tutamadım.

Bu seks yapmak için olabilecek en kötü zamandı - Ama yine de cehennem gibi ateşliydi.

"Roberto! Hayır - "

"Evet."

"Hayır!"

Eli göğsümü avuçlarken "Evet," diye homurdandı.

AMAN TANRIM.

Sanki elektriksel bir zevk akımı doğrudan amıma gidiyordu.

"...hayır..." İnledim -

Ve sonra tekrar Sesi kullandı.

"EVET."

Oh fuuuuuck.

Hemen ıslandım.

B e n i orta konsolun üzerinden çekerek bir bez bebek gibi kendisine doğru sürükledi.

Çığlık attım ve güldüm, ilk başta direndim.

Ve sonra ona içimde, hayatım boyunca başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadığım kadar çok ihtiyacım olduğunu anladım.

Onu öptüm, **ü z e r i n e** çıkarken alt dudağını dişlerimle çektim.

Ve taş gibi sertleşmiş sikini kalçamın iç kısmında hissettim.

Oh Tanrım...

Ondan sonrası çılgınca bir bulanıklıktı.

Elbisemi belime kadar çekti -

Pantolonunu karıştırdım ve içine uzandım.

Ve elim, kavradığım sıcak ve kalın ş a f t ı n ı n etrafına dolandı.

İnledim ve onu dışarı çektim.

Tangamı bir santim yana kaydırıldığını hissettim.

Sonra kalçaları aynı anda yükselirken onu içime doğru yönlendirdim.

Ecstasy.

Beni dolduran sadece onun kalın siki değildi.

Teni o kadar sıcaktı ki - ve benim geri kalanım o kadar soğuktu ki - içimdeki ani sıcaklık beni zevkle titretti.

"Aman Tanrım," diye

haykırdım. "Siktir," diye

homurdandı.

Kalçalarımı ileri geri, daha hızlı ve daha hızlı gıcırdatmaya başladım, onu içimde derinlerde hissediyordum.

Kıçımı tutup oynarken çılgınca öpüştük.

Her şey harikaydı -

Ama her zamanki platoya ulaştım.

Beni yükselmekten alıkoyan duvar.
Daha yükseğe çıkamazdım -
Beni oraya götürene kadar.
Kollarımdan tuttu ve arkama doğru iterek beni çaresizce
kıstırdı.

Sanki tüm vücudum havai fişeklerle aydınlanmış gibiydi.
SIKTIR!

Bir saniyeden kısa bir sürede saatte 20 milden 60 mile
çıktım. Gözlerim kafamın içinde yuvarlandı -
Gelmeye çok yaklaştım -
Sesi duyduğumda. "Bana
bak."

Karanlık...

Erkeksi...

Baskın... Ezici...

Sözleri omurgamdan aşağı bir zevk ürpertisi gönderdi.

Ve I hemen uydum, Hayır Madde
gelmeyi ne kadar çok istediğimi.

Çok zor olsa da ona baktım. Birden bileklerimi
bıraktı.

Hemen hayal kırıklığı attı soğuksu
üzerinde amım -

Ta ki trençkotumun kollarını bileklerimden aşağı çekene
kadar.

Şimdi gerçekten bağlanmıştım -

Ve zevkim öncekinden daha da yükseğe fırladı. Ne kadar
iyi hissettirdiğini bile fark edemedim -

Gözlerimin içine baktı ve klitorisimi nazikçe okşamaya
başladı.

"Aman Tanrım!" diye

haykırdım. Aleti içimi

dolduruyordu - Bileklerim

bağlı -

Klitorisime nazik dokunuşu -

Ona sahip olma arzum, sonunda gerçekleşti.

Ses beni geri çektiğinde tam boşalmak üzereydim.

"BANA BAK."

Bir şekilde ona bakacak gücü kendimde buldum... ama sanki kafam iyiydi ve her an sayıklamaya başlayabilirdim.

Kalçalarımı oynatmaya devam ettim, sikini sürüyordum.

Klitorisimi daha sert, daha hızlı ovuşturdu, beni daha yükseğe itti - "OH FUCK!" Klitorisimin derinliklerine bakarken çığlık attım.

gözleri.

Oh Tanrım, oh Tanrım -

"Gelme," diye emretti Ses. Ama bu çok fazlaydı.

Çok iyiydi - o çok iyiydi -

"ROBERTO!" Yalvardım.

"Gelme."

Hayatım boyunca hiçbir şeye bu kadar ihtiyaç duymamıştım.

"ROBERTO, LÜTFEN!" Çığlık attım.

Ve sonra -

Gözlerimin içine bakarken

fısıldadı, "Benim için gel."

Orgazmım bir anda dev bir dalga gibi çöktü.

Sıcaklık, zevk ve ezici mutluluk zihnimi boşalttı.

Beni gerçekliğe geri çekebilecek tek şey onun içime girme hissiydi.

Ve onun patladığını hissettiğimde zevkim ikiye katlandı.

Sanırım ruhum birkaç saniyeliğine bedenimi terk etmiş olabilir.

Sonunda kendime geldiğimde üzerine yığıldım, yüzüm boynunun kıvrımlarına gömüldü.

Uzun süre hareket edemedim.

Ama onu görmek istiyordum, bu yüzden sonunda başımı kaldıracak gücü topladım.

Bana gülümsedi ve bu o güne kadar gördüğüm en muhteşem gün doğumu gibiydi.

Sonra yüzümdeki ıslak saçları kenara itti... Ve "Seni seviyorum" diye fısıldadı.

Kesinlikle bunalmıştım.

Birkaç dakika önceki zevk mi? Ne kadar şaşırtıcı olursa olsun...

Şu anda hissettiklerimin eline su dökemezdi... Çünkü ben de aynı şekilde hissettiğimi fark ettim.

Sevincim o kadar büyüktü ki gözlerimden yaşlar boşandı.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldadım.

Sesler hemen bağırmaya başladı.

Peki ya mafya olayı? Ne hakkında -

Onları kenara ittim.

Yapması kolaydı.

Bundan sonra ne olursa olsun, beni sevdi.

-

Ve ben de onu sevdim. Öpüştük.

Ve diğer her şey kayboldu, sadece ikisi kaldı.

Biz... birlikte.

W Polislerle karşılaşmadan Zirve'ye geri döndük. Yağmurdan sırlıslık olmuş kıyafetlerim yüzünden titriyordum, bu yüzden sıcak bir duş aldık ve yatakta seviştik.

Sonrasında orada uzanırken konuştuk.

Ve ona hiç kimseye açmadığım kadar açıldım.

Bana Cosa Nostra'da olduğunu söylediğinde neden korktuğumu sordu.

Ve ona babamı anlattım.

Kaçırılmamı.

Babamın BDSM ile ilgilendiğimi öğrenmesi hakkında.

Beni utandırması, tokatlaması ve evlatlıktan reddetmesi hakkında.

Başından beri beni takip ettiğini bildiğimi açıkladığımda işler daha da kolaylaştı.

Sönük tepkisi çok sevimliydi - beş yaşındaki bir çocuğa hayır, gelmiş geçmiş en iyi beyzbol oyuncusu değılsin denmesi gibi.

Ancak birkaç saniye sonra ona korunmak için silahımı ödünç vermeyi teklif ettiğimde işler iyice çığırından çıktı.

"Teşekkür ederim," dedi, "ama başka bir şeye daha ihtiyacım var." "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum. Susturucu.

"Bir blok plastik patlayıcı," dedi. "C-4. Bir arabayı havaya uçurmaya ya da bir odadaki herkesi öldürmeye yetecek kadar."

Şok içinde ona baktım.

Bunu beklemiyordum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın."

"Lau'yu ailemin parasını bana geri vermeye zorlamak için ciddi bir tehdit oluşturmam gerekiyor ve aklıma gelen tek şey bu."

Ona bakmadığım için başımı göğsüne yasladım.

Roberto...

Delinin tekiydi.

Ama...

Öyle

miydi?

Lau tanıdığım en tehlikeli adamdı.

Silah bir bok yapmayacaktı. Han ya da haydutları silahı çıkarır çıkarmaz onu öldürecekti.

Belki de bu kadar aşırı olması gerekiyordu... Lau'dan kurtulmak istiyorsunuz, değil mi? Belki de bunu yapmanın tek yolu budur.

Hiçbir şey söylemediğimde ya da ona bakmadığımda Roberto saçlarımı hafifçe okşamaya başladı. Konuştuğunda sesindeki pişmanlığı duyabiliyordum.

"Unut gitsin. Seni geri aldım - tek istediğim bu. Gerisini bir şekilde halledeceğim."

Siktir et.

"Pekala," dedim.

Sesi şok olmuş gibiydi. "Pekâlâ, ne?"

"Sana yardım edebilirim."

Parmağını çenemin altına koydu ve ona bakmam için başımı yukarı kaldırdı.

Gözleri sevgi ve endişe doluydu. "Yapmak zorunda değilsin."

"Biliyorum... ama yapacağım."

"İhtiyacım olan şeyi bulabilecek bağlantılarınız var mı?" "Evet."

Durakladım.

Bunu yapmalı mıyım?

Eğer bunu yaparsam, şimdi tam zamanı.

"Bir şartla," diye ekledim. "Ne şartı?"

"Hong Kong'dan ayrılırken beni de yanında götür."

Şaşkınlıkla bana baktı. "Burada inşa ettiğin her şeyi bırakacak mısın?! İşini - tüm hayatını?!"

"Evet."

Ve bu doğrudu. Lau'dan kaçabilseydim her şeyi bir kenara atardım.

Hong Kong'u neden çoktan terk etmediğim konusunda uzun bir tartışma yaptık.

Roberto'ya gerçek sebebi söyleyemedim:

Çünkü Lau gitmeme asla izin vermezdi.

Ben onun evcil hayvanıydım... beni tasmaıyla seviyordu... ve gitmeme asla izin vermezdi.

Roberto'ya bunu söyleyemedim çünkü düşmanı için çalıştığımı öğrenirse nasıl tepki vereceğinden korkuyordum.

Ama Hong Kong'dan kaçmasına yardım ettiysem ve o da beni yanında götürdüyse ne fark eder ki?

Küçük bir ihmal yalanı.

Hepsi bu.

Kaçtığımız sürece - birlikte - önemli olan buydu.

Ama Roberto'nun son bir sürprizi daha vardı.

"Tamam," diye kabul etti, "Hong Kong'dan ayrılırken seni de yanımda götüreceğim... ama benim de bir şartım var."

"Ne?"

"Seni yanıma aldığımda... benimle kalacaksın."

Tamam.

Bunu beklemiyordum.

Ama çok hoş bir sürpriz oldu.

"Bu memnuniyetle kabul edeceğim bir koşul," dedim gülümseyerek.

Sonraki iki saat boyunca sevişirken, sanırım hayatım boyunca hiç olmadığım kadar mutluydum.

Sevdiğim adamla birlikteydim.

Nefret ettiğim adamdan kaçacaktım. Her şey harika olacaktı.

TErtesi gün Roberto'yu karaborsayla ilgili her şey için bağlantım olan Chaoxiang'ı görmeye götürdüm.

Chaoxiang bir suçluydu ama üçlü değildi. Daha çok 'triad komşusu' gibiydi. Tüm triad gruplarıyla - ve ona ödeme yapan diğer herkesle - iş yapan serbest bir ajandı. İnsanların neye ihtiyacı varsa tedarik etmekte iyiydi; karşılığında gangsterler ona bulaşmıyordu. Sonuç olarak, tek bir triad patronuna diz çökmek zorunda kalmadan büyük ölçüde bağımsızlığın tadını çıkardı.

Chaoxiang'a onu görmeye geldiğimi söylemedim. Plastik patlayıcı almak için bir laowai getirdiğimi bilseydi, bana siktir olup gitmemi söylerdi.

Neyse ki Chaoxiang benden hoşlanıyordu. Erişte dükkanının arkasındaki ofisine girdiğimizde bunu kendi avantajıma kullandım.

Beni görür görmez o pasaklı yüzü aydınlandı.

"Ahhh - en sevdiğim güzellik kraliçesi beni görmeye gelmiş!" dedi Kantonca.

Sonra Roberto'yu gördü.

"Bu ne lan, Mei-ling?!" Chaoxiang kükredi. "Etrafta lanet olası bir polisle ne yapıyorsun?!"

"Böyle giyinen bir polis tanıyor musun?!" Ben de ona bağırdım. "Onun takım elbisesi bir polisin üç ayda kazandığından daha değerli!"

Chaoxiang bağırmaı kesti ama mutlu görünmüyordu.

Tekrar Kantonca konuşmaya başladığında, Roberto'nun onu anlayabilmesi için İngilizce konuşmasını söyledim. Chaoxiang'ın İngilizcesi oldukça bozuktı ama idare ederdi.

Çok para kazanacağını anladığında Chaoxiang sakinleşti ve satıcı moduna geçti.

Silah için Roberto'dan en az %25 fazla para aldı ama bunu hak ettiğini düşündüm.

Chaoxiang oldukça mutlu görünüyordu - ta ki Roberto C4'ü sorana kadar.

Chaoxiang ona inanamayarak baktı, sonra bana döndü.

Kantonca "Bu herif gerçek mi?" diye sordu.

"Evet," diye İngilizce cevap verdim. "Ne istediğini biliyor."

Chaoxiang ilk şoku atlattıktan sonra ikinci tur pazarlık başladı.

Her şey söylenip bittiğinde, Chaoxiang'ın %100 fazla ücret aldığından emindim.

Ama adil olan adildi. Eğer bir silah size 14 yıl hapis cezası verebiliyorsa, plastik patlayıcıların size ömür boyu hapis cezası vereceğini düşünmüştüm. Hong Kong 90'larda idam cezasını kaldırmamış olsaydı muhtemelen idam cezası anlamına gelirdi.

Eğer Chaoxiang bu riski almaya istekliyse, o zaman uygun bir şekilde tazmin edilmeyi hak ediyordu.

Patlayıcıları başka bir yerden alması gerekiyordu, bu yüzden Roberto ve ben erişte dükkanından ayrıldık ve iki saat içinde geri döndük.

Chaoxiang bizim için geldi. Strafor bir paket servis kabını açtı ve işte oradaydı: ölüm, küçük kahverengi bir macun bloğuna damıtılmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandım.

Roberto patlayıcının nasıl ateşleneceğini sordu ve Chaoxiang ona temel bilgileri verdi.

"Peki ya kolu bıraktığımda C4'ü patlatmasını istersem?" Roberto sordu.

Chaoxiang kaşlarını çattı ve ardından bana "Ölüm anahtarından mı bahsediyor?" diye sordu.

Kantonca'da böyle deniyordu. İngilizceye çevirisi biraz farklıydı.

İngilizce olarak "Ölü bir adamın anahtarı," diye önerdim ve Roberto başını salladı.

Gerçekten de ölü bir adamın anahtarı.

Roberto'nun o lanet şeyi kullanmak zorunda kalacağını bilmek beni dehşete düşürüyordu ama Lau'dan kurtulmanın bedeli buysa...

Öyle olsun.

A Roberto'yu Continental'e bıraktıktan sonra doğrudan De Sade'ye gittim.

İşe girerken yüzüm gülüyordu.

Silahın ve C4'ün satın alınması sorunsuz bir şekilde gerçekleşmişti, bu da büyük bir rahatlamaıdı.

Daha da önemlisi, Roberto İtalya'ya giderken beni de yanında götüreceğine söz vermişti.

Lau'dan, Han'dan ve Hong Kong'daki hayatımı çekilmez kılan diğer tüm pisliklerden uzakta.

Sadece bu da değil, Roberto bana onunla kalmam için söz verdirmişti.

Beni sevdiğini ilk söylediğinde, ben de onu sevdiğimi söylemişim.

Ve bunda ciddiıdim.

Hiç beklemediğim bir anda kalbimi çalmıştı.

Ama Roberto seksten hemen sonra, yeniden bir araya gelmemizden yarım saat sonra 'Seni seviyorum' demişti.

Sözlerinin, tutkunun sancıları içinde ağzından kaçırıldığı bir şey olmasından korkuyordum.

Ona inanmak istemişim ama şimdi gerçekten inanmışım.

Kulaktan kulağa sırtıtmaktan kendimi alamadım.
Coşkulu bir şekilde mutluydum ve gelecekte inanılmaz
derecede umutluydum.
Tabii ki o zaman dibe vurduk.

Chaoxiang'dan bir telefon aldığımda ofisime yeni girmiştim.
Yüzümü buruşturdum. Bahse girerim daha fazla para
istiyordur.
"Alo?" Ben cevap verdim.
"Mei-ling?"
Sesindeki korku ve aciliyeti duyabiliyordum. "Neyin
var?"
"Lau beni görmeye geldiğini biliyor."
Tüm mutluluğum anında buharlaştı.
"Beni yakalamaları için haydutlarını gönderdi ama
neyse ki dışarıdaydım. Erişte dükkanındaki adamlardan
biri bana bir mesaj gönderdi. Onlar senin için gelmeden
önce Hong Kong'dan çıkmalısın."
"O ne biliyor?" Nefes nefese sordum.
"Kim ne bilir?" dedi arkamdan dedemsi bir ses.
Kalbim göğsümde durdu.
Chaoxiang da sesi duydu.
"Lanet olsun," diye küfretti ve telefonu kapattı.
Döndüğümde Lau'nun ofisimin kapısında durduğunu ve
yardımsever bir şekilde gülümsediğini gördüm.
Han onun arkasında duruyordu. Hiç gülümsemedi.
"Kim ne biliyor Bayan Chan?" Lau ofisime girerken öyle
dedi.
"Yok bir şey," diye kekeledim.
"Hm... nedense bana doğruyu söylediğini sanmıyorum."
Han patronunun arkasından içeri girerken kapıyı
kapattı. Sanki bir mezarın içine kapatılmış
gibi idim.

Lau elini uzattı. "Telefonunu bana ver."

"Neden?"

Tüm nezaket gösterilerini bir kenara bıraktı. "Çünkü aksi takdirde Bay Han'a çeneni kırdırırım. Bana telefonunu ver."

Verirken hafifçe titredim.

Ekrandaki arama listesine baktı.

Ne yazık ki Chaoxiang'ın adını programlamıştım. "Ah, evet, herkesin en sevdiği karaborsa satıcısı. O onu almak için gönderdiğim adamlardan kaçmayı başardı. Sizi uyarmak için mi aradı?"

"...evet," dedim donuk bir sesle.

Lau, "Bana yalan söylemediğin için minnettarım," dedi ve büyükbabacan gülümsemesini tekrar takındı. "Casuslarımdan biri sizi ve Bay Rosolini'yi bu sabah oraya giderken görmüş. İkiniz tekrar birliktesiniz sanırım?"

"Evet."

"Harika. Rosolini'nin seni takip etmekten bıkip başımın etini yemeye başlayacağından endişelenmeye başlamıştım, o yüzden seni tekrar oyalanmak için bulduğunu bilmek güzel. Bu sabah ikiniz Chaoxiang'dan ne aldınız?"

Cevap vermedim.

Lau içini çekti ve sıkılmış bir sesle, "Bay Han," dedi.

Han omzumu iterek beni ofis koltuğuma oturmaya zorladı.

Sonra bir puro kesicisi çıkardı - dairesel bir deliğin üzerinde kayan jilet gibi keskin bir bıçağı olan türden.

Kolumu tuttu. Karşı koydum ama bileğimi acıyla sıktı ve delikten geçirirken neredeyse serçe parmağımı kırıyordu.

"Dur - lütfen!" Lau'ya yalvardım.

Han soğuk bir sesle, "Bay Lau'ya doğruyu söyle, yoksa parmağından başlarım," dedi. "Sonra klitorisine geçeceğim."

Han'ın tehdidini yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu.

Lau sağ koluna hoşnutsuzlukla baktı.

Yine de bunun sadece Han'ın 'klitoris' kelimesini yüksek sesle söylemesinden kaynaklandığını biliyordum.

Lau'nun tiksintisinin gerçek tehdidin kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu.

"Bana gerçeği söylemeni tercih ederim," dedi Lau tepemde dikilirken. "Bu çok daha az kanlı olur ve bana çok daha fazla yardımcı olur. Şu ana kadar Bay Han dışında herkes senin Rosolini'yi keman gibi çalan sadık bir çalışan olduğunu düşünüyor... bana ihanet etmeye çalışan entrikacı küçük bir fahişe değil. O yüzden bir kez daha tekrar edeceğim. Sen ve Rosolini bu sabah Chaoxiang'dan ne aldınız?"

Hıçkıra hıçkıra ağladım.

Cevap veremedem telefonum çaldı.

Lau hâlâ elinde tutuyordu ve ekrana baktı. "Ortak arkadaşımızdan bahsetmişken..."

Kimin aradığını görebilmem için telefonu kaldırdı:

Roberto.

"Cevap vermene izin vermeli miyim?" diye yüksek sesle düşündü yaşlı adam. "Hayır... Şu anda onunla konuşacak durumda olduğunu sanmıyorum. Bakalım mesaj bırakacak mı?"

Midem korkuyla çalkalandı. Roberto'nun farkında olmadan ortaya çıkarabileceği şeylerden kesinlikle dehşete düşmüştüm.

Üçümüz, Roberto'nun sesli mesaj bıraktığını bildiren bir zil sesi duyulana kadar sessizce bekledik.

Lau ekrana dokundu ve oynattı.

Roberto'nun mutlu ve umutlu sesi odayı doldurdu.

"Bir işim çıktı, bu yüzden yarın sabah 11'de Hong Kong'dan kalkacak bir uçak rezervasyonu yapmak zorunda kaldım. Benimle gelmeni istiyorum... ve sadece hala gelmek istediğini teyit etmem gerekiyor. Bunu bu gece konuşabiliriz. Saat 10'da görüşürüz."

Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

Roberto söylediği her şeyde ciddiydi... Ve şimdi ben ona ihanet etmek üzereydim.

"Ne kadar tatlı!" Lau yardımsever bir gülümsemeyle şöyle dedi. "Tıpkı bir peri masalında olduğu gibi seni alıp

götürmeyi planlıyor. Ama bu da demek oluyor ki, kendi sonunu hızlandırmayı planlıyor.

iş. Rosolini'nin neden Hong Kong'da olduğunu biliyor musunuz, Bayan Chan?"

"Hayır," diye kekeledim.

Han'ın puro kesicisinin bıçağının derimi ısırıldığını hissettim.

"Seninle ve diğer bazı insanlarla bir tür iş toplantısı yapacağını söyledi ama buraya gelmeleri çok uzun sürüyor!" Çılgılık attım. "Lütfen, başka bir şey bilmiyorum!"

Lau, Han'a başını salladı ve evcil psikopatı geri çekildi. Hıçkıra hıçkıra ağlarken gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı.

Kazandığını anlayan Lau bana gülümsedi. Dedemsi bir gülümseme değil, bir zafer sırtışı.

"Size neden burada olduğunu söyleyeyim: çünkü bana 50 milyon avro yatırdı ve şimdi sırf 'ihtiyacı' olduğu için bunu geri isteyebileceğini düşünüyor."

Şok içinde Lau'ya baktım.

50 milyon avro mu?!

Lau devam etti. "Onu oyalamak için elimden geleni yaptım. Bu çabamda faydalı oldun - çok faydalı. Ama Rosolini yarın sabah Hong Kong'dan ayrılmayı planlıyorsa, ya paradan vazgeçmiş demektir... ki buna bir an bile inanmıyorum... ya da beni teslim olmaya zorlayacak bir planı var demektir. Bu da bizi asıl soruma geri götürüyor. Söyleyin bana Bayan Chan... Chaoxiang Rosolini'ye ne sattı?"

Yenilgi içinde hıçkıra hıçkıra ağladım.

Özür dilerim,

Roberto... Çok, çok

özür dilerim...

BÖLÜM III

Roberto

A Hong Kong'un üzerine alacakaranlık çöktüğünde, çatı katındaki süitimin cumbalı penceresinden şehre baktım.

Han yanımda duruyordu. Elinde silah tüccarından aldığım Glock vardı.

Üç dakika önce bavulumdan çıkardığımda Han kendi tabancasını kafama doğrultmuştu.

"Bununla ne yapmayı planlıyordun?" diye sordu alaycı bir tavırla.

Cevap vermedim.

"Fark etmez. Artık bitti," dedi Han Glock'u cebine koyarken. Sonra başparmağını arkamızdaki iki gangstere doğru salladı - ceketlerinin altında omuz kılıfları olan takım elbiseli genç haydutlar. "Ming ve Jin sizi koruyacak. Bir şeye ihtiyacınız olursa onlardan isteyin. Sakın ayrılmaya kalkmayın... yoksa."

Cevap vermeyince Han gitmek için döndü.

"Biliyor muydun?" Pencereden dışarı bakmaya devam etmeme rağmen sordum.

"Ne - Mei-ling hakkında mı?" "Evet. Biliyor muydun?"

"Tabii ki."

Döndüm ve ona nefretle baktım. "O ilk gece beni De Sade'a sırf onunla tanışayım diye mi götürdün?"

Han bir an için şaşkın görünüyordu. Sonra sıırtmaya başladı - sarhoş olmadığı zamanlarda gülümsediğini gördüğüm nadir anlardan biriydi bu.

"Hayır - ama onu kullanma fikrini nereden bulduğumuzu sanıyorsun? Sizden. Belli ki ona aşık olmuşsun. Bizim için çalışıyor, ben de Bay Lau'ya bundan bahsettim. Ona seni Hong Kong'da tutmak için ne gerekiyorsa yapmasını söyledi." Han aptalmışım gibi başını salladı. "Onu seçen sendin. Biz sadece onu sana karşı kullandık."

Ondan uzaklaşmak zorunda kaldım.

Elimde Glock olsaydı, diğer iki gangsterin beni öldürmesi anlamına gelse bile, onu hemen o anda vururdum.

Han bana başka bir şey söylemedi ama çıkmadan önce iki gangsterle Çince konuştu.

Şehre bakmaya devam ettim ve ailemin yok olmasına neden olup olmadığını merak ettim.

Bir kadın için.

Ama...

Açıklayamadığım bir şey vardı.

Glock'un paketini açıp Han'a verdiğimde, "Plastik patlayıcılar nerede?" demesini bekledim.

Ama yapmadı.

Onlardan hiç bahsetmedi bile.

Açıkçası, hiçbir şey söylemedim. Yüzümü olabildiğince boş tuttum -

Ama bu tek ayrıntı beni şaşırttı.

Eğer Mei-ling bana ihanet

ettiye - ki belli ki etti -

Neden onlara C4'ten bahsetmedi?

Unutmuş olamazdı.

Bir yanımda, kasırgada boğulmakta olan bir adamın çöplere uzanması gibi umuda tutunmaya devam etti.

Belki bir planı vardır!

Belki de bana kurtulmam için bir şans vermeye çalışmıştır!

Ama başka bir yanımla -yaralı, ihanete uğramış yanımla- toplantı odasına girdiğinde yüzündeki mahcup ifadeyi hayal etmeye devam etti.

En azından beni sırtımdan bıçakladığı için kötü hissetti. Duygularının bir önemi yoktu.

Hiçbir şeyin önemi yoktu.

Kendimi C4 ile havaya uçurmak dışında içinde bulunduğum durumdan kurtulmanın bir yolu yoktu.

Lau cep telefonumu almıştı, bu yüzden aileme ulaşamadım.

Han vardı Kaldırıldı her sabit hat içinde ve Biri hariç çatı katı - ve muhafızlarım onu gözetliyordu.

Uçak yarın sabah saat 11'de bana ulaşacaktı.

Ama ona ulaşmamın hiçbir yolu yoktu.

Boku yemiştım...

Hepsi ona güvendiğim içindi.

E Sonunda öfkemden ve kendimden nefret etmekten yorulduum ve gidip kendime bir bardak viski doldurdum. Bunu yaparken, beni koruyan iki adamın

Ben.

Kulübedeki en keskin aletler değillerdi.

Ming -ya da Jin; hangisinin hangisi olduğunu bilmiyordum- bir sandalyeye oturdu ve sandalyenin sürekli altından kayma tehlikesi yaratacağı kadar arkasını duvara yasladı. Bunu sadece kendini eğlendirmek ve düşmekten kurtulup kurtulamayacağını görmek için yapıyor gibiydi.

Yanına gidip omuz kılıfından tabancayı almayı düşündüm ama ben ateş edemeden arkadaşının beni öldüreceğinden emindim.

Diğer adam yakınlarda oturuyordu ve Çince bir şeylerden şikâyet etmeye başladı. İkisi ileri geri tartıştılar, ta ki sandalyeye yaslanan adam sinirlenerek sesini yükseltene kadar.

Ne dediğı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağına şöyle geliyordu: Ya yap ya da çeneni kapat!

"Hey," diye seslendi şikâyetçi ağır aksanlı İngilizcesiyle. "Oda servisi sipariş ettik. Yemek ister misin?"

Ona bir göz attım, sonra viskimi yudumlarken tekrar pencereden dışarı baktım. "Hayır."

Şikâyetçi, çatı katında kalan tek telefona doğru yürüdü ve resepsiyonu aradı. Yaklaşık yarım dakika Çince konuştuktan sonra telefonu kapattı.

Yirmi dakika sonra, otel üniforması giymiş bir adam iki gümüş kubbe taşıyan bir arabayı iterek kapıma geldi.

Şikâyetçi adamı kovdu, arabayı kendisi çekti ve kubbeleri çıkardı...

Yağlı çizburger ve patates kızartması ortaya çıkıyor. Anlaşıldı.

Onun ve sandalyedeki adamın yedi yaşındaki çocuklar gibi ağızlarını tıka basa doldurmalarını izledim.

Pekala.

En azından bazı insanlar eğleniyordu. "Hey," diye seslendi sandalyeye yaslanan adam bana.

Ona baktım.

İçki dolu barı işaret e t t i ve kaşlarını kaldırarak "İzin verir misin?" dedi.

"Devam et," dedim.

Neredeyse "Keyfine bak" diyecektim.

Ama sonra fark ettim ki, belki, sadece belki, olabilirler.

Gangster sırttı ve raftan bir şişe Grey Goose votka çıkardı.

Şaşkınlığıma rağmen, bunu içen tek kişi oydu.

Şikâyetçi mini buzdolabından bir gazozla yetindi. Ona baktığımı görünce sırttı.

İkimizin de sarhoş olacağını mı sanıyordun?

Yanlış, pislik.

Belki de o kadar aptal değillerdi.

Aslında, belki de aptal olan bendim.

Ne de olsa esir tutulan bendim.

Çünkü beynim yerine aletimle düşünmüştüm.

Kes şunu, diye içimden bağırdım.

Bunun sadece seksle ilgili olmadığını biliyordum.

Çünkü aklım yerine kalbime güvenmiştim. Ama bazı açılardan.
Bu daha da kötüydü.

Gecenin geri kalanını karanlık bir depresyon içinde yatağımda uzanarak ve beni esir alanların diğer odada aksiyon filmi izlemelerini dinleyerek geçirdim.

Sonunda pes ettim ve oda servisinden bana bir biftek sipariş etmelerini istedim.

Pek iştahım olmamasına rağmen kendimi yemek yemeye zorladım.

Her ihtimale karşı gücümü korumam gerektiğini düşündüm. Bir şey daha var:

Daha fazla alkol almadım. Kötü ruh halime rağmen sarhoş olmayı reddettim.

Umutlu yanım haklı çıkarsa diye.

Mei-ling'in beni tamamen ele vermemesinin bir nedeni vardı.

Beni kasırgadan kurtaracak bir saman çöpü için dua ederek uykuya daldım.

Ertesi sabah dualarım kabul oldu... Hem de çok tuhaf bir şekilde.

huzursuz bir uykudan sonra ertesi sabah uyandı.

Çalar saat 7:56'yı gösteriyordu.

Bitcoin ile yarım milyon dolar ödediğim özel uçağımın kalkışına üç saat kalmıştı.

Sadece kısa bir süre kalacağını biliyordum. Belki en fazla üç ya da dört saat daha.

Şirket beni aramaya çalışacaktı - ama Lau'nun cep telefonu bende olduğu için cevap vermeyecektim ve sonunda beni Hong Kong'da bırakıp gideceklerdi.

Yani o uçağa binmek istiyorsam, nasıl bineceğimi bulmak için yedi saatim vardı. Güvende olmak için beş saat.

Yataktan kalktım ve seçeneklerimi tartarken volta atmaya başladım.

C4'ü yan odadaki iki gangsteri havaya uçurmak için kullanabilirim.

Patlayıcı bloğunu hazırlayın, kapıdan içeri atın ve patlatın -

Ama patlama menzilinin ne kadar büyük olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu süreçte kendimi öldürebilirdim.

Hayatta kalsam bile muhtemelen yaralanacaktım.

Yakalanmadan havaalanına gidebileceğimden kesinlikle şüpheliydim.

Yan odadan yüksek sesle Çince konuşulduğunu duyduğumda derin düşüncelere dalmıştım.

Kaşlarımı çattım, boxerlarımın üzerine bir otel bornozu geçirdim ve yatak odamdan çıktım.

İki gangster ön kapıda durmuş, orada kim varsa görmemi engelliyorlardı.

Şikayetçi biriyle tartışıyordu - Ve bir kadın da ona karşılık verdi.

Hangi dilde konuşursa konuşsun o sesi tanıyabilirdim.

Mei-ling.

Şaşkınlık, umut ve nefret içimde boğuşuyordu.

Sesini bir haykırışa yükseltti ve şikayetçi sessizliğe gömüldü.

İşte o zaman yanlarından geçip gitti ve onlara son bir kez daha bağırdı.

Kesinlikle büyüleyici görünüyordu.

Zarif kıvrımlarını saran parlak kırmızı bir elbise giymişti. Saçları zarif bir şekilde tepesinde toplanmıştı ve makyajı kusursuzdu.

İki gangster anneleri tarafından azarlanan küçük çocuklar gibi görünüyordu. Birbirlerine huzursuzca baktılar ama hiçbir şey söylemediler.

"Ah, sevgilim," dedi Mei-ling bana doğru yürürken neşeyle.

Sanki bir gün önce ölüm fermanımı imzalamamış gibi.

Sessizce bana iki kelime mırıldandı:

Güven bana.

Kızgınlığıma rağmen aynı zamanda şaşkındım da. "Neden buradasın?" diye sorduğumda ortaya çıkan duygu buydu.

Elimi tutup beni arkasına götürürken, "Seni becermek için tabii ki," diye mırıldandı.

Zombi gibi şok olmuş bir halde onu takip ettim.

Yatak odasına girmeden önce geri döndü ve gangsterlere bir kez daha bağırdı.

İşin özünü anlamak için Kantonca bilmeme gerek yoktu: Sizi lanet olası aptallar!

Şikâyetçi kırbaçlanmış bir köpek gibi başını eğdi...

Bunun üzerine Mei-ling yatak odasının kapısını çarptı Arkamızda.

"W şapka - " demeye başladım -
Ama bir parmağını dudaklarıma koydu ve beni
içine çekti.

Banyoya.

"Tanrım, Roberto, sikini özledim," diye yüksek sesle inledi. "Hadi duşta sevişelim. Birlikte olduğumuz o ilk gece yaptığın gibi sik beni."

Hemen duşu sonuna kadar açtı.

Sonra bana döndü, parmak uçlarında durdu ve kulağıma fısıldayabilmek için başımı aşağı çekti. "Burası dinleniyor. Duymalarını istemediğin hiçbir şey söyleme."

Niccolo'nun uzun zaman önce bana yaptığı uyarıyı ve Mei-ling'in büyüsüne kapıldığımda bunu ne kadar aptalca görmezden geldiğimi hatırladım.

Sonra hızla topuklu ayakkabılarını çıkarmasını ve elbisesini soyarak muhteşem siyah dantel külot ve sütyenini ortaya çıkarmasını izledim.

"Tanrım, şu koca siki göreyim," diye inledi.

Ama aynı zamanda kaşlarını çattı ve başını duşa doğru salladı.

Atla!

Şaşkın bir sessizlik içinde bornozumu bıraktım ve arkasına uzanıp sütyeninin mandalını açmasını izledim.

Onun muhteşem göğüsler çalkalandı olarak o aldı kapalı sütyeni çıkarıp en yakındaki havlu askısına astı.

"Tanrım, Roberto, çok büyük," diye inledi külotundan çıkarken.

Ona olan tüm kızgınlığıma rağmen, bunları söylediğini duymak - ve çıplak vücudunu görmek - sertleşmeye başlamama neden oldu.

Cam kapıyı geri çekip duşun içine girerken bana ters ters baktı.

Geliyor musun, gelmiyor musun?

Boxerımı çıkardım ve onunla birlikte duşa girdim.

Sikim şimdiden dörtte üçü kalkmıştı ve her kalp atışında daha da kalkıyordu.

Mei-ling sıcak su spreyinin altına girdiğinde, kasıklarına bakarken tek kaşını kaldırdı.

"Mm," diye yorumladı, bu kez dinleyenlerin yararına değildi.

"Nesin sen?" diye fısıldadım.

Kulağıma fısıldayabilmek için hemen çıplak bedenini benimkine bastırdı.

Karnı artık tamamen dikleşmiş olan sikime baskı yapıyordu. O kadar iyi hissettiriyordu ki neredeyse ne kadar kızgın olduğumu unutuyordum.

"Pekala, at en az senin bir parçan değil Nefret Bana." fısıldadı. "Diğer şey hala sende mi?"

Ne demek istediğini anladığımı düşündüm. "The - " Parmağını dudaklarıma dayadı ve başını salladı. Yüksek sesle değil.

Evet anlamında başımı salladım.

Hemen rahatlamış görünüyordu. "Güzel. Yapmamız gereken - "

Bir elimle boğazını tuttum ve onu fayanslı duvara çarptım.

Gözleri şok içinde açılmıştı.

Ama bir saniye sonra şaka yapacak kadar kendine geldi.

"Boğulmaktan hoşlanmadığını sanıyordum."

"Yaptığın şey için seni öldürmeliyim," diye tısladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, "ama başka seçeneğim yoktu. Bana güvenmek zorundasın -"

"Neden? Bana tekrar ihanet edebilmek için mi?"

"Bu ciddi bir soru mu?" diye fısıldadı öfkeyle. "Sana ihanet etmek isteseydim onlara her şeyi anlatırdım. Şimdi - dinleyecek misin, dinlemeyecek misin?"

Elimi boğazının etrafında gevşettim. Birkaç saniye sonra elimi çektim.

"...Dinliyorum."

Olanları kısaca özetledi.

Lau'nun önceki gün bizi takip eden casusları vardı.

Ancak, casuslar ne aldığımızı bilmiyorlardı.

Lau'nun adamları, şans eseri kaçan silah tüccarının peşine düştü.

Mei-ling'i uyarmaya çalıştı

ama artık çok geçti.

Lau ve Han De Sade'ye geldiler ve ne aldığımızı söylemezse ona işkence etmekle tehdit ettiler.

Yıkıldı ve onlara anlattı - Ama

sadece silah hakkında.

Onu Lau'nun ofisine geri dönmeye ve büyük açıklama için kendisine ihtiyaç duyulana kadar beklemeye zorladılar.

Lau'nun beni küçük düşürmek ve toz haline getirmek için planladığı an.

Kabul etmek zorundaydım, tam da bunu yapmıştı.

"Seni neden içeri aldılar?" Ana odayı ve iki haydutu işaret ederek fısıldadım.

"Lau herkesin benim seni keman gibi çalan sadık bir çalışan olduğumu düşünmesine izin verdi," diye alaycı bir şekilde fısıldadı. "Yaşlı adam çok zeki ama egosu korkunç. Ona neredeyse ihanet ettiğimden kimsenin şüphelenmesine izin veremezdi, bu yüzden korumalarınızın bildiği kadarıyla Lau'ya %100 sadığım. Biraz şüphelendiler ama onlara sizi mutlu etmem gerektiğini ve eğer şüpheleri varsa Bay Lau'yu aramalarını söyledim. Ama onu kızdırırlarsa, kelleleri tehlikeye girerdi."

"Ve bunu satın mı aldılar?!"

"Fark ettiniz mi bilmiyorum ama Han bu davaya en iyi adamlarını koymadı."

"O kadar da aptal değiller," diye tersledim. "Han da öyle."

Bana hâlâ anlamadın mı der gibi baktı. "Han ve Lau seni kıldıklarını düşünüyorlar. Sen karşı koymadığın için en iyi adamlarını işe koymalarına gerek kalmadı."

Sözleri gururumu incitti.

Düşmanlarım tarafından bu kadar kolay gözden çıkarılmış olmam beni çileden çıkardı.

Ben de karşılık verdim -

Ama yanlış kişiye karşı.

"Şu anda içeride Han ya da Lau'yu aramadıklarını nereden biliyorsun?" Ben talep ettim.

Mei-ling açıklama yapacak zamanı yokmuş gibi öfkeyle içini çekti - ama açıklamak zorunda olduğunu biliyordu çünkü ben mantıksız davranıyordum.

"Bir dominatrix olarak geliştirdiğim yeteneklerden biri bir erkeği anında okumaktır. Ne istediğini... neyden korktuğunu... neyi arzuladığını ama istemeye utandığını bilmek. Baştaki adamın anne sorunları var, ben de bundan faydalandım. Diğerisi ise takipçi. Ortağının pes ettiğini görünce bir bok demedi."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Onu hafife almışım -

Tıpkı Lau'nun beni hafife aldığı gibi.

Ama bilmek için can attığım bir şey vardı.

"İlk tanıştığımızda benim hakkımda ne biliyordun?" Ben sordum.

Gözlerini devirdi. "Bunu gerçekten şimdi mi yapacağız?"

"Anlat bana."

İç çekti. "İlk başta bir kadınla nasıl konuşacağını bilmeyen beceriksiz bir genç gördüm."

Birazcık irkildim.

Kulüpte onunla konuştuğum ilk geceyi mükemmel bir şekilde tarif etmişti.

"Ama tanıştığımızda kötü bir ruh halindeydim ve senin hakkında en kötüsünü düşünmeye yatkındım. Sonra nazik ve düşünceli davranarak beni şaşırttın... ve sessizce kendinden emin oldun. Ve sonra beni gerçekten şaşırttın." Bana yamuk bir gülümseme verdi. "Bana söyleyene kadar gerçekte ne istediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu - ve tahmin etmediğim her türlü katmana sahiptin. Sanki hiçbir şey ifade etmeyen yüzeysel sohbetlerde çok kötüsün... ama iş daha derin konulara geldiğinde oldukça harikasın."

Gözlerinin derinliklerine baktım.

Beni sadece birkaç cümleyle mükemmel bir şekilde özetlemişti.

Lanet olsun.

"Sen de bir entrikacısın," diye fısıldadı, "bu yüzden entrikalar çevirdiğini varsayıyorum."

"Evet," diye itiraf ettim.

"Bana anlatmak ister misin?"

Tereddüt ettim... sonra egomu bir kenara bıraktım.

Eğer bana ihanet etmek isteseydi, bunu dün yapar ve Lau'ya her şeyi anlatırdı.

Otelden çıkabilmemiz için yapılması gerekenleri sıraladım.

Dikkatle dinledi ve başını salladı.

"Bunları yapabileceğini düşünüyor musun?"

Fısıldadım. "Kesinlikle."

"Uçağa gitmeliyiz. Burada olacak -"

Mei-ling yüzünü buruşturdu. "Biliyorum. Lau da öyle. Sen aradığında oradaydı ve sesli mesajı dinledi."

"Kahretsin," diye inledim.

"Seni hapsedeceğini bildiği için bu konuda bir şey yapmaya zahmet etmedi - ama havaalanına gidemeyiz. Otelden ayrıldığımızı öğrenir öğrenmez Han'ı yolumuzu kesmesi için gönderecektir."

"S.KTİR," diye tısladım.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Senin hatan değildi," dedim dalgın dalgın düşünmeye devam ederken.

Ve sonra çözüm kendini tamamen şekillenmiş olarak bana sundu. Basitliği içinde çok güzeldi.

"Ona gidiyoruz," dedim.

Mei-ling bana baktı. "...Ne?"

"Hayır - bu mükemmel. Ailemin parasını geri vermesini bile sağlayabilirim."

"Bitcoin'deki 50 milyon mu?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunu nereden biliyorsun?!"

"Lau kazandığı zaman övünmeyi sever."

"Amcamla birlikte savaşmak için ailemin o paraya ihtiyacı var."

Mei-ling düşünceli görünüyordu. "Sanırım onu alabileceğimiz bir yol biliyorum..."

O ana hatlarıyla Şema o
tamamlanmış benim

Mükemmel.

"Bu harika," dedim hayretle.

"Yine de hepsini geri alamayabilirsin," diye uyardı beni.

"Bir şeyle döndüğüm sürece sorun yok. Ama..."

"Ama ne?"

"Bu planın tek bir parçası bile işe yaramazsa, ölebiliriz."

"Plan işe yaramazsa ve ölmezsek," dedi ciddi bir sesle, "beni öldüreceğine söz vermelisin."

Dehşet içinde ona baktım. "Ne?!"

"Eğer sana yardım edersem ve bu işi başaramazsak, Lau bana ölene kadar işkence edecek. Bu sefer paçayı kurtarmama izin vermeyecek. Eğer başarısız olursak... Beni öldüreceğine söz vermeni istiyorum."

Şok içinde ona baktım. "...I..."

Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Artık beni kontrol etmesine izin veremem. Bu şekilde yaşamak istemiyorum. Saatler ya da günler sürmesindense çabucak ölmeyi tercih ederim. Bana söz verir misin?"

Nefret ettim ama söz verdim. "Eğer işe yaramazsa, birlikte şan şöhret içinde öleceğiz."

"Ve eğer işe yararsa - beni yine de İtalya'ya götüreceksin?" "Evet, tabii ki."

Rahatlamış görünüyordu.

"Teşekkür ederim." "Seni burada bırakacağımı mı sandın?"

Utanç yüzünü kapladı. "Korkuyordum... olanlardan sonra... o..."

Kollarımı ona doladım ve onu derinden öptüm. O da beni tutkuyla öptü - sonra ayrıldı. "Yapacak çok şey var - şimdi gitmeliyiz - "

"Eğer çok erken çıkarsak, Tweedledum ve Tweedledee seks yaptığımıza inanmazlar," dedim. "Şüphelenebilirler."

Sırıttı. "Aklında ne var?" "Bir şeyler düşüneceğimden eminim," diye şaka yaptım.

"Son kez olabileceğine göre... iyi olsun." Şaşkınlıkla başımı kaldırıp ona baktım -

Gözlerinin içine baktığımda haklı olduğunu anladım.

Biz de intihar görevine çıkmak üzere olan iki aşığın çılgın terk edilmişliğiyle seviştik.

hızlıydı -
Ama sıcaktı.
Kollarını başının üzerinde tutarak duş duvarına bastırdım.
Ellerimden biri onun minik bileklerini kavradı.
Onu öperken diğer elimle göğüslerini o k ş a d ı m .
Ağzımın içinde inledi, sonra bir bacağına kaldırdı ve belime doladı.
Amına tam erişimim vardı.
Ben de boştaki elimi kullanarak sikimi içine soktum.
Sırılsıklamdı ve beni kolayca içine aldı.
İçine girdiğimde zevkle homurdandı - Sonra itmeye başladığımda inledi.
Kollarını başının üzerinde tutmaktan yorulunca bıraktım.
Onu duvardan uzaklaştırdı -
Ve ağırlığını destekleyebilmek için iki elimle kığını kavradım.
İşareti aldı ve diğer bacağına kaldırdı.

Saniyeler içinde her iki bacağı da etrafıma sarılmıştı ve ben de onun derinliklerindeydim.

"Ellerini belinin arkasına koy," diye

homurdandım. Söyleneni yaptı -

Ve bir elimle bileklerini tekrar kavrarırken diğer kolumla kışını destekledim.

Sonra onu sert ve derin bir şekilde becerdim.

Sıcak su üzerimizden akarken inledi ve çığlık attı.

Fazla vaktimiz olmadığını biliyordum - uçak bekliyordu ve yola koyulmamız gerekiyordu -

Ben de kendimi bıraktım.

Bunu yapmadan bir saniye önce kulağına homurdandım, "BENİM İÇİN GEL."

Çığlıkları etrafımızdaki fayanslarda yankılandı.

Bittikten sonra ondan çekildim... Ve

yavaşça öpüştük... şefkatle.

Orgazm sonrası kafası hâlâ iyiydi ama benimkilere bakarken gözleri berraktı.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Fısıldadım.

"Evet," diye yumuşakça cevap verdi.

"Ölme ihtimalimiz yüksek olsa bile mi?"

Gözlerimin içine baktı ve dedi ki, "Ölmeyi tercih ederim.

"Sensiz yaşamaktansa seninle yaşamayı tercih ederim."

Tanrım.

Ne kadın ama.

Onu tekrar öptüm.

Ve sonra planımızı harekete geçirdik.

Tyirmi dakika sonra Mei-ling çatı katından çıkmak için giyinmişti. Saçları ıslak ve dağınıktı, makyajı da tamamen dökülmüştü.

O hâlâ gördüğüm en güzel kadındı.

Bir otel bornozu giydim ve onu ana odaya götürdüm.

İki gangster, "İkinizin orada ne yaptığınızı duyduk" der gibi sırttı.

Mei-ling haydutlara Kanton dilinde oda servisinden kahvaltı istediğimi söyledi...

Sonra bana son bir öpücük verdi ve çıkıp gitti.

Gangsterler onun gidişini izledi, bakışları kıcına sabitlenmişti.

Dönüp bana baktıklarında yüzlerinde yeni bir saygı ifadesi vardı.

Başparmağımı ve serçe parmağımı uzatarak elimle bir telefon şekli yaptım ve kulağıma götürdüm.

"Oda servisi," dedim sabırsızlıkla.

"Evet patron," dedi baş gangster telefona doğru yürürken sırtarak.

Beklerken kıyafetlerimi giydim.

Tamamen giyindikten sonra kasamı açtım ve pasaportumu arka cebime koydum. Sanırım Han, adamlarını geçemeyeceğimi düşündüğü için pasaportu alma zahmetine katlanmamıştı.

Yemek 20 dakika içinde geldi. Otel çalışanının, iki gangster onu kovalamadan önce arabayı içeri sokacak kadar zamanı vardı.

Sadece kontinental kahvaltı yoktu, gangster kendisi ve arkadaşı için iki çizburger daha sipariş etmişti.

Onlar yemeklerini mideye indirirken, ben sanki dünyada hiçbir şey umurumda değilmiş gibi yavaşça kahvaltımı yaptım.

Ben bitirdiğimde Mei-ling'in gidişinin üzerinden kırk dakika geçmişti.

Tam son bir fincan kahve dolduruyordum ki yangın alarmı çaldı ve kulakları yırtan bir çığlıkla havayı deldi.

İki gangsterin lideri küfretti ama kıpırdamadı. Diğer haydut bir şeyler söyledi ve tartışmaya başladılar.

Liderin beni çatı katından çıkarma riskini almak istemediğini düşündüm.

İşte o zaman pencereden dışarıyı gösterip "Bakın!" diye bağırdım.

Her iki adam da penceremizin önünden geçen duman bulutuna baktı.

Bu Lider lanetli Tekrar, sonra işaret etti at

Ben ve kapıya doğru işaret etti. "Gidiyoruz."

"Bekle," dedim yatak odasına doğru koşarken.

Lider bana öfkeyle bağırdı ve peşimden geldi.

Çoktan hazırladığım ve gitmeye hazır olan bavulumu aldım ve arkamı döndüm.

Gangster Kantonca bağıırken öfkeyle el kol hareketleri yaptı.

İşin özünün "Buraya bırak!" olduğuna emindim.
Ben de aynı öfkeyle bağırdım, "Bu 30.000 dolar
değerinde kıyafet! 30,000 DOLAR! Yanması için burada
bırakmayacağım!"
Tartışmayı bıraktı ve gitmemi işaret etti.
Bavulumla yanından hızla geçtim -
İçinde saklı olan C4 bloğu da dahil.

Asansörle aşağı inerken iki adam ellerini silah kılıflarına
koydular.

Mesaj açıldı: Etrafta dolaşma, yoksa seni öldürürüz.
Asansör zemin katta durduğunda kapılar açıldı.
Lobi cehennem gibiydi.
Düzinelerce insan asansörlerden dökülüyordu;
yüzlercesi de ön kapılara doğru itişip kakışıyordu.
Otel çalışanları herkese sakın olmaları için bağırdı.
Bazı insanlar tamamen giyinikken, diğerleri pijama veya
pelüş otel bornozları giyiyordu.
Baştaki haydut elini enseme kenetledi ve beni
kalabalığın içinden dışarıya doğru yönlendirdi. İkinci
haydut da hemen arkamdan geldi.
Uzakta itfaiye sirenleri çalıyordu. Yaklaşıyorlardı ama
hâlâ çok uzaktaydılar.
Dışarı çıktığımızda, üçümüz otelin yanındaki sokak
köşesinde yüzlerce insanla birlikte durduk. Herkes binanın
tepesine bakıyordu.
Çatı katının sadece birkaç kat altında bir pencere
kırılmıştı. Çatlaktan siyah dumanlar yükseliyor ve camın
arkasında turuncu alevler titriyordu.
Kalabalığı taradım.

Polis yok.
Güzel. Bu işimizi kolaylaştırır.
Yapmak üzere olduğum şeyi yapmak istemedim -
Ama durum tersine dönseydi beni esir alanların beni öldüreceğini biliyordum.

Cosa Nostra'nın Altın Kuralı'nın dediği gibi: Onlar size yapmadan siz başkalarına yapın.

Baş haydutun eli hâlâ boynumda olmasına rağmen, kalabalığın geri kalanıyla birlikte ateşe bakıyordu.

Bize doğru gelen bornozlu kadını görmedi.

Saçını bir havlu ve yüzünü de Covid maskesiyle örtmüş.

Mei-ling.

Tam **ö n ü m d e n** geçti ve 22'lik Smith & Wesson tabancasını bana uzatacak kadar durakladı.

Sonra yürümeye devam etti.

Elini boynuma dayamış olan hayduta baktım.

Hâlâ ateşe bakıyor ve arkadaşına bir şeyler söylüyordu.

Derin bir nefes aldım -

Smith & Wesson'ı çenesinin altına sıkıştırdı ve tetiği çekti.

BANG!

.22 küçük kalibreli bir mermidir ve arkasında çok fazla güç yoktur. En azından 9mm ya da 357 ile kıyaslanamaz.

.22'lik bir mermi bir insanın vücuduna girmek için yeterli enerjiden fazlasına sahiptir, ancak genellikle çıkmak için yeterli değildir -

Özellikle de doğrudan kafalarına ateş ettiğinizde.

Genellikle olan şey, kurşunun kafatasının içinde sekerek kurbanın beynini yulaf ezmesine çevirmesidir.

Lars bunu bize eğitimde

söylemişti. Yüzde yüz

haklıydı.

Haydut, mermi başının üstünden geçip gitmeden yere yığıldı.

Aslında tek kan, giriş yarısından elime sıçrayan ince bir sisti.

Ancak silah sesi yüksekti.

Etrafımızdaki herkes dehşet içinde çığlık attı ve

kaçtı - İkinci gangster hariç.

Önce ölen yoldaşına, sonra da bana baktı.

Yüzündeki ifade kafası karışmış bir Golden Retriever gibiydi.

Smith & Wesson'ı gördüğünde sonunda neler olduğunu anladı.

Omuz kemerine uzandı - Ama artık çok geçti.

BANG!

Onu sağ gözünden vurdum.

Çığlık atarak yere düştü.

Yere düşer düşmez, etrafta çırpınmaya başladı.

Ben de emin olmak için kafasının yan tarafına bir kez daha ateş ettim.

BANG!

Vücudu gevşedi.

Şimdi boş bir sokak köşesinde yalnızdım. Diğer herkes kaçmıştı.

Polislere baktım.

Görünürde

yoklardı.

Ama Continental'in önüne gümüş rengi bir Bentley park edilmişti. Arabanın üstü açıktı ve içi görünüyordu.

Mei-ling başındaki havluyu, yüz maskesini ve bornozunu çoktan çıkarmıştı ve direksiyonun arkasında oturmuş beni bekliyordu.

Koşarak gittim, valizlerimi arka koltuğa attım ve yolcu tarafına atladım.

Hemen kükreyerek trafiğe daldı. İşim kolaydı:

Bavulumla dışarı çık ve haydutları vur. Mei-ling'in işi çok daha ayrıntılıydı:

Çatı katının hemen altındaki katlardan birinde, ya resepsiyondan kiralayarak ya da turlarını yapan bir temizlikçiye yalan söyleyerek bir odaya girin.

Cam pencereyi ağır bir cisimle kırın, sadece dumanın dışarı çıkmasını sağlayacak kadar.

Bir ateş yak - tercihen perdeleri ve yatak örtüsünü.

Tüm odalarda konuklara ücretsiz olarak sunulan bornoz ve havlunun yanı sıra bir maske çalın.

Otelden çıktım, Bentley'i hızlı bir kaçış için yakın bir yere park ettim ve onun kılığına girerek kalabalığın içine girdim, beni gördüğünde silahı vermeye hazırdım.

Sorun olabileceğini düşündüğüm tek bir şey vardı.

"Yangını nasıl başlattınız?" diye sordum.

"Adamın biri merdiven boşluğunda gizlice sigara içiyordu. Çakmağı için ona 500 dolar teklif ettim."

"Güzel."

Elimi pantolonuma sildim. Siyah kumaşın üzerindeki kanı kimse görmeyecekti.

"Sen iyi misin?" Mei-ling trafikte hızla ilerlerken endişeyle sordu.

Etrafta beni takip edebilecek polis arabası var mı diye baktım.

Bi

z. Görebildiğim hiç kimse yoktu -

İtfaiye araçlarının kükreyerek yanımızdan geçmesine rağmen

sirenleri kulakları sağır ediyor.

"Oraya vardığımızda çok daha iyi olacağım," dedim arka koltukta bavuluma uzanırken.

İpek astarı yırttım ve iki kaçakçılık bölmesini açtım.

Birinde C4 vardı.

Diğerinde de el tipi patlayıcı vardı.

C4'ü bölmeden çıkardım ve her iki kabloyu da macunun içine soktum.

Mei-ling, "Tanrı aşkına, henüz silahlanmayın," diye bağırdı.

Macunu bavula bırakıp fermuarını çekerken ve fünüyeyi cebime koyarken acımasızca gülümsedim. "Merak etmeyin. Sen beni binanın içine sok, gerisini ben hallederim. Bu arada, telefonuna ihtiyacım var."

O verdi, ben de Niccolo'yu aradım.

Ailem için çalışmaya ilk başladığında, Lars bilinmeyen numaralardan birbirimizle iletişim kurmak için bir protokol oluşturmuştu.

Önce Niccolo'ya bir kod göndermem gerekiyordu ama onun saatiyle sabahın 3'ü olduğu için umursayacağını düşünmedim.

Altı kez çaldı ama ikizim sonunda cevap verdi.

Yine de bir şey söylemedi.

Bu Lars'ın protokolünün bir parçasıydı.

İtalyanca, "Benim ve olağanüstü biriyim." dedim.

"Olağanüstü", ona telefon etmediğimi bildirmek için kullanılan bir koddu.

bir düşmanın baskısı altında.

"Tanrıya şükür," dedi Niccolo ve sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "Seni aramaya çalışıyorum ama açmıyorsun - orada neler oluyor?!"

"Lau telefonumu aldı. Yüklediğimiz uzaktan yazılım programıyla silmeni istiyorum."

"Haklı mıydım? Fausto ile mi çalışıyorlardı?"

Beklediğim olağan kendinden memnunluk yerine, kardeşimin sesinde duyabildiğim tek şey korkuydu.

"Haklıydın. Ama bunu tersine çevirmek için bir şansım var."

"Ne yapacaksın?"

"Fazla zamanım yok ve bir şeyler yazmanı istiyorum. Bir parça kağıdın var mı?"

Niccolo bir tane aldı ve bana devam etmemi söyledi.

Birçok Bitcoin hesabımdan biri olan uzun bir harf ve rakam dizisi ile 15 kelimelik bir kurtarma şifresi ve bunların nasıl kullanılacağına dair talimatlar okudum.

"Tüm bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Pazarlıklar iyi giderse, kurtardığım paraya erişmek için buna ihtiyacınız olacak."

"Neden kendiniz erişemiyorsunuz?"

"Görüşmeler yeterince iyi gitmezse diye."
"...şu anda benimle taşak mı geçiyorsun?"
"Hayır."
"Ölebileceğini mi söylüyorsun?!"
"Bu büyük bir olasılık."
"ROBERTO - "
"Vakit yok. Massimo nasıl?"
"Ameliyattan iyi çıktı, doktorlar yaşayacağını düşünüyor
- Roberto, neler oluyor?!"
Mei-ling önümüzü işaret etti, ben de yukarı baktım.
Lau'nun ofis binasından sadece birkaç yüz metre
uzaktaydık.
Yeraltına indiğimizde, muhtemelen telefonum çekmezdi.
Ve her şey bitene kadar onu aramak için başka bir fırsat
olmayacaktı.
Eğer hala hayatta olsaydım.
"Güvende olur olmaz seni arayacağım," dedim, "ama o
hesabı her 15 dakikada bir kontrol et. Eğer üç saat içinde
benden haber alamazsan, eline geçen tüm kriptoları sat ve
hemen bir bankaya transfer et. Anladın mı?"
"Roberto - "
"ANLIYOR MUSUN?!" Avazım ç ı k t ı ğ ı kadar bağırdım.
"...evet."
"Gitmem gerek," dedim. "Herkes onları sevdiğimi söyle.
Ben de seni seviyorum Nic."
"ROBERTO - "
Bentley yeraltı garajına girdiğinde telefonu kapattım.

Continental'deki silahlı saldırıyı bilen biri varsa bile otopark görevlisine söylememiştii. Mei-ling arabayı sürerken o da cep telefonunda geziniyordu.

otomatik dağıtıcıdan bir bilet.

Bir yere park ettik ve aceleyle indik.

Smith & Wesson'ı sakladım ama pantolon cebimde gizledim.

Patlayıcı ceketimin içindeydi.

Asansöre doğru yürürken ve zemin kata çıkarken bavulumu sol elimle taşıdım.

Lobideki insanlar sakin bir şekilde günlük rutinlerine devam ediyorlardı.

Sadece birkaç mil ötede meydana gelen karmaşadan habersizdiler.

Ve burada ortaya çıkmak üzere olan dramın.

Otuz saniye sonra Mei-ling ve ben 70th kata çıkan ekspres asansörde yalnızdık.

Ona baktım ve içinde hem korku hem de vahşi bir vazgeçiş gördüm. gözleri.

Aynı anda öne doğru eğildik ve tutkuyla öpüştük.

Önce ben çekildim. "Seni
seviyorum." Gülümsedi. "Ben de
seni seviyorum."
"Hazır mısın?"
Başını salladı.
Zil çaldı ve asansörün kapısı açıldı.

W sıradan bir günmüş gibi lobiye doğru yürüdü. Sakin davranmak için elimden geleni yaptım - Silahlı ve plastik patlayıcı bir adama hiç benzemiyordu. Resepsiyonist başını kaldırıp Mei-ling'i gördü ve gülümsedi.

Mei-ling her gün De Sade'den gelen ödemeleri bırakmak için ofise geliyordu. Resepsiyon görevlisi genellikle tek kelime etmeden onu içeri alırdı.

Mei-ling bana, eğer şanslıysak aynı şeyin olacağını söylemişti.

Şanslı değildik.

Kadın tam Mei-ling'i içeri almak üzereydi ki bakışları bana yöneldi.

Ve gözleri büyüdü.

Önceki gün Han ve yarım düzine haydut tarafından dışarı çıkarılmıştım.

Eğer bunu görseydi, hiç şüphesiz yüzüm hafızasına kazınırdı.

Gerekirse silahımı çekmeye hazırdım - Ama

Mei-ling Kantonca konuşmaya başladı.

Bana ne söyleyeceğini önceden söylemişti:

Bay Rosolini, Bay Lau'nun dün kendisine sunduğu şartları kabul etmeye karar verdi. Anlaşmaya aracılık etmek için buradayım.

Kadın şaşkın görünüyordu ama o sadece bir resepsiyon görevlisiydi, şirketin iç işleyişine vakıf değildi.

Ayrıca Mei-ling'i tanıyor ve ona güveniyordu... Bu yüzden bizi içeri aldı.

Normal bir hızla kapıdan içeri girdik. "İyi iş," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Lau'ya teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Herkes benim sadık bir çalışan olduğumu söyleyen oydu."

Koridorda ilerlemeye devam ederek kapısı açık bej renkli bir ofise ulaştık.

Mei-ling bana bunun Lau'nun baş muhasebecisi Gongsun adında bir adama ait olduğunu söylemişti.

69th katında muhasebeye ayrılmış koca bir departman vardı ama Lau, firmanın tüm yasadışı işlemleriyle ilgilendiği için Gongsun'u yakınında tutuyordu.

Planladığımız gibi, Mei-ling'in arkasında saklanmaya çalışarak onun arkasında kaldım.

Odaya girdiğimizde, saçları seyreli ve gözlerinin altında koyu halkalar olan şişman, orta yaşlı bir adam klavyesini tıklıyordu.

Ofis dışındaki işçilerin hiçbir şey görmemesi için kapıyı arkamızdan kapattım.

Gongsun başını kaldırdığında sadece Mei-ling'i gördü çünkü sıkılmış bir sesle Kantonca konuşuyordu.

Mei-ling cevap verdi, sonra da sormasını söylediğim bir soruyla bitirdi:

Kripto hesapları bilgisayarınızda açık mı?

Gongsun'un kafası karışmış gibiydi ama olumlu cevap vermiş olmalıydı -

Çünkü Mei-ling "Yap" dedi.

Silahımı adamın kafasına doğrultarak hızla arkasından çıktım.

"Bilgisayardan uzak dur," diye emrettim.
Beni anladığını biliyordum. Mei-ling akıcı İngilizce bildiğini söylemişti.
Gongsun'un gözleri şok içinde silaha baktı -
Ve sonra, aptalca, ekrana tekrar baktı ve fareye uzandı.
Onu vurup varlığımızı duyurmaktansa, tabancayla vurmaya karar verdim.
Yüzüne indirdiğim bir darbeyeyle yere yığıldı. Silahı ona doğrulturken "Her şeyi dene," diye hırladım,
"ve seni öldüreceğim."
Ellerini başının üzerine koyarak yere sinmişti. Mei-ling'e, "Kapıyı kapalı tut," dedim.
Gongsun'un ofis koltuğu.
Monitöre baktım ve aradığım şeyi bulana kadar açık tarayıcı sekmelerine tıkladım.
En büyük uluslararası kripto ticaret platformlarından biri olan Kryptexa'nın düzenini hemen tanıdım. Benim de bir hesabım vardı.
Gongsun Kryptexa hesap sayfasını İngilizce olarak tutmuştu, Tanrı'ya şükür.
Hesaptaki kripto miktarı için ekranı kontrol ettim -
Ve şok içinde donup kaldı.
Toplam varlıklar 4167 Bitcoin olarak listelenmiştir. 250 milyon doların üzerinde.
Ya Gongsun o kadar k r i p t o y u tek bir yerde tutacak kadar aptaldı...
Ya da bu sadece her gün girip çıkan bir şeydi.
Eğer durum buysa, Sendika milyarlarca dolarlık bir operasyondur.
Ve fark ettiğimden çok daha büyük bir organize suç cephesi.
Durum ne olursa olsun, kötü şansım bir anda tersine döndü.

Hızlıca Transfer ekranına gittim ve kendi kripto hesaplarımdan birinin 36 haneli adresini girdim.

Ardından, 'Transfer Edilecek Toplam Tutar' kutusuna 4165 Bitcoin girdim ve transfer ücretleri için iki Bitcoin bıraktım.

Ekranda, bilgisayar korsanlarının paranızı çalmasını zorlaştıran iki faktörlü kimlik doğrulama kodu istendi. Kodlar cep telefonundaki özel uygulamalar tarafından oluşturuluyor ve her 60 saniyede bir yenileniyordu.

Şansıma, Gongsun cep telefonunu masasında unutmuştu.

Kryptexa tarafından kullanılan uygulamayı aradım -

Ah, işte burada.

Saniyeler sonra, kimlik doğrulama kodunu Kryptexa'ya yazdım ve transfer tamamlandı.

'Gönder' düğmesine

bastım - Ve iş bitmişti.

Kripto hesabım önümüzdeki 30 dakika içinde 250 milyon dolarlık Bitcoin alacaktı.

Lau'dan çeyrek milyar dolar çalmıştım... Ve geri almak için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"İyi miyiz?" Mei-ling sordu.

"Çok iyi," dedim. "Masanın arkasına geç."

O bana doğru koşarken, takım elbisemin ceketinden fünüyeyi çıkardım, sol elimle manivelalı kolu sıkıca kavradım ve anahtarı çevirdim.

Yeşil ışık yandı.

Bavulum kapının yanındaydı.

Ve şimdi içindeki C4 silahlıydı.

Mei-ling, "Lütfen mecbur kalmadıkça onu bırakma," diye inledi.

"Merak etme, yapmayacağım," diye cevap verdim eğlenen bir sesle. Sonra tabancayı sağ elime aldım.

Gongsun yerde inledi.

"Artık ona ihtiyacımız var mı?" Mei-ling sordu.

"Hayır."

Mei-ling ayak parmağıyla onu dürttü ve Kantonca bir şeyler söyledi.

Gongsun inledi ve yavaşça ayağa kalktı.

"Git Bay Lau'ya Roberto Rosolini'nin onu görmek istediğini söyle.

Hemen," diye emrettim.

Gongsun bana baktı -

Onunla taşak geçip geçmediğimi görmek için bir an daha bekledi.

-

Sonra da Kantonca bağırarak koridora koştu. O ne derse desin, tüm kabin sakinleri çılgık çılgıca koştu. onların masalarından da.

Silahı masanın üzerine, gerektiğinde ulaşabileceğim bir yere koydum.

Patlayıcıyı sol elimle sıkıca kavradığımdan emin oldum.

Sonra Mei-ling'e baktım. "Her ihtimale karşı masanın arkasına geçmek isteyebilirsin."

İkimiz de bunun onu patlamadan korumak için hiçbir şey yapmayacağını biliyorduk.

Ama birkaç serseri kurşunu

durdurabilir. Beni öptü. "İyi şanslar."

Sonra saklanmak için masanın arkasına çömeldi. Açık kapıya doğru döndüm.

Çok beklemem gerekmedi.

beklenen Lau ve Han -

Ama Xi, Gota ve yarım düzine adamları da açık kapıya doğru koşular.

Lau hariç herkes silah sallıyordu - Ve o silahların hepsi bana doğrultulmuştu.

Smith & Wesson'ı bilerek masanın üzerinde bıraktım. Onlara ateş açmaları için bir sebep vermek istemedim.

Lau beni görür görmez "Sen," diye bağırdı. Yüzünde daha önce hiç böyle bir öfke ve kötü niyet görmemiştim.

Herkesin yeşil ışığı görebilmesi için elimdeki fünüyeyi havaya kaldırdım. "Kimse acele karar vermeden önce bilmeniz gereken iki şey var."

"Bu da ne böyle?!" Gota hırladı.

"Ölü bir adamın anahtarına ayarlanmış bir C4 bloğu için bir fünüye," dedim.

Lau, Mei-ling'in dışarı baktığı masaya doğru baktı.

Eğer bakışlar öldürebilseydi, yakılırdı. "Bu doğru - sana aldığım her şeyi söylemedi karaborsa," dedim, kendimi birazcık da olsa kına yakmaktan alıkoyamayarak. "Eğer herhangi biriniz beni vurursa

Bu Patlatıcı, ve C4 olacak Patla, ve biz hepsi birlikte öleceğiz."

"Blöf yapıyorsun," diye alay etti Gota.

Gota'ya baktım ama "Bay Han?" dedim.

Uzun bir duraklama oldu.

Sonra Han sessizce, "O blöf yapmaz." dedi.

Yani kumarhanedeki gecemizi hatırlıyordu.

Gota'nın yüzü şoktan donuklaştı.

Alt düzey gangsterlerin çoğu altlarına sıçmak üzereymiş gibi görünüyordu.

Han kaşlarını

çattı - Ama

Lau?

Lau eğlenmiş gibi sırıttı.

"İki şeyi bilmem gerektiğini söylemişsiniz," dedi. "İkincisi nedir?"

"Az önce Sendika'nın hesabından 250 milyon dolar değerinde Bitcoin'i kendi hesabıma aktardım."

Lau'nun sırtışı çabucak kayboldu.

"Yani beni vurursan," diye devam ettim, "sadece ölmekle kalmayacaksın, paranı da asla alamayacaksın. Gerçi ölmüş olacağın için pek de umurunda olmaz sanırım."

Lau'nun duyguları yeniden öfkeye dönüştü. "Benden çaldın mı?!"

"Ödünç alınmış."

Yaşlı adam alaycı bir tavırla, "Oh, ve sen de isteyerek geri vereceksin!" diye homurdandı.

"Evet, öyle yapacağım. Eksi 50 milyon benim."

Lau'nun gözleri büyüdü. "Mesele bu muydu?!"

"Bu her zaman bununla ilgiliydi."

Lau güldü - eğlenceden çok inançsızlıkla. "Sana neden inanayım ki?"

"Amcam sana rüşvet vermeye çalıştığında beni öldürmemenle aynı sebepten: Daha fazla düşmana ihtiyacım yok. Seninle, triadlarla ve Yakuza'yla kesinlikle bir savaş istemiyorum, özellikle de amcamla savaşırken."

"İşte bu yüzden... eğer bana ve Mei-ling'e havaalanına kadar güvenli bir geçiş sağlar ve İtalya'ya dönmemize izin verirseniz... 200 milyon doların tamamını geri alacaksınız. Ailemin hayatı üzerine yemin ederim."

Adının anılması üzerine Lau masanın arkasındaki Mei-ling'e ters ters baktı.

Adam Kantonca kötü bir şey söyledi ve kadın da ona bağırarak karşılık verdi.

Han tabancasını ona doğru savurdu -

"Silahını bana doğrult," diye uyardım. "Eğer biri ona herhangi bir şekilde zarar verirse, hepinizi öldürürüm."

Han, "Onu da öldüreceksin," diye işaret etti.

"Bana eğer başaramazsak ölmek istediğini söyledi.

- "

Lau'ya baktım.

" - çünkü senin ona yapacağın şey daha kötü olur. " Yaşlı adam bana karşı çıkmadı, ben de bunu Onay.

"Hem Mei-ling hem de ben, hepinizi de yanımıza alarak zaferle ayrılmaktan mutluluk duyarız. Yani - tüm silahlar bana."

Han isteksizce tabancasını bana doğru doğrulttu. Ama ikna olmayan en az bir kişi vardı. "Bu senin de öleceğin anlamına geliyor," dedi Gota.

"Bu doğru."

Yakuza patronu bana boktan bir gülümseme verdi.

"Bunu yapmayacaksın."

"Eğer hepiniz ölürseniz, kimse Bitcoin'in nereye gittiğini bilemeyecek. Sendika'nın muhasebecileri sadece transfer edildiğini bilecek ama asla geri alamayacaklar." "Ama sen ÖLMÜŞ olacaksın!" Gota kükredi, sanki ben bir aptalmışım gibi

Planımdaki kusuru görmemek.

"Ve ailem için %400 kâr sağlamış olacağım. Bunun mükemmel bir yatırım getirisi olduğunu söyleyebilirim."

Gota inanamayarak başını salladı. "Kardeşlerin zengin olsun diye ölecek misin?"

"Hayatta kalabilsinler ve amcama karşı savaşı kazanabilsinler diye mi?" Duraksadım, sonra gülümsedim.
"Evet. Kesinlikle."

"Sana inanmıyorum," diye alay etti Gota
- Ve silahını kafama doğrulttu.

"Buyurun," diye cevap verdim. "İşini kolaylaştırayım." Yavaşça masanın etrafında yürüdüm.

Patlatıcıyı herkesin görebileceği şekilde tutarak.

Ve alnımı Gota'nın silahının namlusuna dayadım.

Gözlerinin içine bakarak, "Eğer kendine bu kadar güveniyorsan... tetiği çek," dedim.

Gota bana tamamen deliymişim gibi baktı.

"Dün bana melez dedin," dedim soğuk bir şekilde.
"Hatırlıyor musun?"

Gota zorlukla yutkundu. "Evet."

Ona ürpertici bir gülümseme verdim. "Haklıydın. İçimdeki Floransalı bankacı iyi davranmaya çalıştı... ama şu anda Sicilyalı tarafımla uğraşıyorsun."

Lau mantıklı olan tek kişiydi.

"Bay Gota, silahınızı indirin," diye tersledi.

"Blöf yapıyor," dedi Gota - ama sesi öncekinden çok daha az emin geliyordu.

"Bay Han'ın bu konudaki görüşünü zaten duydunuz," dedim.

Han kendi silahını Yakuza patronunun kafasına doğrulturken, "İndir şu lanet silahı, Gota," diye hırladı.

Diğer gangsterlerden üçü silahlarını hemen Han'a doğrulttu.

Bir an için gerçekten kötü biteceğinden korktum.

Lau bağırduğında, "HERKES! Silahlarınızı indirin, ŞİMDİ!"

Odadaki her bir gangster - Han, Xi ve Gota dahil - tabancalarını yavaş yavaş indirdi.

Lau ateşli bakışlarını bana çevirdi. "Tatmin oldun mu?"

"Teşekkür ederim. Taleplerimi kabul ediyor musunuz? Mei-ling ve benim için güvenli geçiş ve peşimizden asla gelmemeyi kabul ediyor musunuz?"

Lau gözlerini kıstı. "Eğer 200 milyonu bana geri vermezseniz, peşinize adam takmakla kalmayacağım, Bayan Chan,

ve kardeşleriniz... ama adamlarım sizi buraya geri getirecek ve burada ölümünüzü hem acı verici hem de yavaş bir şekilde gerçekleştireceğim."

"Sana inanıyorum."

"Dünya üzerinde benden saklanabileceğin bir yer olmadığını da bilmelisin."

"Ve bilmelisin ki Mei-ling'den intikam almaya çalışırsan, hayatımın geri kalanını seni takip ederek geçireceğim... ve ölümünü sadece bir Sicilyalı'nın yapabileceği şekilde korkunç hale getireceğim."

Lau'nun ağzının kenarından ufak bir gülümseme geçti...

Sanki bana saygı duyuyordu.

Sonra tarafsız soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Bir şey daha var."

"Ne?"

"Gitmeden önce bir telefon görüşmesi yapmam gerekiyor." "Neden?"

"Onlara çatıdaki helikopteri kullanmanıza izin vermelerini söylemek - ve eğer bombayı patlatırsanız ve ayrılırken bizi öldürürseniz, suikastçıların sizi yine de avlayacağı talimatını vermek."

Düşündüm, sonra başımı salladım. "Devam et."

Lau cep telefonunu çıkardı ve bir arama yaptı. Kantonca konuşuyordu, ancak 'Rosolini' adını birden fazla kez duydum.

Sonra telefonu kapattı.

"Dediğini yaptı mı?" Mei-ling'e sordum.

"Yaptı," diye titrek bir sesle onayladı.

"Pekala. Anlaştık mı?" Yaşlı adama sordum. "Paramı ne zaman geri alabilirim?" diye homurdandı.

"İtalya'ya sağ salim varır varmaz transfer edeceğim. Anlaştık mı?" Tekrarladım.

Uzun bir süre bana baktı... sonra başını salladı.

"Var. İkiniz benim helikopterimle uçağınıza gidebilirsiniz."

"NE?!" Gota kükredi.

Lau onu tek bir nefret dolu bakışla susturdu.
Sonra bana döndü.
"İyi oynadınız, Bay Rosolini."
"Teşekkür ederim, Bay Lau. Bu... ilginç oldu."
Yaşlı adam neredeyse gülümsüyordu...
Sonra da herkese "Bırakın gitsinler." dedi.
"Ciddi misin sen?!" Gota tersledi.
Lau gözlerinde cehennem ateşiyle ona baktı. "Bırak...
gitsinler..."
Gota itiraz edecekmiş gibi
görünüyordu... Ama sonra vazgeçti.
O alçaltılmış onun silah ve mırıldandı
bir şey Japonca.
Onun üç astlar bakışlı at her
biri Diğer, Sonra silahlarını kılıflarına soktular.
Bu noktada Xi Çince konuştu ve adamları da silahlarını
kaldırdı.
Mei-ling'e elimi uzattım. Masanın arkasından temkinli bir
şekilde çıktı ve elini benimkinin içine koydu.
Lau bana son bir kez sinirli bir bakış attı.
Han'ın yüzü her zamanki gibi duygusuzdu. "Beyler,"
dedim.
Sonra Mei-ling ve ben odadan çıktık.

O Mei-ling ve ben asansöre bindikten sonra çatı katına çıkmak için düğmeye b a s t ı m .

Bana şok içinde baktı -

Ve sonra neredeyse histerik bir kahkaha attı. "AMAN TANRIM!"

Ben de güldüm - gerçi her şeyden çok rahatladığım için.

"Aman Tanrım!" diye sevinçle tekrar çığlık attı.

Onu kollarıma aldım ve tutkuyla öptüm.

Çatıdaki kapı açıldı ve güneş ışığında bizi bekleyen helikoptere doğru yürüdük.

"Şimdi onu kapatacaksın, değil mi?" diye sordu endişeyle, hâlâ elimde duran fünüyeyi göstererek. "Anlaşma anlaşmadır," dedim anahtarı çevirirken. yeşil ışık söndü.

THelikopter bizi sorunsuz bir şekilde Hong Kong Uluslararası Havaalanı'na götürdü.

Hangar 32'deki özel jete ulaştığımızda, silahlı adamlar bizi beklemiyordu.

Sırtımızdaki giysilerden başka neredeyse hiçbir şeyimiz olmadan uçağa sağ salım bindik.

Bir saatten fazla gecikmemize rağmen mürettebat hiçbir şey söylemedi.

Hostes pasaportlarımızı kontrol etti. Benimki arka cebimdeydi ve Mei-ling de kendi pasaportunu getirmişti.

İngiliz pilot hâlâ Toskana'ya gitmek isteyip istemediğimizi sordu. Özel aracı ile uçuş rezervasyonu yaptığımda bir varış noktası belirtmek zorunda kalmıştım.

"Sanırım Floransa'nın dışında özel bir havaalanına gidiyoruz, ama bunu teyit etmeme izin verin."

Mei-ling'in cep telefonunu ödünç aldım ve Niccolo'yu aradım.

"İyi misin?" diye sordu telaşla, cevap verdiği anda.

"Tamamdan da öte - konuştuğumuz gibi uçaktayım."

"Güzel," dedi, sesi rahatlamıştı.

"Yaralanmadın mı?"

"Bir çizik bile yok."

"Mükemmel! Şimdi - 250 MİLYON DOLARI NEREDEN BULDUN?!"

Ona söylediğim gibi kripto hesabını kontrol etmişti.

"Heyecanlanma. Çoğunu geri vermek zorundayız." "Ne?! Neden?!"

"Oraya vardığımda söyleyeceğim. Şu anda pilot nereye gittiğimizi soruyor. Ona eve mi gideceğimizi söyleyeyim, yoksa - "

"Hayır, Venedik'e gidin. Daha önce aradığında sana söyleyemedim ama oradayız. Dario, Massimo ile birlikte olmak istedi."

"Tamam, pilotla konuştuktan sonra tahmini varış zamanımızı mesaj atarım. Bu arada, yanımda birini getireceğim."

"Kim?" Niccolo sordu. Sesindeki yakıcı merakı duyabiliyordum.

"Göreceksin. Ciao."

"Roberto - " dedi öfkeyle.

Telefonu kapattım ve pilota döndüm. "Venedik'e gidiyoruz."

"14 saate yakın sürer. Marco Polo International'a yaklaşık..." Pilot kafasında birkaç hesaplama yaptı. "...kabaca yerel saatle akşam 8."

"Mükemmel."

"Yerlerinize oturmalsınız - birkaç dakika içinde havalanacağız."

"Teşekkür ederim."

Niccolo'ya Venice ETA 8 PM diye mesaj attım, sonra karşılıklı koltuklara otururken Mei-ling'e telefonunu uzattım.

"Parayı gerçekten geri vermek zorunda mısın?" diye sordu hüznle.

"Hayatımın geri kalanında omzumun üzerinden bakmak gibi bir niyetim yok."

"O zaman I olur düşünmek sen içinde ve yanlış hat iş," diye dalga geçti.

Sırıttım. "Bunu düzeltmemi izin verin: Hayatımın geri kalanında Han için omzumun üzerinden bakmak gibi bir

niyetim yok."

"Ama 200 milyon dolar."

"Anlaşma anlaşmadır."

Jet kükreyerek pistten aşağı inerken "Hımm," diye şakacı bir şekilde suratını astı.

İkimiz de tüm bu süre boyunca birbirimize baktık ve korku içinde bir patlama olmasını bekledik.

Ve sadece seyir yüksekliğine ulaştığımızda rahat nefes aldık.

Mei-ling sanki şok olmuş gibi, "Havaya uçmadık," dedi.

"Henüz değil, her neyse," diye şaka yaptım.

Hostes bize rahatça hareket edebileceğimizi söylediğinde yerimden kalktım, kabin duvarındaki bir kanepeye gittim ve Mei-ling'e işaret ettim. "Buraya gel."

Oturduğu yerden kalktı ve bacaklarını vücudunun altına kıvrarak bana doğru oturdu.

Onu öptüm, o da beni öptü.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım uzaklaştığımda. "Her şey için."

"Bir şey değil." Hüzünle gülümsedi. "Sanırım Venedik'e vardığımızda yollarımız ayrılacak."

"Ya da... evlenebiliriz."

Şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde bana baktı.

"Bunu mu düşünüyorsun?" Şakacı bir şekilde sordum.

"Bakalım doğru anlamış mıyım: Beni istiyorsun... seni en büyük düşmanlarına ihbar eden beni..."

"Bunu telafi ettin," dedim gülümseyerek.

"Seninle evlenmek için... beni neredeyse

havaya uçuracaktın."

"Ama ben

yapmadım," diye komik bir şekilde

belirttim.

"...neden?!"

"O zaman ben de kendimi havaya uçurmak zorunda

kalırdım."

Şakacı bir öfkeyle omzumu itti. "Ne demek istediğimi

biliyorsun!"

Gözlerinin derinliklerine bakarken ciddileştim.

"Seni seviyorum. Seninle tanışana kadar bunun gerçekten ne anlama geldiğini bilmiyordum. Sen benim sevdiğim tek kadınsın... ve

Şu andan ölene kadar sevmek istediğim tek kadın."

Mei-ling'in gözlerinden yaşlar süzüldü.

"Sadece bir şeyi bilmem gerekiyor," dedim sessizce. "Ailem Cosa Nostra'nın bir parçası. Onları terk edemem... bu da en azından öngörülebilir bir gelecek için Cosa Nostra'nın bir parçası olduğum anlamına geliyor.

"Babanla ve ardından Lau ile sorunların olduğunu biliyorum - ama sana söz veriyorum, benim ailem farklı. Ben de farklıyım. Ama yine de senin hiç istemediğin bir hayata dahil olacağım. Bununla yaşayabilir misin?"

Hüzünle gülümsedi. "Başka biriyle... hayır. Seninle... Denemeye hazırım."

"O zaman evlen benimle. Henüz senin için bir yüzüğüm yok... ama evlen benimle."

Cevap vermek için ağzını açtı - Ve sonra bana muzip bir gülümseme verdi. "Hayır."

Ben de kendi sırtışıma bastırdım. "Evlen benimle." "Hayır."

Onu zorla kendime çektim ve sadece birkaç santim uzaktan gözlerinin derinliklerine baktım. "Evlen benimle."

Hayatımda gördüğüm en güzel gülümsemeyi yaptı.

"...evet."

İkimiz de güldük ve tutkuyla öpüştük...

Uçağımız İtalya'ya doğru yükselirken.

MAFYA KRALLARI için ön sipariş verin:
VALENTINO'yu **şimdi** 2.99\$'lık özel fiyatla ön sipariş verin!

VALENTINO, Valentino ile Sicilyalı bir mafya babasının kızı arasındaki anlaşmalı evliliği ve bunun sonucunda Caterina'nın yaptıklarını konu alacak!

(Amazon kitap sayfasındaki çıkış tarihine bakmayın - kitabı yazmayı bitirir bitirmez yayınlayacağım, muhtemelen

Kasım 2024 sonu).

Bundan sonra 2025'in başlarında NICCOLO olacak ve seriyi (ya da en azından bu mevcut hikayeyi) tamamlayacak.

ROBERTO İÇİN SONSÖZ

Zaten e-posta [listemdeyseniz](#), [Roberto için Sonsöz'ü buradan indirebilirsiniz!](#) E-posta adresinizi girmeniz istenecektir.

listede olduğunuzdan emin olmak için e-posta adresi.

Ayrıca [Lars için Sonsözü buradan](#) indirebilirsiniz...

[Massimo için Sonsözü buradan](#) indirebilirsiniz...

Ve [Adriano için Sonsöz burada](#).

[Henüz e-posta listesinde değilseniz, buradan katılın ve Dario için Epilog'u hemen alın.](#) Sonra buraya geri gelin, önceki bağlantılara tıklayın ve diğer Epiloglar.

YAZAR HAKKINDA

E-posta listeme girmek ve MAFYA KRALLARI'nın Sonsöz'ünü almak için web siteme göz atın: DARIO!

www.oliviathorn.com

Beni Facebook'ta bulabilirsiniz...

<https://www.facebook.com/oliviathornbooks>

adresinden bana ulaşmaktan çekinmeyin.

olivia@oliviathorn.com

AYRICA OLIVIA THORN TARAFINDAN

[Mafya Kralları Dario](#)

[Mafya Kralları: Adriano](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Massimo](#)

[Mafya Kralları: Lars](#)

[Mafya Kralları:](#)

[Roberto](#)

[Mafya Kralları: Valentino \(Şimdi ön sipariş verin\)](#)

AS OLIVIA THORNE

Milyarder Romantizmi

[İSTEDİĞİ HER ŞEYİ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDERİN ÖPÜCÜĞÜ](#)

[Komple Seri](#)

[MİLYARDER KÖTÜ ÇOCUKLAR](#)

[Milyarder Kötü Çocuklar Koleksiyonu](#)

Motosiklet Romantizmi

[GECE YARISI ARZUSU](#)

[Komple Seri](#)

Rockstar Romantizm

(Dikkat - aldatma, aşk üçgeni, Şimdilik Mutlu son) [ROCK ME](#)

[HARD](#)

[Komple Seri](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.